

Tác giả: Phù Thủy Dưới Đáy Biển
Biên dịch: Phong Linh

Sống chung với
MẸ CHỒNG

» *Tiểu thuyết* «

FRONTLINE BOOKSTORE

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

MỤC LỤC

Chương 1: Ra mắt

Chương 2: Hôn sự

Chương 3: Mẹ chồng của mẹ chồng

Chương 4: Không có tiền thì không làm được gì

Chương 5: Người đàn bà áo trắng trong giấc mơ

Chương 6: Tình địch của Hy Lô

Chương 7: Hôn nhân tri kỷ của bố chồng

Chương 8: Cú điện thoại lạ

Chương 9: Thuộc tránh thai không cánh mà bay

Chương 10: Sự kiện mua xe

Chương 11: Trận chiến mẹ chồng- nàng dâu của Mai Lạc

Chương 12: Mua nhà

Chương 13: Cuộc đời đầu khó chịu

Chương 14: Sau cơn mưa trời lại sáng

Chương 15: Góc cây bí mật

Chương 16: Niềm vui bất ngờ

Chương 17: Mùa yêu nhau trong hôn nhân

Chương 18: Âm u

Chương 19: Mưa bão bất ngờ

Chương 20: Trận chiến ly hôn

Chương 21: Giải thoát

Chương 22: Rẽ lối gặp ai

Chương 23: Bà mẹ chông điên khùng

Chương 24: Quay đầu lại 500 lần

Chương 25: Lột xác

Vĩ Thanh

Chương I: Ra mắt

Tháng 6, trời trong xanh.

10 giờ sáng, Hứa Bân xuất hiện đúng giờ ở công chung cư nhà Hy Lôi. Cửa mở ra, Hứa Bân kinh ngạc, chiếc váy liền màu ngó sen ôm trọn thân hình trẻ trung của Hy Lôi, làn da trắng như ngọc, đôi môi màu cánh sen và chút phấn hồng trên má khiến cả người cô tràn đầy sức sống.

- Chuẩn bị xong chưa? - Hứa Bân bước vào phòng.

Hy Lôi điệu đà quay một vòng trước mặt anh:

- Đẹp không?

- Đẹp lắm! Em mặc gì cũng đẹp cả! - Hai người quen và yêu nhau đã một năm nay, cuối cùng thì Hứa Bân cũng được đưa cô bạn gái xinh đẹp tới gặp bố mẹ mình, trên mặt anh không giấu nổi niềm vui sướng.

Hứa Bân tốt nghiệp Học viện Chính trị Pháp luật, còn Hy Lôi học khoa Trung Văn trường Đại học Sư phạm. Một năm trước, hai người quen nhau trong một buổi giao lưu văn nghệ giữa hai trường. Hứa

Bên vừa thấy Hy Lôi, đã lập tức đứng sững lại như bị sét đánh, thế là anh bắt đầu gọi điện thoại và nhắn tin liên tục, lúc này, Hy Lôi đang vò đầu bứt tai vì tìm việc, làm gì có thời gian để ý tới một anh chàng Hứa Bên diện mạo bình thường. Không lâu sau, cuối cùng Hy Lôi cũng tìm được một công việc vừa ý, làm biên tập cho một tạp chí phụ nữ rất nổi tiếng. Hôm đó tâm trạng tốt, tin nhắn của Hứa Bên lại tới rất kịp thời: “Có thời gian không, cùng ăn cơm nhé?”. Câu chuyện bắt đầu từ ngày hôm đó. Sau khi tiếp xúc với nhau, sự dịu dàng, khiêm nhường, tận tâm, chu đáo của Hứa Bên đã dần dần khiến Hy Lôi rung động.

Cô gái thuê chung nhà với Hy Lôi tên là Mai Lạc ngái ngủ từ phòng bước ra, ngáp một cái dài rồi cười nói:

- Con dâu đến ngày ra mắt bố mẹ chồng rồi. Hy Lôi, cô lên!

Hy Lôi cười nói:

- Xì, cậu là con dâu thì có!

Hy Lôi cùng Hứa Bên ra siêu thị mua một ít quà, gọi một chiếc taxi. Taxi dừng lại ở khu chung cư cao cấp phố hoa nhứt trong thành phố. Nhà anh ở tầng 11 nhà C.

Hứa Bên quên mang chìa khóa, mẹ anh ra mở cửa. Cuối cùng Hy Lôi cũng gặp được mẹ của Hứa Bên, bà Phương Xảo Trân, một người phụ nữ không cao, hơi đen, hơi bé, không hề có được ngoại hình của những bà vợ quan, bà chẳng khác gì những người phụ nữ của gia đình

rất bình thường. Trái tim lơ lửng này giờ của Hy Lôi được đặt xuống, miệng cười ngọt ngào:

- Con chào bác ạ!

Phương Xảo Trân cũng hiện hòa mỉm cười, bảo con trai đưa Hy Lôi vào nhà. Người đàn ông trung niên đang đọc báo trong phòng khách chính là bố của Hứa Bân, Hứa Trường Thiên. Nghe Hứa Bân nói, bố anh giữ một chức vụ vừa phải ở phòng nhân sự trong một doanh nghiệp nhà nước loại hình lớn, cũng có chút quyền lực, tính tình rất hiện hòa. Hy Lôi lên tiếng chào, cùng Hứa Bân ngồi xuống salon, rồi cô đặt mấy túi hoa quả với đồ ăn lên bàn. Mẹ Hứa Bân rót trà, bố anh rất hiện lành, hỏi cô mấy câu đại loại như “Nhà con ở đâu? Bố mẹ khỏe không? Làm công việc gì”. Hy Lôi trả lời từng câu một.

Nhà Hy Lôi ở thành phố C cách thành phố A không xa, một gia đình bình thường, bố là bác sĩ ở bệnh viện, mẹ là giáo viên, có một cậu em trai vẫn đang học đại học, hoàn cảnh gia đình đơn giản và trong sạch.

Mẹ Hứa Bân ngồi một bên, thi thoảng lại nhìn Hy Lôi thăm dò, ngồi một lát rồi bà vào phòng bếp làm cơm. Hy Lôi và Hứa Bân thì ngồi lại nói chuyện với bố anh. Một lúc sau, Hứa Bân cảm thấy chán nên kéo Hy Lôi đứng dậy:

- Đi, anh đưa em đi tham quan nhà.

Lúc này Hy Lôi mới để ý thấy nhà anh rất rộng, ba phòng ngủ, một phòng khách, một phòng bếp và một nhà vệ sinh, sàn lát gỗ, đồ dùng toàn kiểu Trung Quốc, đơn giản mà mang hơi hướng hoài cổ. Phòng của bố mẹ anh ở hướng đón mặt trời, trên tường có treo một bức ảnh cưới đã cũ, trông có vẻ rất kỳ lạ. Bên cạnh là một phòng sách. Trong đó có rất nhiều sách quản lý, có thể nhận ra đây là nơi

mà bố anh thường lui tới. Phòng của Hứa Bân thì ở hướng Bắc, trên tường treo rất nhiều ảnh của anh hồi còn nhỏ, trên giá sách đặt những cuốn sách mà anh từng đọc hồi đại học. Hy Lôi xem những cuốn sách đó và ảnh của Hứa Bân, Hứa Bân mở máy tính ra, down một bộ phim về xem. Bỗng dưng trên màn hình xuất hiện một cảnh tình cảm rất mùi mẫn, anh nóng mặt, bất giác quay đầu lại nhìn Hy Lôi, Hy Lôi thấy cảnh đó, nũng nịu cười mỉa:

- Dê!

Hứa Bân bèn kéo Hy Lôi lại, hôn cô một cái. Cửa phòng chỉ khép hờ, Hy Lôi không dám phát ra âm thanh, cố giãy giụa để thoát khỏi anh. Đúng lúc đó mẹ anh ở ngoài gọi:

- Ăn cơm thôi! Hứa Bân, gọi Hy Lôi đi, rửa tay rồi ăn cơm!

Hy Lôi nghe thấy bà gọi mình là “Hy Lôi”, vừa thân thiết vừa quen thuộc, trong lòng thấy ấm áp hơn nhiều.

Nhưng sự việc sau đó lại khiến Hy Lôi trở tay không kịp.

Hy Lôi đi rửa tay, ở phòng vệ sinh ngoài phòng khách, Hứa Bân thì vào một phòng vệ sinh khác, mẹ anh nhanh chóng đi theo, giả vờ là nói chuyện với con trai, sau đó, rất bất ngờ, bà sờ bên dưới của anh một cái. Anh không nổi giận, quay người đi ra, nhưng mặt đỏ bừng. Hy Lôi nhìn thấy rất rõ, kinh ngạc tới mức lưỡi cứng đờ, hai mẹ con này đang làm gì thế, thật là biến thái.

Trên bàn ăn, bố anh vẫn luôn giữ thái độ hiền hòa, tươi tỉnh, nhiệt tình mời Hy Lôi ăn món này món khác. Mẹ Hứa Bân cũng rất nhiệt tình gắp thức ăn cho mọi người. Các món ăn rất phong phú, có thể nhận ra mẹ Hứa Bân đã làm người phụ nữ của gia đình nhiều năm, tay nghề nấu ăn rất giỏi, mùi vị và hình thức đều rất tuyệt.

Sáng nay Hy Lôi chưa ăn gì, bụng cũng đã đói nên không hề tỏ ra khách sáo. Hứa Bân cũng đói, chỉ cầm đầu vào ăn cơm, mẹ anh thì không ăn má y, ngoại trừ việc ban đầu gắp cho Hy Lôi vài miếng thức ăn, sau đó thì liên tục gắp cho con trai mình, sườn xào chua ngọt, tôm, đầu cá, tất cả đều gắp vào bát con trai, nhìn anh ăn như hổ đói, bà mỉm cười hạnh phúc, nói:

- Con trai, ăn nhiều một chút, công việc phải dùng nhiều đầu óc, ăn cá bổ não.

Hy Lôi cười thâm trong bụng: Chẳng nhẽ người khác làm việc không phải dùng đầu óc?

Hứa Bân ăn cơm rất nhanh, một lúc đã ăn xong hai bát cơm, thấy bát cơm của Hy Lôi vẫn chưa voi đi là má y, anh mới phát hiện ra mình đã quên má t cô. Thế là anh lại cầm đĩa gắp cho cô một miếng sườn:

- Ăn nhiều một chút, em gầy quá!

Mẹ anh cũng bắt đầu ăn cơm. Ăn xong một bát lại xới thêm bát nữa, ăn được vài miếng thì thấy no, thế là trút cả chỗ cơm thừa trong bát mình cho bố Hứa Bân. Có lẽ giữa vợ chồng ăn cơm thừa của nhau là bình thường, đi ra ngoài ăn cơm với Hứa Bân, Hy Lôi ăn thừa cơm, Hứa Bân sẽ ăn nốt. Bố anh có lẽ vì cảm thấy có người ngoài ở đó nên hơi ngại, đẩy cái bát sang một bên, nói:

- Ai thèm ăn cơm thừa của em!

Mẹ anh có vẻ không vui, nhưng rồi nhanh chóng thân nhiên, đùa nói:

- Giả vờ gì chứ, thân thiết thế rồi mà anh còn chê em à!

- Bô' anh đỏ bừng mặt, Hứa Bân nhìn mẹ một cái, Hy Lôi giả vờ như không nghe thấy, tiếp tục ăn cơm. Bô' anh cảm thấy ngượng nên lấy cớ đi hút thuốc, bỏ ra ngoài phòng khách. Hứa Bân cũng đã ăn cơm xong, đẩy bát ra xa rồi ra phòng khách xem tivi.

Cả cái bàn rộng thừa lại rất nhiều thức ăn, mẹ Hứa Bân bắt đầu thu dọn bát đĩa. Hy Lôi đang định giúp bà thu dọn thì mẹ anh đã cười nói:

- Cháu cứ để đấy, ra ngoài xem tivi với Hứa Bân đi!

Hy Lôi nhớ ra trên đường đi Hứa Bân đã dặn dò cô, bảo là “Cục cưng, giữ thể diện cho anh, thể hiện một chút trước mặt bô' mẹ”.

Thế là cô vẫn tiếp tục thu dọn bát đĩa để mang đi rửa. Mẹ anh lại đẩy cô ra, nói:

- Dừng, cháu tới lần đầu, là khách, sau này cưới nhau rồi tính sau!

Lúc này Hy Lôi mới bỏ bát đĩa xuống, đi ra ngoài. Nghe mẹ nói sau này cưới nhau, trong lòng thấy thật ngọt ngào, bà có vẻ rất hài lòng với cô con dâu này.

Hy Lôi và Hứa Bân cùng ngồi trong phòng khách xem tivi, bô' anh thì đọc báo, mọi người không nói gì nhiều với nhau, không khí rất ngượng ngập. Một lát sau, mẹ anh cũng rửa bát xong, gọt hoa quả bảo mọi người ăn. Hy Lôi cầm một miếng táo nhỏ. Bô' anh vẫn đang đọc báo nên không động đậy. Mẹ anh dùng tăm cắm vào một miếng táo, thân mật lại gần chôn chôn, gọi:

- Ông xã, ăn hoa quả!

Hy Lôi vội quay đầu về phía tivi. Đã quen với cảnh bình thường hay đầu khẩu của bô' mẹ mình, bỗng dung cô thấy không quen với

sự thân mật của bố mẹ Hứa Bân.

Ăn hoa quả xong, Hy Lôi đánh mắt ra hiệu cho Hứa Bân, bảo anh đưa cô về.

Trước khi về, mẹ anh cứ kiên quyết nhét cho Hy Lôi 1000 tệ. Hy Lôi biết lần đầu tiên gặp mặt bố mẹ phải có quà, nhưng nghĩ dù sao mình với Hứa Bân cũng sắp kết hôn, thế là cô thoải mái nhận lấy.

Vừa ra khỏi cửa nhà, Hứa Bân đã thân mật ôm eo Hy Lôi. Hy Lôi tò mò hỏi:

- Mẹ anh với bố anh bình thường ở nhà toàn thế hả?

- Thế nào?

- Ông xã, ăn hoa quả! - Hy Lôi học theo giọng điệu của mẹ anh nói lại một lần. Hứa Bân lườm cô một cái, nói với Hy Lôi, thực ra mẹ anh cũng vất vả, không hiểu thảnh như những người phụ nữ khác, cũng chẳng có tài năng gì, từ sau khi nghỉ việc ở nhà, mọi việc trong nhà đều do một tay bà lo liệu, chồng và con trai chính là nơi gửi gắm tinh thần của bà, ba bữa cơm mỗi ngày cho chồng con và việc vệ sinh nhà cửa đã trở thành toàn bộ công việc của bà. Bà không có bạn bè gì, học văn cũng không cao, chồng và con chính là toàn bộ cuộc sống của bà.

Hy Lôi nghe anh nói vậy, cũng bắ t đầ u sụt sịt. Bỗng dung nhớ lại cảnh ban nãy ở nhà vệ sinh, cô lập tức tóm cánh tay Hứa Bân hỏi:

- Vừa nãy ở nhà vệ sinh, mẹ anh làm gì thế? Sờ chỗ nào của anh?

Hứa Bân ngượng ngùng cười:

- Mẹ hay thế, vẫn phong kiế n lắ m, hỏi anh với em vừa nãy ở trong phòng làm gì? Xem chỗ đó của anh có... hehe!

- Trời ơi! Anh lớn thế rồ i mà mẹ anh còn làm vậy.

Cũng giồ ng như đa phầ n những người thuộc thế hệ 8X khác, Hy Lôi và Hứa Bân đã sớm nế m trái câ m. Mộ i quan hệ đó trong mắ t Hy Lôi là một sự trao đổi giữa hai người, khiế n tình cảm của hai người thêm hòa hợp, Hy Lôi làm biên tập cho một tạp chí phụ nữ, cũng có quan niệm tình dục đúng đắ n, chỉ câ n là làm điề u đó với người yêu của mình thì quan hệ tình dục là điề u rấ t tuyệt vời.

Nhưng nghĩ tới việc Hứa Bân đã lớn như thế rồ i mà mẹ anh vẫn còn sờ vào chỗ đó của anh, cô cảm thấ y trong lòng không thoải mái. Cô cúi đầ u nói:

- Biế n thái! Sau này không được như thế nữa!

Hứa Bân đưa Hy Lôi về tới công tiểu khu nhà cô, rồ i gọi taxi. Vô n là ngày cuô i tuầ n, lẽ ra anh phải ở bên Hy Lôi lâu hơn một chút, nế u là trước đây thì Hứa Bân và Hy Lôi sẽ đi dạo phố hoặc xem phim, có thời gian thì tới nhà Hy Lôi nắ u cơm, lúc Mai Lạc không có nhà, hai người sẽ làm tình ở trong phòng, cái cảm giác vụng trộm á y vừa hưng phầ n vừa kích thích. Nhưng hôm nay nghĩ tới mẹ anh, Hy Lôi cảm thấ y tiế t mục sau đó thật là vô vị. Cô đẩy Hứa Bân ra:

- Anh về đi! Bài kỳ này sắp phải nộp rồi, em còn chưa làm xong!

Còn một đống quần áo phải giặt nữa.

Hứa Bân không nổi giận, anh còn đang sốt ruột muốn biết ấn tượng của bố mẹ về Hy Lôi thế nào, thế là anh vẫy tay chào cô rồi quay người ra về.

Về tới phòng, thầy Mai Lạc đang cúi húi râu mì trong bếp. Thầy Hy Lôi về, cô bạn vội vàng chạy lại hỏi:

- Thế nào, thế nào hả?

Hy Lôi ném túi xách xuống rồi lười biếng ngơ ngác nhìn xuống salon, định nói về cảnh tượng biến thái của mẹ con Hứa Bân, rồi thái độ thân mật của bà với chồng, nhưng nghĩ đó là mẹ chồng tương lai của mình nên cuối cùng lại chẳng nói gì:

- Ok thôi! Tớ đáng yêu thế này cơ mà, ai dám chê tớ chứ!

Mai Lạc bung ra một bát mì, vừa ăn vừa hỏi:

- Tớ hỏi cậu là bố mẹ anh ấy thế nào?

Hy Lôi thản nhiên nói:

- Tớ tởm, bố anh ấy có vẻ rất hiền lành, mặc dù ở cơ quan có chút chức quyền nhưng cũng không hề làm cao, mẹ anh ấy thì là một phụ nữ gia đình, kiểu phụ nữ Trung Quốc truyền thống!

- Tóm lại cậu đừng có coi thường, Hứa Bân là con trai một, sau khi các cậu kết hôn, chắc chắn sẽ phải sống chung với họ, nếu xử lý không tốt mối quan hệ với mẹ chồng thì mệt lắm. Cơ quan tớ có mấy chị lấy chồng rồi, thường xuyên tới cơ quan tớ khổ, có người suýt nữa còn ly hôn vì mẹ chồng quá quắt đấy!

Hy Lôi chẳng để tâm lắm:

- Làm gì đến nỗi ấy. Mẹ tớ ở với bà nội quá nửa đời người, vẫn tốt đấy thôi.

- Dù sao thì tớ cũng nhắc nhở cậu như thế. Tớ thì không phải lo về cái này. - Mai Lạc với bạn trai cô, Tùng Phi, một người ở Giang Tây, một người ở Hà Bắc, trong thành phố này, họ đều bị coi là người ngoại tỉnh, cho dù kết hôn thì cũng sẽ sinh sống ở nơi này, sống cuộc sống của đôi uyên ương nhỏ, không phải lo tới vấn đề sống chung với bố mẹ.

Đúng lúc này thì điện thoại của Hứa Bân gọi tới:

- Cung, tới nhà chưa?

- Rồi, đang nói chuyện với Mai Lạc.

- Em không muốn nghe ấn tượng của bố mẹ về em thế nào à?

Hy Lôi cười đầy tự nhiên:

- Đương nhiên là tốt rồi!

Bên kia vang lên tiếng cười của Hứa Bân:

- Đương nhiên rồi, anh có mắt nhìn mà! Bố mẹ nói em vừa xinh đẹp, lại lễ phép, công việc cũng tốt nữa, chỉ là... chỉ là...

Hy Lôi vừa nghe, thấ y còn “chỉ là”, lại nói má y tiế ng liê`n nên hơi giận:

- Chỉ là cái gì! Em làm sao?

Hứa Bân lại á p úng:

- Không có gì! Chỉ nói là em hơi thanh cao! Còn nói hai đứa mình đi trong tiểu khu mà cứ nắ m tay nhau, nhô`nhăng!

Hy Lôi vừa nghe nói vậy đã lập tức bắ n như súng liên thanh vào điện thoại:

- Em làm sao mà thanh cao? Em nắ m tay anh thì làm sao, họ còn đứng nhìn lên ở cửa sổ à? Nắ m tay thì làm sao, anh nhô`nhăng thì có? Người thê`hệ nào rô`i, có phải họ không thường xuyên ra phố, không ra ngoài hay sao, biế`n thái à! - Nói xong, cô dập mạnh điện thoại.

Sau đó, cho tới khi kê`t hôn với Hứa Bân, dọn về`sô`ng trong căn nhà đó, sáng sớm ra ngoài đi làm, Hy Lôi vẫn cứ cảm thấ y ở khung cửa sổ sau lưng có một đôi mắ t đang nhìn cô đầ y dò xét, khiế`n cô lạnh run người.

Mai Lạc nhìn Hy Lôi một phút trước vẫn còn hơn hỏ như tể t, giờ nhận xong cuộc điện thoại bỗng nổi giận lôi đình thì khụng lại, rô`i lặng lẽ ăn mì, chẳng nói gì nữa.

Chương 2: Hôn sự

Những lời ngọt ngào của Hứa Bân nhanh chóng dập tắt lửa giận của Hy Lôi. Vừa tan ca, Hứa Bân đã xuất hiện trước công cơ quan của Hy Lôi đúng giờ, mời cô ăn bữa tối để tạ tội, cơn giận của Hy Lôi cũng dần dần nguôi. Trên đường về nhà, bàn tay Hứa Bân lại không ngoan ngoãn, cứ trượt đi trượt lại trên vai Hy Lôi, Hy Lôi cố ý gạt tay anh ra:

- Tránh ra, nhô nhăng!

Hứa Bân lại ôm chặt lấy cô, miệng cười đều giả:

- Còn nhô nhăng hơn nữa cơ! - Sau đó anh hôn cô.

Chuyện hôn sự nhanh chóng được đề cập. Hy Lôi xin nghỉ, đưa Hứa Bân về thành phố C thăm gia đình mình. Bố mẹ cô đều là người rất cởi mở, tính tình Hứa Bân lại thoáng nên rất được lòng hai cụ. Bố mẹ Hy Lôi không có vấn đề gì, chỉ nói:

- Các con sau này sống hạnh phúc là được, bố mẹ không có ý kiến!

Bên nhà Hứa Bân đã bắt đầu tích cực chuẩn bị. Đúng như Mai Lạc nói, vì Hứa Bân là con một, nhà cửa lại to lớn rộng rãi nên đương nhiên phải sống cùng bố mẹ chồng. Bởi vì nhà anh mới mua mấy năm trước, lại không phải trang trí lại nên chỉ dán giấy dán tường mới trong phòng của Hứa Bân, thay rèm cửa mới, mẹ Hứa Bân ngày nào cũng chạy ngược chạy xuôi, mua chăn đệm, xem đồ dùng mới, còn đích thân tìm cho con trai một tiệm chụp ảnh cưới.

Vì việc này mà Hứa Bân và Hy Lôi còn cãi nhau một trận. Hôm hai người yêu nhau, lúc Hy Lôi đi dạo trên phố đã thích một cửa hàng chụp ảnh cưới, cô cũng đã vào đó tư vấn và âm thầm so sánh, cái cửa hàng tên là “Kiếp trước kiếp này” chụp ảnh rất đẹp. Hy Lôi vẫn nghĩ khi nào kết hôn sẽ tới cửa hàng đó chụp ảnh, mà cô cũng đã nói chuyện này với Hứa Bân, không ngờ mẹ anh lại tự mình can thiệp, đặt sẵn tiền đặt cọc ở cửa hàng tên là “Cô dâu xinh đẹp”.

Hôm đó, mẹ Hứa Bân hơn hờ cầm tờ rơi quảng cáo của cửa hàng đó cho họ xem, nói là mình đã đặt được một gói chụp ảnh cưới với giá rất ưu đãi. Trái tim Hy Lôi bất giác chùng xuống, nhưng không thể hiện ra. Vừa ra khỏi cổng tiểu khu, hai người đã cãi nhau.

- Nếu chụp thì một mình anh đi mà chụp, em không đi!

- Đừng thế mà! Mẹ anh cũng có ý tốt thôi, nghĩ công việc của chúng ta bận rộn, không có thời gian nên mới tự mình lo hết. - Hứa Bân cũng cảm thấy áy náy, không biết vì sao Hy Lôi bỗng dưng nổi giận.

- Em cưới hay là mẹ anh cưới? Ngay cả quyết chọn nơi chụp ảnh cưới mà em cũng không có sao? Rèm cửa là bà mua, hoa văn mà bà thích nhìn quê chết đi được, giấy dán tường cũng là bà chọn, trang

nhợt trắng nhạt, trông như mặt người chết ấy, chần ga gô i đệm cũng bà ấy mua, màu hồng quê kệch. Bỗng dung em cảm thấy, tất cả những thứ này dường như chẳng liên quan gì tới em. Sao không hỏi em có thích hay không?

Hy Lôi nói một hơi ra hết những điều bất mãn, Hứa Bân lại xin lỗi rồi ngọt nhạt:

- Đừng giận mà. Mẹ thích lo mà! Thế em nói xem, đã định cả rồi thì làm thế nào, anh thấy cũng được mà, cửa hàng đó nhiều người chụp lắm, vả lại tiền đặt cọc cũng không lấy về được, thôi bỏ đi, anh về nói với mẹ, sau này đừng tự ý thế nữa, mua gì thì bàn bạc với mọi người trước, được không?

Hy Lôi suy nghĩ một lúc, cũng thấy đành như vậy. Mặc dù cửa hàng áo cưới đó mình không thích lắm, nhưng cũng không phải quá tệ, đành phải thỏa hiệp thôi.

Có lẽ Hứa Bân về cũng nói với mẹ là đừng tự ý quyết định mọi chuyện, sau này có chuyện gì thì hãy hỏi ý kiến Hy Lôi. Khi tới nhà anh một lát nữa là cô hẹn đi xem đồ trang sức. Lúc ấy là buổi trưa, cả nhà cùng ăn cơm, mẹ anh nói tới chuyện chụp ảnh, bà thản nhiên cười:

- Bọn trẻ con lắm ý kiến quá.

Hy Lôi vừa nghe thế đã định nói mình không còn là trẻ con, mình có suy nghĩ của mình. Nhưng lời đã ra đến miệng, cô lại cố nhin rồi nuốt vào trong.

Ăn cơm xong, Hứa Bân gọi mẹ:

- Mẹ lấy tiền cho con!

Thanh niên vừa mới đi làm, tiền lương không cao, một tháng được hơn một nghìn, còn không đủ mình tiêu, thi thoảng tặng Hy Lôi một món quà nhỏ cũng chỉ là mấy món “đồ chơi” như kiểu dây chuyền bằng thủy tinh, chưa bao giờ tặng cô món trang sức nào đắt tiền. Bản thân Hứa Bân cũng chẳng có khoản tiết kiệm nào, cưới xin phải mua đồ trang sức toàn là tiền của nhà, cũng may các gia đình Trung Quốc đều như thế, vất vả cả đời chỉ là để tổ chức cho con cái một cái đám cưới đàng hoàng, bằng bạn bằng bè.

Mẹ anh chỉnh trang lại một chút, thay một bộ quần áo sạch sẽ rồi xách cái túi của mình lên, nói:

- Đi thôi!

Hy Lôi và Hứa Bân nhìn nhau, thì ra mẹ anh không hề có ý định đưa tiền cho họ tự đi mua mà còn đòi đi cùng! Hứa Bân nhận ra vẻ không vui trên mặt Hy Lôi, bèn nói:

- Mẹ, mẹ không cần đi đâu, đưa con tiền, bọn con tự đi.

Mẹ anh vừa nghe thế đã tỏ ra không vui:

- Sao hả, cùng đi dạo phố với hai đứa cũng không được à, các con xem, mẹ có thể tư vấn cho hai đứa mà!

Hứa Bân nghe mẹ nói thế, cũng không tiện nói gì nữa, đành cùng mẹ ra cửa. Dọc đường, mặt Hy Lôi cứ nặng như đeo đá.

Trên con phố Đông nhộn nhịp nhất thành phố có một cửa hàng trang sức rất nổi tiếng, Hy Lôi thích một sợi lắc tay cẩn đá

hồ`ng ngọc, hơn một nghìn tệ. Hứa Bân đang định bảo nhân viên ghi hóa đơn thì mẹ nêu ra ý kiế`n:

- Ôi, Hy Lôi thích đá quý à? Nghe mẹ này, mua trang sức bắ`ng vàng là kinh tế` nhấ`t, vừa sang trọng lại liên tục lên giá!

Hy Lôi vừa nghe nói thế` đã lắ`m bắ`m:

- Mua trang sức chẳng phải để` đeo thôi? Mình có buôn vàng đâu mà lo nó tăng giá hay giảm giá!

- Dù sao thì mẹ cũng cảm thấ`y đá quý không kinh tế`! - Mẹ vẫn không buông tha.

Hứa Bân hơi bực mình, gắ`t lên:

- Mẹ, cô ấ`y thích thì cứ mua đi!

Lúc này bà mới miễn cưỡng đi thanh toán. Nhìn theo dáng mẹ anh, Hy Lôi cảm thấ`y vừa ấ`m ức, vừa bực mình, thấ`y cô nhân viên che miệng cười khúc khích.

Hy Lôi kéo cánh tay Hứa Bân, nói nhỏ:

- Bảo mẹ về` đi, hai đứa đi với nhau, em thấ`y không thoải mái, thế` này là cái kiêu gì!

Hứa Bân chỉ thờ` dãi.

Một lúc sau, mẹ lại gắ`n, ba người lại tiế`p tục chọn đồ`. Hy Lôi lúc này cảm thấ`y chẳng còn chút hứng thú nào nữa, thấ`y những món đồ` trang sức lắ`p lánh trước mắ`t chẳng còn chút hắ`p dẫn nào cả. Một lúc sau, mẹ anh lại vui vẻ gọi Hy Lôi:

- Lại đây này, xem cái nhẫn này có đẹp không?

Hy Lôi lại gạ`n nhìn, một cái nhẫn vàng vừa to vừa thô, chẳng có hoa văn gì đặc biệt, nhưng vừa nhìn đã biế`t là trọng lượng rấ`t khá. Cô lắ`c đầ`u, tỏ ý không thích. Mẹ Hứa Bân không vui:

- Đeo cái này sang biế`t bao nhiêu, cái thể loại vàng trắng ấy trông chẳng khác gì bạc, nhẹ hê`u. Không hiểu sao bọn trẻ con các con lại thích cái thứ đó. Lại đây, xem cái này này!

Hy Lôi quay đầ`u lại, nước mắ`t bắ`t giác rơi ra, quay đầ`u đi:

- Nhưng con thực sự không thích cái này! Không thì thôi không mua nữa, con không câ`n! - Càng nói càng thấ`y tủi thân, thê` là cô bật khóc giữa cửa hàng đông đúc người qua lại.

Hứa Bân giật mình, vội vàng lại gạ`n nựng cô, rồ`i lại quay sang khuyên mẹ mình:

- Mẹ, mẹ về` đi, bọn con tự mua, con xin mẹ đầ`y!

Mẹ Hứa Bân không biế`t vì sao bỗng dưng Hy Lôi lại khóc, mình cũng chẳng biế`t làm thê` nào, mẹ thở dài đau lòng rồ`i lắ`y 1 vụn tẹ trong túi ra, dặn đi dặn lại:

- Nhiê`u tiê`n thê` mẹ không yên tâm, giữ cẩn thận nhé! Mua cái gì thì phải xem cho kỹ, đừng chiê`u theo nó, đừng mua những món đồ` không kinh tế`. Mẹ đi nhé. - Trước khi đi, miệng bà còn nói, - Mẹ thấ`y vàng tồ`t lắ`m mà, có phải không nữa mua cho hai đứa đâu!

Nhìn bóng mẹ khuấ`t sau cánh cửa, Hứa Bân lại cảm thấ`y đau lòng. Hy Lôi đứng một bên sục sục, Hứa Bân vội vàng khuyên cô:

- Thôi mà, mẹ về` rồ`i. Em thích gì thì cứ xem đi!

Mấ`y giọt nước mắ`t khiế`n tâm trạng của Hy Lôi đi xuô`ng thê` thảm, thê` là cô tùy tiện chọn một sợi dây chuyê`n bạch kim trông

cũng không để n nôi, rồi mua một đôi nhẫn cưới cho hai người và đi ra khỏi cửa hàng.

Đi dạo một vòng trên phố, mua thêm mấy bộ quần áo, Hy Lôi dần dần quên những không vui ban nãy. Lúc này cô cảm thấy hơi đói, bèn bảo Hứa Bân vào một cửa hàng gần đó ăn gì lót dạ. Vừa quay đầu lại, bỗng dung thấy cách đó không xa có một dáng người rất quen thuộc, cách họ khoảng mười mấy mét, chiếc áo len màu đỏ, cái váy màu đen, thân hình thật béo, thì ra mẹ Hứa Bân vẫn luôn ở sau lưng họ. Hy Lôi muốn khóc mà không nặn ra nổi một giọt nước mắt. Hứa Bân cũng nhìn thấy, chờ mẹ lại gần, hỏi bà sao còn chưa về, bà ngượng ngùng cười:

- Mẹ sợ con cảm thấy không cẩn thận!

Hy Lôi không nhận được:

- Anh ấy có phải là trẻ con đâu, đã lớn thôi rồi!

- Vẫn phải chú ý một chút chứ. Nó lớn đến đâu thì trong mắt bác vẫn là trẻ con! Đúng rồi, hai đứa định đi đâu?

Hứa Bân nói:

- Bọn con định đi ăn, đi thôi mẹ, mấy mẹ con cùng đi!

- Ăn ở ngoài đấy lắm! Lại không sạch sẽ, con không đọc báo à, các nhà hàng toàn dùng dầu mùc ở công lên, nhà bếp thì ruồi nhặng bâu đầy, đi nào, về nhà, mẹ nấu cơm cho các con! - Hy Lôi thấy thế, không muốn đi lắm, Hứa Bân cũng không muốn về, bèn nói thôi đi dạo phố thêm chút nữa, bảo bà về trước. Mẹ anh không biết làm thế nào, đành nói:

- Bân này, thế con đưa đồ trang sức mới mua đây, mẹ mang về cất cho! Hai con mang đồ quý giá đi dạo phố, cẩn thận kẻo bị bọn

trộm để ý!

Hứa Bân thấy mẹ nói thế, chẳng nghĩ ngợi gì, lập tức lôi máy móc đồ trang sức trong túi ra đưa mẹ.

Một cảm giác kỳ lạ không thể gọi tên dâng lên trong lòng Hy Lôi, cô bỗng dưng cảm thấy hình như mình không cảm nhận được chút nào niềm vui của đám cưới mà trước đây cô từng tưởng tượng.

Sau khi mẹ ra đường, hai người ăn cơm ở một quán ven đường, nhai cơm mà cứ như nhai rơm. Hứa Bân vẫn còn muốn đến nhà Hy Lôi ngồi chơi một lúc, nhưng Hy Lôi nói là mình rất mệt nên bỏ về một mình.

Mai Lạc vẫn chưa đi làm về, một mình Hy Lôi nằm trong phòng, chẳng có ai để nói chuyện, lần đầu tiên cô thấy nghi ngờ về tương lai của mình và Hứa Bân: liệu có thực sự hạnh phúc không? Sao mọi thứ đều không bình thường vậy? Rồi cuộc thì chỗ nào có vấn đề?

Cầm điện thoại di động lên, nhưng chẳng nghĩ ra ai để tâm sự, gọi điện thoại về nhà, giọng nói của mẹ cô vang lên:

- Lôi Lôi à, thế nào, đám cưới chuẩn bị thế nào rồi?

- Tất mẹ ạ! Mọi thứ đều tốt!

- Đi làm có mệt không, đừng thức khuya nhé, sắp làm cô dâu rồi, đừng để thâm quầng mắt là không xinh nữa đâu!

- Con biết mà! Mẹ, mẹ cũng phải chú ý sức khỏe nhé! Lớn tuổi rồi, có chuyện gì thì nghĩ thoáng một chút, đừng có cãi nhau với bố vì những việc nhỏ, sức khỏe của mình quan trọng hơn! - Nói mãi nói mãi, Hy Lôi sợ mình không nhận được sẽ khóc.

- Mẹ biết rồi, con cũng thế, phải hòa hợp với Hứa Bân đây! Ở nhà người ta cũng phải ngoan ngoãn, chăm chỉ một chút.

Hy Lôi đáp lời rồi mau chóng cúp điện thoại. Cuối cùng không tìm được, nước mắt tuôn ra. Cô biết, mình đã lớn rồi, mẹ cũng già rồi, không còn là một cô gái lúc nào cũng có thể thổ lộ tâm sự với mẹ được nữa. Tương lai chỉ có mình mình đồ ỉ mặt.

Tháng 10, cuối cùng cũng đã tới ngày quan trọng nhất trong cuộc đời Hy Lôi và Hứa Bân. Khoác lên mình chiếc váy cưới, trông Hy Lôi đẹp ngất ngây, chiếc xe hoa đưa Hy Lôi đi qua nửa thành phố, Hứa Bân nắm tay cô, ánh mắt anh ngập trong nụ cười. Giây phút đó, hạnh phúc vẫn tràn đầy trong tim.

Bố Hứa Bân có rất nhiều bạn bè, họ hàng thân thích nhà Hứa Bân đa số là sống ở thành phố này, tiệc cưới ngoài kia kín 50 bàn, vô cùng xa hoa. Bố mẹ Hy Lôi từ thành phố C tới. Trong lễ cưới, người chủ trì hôn lễ yêu cầu cô dâu cúi bái chào bố mẹ đôi bên, nói những câu rất lạnh nhạt, khi cúi bái trước mẹ, Hy Lôi rơi nước mắt, hôn nhân có lẽ là một khởi đầu mới trong cuộc đời, mặc dù từ khi học đại học phải sống xa nhà, sống ở ngoài đã mấy năm, nhưng khi thực sự phải rời khỏi gia đình mà mình từng sinh ra và lớn lên, bước chân vào một gia đình khác, trong lòng cô bỗng thấy thật hụt hẫng.

Lúc ăn cơm, mẹ Hy Lôi kéo tay bà thông gia Phương Xảo Trân:

- Chị thông gia, tôi giao con cho chị, nó vẫn còn trẻ con, còn nhiều tật xấu lắm, chị cứ dạy bảo cháu nó nhé.

Mẹ chông cũng hoan hỉ ra mặt:

- Chị yên tâm đi, tôi sẽ coi Hy Lôi như con gái ruột của mình.

Hôn lễ kết thúc, bố mẹ cũng quay về.

Hy Lôi cảm thấy thật hụt hẫng, vừa mệt vừa đau buốt cả lưng.

Vừa về tới phòng mới, cô đã ngã vật ra giường.

Buổi tối, bố Hứa Bân còn ở bên ngoài uống rượu và chơi bài với mấy người bạn nữa, mẹ chông ở nhà, chờ bạn bè về hết thì dọn dẹp nhà cửa rồi ngồi ở phòng khách xem tivi.

Bởi vì trong nhà có người già nên bạn bè cảm thấy không tiện nên không ai tới “quây động phòng”. Hứa Bân tắm xong, cười cười bò lên giường. Hy Lôi đã cảm thấy rất mệt, nhưng nghĩ ít nhiều đêm nay cũng là đêm tân hôn, không muốn Hứa Bân mất hứng.

Đây không phải là lần đầu tiên nên mọi thứ đều rất nhẹ nhàng, Hứa Bân thuận thực cởi áo cho Hy Lôi, nhẹ nhàng tắt đèn. Ánh trăng đêm thu rọi vào phòng, soi sáng làn da trắng ngần của Hy Lôi. Hứa Bân tham lam hôn lên cái bụng nhỏ, cánh tay, cổ, môi của Hy Lôi, cơn buồn ngủ trong cô cũng dần dần tan biến, không lâu sau, cả căn phòng đã ngập trong mùi hương của hạnh phúc.

Dù sao cũng còn trẻ, Hứa Bân nổi hứng, ghé sát tai cô nói:

- Cung, em lên đi!

Hy Lôi xấu hổ không chịu, Hứa Bân cứ quấn lấy cô, lúc này cô mới miễn cưỡng trèo lên. Mái tóc dài tung ra, Hy Lôi nhẹ nhàng chuyển động thân hình, Hứa Bân phát ra những âm thanh hưởng thụ.

Tiếng tivi bên ngoài không biết đã nhỏ đi từ lúc nào, nhưng đôi vợ chồng trẻ vẫn không hề phát hiện ra, Hứa Bân phát ra âm thanh rất to. Bỗng dung Hy Lôi cảm thấy sau lưng có một cơn gió lạnh thổi tới, cửa phòng bị mở ra, mẹ chồng giận dữ đứng sau lưng, không bật đèn.

Hy Lôi và Hứa Bân cứng đờ người. Ham muốn vừa mới dâng lên trong thoáng chốc đã biến mất không để lại dấu vết. Hy Lôi vẫn ngò i trên người Hứa Bân, cả người lóa ló . Mẹ chồng đứng ở đó mấy giây, rồi ra sức đẩy Hy Lôi một cái, Hứa Bân vội vàng lấy tay chặn che lên cho cô.

Ba người im lặng trong bóng tối i mấy giây. Trong đầu Hy Lôi nghe như có một tiếng nổ, vẫn chưa kịp phản ứng lại.

Hứa Bân vừa giận vừa xấu hổ, gắ t lên:

- Mẹ, mẹ làm cái gì thế ! Ra ngoài đi!

Mẹ chồng mở miệng, trong giọng nói của bà có sự hà khắ c không thể tha thứ:

- Hứa Bân, mẹ nói cho con biết, còn trẻ muốn chơi thế nào cũng được, nhưng con phải nhớ, tuyệt đố i không được để đàn bà trèo lên trên con!

Hứa Bân vội vàng nói:

- Con biết rồi, mẹ ra ngoài mau đi!

Mẹ chồng quay người đi ra. Hy Lôi bị mẹ chồng đẩy sang một bên, vẫn đang vùi mình vào chăn nghẹn ngào khóc, một cảm giác nhục nhã đã choán hế t cả tư duy cô. Hứa Bân an ủi cô rất lâu nhưng Hy Lôi vẫn không nói gì. Cả đêm không nói. Đêm tân hôn đã kế t thúc trong tình cảnh thật nực cười. Ánh trăng ngoài cửa sổ

không biết đã biết mất từ lúc nào, cả trời đất ngập trong bóng tối không lối và sự yên tĩnh vô tận, Hy Lôi mệt mỏi vô cùng, nhưng không tài nào dỗ giấc được, vừa nãy mẹ chôn lao vào rồi đẩy cô ra đã khiến cô hoàn toàn tỉnh táo.

Đây chính là cuộc hôn nhân mà cô sắp phải đối mặt, một tương lai không thể dự báo được.

Địa điểm cô và Hứa Bân lựa chọn cho tuần trăng mật là Hải Nam, biển cuộc i thu giống như một người phụ nữ u buồn, không hề có vẻ náo nhiệt và phồn hoa của mùa hè. Dọc đường, Hy Lôi tỏ ra không mấy hứng thú, nói chuyện rất ít, buổi tối, hai người ở trong khách sạn Tam Á nổi tiếng, Hứa Bân vẫn còn tràn đầy hứng thú với “tình dục”, nhưng Hy Lôi thì rất lạnh lùng, chỉ để mặc anh muốn làm gì thì làm. Hứa Bân cố gắng một lúc lâu mà Hy Lôi vẫn trơ như khúc gỗ, cũng cảm thấy chán nên tụt khỏi người cô, biết là Hy Lôi vẫn còn giận vì chuyện đêm tân hôn.

- Cục cưng, em đừng giận nữa được không? Anh biết là em giận, anh cũng giận, mẹ tư tưởng phong kiến mà, đừng chấp bà!

Cuối cùng Hy Lôi cũng mở miệng ra:

- Thế sao anh không nói mẹ, làm sao mà có thể như thế được? Đến cả chuyện này cũng đòi quản.

- Bà là mẹ anh, anh nói thế nào? - Hy Lôi nhìn Hứa Bân, thực sự không tin những lời này lại do chính miệng anh nói, thật là điển hình của một kiểu có hiều tới ngu xuẩn.

- Mẹ thì làm sao, mẹ làm sai việc gì thì không được nói há? Ngu ngô c! Đản độn! Biến thái! - Giọng nói của Hy Lôi càng lúc càng cao, bao nhiêu uất ức kìm nén những ngày qua đều tuôn ra cả.

Một hôm lâu sau, Hứa Bân lại sát lại gần, giống như một cô con dâu cúi đầu nói:

- Vợ yêu, chúng ta cưới nhau rồi, đừng cãi nhau nữa được không. Giờ đi nghỉ tuần trăng mật thì vui vẻ một chút! - Thái độ đáng vẻ đáng thương của Hứa Bân, nhớ lại bình thường Hứa Bân đối xử với mình rất tốt, Hy Lôi lại mềm lòng.

Tuần trăng mật vừa kết thúc, lẽ ra còn hai ngày nghỉ cưới nữa nhưng Hy Lôi vẫn đi làm trước. Buổi tối về nhà, mẹ chồng đã nấu xong cơm, ngoài ban công treo đầy những bộ quần áo bà vừa giặt xong. Mẹ chồng đã giặt hết quần áo bẩn mà Hy Lôi với chồng đi du lịch mang về. Người thấy mùi thơm của thức ăn, nhìn những bộ quần áo đang được cơn gió hoàng hôn thổi khô, giây phút đó, trái tim yêu đương của Hy Lôi bỗng thấy vô cùng cảm động. Trên bàn ăn, mẹ chồng không ngừng gắp trứng rang cho Hứa Bân, nói:

- Còn trẻ, đừng quan hệ nhiều quá, ăn cái này cho bổ. Còn nữa, uống canh này đi. Xem con trai mẹ kìa, mắt thâm quầng cả rồi.

Miếng cơm Hy Lôi vừa mới vào miệng bỗng dừng nghẹn lại, mặt cô đỏ bừng.

Ông Hứa Trường Thiên lườm vợ một cái, chẳng nói gì nữa. Hứa Bân cũng trách mẹ:

- Ghét quá, mẹ nói gì thế!

Khó nhọc ăn hế t bữa cơm. Hy Lôi thu dọn bát đĩa, chuẩn bị đi rửa bát.

Bình thường cô ghét nhất là rửa bát, ở nhà cô chẳng bao giờ phải làm việc này. Thuê nhà ở ngoài, có lúc nấu cơm, nhưng nếu có Hứa Bân ở đó thì Hứa Bân sẽ phải rửa, Hứa Bân thường ngọt ngào rót vào tai cô:

- Tay của cung vừa trắng và mềm, chỉ dùng để đánh máy thôi, ai nhờ để cung rửa bát!

Nghĩ là có Hứa Bân giúp mình nên Hy Lôi thông thả cầm bát đĩa lên, mang vào phòng bếp.

Nhưng hôm nay không còn ai tỏ ra khách sáo với cô nữa, mẹ chồng vào nói cho cô biết rửa sạch sẽ bát đĩa thì để vào đâu, cái nào là khăn lau khô bát, sau đó ra ngoài, Hứa Bân thì vừa buông bát đĩa xuống đã vào thư phòng lên mạng. Hy Lôi mở vòi nước, nhớ lại những lời mẹ chồng nói lần đầu tiên đến đây, bà nói:

- Cháu bây giờ là khách, rửa bát thì chờ cưới rồi hãy tính!

Mặc dù chỉ là một chuyện nhỏ, làm chút việc nhà cũng chẳng đáng gì, nhưng Hy Lôi vẫn cảm thấy thật ngượng ngập.

Ngày thứ ba thì cuối cùng Hy Lôi cũng kháng nghị với Hứa Bân:

- Đồ lừa đảo, anh là đồ lừa đảo, chẳng phải ngày trước anh nói tay em vừa trắng vừa mềm, chỉ để đánh chữ thôi sao? Sao giờ ngày nào cũng bắt em rửa bát. Với lại mẹ anh không phải đi làm, em đi làm cả ngày vất vả còn bắt em rửa bát.

Hứa Bân thản nhiên:

- Rửa có vài cái bát thôi mà? Có gì mà phải làm to chuyện? Để đi rửa, anh rửa! - Hứa Bân vừa nói xong đã xắn tay áo lên, chuẩn bị rửa bát. Hy Lôi sung sướng toét miệng cười, lau khô tay, hôn lên má Hứa Bân một cái:

- Ông xã tuyệt quá!

Lúc đó mẹ chồng đi ngang qua cửa phòng bếp, thầy Hứa Bân đang rửa bát, vội vàng gọi thất thanh:

- Trời ơi, con trai, sao con lại rửa bát? Để đi rửa, để mẹ rửa! - Bà không phê phán Hy Lôi, nhưng bà đi thẳng vào, giằng cái giẻ rửa bát trong tay con trai, đưa tay ra định rửa, đẩy con trai sang một bên - Tránh ra, tránh ra, đàn ông đừng có loanh quanh trong bếp, mẹ ghét nhất là đàn ông ở trong bếp, giống đàn bà lắm!

Từ đó, chỉ cần Hy Lôi rửa bát, Hứa Bân định giúp đỡ là mẹ chồng lập tức xuất hiện, bảo là để đó mình rửa. Mấy lần như thế, Hy Lôi chẳng dám mong ước xa xỉ là Hứa Bân sẽ rửa bát giúp mình nữa.

Tối nào ăn cơm xong, cả nhà cũng ngồi ở phòng khách xem tivi với nhau. Hy Lôi không thích xem tivi, nhưng chưa gì đã chui vào phòng mình thì không hay lắm, thế là ngày nào cô cũng ngồi xem một lát, mẹ chồng thích xem phim Hàn, thi thoảng còn bình luận vài câu, có lúc còn khen Hy Lôi vài câu:

- Cái nhân vật nữ chính trong phim này mẹ thầy cũng chẳng ra sao, còn không xinh bằng Hy Lôi nhà mình! Đúng không con trai!

Mỗi khi như thế, Hứa Bân thường đã cố ý nói:

- Dương nhiên rồi!

Hy Lôi nghe mẹ nói vậy, chỉ cười nhạt. Đa phần thì mẹ chông thấy cảm khái trước những cô con dâu hiền thực, đảm đang của Hàn Quốc:

- Nhìn con dâu Hàn Quốc ngoan ngoãn thế, lại hiểu phép tắc nữa, lúc nào cũng cung kính với bố mẹ chông.

Hy Lôi giả bộ như không nghe thấy, có lúc xem thấy trong tivi có những cô gái rất giỏi giang trong công việc, lúc nào cũng ngẩng cao đầu trước đám đàn ông, mẹ chông lại chặc lưỡi:

- Một người đàn bà ra ngoài xuất đầu lộ diện, chỉ trở sai bảo bọn đàn ông thì còn ra cái gì. Đàn bà cứ ngoan ngoãn ở nhà chăm chông chăm con có phải tốt không?

Có lúc Hy Lôi không nhịn được phản bác vài câu:

- Mẹ, tư tưởng của mẹ từ đời nào rồi, xã hội hiện đại, ai có năng lực thì người đó làm việc. Có những người phụ nữ chỉ hợp ở nhà chăm con, nhưng có người thì hợp với cuộc sống ở công ty, không thể vợ đũa cả nắm được.

Mẹ chông không nói lại được Hy Lôi, nhưng vẫn không chịu thua:

- Dù sao mẹ thấy đàn bà mạnh mẽ quá cũng không tốt!

Hàng ngày, thời gian cô thấy thoải mái nhất chính là lúc rửa bát xong và về phòng của mình. Lên mạng, viết bài, đọc sách, nghe nhạc, tự do tự tại, sau khi sự tự do của mình bị gói gọn trong gian phòng ngủ, Hy Lôi phát hiện ra chỉ có nơi này là thuộc về mình thực sự. Nhà bếp là khoảng trời riêng của mẹ chông, thư phòng là nơi bố chông thường trong đó, tất cả đều là sách vở và những bức tranh mà ông thích, phòng khách là nơi công cộng. Nhưng cuối

cùng Hy Lôi mới phát hiện ra, thì ra phòng ngủ của mình thực ra là nơi hoàn toàn không có chút riêng tư nào sau khi cô đi làm. Buổi tối rửa bát xong, lúc tìm đồ lót, Hy Lôi phát hiện ra quần áo của mình ở trong tủ đã bị sắp xếp lại, nó không có vẻ bừa bộn như trước mà được sắp xếp rất gọn gàng. Quyển sách mình đã đọc xong tiện tay để ở đầu giường cũng được đặt lên giá sách. Những điều này đều là mẹ chồng cô làm lúc dọn dẹp phòng sau khi họ đã đi làm. Đúng thế, mẹ chồng cô rất chăm chỉ dọn dẹp phòng ngủ của vợ chồng cô, nhưng trong lòng Hy Lôi lại cảm thấy rất không thoải mái, mẹ chồng cô thì thấy chẳng có gì không ổn cả, buổi tối lúc xem tivi, bà nói với Hy Lôi như thể đang dạy con gái mình:

- Con gái thì phải thu dọn phòng mình sạch sẽ một chút, thấy quần áo trong tủ bừa bộn thì phải gấp lại chứ.

Hy Lôi lặng lẽ lắng nghe, không biết phải trả lời thế nào, đành im lặng.

Cơ quan của Hy Lôi cách nhà bố n, năm bên xe buýt, 8 rưỡi sáng vào làm, thói quen của Hy Lôi là dậy vào lúc 6 rưỡi sáng, nửa tiếng đánh răng rửa mặt và chải đầu, nửa tiếng ngồi xe buýt, tới cơ quan là khoảng hơn 7h40 phút, sau đó thu dọn bàn làm việc rồi ăn sáng, thời gian vừa vặn. Nhưng từ sau khi kết hôn, thói quen này đã bị phá vỡ. Giờ giấc ngủ nghỉ của mẹ chồng rất có quy luật, hôm nào cũng không xem tivi quá 10 giờ, cứ đúng 10 giờ là đi ngủ, sáng đúng 6 giờ là dậy, sau đó quét dọn ở bên ngoài, rồi còn phụ trách đứng ngoài gọi họ:

- Con trai, Hy Lôi, dậy thôi, 6 giờ rồi. Chậm chạp là muộn đấy.

Nếu không nghe thấy động tĩnh gì thì cứ cách 5 phút bà lại gọi một lần. Hứa Bân ý chí rất kiên cường nên anh vẫn có thể ngủ tới 7 rưỡi trong tiếng gọi của bà. Lâu dần, đồng hồ sinh học của Hy

Lôi cũng bị điề u chỉnh về trước nửa tiế ng, cứ tới 6 giờ là cô tự động tỉnh. Tới cơ quan cô lại phải ngủ bù một chút, đồ ng nghiệp Tiểu Lộc ở cùng ban biên tập đùa cô:

- Còn trẻ, đừng lao lực quá nhé!

Hy Lôi cười khỏ trong bụng, họ đâu biế t ở nhà mình có một cái đồ ng hồ báo thức rấ t tận tâm!

Có thể đây chính là hôn nhân! Cô nhớ lại câu nói kinh điển của Trương Ái Linh, “Đòi người giố ng như một chiế c váy xinh đẹp, trong đó chứa đầ y rận!”, trong lòng cô thầ m nói với mình: thay đổi, không thể thay đổi, hãy chấ p nhận đi!

Chương 3: Mẹ chồng của mẹ chồng

Tuần thứ ba sau đám cưới, mẹ chồng chính thức tỏ ra bất mãn với con trai, nói là Hy Lôi không khéo nói, cả ngày, số lần gọi “mẹ” chỉ đếm trên đầu ngón tay, bà rất buồn, rất đau lòng. Mẹ chồng nói, Hứa Bân hãy lập tức về phòng “hỏi tội” Hy Lôi.

Hy Lôi thấy chồng nói thế, chẳng biện giải gì cả, đúng thế, sáng sớm cô đã đi làm, buổi chiều mới quay về, thời gian ở cùng nhau có hạn, thêm vào đó mình cũng không quen tự nhiên gọi một người vốn chẳng có quan hệ gì với mình là “mẹ”, thực sự là cô cảm thấy rất ngượng miệng, rất xa lạ. Cuối cùng Hy Lôi nói, rồi mình sẽ dần dần thích ứng, dần dần sửa chữa.

Khi nói những điều này, trong lòng Hy Lôi bất giác nghĩ:

- Dựa vào gì mà nói mình, mình có thấy bà ấy gọi mẹ chồng của bà là mẹ máy đâu!

Nhà này cứ cách hai tuầ̀n là có một chương trình cố định, đó là ra ngoài thành thăm ông bà nội của Hứa Bân, cũng chính là bồ́ mẹ chồ̀ng của bà Phương Xảo Trân, bồ́ mẹ của ông Hứa Trường Thiên. Ông Hứa Trường Thiên quê gồ́c ở Hà Nam, năm xưa bồ́ mẹ ông vì tránh nạn đói mà tới thành phố́ phương Bắ́c này, sinh cơ lập nghiệp ở đây, bồ́ ông làm thuê cho người ta, mẹ ở nhà làm ruộng, vắ́t và nuôi lớn được bồ́n người con cả trai cả gái, ông Hứa Trường Thiên là con cả trong nhà, dưới ông còn một người em trai và hai người em gái, năm xưa chỉ có mình ông là đi học đại học, nên Hứa Trường Thiên rắ́t hiế́u thuận, cứ cách dăm bữa nửa tháng, ông lại tranh thủ ngày cuố́i tuầ̀n không có việc gì quan trọng thì về nhà thăm bồ́ mẹ. Ông Hứa Trường Thiên là kiểu “đàn ông phượng hoàng” rắ́t điển hình của thời đại đó, nhưng bà Phương Xảo Trân lại không được coi là “phụ nữ không tước”. Do nguyên nhân thời đại, năm xưa bà tốt nghiệp cấp hai xong là về quê, sau khi quay lại thành phố́ thì nhờ các mớ́i quan hệ vào làm cho một xưởng sản xuất bột mì. Bà cũng chẳng xinh đẹp gì, tuổi xuân cứ nhàn nhạt trôi qua, rồ́i người ta giới thiệu cho bà ông Hứa Trường Thiên khi đó còn là một nhân viên kỹ thuật. Bà Phương Xảo Trân mỗi lầ̀n nhớ lại cuộc gặp gỡ năm xưa là lại có cảm giác tự hào rắ́t mãnh liệt, thường trêu chồ̀ng mình:

- Năm xưa anh đi coi mắ́t mà chẳng có bộ quầ̀n áo nào ra hồ̀n, áo sơ mi thì đi mượn, quầ̀n thì thùng một lỗ to, cũng chỉ có em là không chê anh thôi.

Ông Hứa Trường Thiên thắ́y vợ nói vậy thì chỉ cười. Sau khi hai người kắ́t hôn thì rắ́t ân ái với nhau, bà Phương Xảo Trân có những ưu điểm mà những cô gái thành phố́ khác không có, chăm chỉ, tiế́t kiệm, giỏi làm việc nhà, an phận thủ thường, một lòng một dạ với chồ̀ng, đớ́i xử với bồ́ mẹ chồ̀ng cũng tốt, cứ dăm bữa nửa tháng lại cùng chồ̀ng về thăm bồ́ mẹ chồ̀ng, lúc nào cũng rắ́t ngoan

ngoãn, lễ phép. Không lâu sau bà mang thai, sức khỏe không tốt nên mẹ chồng lên chăm sóc bà, từ đó nảy sinh một loạt các mâu thuẫn, mẹ chồng đã phạm phải “tội tà đình” với bà, tới hôm nay nhắc lại vẫn nhớ như in. Những việc đó Hy Lôi chỉ biết đôi chút qua những lời kể tội của mẹ chồng mình với bố chồng, chứ không dám hỏi Hứa Bân, không biết rốt cuộc là bất hòa thế nào mà khiến họ trở mặt với nhau như thế.

Cuối tuần này, cả nhà lại tới thăm ông bà nội. Nơi đó gọi là thôn Thược Dược, ở ngay gần đường quốc lộ. Ông bà nội sống trong một căn nhà cũ có mái gian, liểu xanh che trước cửa nhà, phía sau là một khoảng đất trống, ông bà trồng ít rau xanh để ăn, Hy Lôi rất thích nơi đó.

Vừa bước vào nhà, Hy Lôi đã chào:

- Con chào ông bà!

Hai người già cười rạng rỡ. Con dâu Phương Xảo Trân thì không nói gì, đi thẳng vào phòng, thấy ông bà cười tươi tắn thì lờm một cái.

Bà nội kéo tay Hy Lôi, đưa cho cô quả hồng, bảo cô ăn. Ông bà mỗi lần thấy Hy Lôi tới là luôn dành cho cô những món mà ông bà nghĩ là ngon, rồi quăn lầy cô nói chuyện, giọng Hà Nam rất nặng, Hy Lôi nghe không hiểu lắm, chỉ mỉm cười gật đầu, chứng tỏ mình đang chăm chú lắng nghe, ông bà cảm thấy rất vui. Bà nội nói chuyện với con dâu mình, kể về thu hoạch nhà nông, hỏi công việc của con trai, cười cười nói nói, thậm chí còn nói bằng giọng rất thân trọng, nhưng bà Phương Xảo Trân thường chỉ trả lời qua loa hoặc nhăn mũi, bĩu môi, bà nội lại đành ngượng ngùng quay đầu đi chỗ khác.

Lúc ăn cơm trưa, bà nội vẫn liên tục bảo Hy Lôi phải ăn nhiều một chút:

- Lôi Lôi, ăn nhiều một chút, mau sinh cho ông bà thảnh thơi đi!

Hy Lôi biết người già ai cũng thích nói nhưng câu đại loại như vậy, nên miệng chỉ nói:

- Dạ vâng, cháu biết rồi!

Mẹ chồng nghe vậy lập tức đón lời:

- Bà nội con nói đúng đấy, các con phải tranh thủ còn trẻ, mau sinh lấy một đứa, sức khỏe khôi phục nhanh, mà cũng tranh thủ lúc mẹ còn trẻ, trông con cho hai đứa.

Hứa Bân nghe vậy, lập tức phản bác:

- Mẹ! Mẹ nói gì thế! Bọn con vừa mới cưới, còn trẻ, có con sớm quá phiền phức lắm!

Mẹ chồng còn định nói tiếp, nhưng thấy con trai nói vậy, lại chẳng biết nói gì nữa.

Ăn cơm xong, bà Phương Xảo Trân ra vườn hái cà, bà nội với ông Hứa Trường Thiên ngồi trong phòng nói chuyện, Hy Lôi chơi với con chó nhỏ ngoài sân. Qua cửa sổ, cô âm thầm nghe thấy tiếng bà nội khóc nhỏ bên trong, bố chồng cô và Hứa Bân đều ở bên ngoài, ông nội thì chỉ thờ dài. Hy Lôi sợ mọi người khó xử nên len lén tránh ra xa.

Trên đường về, cả nhà ngồi trong xe nhưng không ai nói câu nào, không khí rất kỳ lạ.

Buổi tối, Hy Lôi và Hứa Bân đã ngủ say. Bỗng dưng trong phòng bố mẹ vang lên tiếng cãi nhau nho nhỏ. Sau đó, âm thanh càng lúc càng to.

- Bao nhiêu năm nay, em gọi được má y tiếng mẹ? Đã là mẹ chớ ng rồi mà còn như thế. - Bố chớ ng giận dữ.

Tiếng rít lên của mẹ chớ ng:

- Bà á y có chỗ nào đáng để tôi gọi là mẹ, chỗ nào đáng để tôi tôn trọng, tuấn nào tôi cũng theo anh về thăm bà á y là giữ thể diện cho anh lắm rồi.

- Em như thế thì thà không về.

- Không về thì không về, anh tưởng tôi thích à? Nghèo rớt mùng toi, nhớ năm xưa, đi coi mắt tôi đến cái quàn ra hôn còn không có, lúc cưới nhau cũng chẳng mua cho tôi cái đéo gì. - Mẹ chớ ng lại nhắc tới chuyện năm xưa, giọng nói mỗi lúc một to.

Bố chớ ng là người hay sĩ diện, nghe bà lại kể khổ, giận tới mức giọng nói phát run:

- Không mua sao cô còn cưới tôi, người như cô thì tìm được ai ra hôn, có người cưới cô là may lắm rồi, tôi mà thích ra đường có cả nếm! - Từ ngữ của bố chớ ng rất cay nghiệt, vang lên rõ mồn một trong tai con trai, con dâu.

Bỗng dưng yên tĩnh lại.

Hứa Bân đẩy Hy Lôi:

- Ngủ đi! Kê bố mẹ.

Bỗng dưng bên kia lại vang lên tiếng gọi gập gáp của bố chồng:

- Hứa Bân, mau sang đây, mau gọi 120!

Hy Lôi và Hứa Bân vội vàng khoác áo ngoài vào rồi chạy sang, thấy mẹ mình sắc mặt tái nhợt, bố chồng đang ra sức lay bà, gọi:

- Xảo Trân, Xảo Trân! Tỉnh lại đi! - Hy Lôi từng nghe Hứa Bân nói mẹ chồng mình mắc bệnh tim, thế nên bà có cần nghỉ hay nổi giận, họ đều nhường nhịn bà.

Hứa Bân tìm thuốc trợ tim công hiệu nhanh trong tủ thuốc của mẹ, Hy Lôi mang nước tới, mọi người luống cuống cho bà uống thuốc, một lúc sau, mẹ chồng mới mở mắt tỉnh lại, chậm chậm mở mắt ra, thấy con trai với con dâu, rồi lại nhìn chồng mình, vừa giận vừa xấu hổ, ôm lấy eo con trai mà khóc lớn:

- Con trai ơi, bố con vô lương tâm, bố con không phải là người!

Hy Lôi ngỡ ngàng trước vụ cãi nhau của bố mẹ chồng mà bình thường luôn tỏ ra yêu thương nhau, rụt rè hỏi:

- Có cần gọi 120 nữa không ạ?

Bố chồng xua tay, bảo Hy Lôi về phòng ngủ.

Hứa Bân vẫn đang an ủi mẹ mình, Hy Lôi nằm trên giường, nghĩ ngợi: nổi oán hận và bất mãn lớn như thế nào mà khiến mẹ chồng mình hơn 20 năm nay vẫn hậm hực với bà nội, không chịu gọi

bà một tiếng mẹ và nỗi oán hận như thế nào mới khiến bố chồng nói những câu cay nghiệt như thế.

Sáng sớm hôm sau, cô không nghe thấy tiếng gọi đúng giờ của mẹ chồng, buổi tối đi làm về, thấy mẹ chồng đã không sao, đang ở trong bếp nấu cơm, món sườn xào bò c khoi nghi ngút được bê ra bàn ăn. Xem ra bố mẹ chồng đã làm hòa với nhau rồi. Trên bàn ăn, mẹ chồng vừa xới cơm cho bố chồng, vừa tự chế giễu mình:

- Tôi đúng là số khổ! Hứa Trường Thiên, anh đi đi, ra ngoài phố mà tóm lấy một đứa, xem ai hậu hạ anh được như tôi.

Bố chồng cười biết lỗi:

- Đúng rồi, em là tốt nhất, dâu hiền vợ đảm, anh sai, anh sai!

Buổi tối, Hứa Bân kể về chuyện năm xưa của mẹ mình với bà nội. Hồ mẹ mang thai Hứa Bân, bà nội lên thành phố chăm sóc.

Hai người ở cùng nhau nên cũng va chạm nhiều. Bà nội vốn không phải người sạch sẽ, mẹ thì lại ưa sạch, thế là thường vì chuyện đó mà cãi nhau. Mẹ tiết kiệm, bà nội còn tiết kiệm hơn, lúc mang thai mẹ bị nghén, muốn ăn dưa hấu nhưng bà nội không mua cho. Tiền lương của bố thì đưa hết cho bà nội, mẹ thấy giận trong lòng, sau đó không nhịn được nên thường xuyên cãi nhau. Hai người đàn bà kẹp bố vào giữa, khiến ông cũng rất khó xử. Sau đó bà nội giận quá, bảo bố đánh mẹ, còn xúi bố li hôn với mẹ. Một lần nghiêm trọng nhất, mẹ chồng với con dâu cãi nhau, bố không có

nhà, bà nội bèn gọi chú ở dưới quê lên đánh mẹ một trận. Từ đó hai người trở mặt với nhau, suốt một thời gian dài không nói chuyện, lâu dần, Hứa Bân lớn hơn một chút thì quan hệ mới khá hơn, nhưng từ đó không bao giờ mẹ chịu gọi bà nội là “mẹ” nữa.

Hy Lôi vừa nghe vừa sứt sịt, không ngờ bà nội là người hiền hòa như thế mà ngày xưa cũng từng đánh con dâu. Đương nhiên, đây chỉ là “phiên bản” mà mẹ kể cho Hứa Bân nghe. Sau khi Hứa Bân trưởng thành, bà nội cũng thường lên tỏ khở với Hứa Bân, nhưng đó là một “phiên bản” khác. Bà nội nói, mẹ hồ i đó lúc nào cũng tỏ ra mình là người thành phố, bà nội làm việc mà cứ đứng chỉ tay năm ngón, lãn nghiêm trọng nhấ t, hai người cãi nhau, mẹ chửi bà nội là “bà già nhà quê”, đúng lúc đó bố không có nhà, bà nội giận quá nên bỏ về quê, đau lòng kể khở với con trai nhỏ, chú nghe thấ y giận quá nên tới nói chuyện với mẹ, hai bên đẩy qua đẩy lại, nhưng mà không đánh nhau.

Hai người đàn bà, hai câu chuyện khác nhau, đê u là những người Hứa Bân yêu thương nhấ t, ai đúng ai sai, Hứa Bân cũng không rõ, có thể nó đúng với câu nói: Quan giỏi không lo được việc nhà!

Hy Lôi dựa vào lòng Hứa Bân, nghe anh kể chuyện cũ của gia đình, cô ý hỏi anh:

- Nê u em với mẹ anh cãi nhau, bà bắt anh ly hôn với em thì làm thế nào?

Hứa Bân ghé sát tai Hy Lôi nói:

- Em là một con yêu tinh đáng yêu, là dâu phụ, sao anh nỡ ly hôn với em được?

Hứa Bân là như thế, cứ tới buổi tối, cứ ngô i lên giường là lập tức ngược lại với thái độ lịch sự, nho nhã ban ngày, nói những câu

rất “dê”, rất tục tũu. Hy Lôi cười bịt chặt tai, nhưng trong lòng lại thấy rất ngọt ngào.

Chương 4: Không có tiền thì không làm được gì

Thành phố phương Bắc, mùa đông vừa khô vừa lạnh, nhưng điều đó không ngăn được bước chân của những cô gái theo đuổi cái đẹp, để thể hiện vẻ đẹp mong manh của mình, cho dù gió có lạnh đến đâu cũng phải mặc thật đẹp. Diệp Hy Lôi cũng không ngoại lệ.

Thứ tư hàng tuần, tạp chí chỉ làm việc nửa ngày, Hy Lôi không muốn về nhà sớm, không có việc gì làm bèn kéo Mai Lạc đi dạo phố. Để tiết kiệm tiền mua nhà với Tùng Phi, Mai Lạc thường chỉ đi ngắm chứ ít mua, toàn là mặc thử quần áo rồi tìm ra một loạt các lý do như chất xấu, không hợp màu... để không mua bộ quần áo đó nữa, khiến nhân viên bán hàng cũng phải cau mày khó chịu. Hy Lôi thì không thế. Cô là một con nghiện shopping rất điển hình, thể hiện chính ở trong việc mua quần áo. Đồ mỹ phẩm thì cô không quan trọng hàng hiệu, còn trẻ, da vẫn đẹp nên dùng cái gì cũng thể hiện được nét đẹp của mình, nhưng cô tin rằng “người đẹp vì lụa”, chỉ cần mặc những chiếc áo mới của một nhãn hàng danh tiếng là đã thấy mình tự tin gấp trăm lần, tràn đầy sức sống. Bởi vậy, cứ cách một khoảng thời gian là Hy Lôi lại đi mua quần áo. Mà nhãn

hiệu cô thích chủ yếu là những bộ đồ của Yikeai và Geliya, mặc dù so với những người giàu có, hai nhãn hiệu này chưa là gì, nhưng một bộ cũng mấy trăm tệ, vài lần đi shopping là khoản tiền lương ít ỏi của Hy Lôi đã cạn.

Ở siêu thị, cô với Mai Lạc cùng thích một cái áo khoác lông, tận 1080 tệ, nghĩ lại món tiền lương 2000 tệ mới được nhận năm trong túi, cô do dự một chút rồi không mua nữa.

Hôm nay Hứa Bân tan ca sớm, cùng Hy Lôi đi dạo phố, lại vào siêu thị đó thấy chiếc áo khoác lông mà Hy Lôi thích, Hy Lôi lại mặc thử một lần, đứng ngắm nghía rồi xoay mấy vòng trước gương, hỏi Hứa Bân:

- Đẹp không?

- Đẹp lắm, dáng em đẹp thật, mặc cái gì cũng đẹp! - Hứa Bân cất tiếng khen.

Hy Lôi nũng nịu:

- Em muốn mua!

Hứa Bân sáng khoái nói:

- Muốn mua thì mua! Bao nhiêu tiền, anh mua cho em! - Nhìn thấy cái móc đề giá 1080 tệ, Hứa Bân nói khẽ. - Hơi đắt, để tháng sau mua cho em nhé!

Hy Lôi không vui, sa sầm mặt xuống:

- Tháng sau là mùa xuân rồi, không cần mặc áo khoác nữa!

Nói mãi mới lôi được Hy Lôi ra khỏi cửa hàng đó, lúc này Hứa Bân mới nói nhỏ với cô:

- Hôm qua anh vừa lĩnh lương, nhưng mẹ bảo anh đưa mẹ rồ*̣*i, nói là hai đứa mình ở nhà ăn cơm thì phải đóng tiê*̣*n sinh hoạt phí, chỉ cho anh có 300 tậ*̣* tiê*̣*n tiêu vặt, đủ làm sao mà mua!

- Ngày trước anh ở nhà cũng phải nộp tiê*̣*n cho mẹ à?

- Không, anh hê*́*t tiê*̣*n còn phải xin mẹ! Nhưng mà mẹ anh nói bà thích cảm giác con trai hiê*́*u thuận đưa tiê*̣*n cho mẹ.

Hy Lôi không nói gì nữa, trong lòng thì nghĩ thâ*̣*m: Mình cũng thích cảm giác được chồ*̣*ng nộp tiê*̣*n lương mỗi tháng!

Nộp tiê*̣*n ăn hình như là chuyện đương nhiên, nhưng vì sao mình về đâ*̣*y ở thì mới phải nộp tiê*̣*n? Chẳng nhẽ không phải người nhà sao? Trong lúc tức giận, Hy Lôi quay lại gian hàng ban nă*̣*y, thán nhiên bảo nhân viên bán hàng gói chiế*́*c áo lại rồ*̣*i móc tiê*̣*n túi ra trả.

Hứa Bân cũng không nổi giận, ngược lại còn thâ*́*y hơi xâ*́*u hổ, lại đuô*̣*i theo cô, nhắn nhỏ:

- Lâ*̣*n sau, tháng sau anh mua cho em! Đừ*̣*ng giận nhé!

- Em không giận! - Hy Lôi gắ*́*t lên.

Vê*̣* tới nhà, Hứa Bân còn nóng ruộ*̣*t hơn cả Hy Lôi, bắ*́*t cô lập tức mặc áo mới lên cho anh xem. Hy Lôi thay áo trong phòng, cho Hứa Bân ngắ*́*m nghĩa chán, đường may, chấ*́*t liệu, kiêu dáng, tâ*́*t cả đê*̣*u rấ*́*t đẹp và thoải mái, trông cô mặc lên càng thể hiện sự cao quý, Hứa Bân lại đẩy Hy Lôi ra ngoài, nói lớn:

- Mẹ oi, mẹ xem này, áo mới của Hy Lôi! - Giồ*́*ng như trước đây mỗi lâ*̣*n anh mua quầ*̣*n áo mới lại mặc cho mẹ anh xem.

Bà mẹ chôn tay dính đầy bột từ nhà bếp chạy ra, nhìn cái áo khoác của Hy Lôi, không tỏ ra kinh ngạc hay khen ngợi gì, chỉ lạnh nhạt nói:

- Lại mua áo mới à?

Một chữ “lại” khiến cho tâm trạng vui vẻ của Hy Lôi lập tức đóng băng.

Trên bàn ăn, mẹ chôn lại không nhìn được nữa, hỏi:

- Cái áo đó bao nhiêu tiền?

Hy Lôi còn đang do dự không biết có nên nói thực giá không thì Hứa Bân đã nhanh nhẩu:

- 1080 tệ, một nửa tiền lương của cô ấy đấy!

Sắc mặt mẹ chôn lập tức sầm xuống, nói:

- Hy Lôi này, lấy chôn rồi, đừng có tiêu xài hoang phí như thế nữa, sau này còn nhiều việc phải tiêu đến tiền lắm! Như thế chẳng có kế hoạch gì cả!

Mẹ chôn nói hình như không phải không có lý, Hy Lôi cũng tìm ra lý do gì để phản bác, đành nói:

- Mùa đông rồi mà mẹ, với lại con cũng mới cưới, không thể cứ mặc quần áo cũ mãi được! Mua một cái áo thì có sao đâu! Con mua bằng tiền của con mà, có phải của người khác đâu.

Mẹ chôn nghe thấy vậy, lại thăm dò:

- Hay là thế này, sau này tiền lương của các con cứ đưa cho mẹ, giữ lại đủ tiền tiêu vặt thôi, tiền thì mẹ để dành cho hai đứa, được không?

Hy Lôi vừa nghe đã lập tức trả lời trong bụng “không được”, nhưng ngoài miệng thì không nói gì, cứ im lặng, một lúc sau vẫn không trả lời, Hứa Bân đành cười giả lả, cuối cùng bồ`chô`ng là người lên tiế`ng:

- Được rô`i, được rô`i, con trai đưa tiế`n cho em là được rô`i còn gì!

Lời của bồ`chô`ng khiế`n mẹ chô`ng đành phải bỏ ý định này, nhưng sắc mặt vẫn không vui, miệng còn giải thích:

- Em nói cũng đúng mà, ăn cơm ở nhà, phải mua gạo, mua mì, mua thức ăn, rô`i còn tiế`n điện, tiế`n ga, tiế`n nước, có cái gì là không tiêu tiế`n đâu, em tính toán cho cả nhà để hai con không tiêu tiế`n lãng phí thôi!

Chẳng ai nói năng gì nữa, mẹ chô`ng cũng đành im lặng.

Các nhân viên văn phòng bận rộn suô`t cả một tuầ`n nên cuô`i tuầ`n ai cũng có thói quen ngủ nướng, Hy Lôi và Hứa Bân cũng không ngoại lệ. Mẹ chô`ng thấ`y con trai mình cũng ngủ nướng nên ngại chẳng dám nói. Nhưng bà vẫn dậy rấ`t sớm quét nhà, lau nhà, giặt quầ`n áo, làm việc gì cũng cố` ý gây ra tiế`ng động thật lớn. Hy Lôi rấ`t thính ngủ, thường tỉnh dậy khi nghe thấ`y những tiế`ng động này, một chuyện rấ`t nhỏ này cũng khiế`n Hy Lôi bắ`t giấ`c nhớ tới mẹ mình. Ở nhà, nếu Hy Lôi còn đang ngủ, mẹ cô dậy sớm thì làm việc gì bà cũng rón rén, khẽ khàng, sợ làm ảnh hưởng tới giấ`c ngủ của con gái, lúc nào cũng thương xót đưa con bận rộn học hành. Nghĩ tới đây, Hy Lôi bật cười nhạo, sao có thể so sánh mẹ chô`ng với

mẹ đẻ được, lúc chẳng có việc gì làm, cô còn nhào vào lòng mẹ mà nhõng nhẽo nữa cơ mà! Bản thân cô cũng có đồ i xử với mẹ chồ`ng như mẹ đẻ đâu, thê` thì cô dựa vào đâu mà bắ`t người ta phải giồ`ng mẹ đẻ của mình?

Đánh răng rửa mặt xong xuôi, Hứa Bân vẫn còn ngủ. Mẹ chồ`ng đang trong nhà tắ`m giặt quầ`n áo. Rõ ràng là có máy giặt nhưng rắ`t ít khi thắ`y bà dùng, thường chỉ giặt tay trong một cái chậu nhựa to dùng. Quầ`n áo bản Hy Lôi để trong phòng cũng được bà lôi ra giặt một thê`. Mỗi khi mẹ chồ`ng giặt quầ`n áo cho Hy Lôi là trong lòng cô vừa thắ`y cảm kích, vừa khó chịu. Cô biế`t là mình lười, nhưng dù sao cô cũng là cô gái thích sạch sẽ, xinh đẹp, bởi vậy quầ`n áo của cô cho dù để trong giỏ má`y ngày thì cô vẫn nhớ mang đi giặt.

Mẹ chồ`ng giặt quầ`n áo giúp cô, không chỉ thể hiện sự chăm chỉ, hiề`n lương của bà mà còn làm nổi bật sự lười biế`ng và không hiểu chuyện của Hy Lôi. Bởi vậy, mỗi khi nhìn thắ`y mẹ chồ`ng giặt quầ`n áo cho mình, Hy Lôi lại lập tức giắ`ng quầ`n áo lại, xắ`u hổ nói:

- Mẹ, mẹ không câ`n giặt quầ`n áo cho con, con tự giặt!

Mẹ chồ`ng lại không quên dạy bảo Hy Lôi:

- Quầ`n áo bản đừng để lâu quá, bớ`c mùi lên. Còn nữa, quầ`n áo mới mặc có má`y ngày đã để đó, có bản đâu mà cứ giặt, giặt nhiề`u hồng quầ`n áo đắ`y! Lại lãng phí điện nữa! Bọn trẻ các con chẳng biế`t tiề`t kiệm gì cả.

Hy Lôi câ`m cái khăn lụa mà mẹ chồ`ng vừa bỏ vào nước lên, đã thắ`y nó bị bàn tay thô kệch của mẹ chồ`ng cào xước một vế`t, mặt hoa văn vớ`n rắ`t đẹp nay bị xù lên một chỗ. Nhìn kỹ lại, một cái áo len cũng bị mẹ chồ`ng vứt vào chậu, trời ơi, cái áo len đó phải giặt khô. Hy Lôi vội vàng lắ`y ra, kêu lên:

- Mẹ, không cần giặt quần áo cho con nữa, con tự biết giặt.

Mẹ chòng thầy Hy Lôi không biết điếu, bèn thở dài:

- Chờ chị giặt thì không biết tới bao giờ. Đã không giặt quần áo cho chòng thì thôi, đến quần áo của mình cũng không nhớ mà giặt.

Hy Lôi giả bộ như không nghe thấy gì, bỏ cái áo len vào túi quần áo, đi sang một phòng tắm khác, cho cái khăn vào nước sạch rồi giặt tay. Khăn giặt xong cô phơi ngoài ban công, vết bị móng tay cào xước trông càng rõ hơn.

Cô thở dài đi vào phòng ngủ thu dọn mấy cuốn tạp chí hôm qua vừa đọc, Hứa Bân vẫn còn ngủ say.

Một lúc sau, mẹ chòng cũng giặt xong quần áo, bắt đầu cất tiếng gọi ở bên ngoài:

- Con trai, dậy thôi! Mặt trời chiếu tới mông rồi!

Hứa Bân lật người một cái, miệng lẩm bẩm:

- Ô! quá đi mất! - Rồi lại ngủ tiếp.

Mẹ chòng gọi một lúc lâu, thầy Hứa Bân chẳng có phản ứng gì, bèn đi thẳng vào phòng, vén chăn lên, cười hiên lảnh:

- Dậy thôi, dậy thôi.

- Trời ơi, hôm nay chẳng có việc gì, để con ngủ thêm lát nữa! - Hứa Bân thích chỉ mặc quần lót đi ngủ, lúc này mẹ chòng đã lật hẳn chăn ra, vỗ vào mông con trai, híp mắt cười:

- Dậy thôi, hôm nay mẹ với bố phải đi ăn cưới con trai một người bạn, hai con đi cùng bố mẹ.

Hứa Bân bị mẹ nói nhiê`u, bực mình quá đành ngô`i dậy:

- Không đi, không đi, con có quen đâu, bố` mẹ đi đi.

Lúc này mẹ chồ`ng đã tìm cho Hứa Bân một cái quầ`n mùa thu từ trong tủ quầ`n áo, thân mật vỗ vào đùi con trai:

- Nào nào, mẹ mặc cho con!

Hứa Bân còn đang ngái ngủ, nửa tỉnh nửa mê, để mặc mẹ mặc quầ`n cho mình, anh cũng lười, không muố`n xuố`ng giường mặc quầ`n áo.

Hy Lôi đứng một bên, tro` má` t nhìn.

Mẹ chồ`ng đã ra ngoài. Hy Lôi ghé sát tai Hứa Bân, chề` giễu:

- Uố`ng sửa thôi! Anh tưởng anh mới 3 tuổi à! Kinh dị!

Hứa Bân cười, chạy thẳng vào nhà vệ sinh. Hy Lôi chẳng câ`n nhìn cũng biế`t, cho dù lúc này mẹ chồ`ng đang ở trong nhà vệ sinh thì Hứa Bân cũng sẽ đường hoàng, trong ánh nhìn của mẹ mình, vạch quầ`n ra tiểu tiện, không hê`ngượng ngùng. Mẹ con họ là vậy, không bao giờ tránh né điề`u gì. Dùng cách nói của mẹ chồ`ng thì là:

- Có gì mà phải xấ`u hổ, con lớn thế` nào thì cũng là con trai của mẹ, hờ`i nhỏ còn trầ`n truồ`ng chạy trước mặt mẹ nữa là.

Hy Lôi đã nói má`y lâ`n, nhưng mẹ con họ vẫn vậy, cô đành phải nhắ`m má` t làm ngơ.

Hứa Bân đi vệ sinh rồ`i đánh răng rửa mặt xong, ngô`i phịch xuố`ng trước máy tính, không hê` có ý đi đám cưới cùng bố` mẹ. Mẹ chồ`ng vẫn còn cầ`n nhắ`n, bắ`t con trai đi cùng mình, Hứa Bân không muố`n đi, bố` chồ`ng cũng nói:

- Thôi bỏ đi, hai đứa không muốn đi thì thôi! Đi đông người thế làm gì!

Mẹ chông chép miệng:

- Nhà mình đi nhiều ăn cho hết tiền chứ. Không đi thì phí quá.

- Không sợ mất mặt à! Đi thôi. - Hai ông bà già cuối cùng cũng đi.

Hy Lôi thở phào nhẹ nhõm, vòng tay ôm Hứa Bân từ phía sau:

- Ông xã, muốn ăn gì nào? Hôm nay em nấu cơm cho hai vợ chồng mình.

Hứa Bân vừa nghe thấy thế đã reo lên:

- Hay lắm! Anh thích nhất là cơm rang Dương Châu em làm, rất tuyệt. Đi nào!

Hy Lôi vừa mới bước vào phòng bếp, điện thoại đã đổ chuông, là Mai Lạc:

- Gái ơi, ăn cơm chưa? - Nghe có vẻ như tâm trạng của Mai Lạc rất tốt.

- Chưa. Đang chuẩn bị nấu cơm.

- Cậu nấu cơm á? Hiếm có thật. - Mai Lạc trêu cô.

- Hôm nay bố mẹ không có nhà, tớ vào bếp!

- Đừng nấu nữa, ra ngoài đi, tớ với Tùng Phi mời cậu.

- Được thôi, chờ chút nhé! - Hy Lôi quay về phòng, gọi Hứa Bân thay quần áo. - Đi anh, Mai Lạc mời hai đứa mình ăn cơm!

Chẳng mấy khi mùa đông có ánh mặt trời, thi thoảng lại thấy vài con chim sẻ đậu trên nóc nhà nhảy qua nhảy lại mổ thức ăn. Tâm trạng Hy Lôi cũng vui vẻ theo, giây phút đó cô nghĩ, không biết những con chim sẻ trên nóc nhà kia có điều gì phiêu nhiên muợn không nhỉ. Hứa Bân bẹo má Hy Lôi, cười:

- Làm gì mà vui thế?

Hy Lôi cười lớn, dang hai tay ra rồi ôm chặt vào, hít sâu một hơi:

- Em cảm thấy em giống như chú chim vừa được thoát khỏi lồng.

Hứa Bân thản nhiên cười:

- Xì, cứ như là có ai nhốt em lại ấy!

Tới nhà hàng đã hẹn trước, Mai Lạc và Tùng Phi đã chờ ở đó từ trước, từ đằng xa vẫy tay với Hy Lôi:

- Hy Lôi, ở đây!

Hy Lôi và Hứa Bân ngồi xuống.

Mai Lạc thoải mái nói:

- Ăn gì? Cậu chọn đi! - Sau đó lại gọi nhân viên phục vụ. - Chị ơi, cho tôi gọi món!

Hy Lôi cầm thực đơn, liếc qua một cái:

- Ừm, hai suất tôm nõn hầm bí đao, bốn phần vi cá, một con tôm hùm, còn... - Chưa chờ Hy Lôi nói xong, nhân viên phục vụ đã bụm miệng cười, ở đây chỉ là một tiệm ăn bình thường, làm gì có mấy món đắt tiền như thế.

Mai Lạc biết là Hy Lôi cố tình chọc mọi người, bèn cười nói:

- Cậu muốn ăn cho tở phá sản à? Nào, để đây tở gọi! - Mai Lạc cầm thực đơn lên, gọi vài món ăn, có thịt có rau, có nóng có nguội, vừa kinh tế mà tiết kiệm, đúng là tác phong của Mai Lạc.

- Nói đi, sao tự nhiên lại nhớ ra mà mời tở ăn cơm thế? Có chuyện gì vui à? Hay là trúng xổ số, không nói là tở gọi món đắt tiền đây nhé!

Mai Lạc thản nhiên cười:

- Cậu đoán xem! Mà thôi, để Tùng Phi nói cho nghe!

Tùng Phi quê ở vùng nông thôn thị trấn Cảnh Đức, tỉnh Giang Tây, con người anh thật thà, đôn hậu, cùng làm phóng viên ở đài truyền hình với Mai Lạc, rất chiề u chuộng cô.

Tùng Phi vẫn nở nụ cười hiền lành thường khi, có vẻ xâu hổ như chàng trai mới lớn:

- Bọn anh, anh với Mai Lạc chuẩn bị kết hôn, tháng sau.

Hứa Bân và Hy Lôi vừa nghe thây vậy đã buột miệng nói:

- Chúc mừng nhé, tuyệt quá!

Hứa Bân nhớ ra, bèn hỏi:

- Hai người cưới xong sống ở đâu? - Ngày trước Mai Lạc cùng thuê chung với Hy Lôi một căn chung cư, Tùng Phi thì ở ký túc của cơ

quan.

Mai Lạc lấy một hợp đồng mua nhà từ trong túi ra, dặt ý giao tay:

- Nhìn đây, bọn tớ mua nhà rồi, mấy hôm nữa là được giao chìa khóa.

Hy Lôi cầm tờ giấy xem một lát, thì ra chỉ là một căn nhà rộng chừng 50m², bởi vì là căn hộ loại nhỏ nên giá cũng thấp, tiền nộp đợt đầu chỉ có 3 vạn tệ, sau đó mỗi tháng trả 2000 tệ là được. Mặc dù nhỏ, nhưng người ta dù sao cũng có tổ ấm của riêng mình, còn mình, mặc dù được ở nhà to nhưng lại cảm giác chỉ như một vị khách trọ, bất giác cô thấy ngưỡng mộ bạn mình. Thế là cô hỏi:

- Có còn căn nhà nào thế này không? Tớ cũng muốn mua!

- Hình như là không, lúc bọn tớ đi mua đã là căn cuối cùng rồi.

Hứa Bân thấy vậy, chọc Hy Lôi:

- Em mua? Em có tiền không?

Hy Lôi lờm anh một cái. Hứa Bân không biết, hôm kết hôn, mẹ Hy Lôi đã cho cô 1 vạn tệ làm của hôm hôn, trước tết Hy Lôi cũng được một khoản tiền thưởng, rồi thi thoảng viết bản thảo cho một tạp chí khác kiếm thêm tiền, Hy Lôi là người thận trọng, không nói cho Hứa Bân biết những thứ này, đã âm thầm để dành được 2 vạn tệ để dùng lúc cần.

Các món ăn lần lượt được mang lên.

Hy Lôi không che giấu được sự ngưỡng mộ của mình:

- Ngưỡng mộ cậu quá đi mất, Mai Lạc, có nhà của mình rồi.

Mai Lạc cười:

- Tớ còn ngưỡng mộ cậu hơn. Được ở trong cái nhà to như thế mà không biết hài lòng.

Hứa Bân cũng phụ họa theo:

- Đúng thế!

Hy Lôi hạ thấp giọng gắt:

- Anh thì biết cái gì! - Cô nhớ lại lời nói của nhân vật Vương Hy Phượng trong tác phẩm “Hồng lâu mộng”, tâm lý của cô lúc này chắc cũng như thế: Bên ngoài đẹp đẽ nhưng bên trong thì khô! Hy Lôi chẳng nói gì nữa, chỉ nghe Mai Lạc huyền thuyên cái gì mà lấy được chìa khóa xong, sơn tường màu gì, mua rèm cửa màu gì, ghế salon kiểu gì, tivi của hãng nào, rất ra dáng một bà chủ gia đình.

Ăn cơm xong, Mai Lạc gọi nhân viên quán ra tính tiền, soi tỉ mỉ tờ hóa đơn mấy lần, xác định là không nhầm rồi mới thanh toán.

Thức ăn còn thừa rất nhiều, có mấy món ăn hậu như không động đến, Mai Lạc lại bảo người ta gói vào hộp cho mình mang về.

Hứa Bân đứng cạnh khen:

- Xem Mai Lạc biết sốنگ chưa kìa, rồi nhìn lại em xem.

Mai Lạc cười khô:

- Biết sốنگ cũng là do bị ép thôi. Không có gì cũng được, nhưng đừng không có tiền, người ta nói đúng, tiền không mua được tất cả, nhưng không có tiền thì chẳng mua được cái gì.

Về tới nhà, thầy bố mẹ chồng vẫn chưa về. Dọc đường, Hy Lôi cứ buồn rầu không vui, Hứa Bân nói gì để chọc cười cô, Hy Lôi cũng không thèm để m Xia đến, vừa vào phòng đã ném vật ra giường, Hứa Bân lại gần hỏi thăm, Hy Lôi bật khóc, nước mắt giàn giụa, thấm ướt cả chăn.

Hứa Bân giật mình:

- Cung, em làm sao thế? Anh có làm gì em đâu!

Hy Lôi quay người lại đâm vào ngực Hứa Bân:

- Chính là anh, là anh chọc em, anh là kẻ lừa đảo. Anh nói anh sẽ khiến em hạnh phúc, nhưng anh có làm được không? Anh xem Mai Lạc kia, cô ấy có nhà của mình rồi, mặc dù hơi nhỏ nhưng nó là của cô ấy, còn em thì sao, cứ như một khách trọ đến ở nhờ nhà anh ấy. Em thấy khó chịu, khó chịu, vô cùng khó chịu, em sắp không chịu được nữa rồi!

Hứa Bân trước nay không biết rằng trong lòng Hy Lôi lại có nhiều điều bất mãn như thế, đành an ủi cô:

- Sao thế? Chẳng phải ở thế này rất tốt sao? Nhà thì to, lại toàn người một nhà, em muốn làm gì thì làm, tự mình mua dây buộc mình rồi khó chịu là sao? Mẹ anh hay cần nữa, em cứ coi như không nghe thấy là được rồi. - Hứa Bân nói mãi, cảm thấy mình cũng thật là oan ức, thế là bỏ sang thư phòng.

Một mình Hy Lôi ở trong phòng khóc rất lâu, cảm thấy có phải là thực sự mình có vấn đề hay không, bèn soi lại mình trong gương,

mặt thì nhợt nhạt, tóc tai thì rồ i bời, nước mắt tèm lem, trông thật xấu xí.

Cô nhớ lại một bản điếu u tra về chứng trầm cảm mà tạp chí của cô từng làm, không biết mình có bị mắc bệnh trầm cảm không nhỉ?

Cô vỗ vỗ lên mặt, dùng tay kéo hai mép lên thành một nụ cười, nói với bản thân: Hy Lôi, mày tuyệt lắm!

Lúc này thì bố mẹ chồng về tới nhà. Hy Lôi vội vàng lau khô nước mắt.

Cô ra ngoài rót nước, mẹ chồng vẫn nhìn thấy những giọt nước mắt trên mặt cô, bèn hỏi:

- Sao thế? Cãi nhau à?

Hy Lôi vội vàng che giấu:

- Dạ không, không ạ!

Thấy Hy Lôi không chịu nói, mẹ chồng cũng không hỏi nữa.

Hứa Bân cũng hỉ hả lại gõn quàng tay qua vai vợ:

- Bọn con vẫn bình thường mà.

Bố mẹ chồng đi vào phòng ngủ. Một lát sau trong đó vọng ra tiếng cãi vã.

- Tìm lại đi? Có phải ở trong không? - Tiếng của bố chồng.

- Làm gì có, rõ ràng là em ở đây mà. - Thì ra mẹ chồng không thấy ví đâu.

Một lát sau mẹ chồng lại đi ra, hỏi Hứa Bân:

- Con có lấy ví của mẹ không?

Hứa Bân bực bội đáp:

- Không, ai biết mẹ để đâu mà lấy.

Cuối cùng cũng có thể xác định là ví đã bị người ta lấy trộm mất. Mẹ chột ng nhớ lại, lúc xe buýt lắ c lư, hình như có cảm giác ai đó chạm vào túi mình, có thể bị lấy trộm vào lúc đó, cũng may trong ví chỉ có ít tiền lẻ, khoảng hơn 100 tệ. Bố chột ng an ủi:

- Thôi bỏ đi, chỉ có hơn trăm tệ thôi mà, mất rồi thì thôi. Lần sau cẩn thận hơn chút là được rồi.

Mẹ chột ng ngồ i phịch xuồ ng ghé salon, khóc nhỏ. Lúc đầ u những giọt nước mắ t của bà chỉ như một dòng suồ i nhỏ, nhưng chỉ một lúc sau, nó đã như cả đại dương mênh mông, bà cá t giọng khóc lớn.

Hy Lôi lắ ng lắ ng đứng im.

Hứa Bân thắ y mẹ khóc đau lòng quá cũng cảm thắ y kỳ lạ, bèn mang khăn mặt cho mẹ, an ủi:

- Có gì đâu mà khóc.

Nhưng bà vẫn khóc. Hứa Bân lại móc ví ra 200 tệ, nhét vào tay bà, an ủi:

- Nào nào, mẹ xem, tiền về rồi, sung kho, sung kho. - Hứa Bân nói những câu mà thường ngày mẹ anh hay nói, mẹ nắ m chặt tiền trong tay, bật cười.

Ngắ ng đầ u lên thắ y Hy Lôi đang nhìn mình, bà tỏ vẻ đầ phòng, hỏi:

- Hy Lôi, nhìn cái gì? Hứa Bân cho mẹ tiêng, con không vui phải không?

- Con! - Hy Lôi không biết nên trả lời thế nào, thực ra cô chỉ nhìn bà khóc, đứng ở bên cạnh chứ không để ý Hứa Bân đưa bà tiêng.

Buổi tối trước khi đi ngủ, nói tới việc mẹ chêng vì mất tiêng mà khóc, Hy Lôi cảm thấy vừa tức vừa buồn cười.

Hứa Bân nói:

- Mẹ anh hồi nhỏ sống khá vất vả, hồi đó ông bà ngoại tới đây trong chuyến chi viện Tây Bắc, đều là công nhân bình thường, tiêng lương không cao, lại phải nuôi năm đứa con, cũng khó khăn lắm, bởi vậy từ nhỏ mẹ đã rất tiết kiệm, chẳng bao giờ mua quần áo đắt tiêng, năm đó anh đi học đại học, phải ở lại trường, bố thì thường xuyên đi công tác, mẹ ở nhà chẳng chịu mua thức ăn, ngày nào cũng ăn mì. Thực ra anh hiểu được vừa này bà khóc như vậy thực ra không phải là vấn đề tiêng nhiều hay ít, mà là sau khi mất đồ, bà thường có cảm giác thất vọng rất lớn.

Hy Lôi nghe anh nói vậy, cảm thấy mẹ chêng cô cũng vất vả, lại lần đầu tiên cảm thấy Hứa Bân cảm tính như thế, hiểu thuận như thế. Nghĩ lại những gì Hứa Bân nói, “sau khi mất đồ, bà thường có cảm giác thất vọng rất lớn”, Hy Lôi chìm vào suy nghĩ.

Chương 5:

Người đàn bà áo trắng trong giấc mơ

1.

Tết sắp đến gần, trên phố đèn hoa sáng rực, hương vị năm mới đã ngày càng đậm. Mẹ chồng ngày nào cũng bận rộn sửa đồ Tết, bận nhưng mà vui.

Bởi vì Tết được nghỉ, nên tòa soạn phải tranh thủ làm hai kỳ tạp chí, Hy Lôi rást bận, ngày nào cũng phải làm thêm đến tận khuya. Giác ngủ của cô cũng ngày càng kém chất lượng, thường xuyên nằm mơ. Gần đây cô hay mơ thấy có một người phụ nữ áo trắng đứng ở đầu giường cô, không nói gì, chỉ nhìn cô chăm chăm. Hy Lôi thường giật mình tỉnh dậy khỏi giấc mơ, sáng hôm sau, hai mắt thâm quầng.

Ban ngày cô kể chuyện giấc mơ cho cô bạn đồng nghiệp Tiểu Lộc nghe, Tiểu Lộc nói:

- Có lẽ là vì dạo này cậu mệt quá nên thần kinh suy nhược đấy!

Mua ít thuốc an thần uống là được rồi.

Tan ca, Hy Lôi ra hiệu thuốc ở gần cơ quan mua hai hộp An thần ích não.

Mẹ cô gọi điện thoại tới:

- Hy Lôi, dạo này con khỏe không?

- Con vẫn khỏe, chỉ hơi bận chút thôi, sắp nghỉ mà!

- Con với người nhà Hứa Bân thế nào, ở nhà người ta phải chăm chỉ vào, không giống như lúc ở với mẹ đâu. - Mẹ cô già rồi, lúc nào cũng thích nói mấy chuyện này.

- Cũng bình thường ạ. Con biết rồi mà.

- Trời lạnh rồi, con mặc ấm vào nhé, đừng vì đẹp mà mặc ít quần áo ra đường.

Nếu là bình thường chắc hẳn Hy Lôi sẽ cảm thấy mẹ mình thật là nhiều chuyện, nhưng vào buổi chiều hoàng hôn với những cơn gió lạnh đang rít lên từng hồi thế này, lời dặn dò của mẹ giống một tách trà nóng, làm ấm trái tim cô, trong giây phút, cô cảm thấy xung quanh mình bỗng trở nên thật ấm áp.

Giọng của Hy Lôi hơi nhe nhào:

- Mẹ, con biết rồi, mẹ cũng phải chú ý sức khỏe đấy.

Chuẩn bị cúp điện thoại thì mẹ cô lại nhớ ra:

- Đúng rồi, còn một việc quan trọng nữa quên nói. Cái bộ quần áo ấm con gửi cho bố mẹ nhận được rồi, bố con thích lắm. Mẹ biết là con nhớ tới bố mẹ là được rồi, nhớ đối xử với mẹ chồng như mẹ đẻ đấy, sắp đến Tết rồi, mẹ chồng con ở nhà nấu

nướng cho hai đĩa cũng vậ t vậ, con nhớ mua quà cho người ta để thể hiện tâm lòng của mình, đã nhớ chưa, lớn rồi, phải hiểu chuyện đấy!

- Dạ, con biết rồi, mẹ yên tâm!

Vừa cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn lên, Hứa Bân đứng ngay trước mặt, nhìn cô mỉm cười ấm áp, lôi từ sau lưng ra một hộp sushi cá mà Hy Lôi thích ăn.

- Sao anh lại đến đây?

- Đón em chứ sao! Chẳng phải em nói gần đây ngủ không ngon còn gì? Đừng để mắc chứng trầm cảm, anh thấy em có triệu chứng đấy đấy, đi nào, anh đưa em đi khám bác sĩ!

Nghe Hứa Bân nói, trái tim Hy Lôi như nở một bông hoa. Cô bật cười:

- Xì, anh bị trầm cảm thì có! Không sao, có lẽ vì thân kinh suy nhược thôi, em mua ít thuốc an thần rồi, uống mấy hộp là khỏi.

- Thế thì về nhà thôi!

- Vội gì, đi dạo phố đã, em muốn mua cho mẹ anh ít đồ!

Hứa Bân vừa nghe nói mua đồ cho mẹ anh, trong lòng đã thấy vui, bèn hỏi:

- Vì sao? Sao tự nhiên lại nghĩ mua đồ cho mẹ!

- Em nghĩ ngày nào mẹ cũng ở nhà nấu ba bữa ăn, dọn dẹp nhà cửa, cũng vất vả lắm nên mua đồ cảm ơn mẹ!

Đợi đi điện tòa soạn có một siêu thị lớn, Hứa Bân vừa nghe vợ nói vậy, lập tức kéo tay cô đi:

- Đi nào.

Lúc ăn cơm tối, Hứa Bân đã nôn nóng mang món quà Hy Lôi mua tặng mẹ mình ra, là một cái áo len lông cừu và một bộ mỹ phẩm:

- Mẹ, mẹ nhìn xem Hy Lôi mua cho mẹ cái gì này?

Mẹ chột ng bỏ cái bát trong tay xuống, cầm cái áo len sờ sờ, áo màu nước gạo, những bông hoa nhỏ màu đỏ sẫm, trông lịch sự, quý phái, chát len mềm mại, mẹ chột ng hơi xúc động, nhưng chỉ một lát, bà lại cảnh giác hỏi:

- Hy Lôi, sao tự nhiên con lại mua áo cho mẹ, có ý gì sao?

Hứa Bân nghe tháy vậy, sợ Hy Lôi không vui, vội nói:

- Mua áo cho mẹ thì có ý gì được, cả ngày mẹ ở nhà chăm sóc bọn con vất vả, nên con mua để tặng mẹ. Mẹ mặc thử xem là được rồi!

Hy Lôi tiếp lời:

- Dạ vâng, mẹ cũng tiết kiệm quá, chẳng có bộ quần áo nào đẹp.

Mẹ mặc không đẹp thì bố cũng mất mặt.

Mẹ chột ng ngượng ngừng cười, nhìn cái móc giá còn dính trên áo chưa gỡ xuống, bà chép miệng kêu:

- 380 tệ cơ à. Trời ơi, đắt quá, không được, không được! Mẹ không lấy đâu.

Bố chông lờm bà một cái, nói:

- Con cái có lòng mua cho em thì em mặc đi.

Hy Lôi cũng nói:

- Mẹ mặc đi, mẹ vất vả cả năm rồi, coi như là tự thưởng cho mình!

Mẹ chông nhận cái áo, ăn cơm xong, bà lại gằn hỏi Hy Lôi:

- Con mua ở đâu thế?

- Ở cửa hàng số 46 phố Nhân Dân ạ. - Hy Lôi vừa rửa bát vừa nói.

Không lâu sau, lại loáng thoáng nghe thấy tiếng mẹ chông nói nhỏ với Hứa Bân:

- Con trai này, mai mẹ mang cái này đi trả nhé. Mẹ ở nhà cả ngày, không cần phải mặc áo đẹp thế này. Lãng phí quá.

Hứa Bân hình như nổi giận, bực mình cao giọng:

- Tùy mẹ!

Buổi tối, đêm khuya thanh tĩnh, Hy Lôi nằm trên giường, chép miệng cằn nhằn:

- Nghe xem mẹ anh nói gì kia, mua cho bà cái áo mới thì hỏi em có ý gì. Em thì có ý gì được, chẳng nhẽ định mưu sát bà à?

Hứa Bân đang mơ màng định ngủ, bèn nói:

- Ôi giờ, mẹ là phụ nữ gia đình, ít giao tiếp với người khác, không biết ăn nói, em tính toán với mẹ làm gì!

- Phụ nữ gia đình thì sao, phụ nữ gia đình cũng có thể làm rất tốt, phụ nữ gia đình thì có thể coi lòng tốt của người khác là gan phổi của bò à? Phụ nữ gia đình thì phải ăn mặc quê mùa à? Ít nhiều gì cũng là vợ của một Trưởng phòng mà không biết trang điểm cho bản thân, anh với bố anh không cảm thấy buồn à? - Hy Lôi bắ n như súng liên thanh một tràng vào mặt Hứa Bân.

Hứa Bân quay người đi, mặc kệ cô.

Hy Lôi nằ m trên giường, lại mắ t ngủ, cô cảm thấ y mình với Hứa Bân ngày càng xa lạ với nhau.

Nửa đêm, Hy Lôi lại nằ m mơ, trong giấ c mơ, cô lại nhìn thấ y người phụ nữ áo trắ ng đứng ở đầ u giường, nhìn cô rấ t lâu nhưng không lên tiế ng. Hy Lôi giậ t mình tỉnh dậy khỏi giấ c mơ, cả người toát mồ ` hôi lạnh.

Đêm, chìm đắ m trong bóng tối khổng lồ ` , sự yên tĩnh đáng sợ, giố ng như cuộc số ng rồ i bùng bong của Hy Lôi hiện nay.

Mẹ chồ ng thực sự mang trả lại cái áo len đó, Hy Lôi chưa thấ y bà mặc lầ n nào, cũng không nghe bà nhắ c lại chuyện đó nữa. Hy Lôi nghĩ, thôi cứ mặc bà, dù sao thì mình cũng đã có lòng.

Cuố i tuầ n, Hứa Bân phải làm thêm, bố chồ ng đi chơi bài với bạn. Ở nhà chỉ còn Hy Lôi và mẹ chồ ng.

Hai người chẳng có chuyện gì để nói, chẳng biế t làm gì, Hy Lôi nằ m trong phòng mình đọc sách. Cô không thể lên mạng ở nhà, bởi vì mẹ chồ ng nói máy tính vừa lãng phí điện, lại có bức xạ ảnh hưởng tới sức khỏe, không nên ngồ i nhiề u quá.

Mai Lạc gọi điện thoại tới, giọng cô nghe có vẻ rấ t vui:

- Gái ơi, có nhà không? Có phải nhà cậu ở đồ i diện Siêu thị Đồ gia dụng Minh Châu không?

- Đúng thế , cậu đang ở đâu vậy?

- Tớ đang ở siêu thị mua chút đồ` này, giờ chẳng có việc gì. Cậu ở tầng mấy, nhà số bao nhiêu? Tớ sang tìm cậu!

- Được thôi! - Hy Lôi nói cho Mai Lạc biết địa chỉ nhà mình rồi cúp điện thoại, trang điểm nhẹ một chút, cô không muốn Mai Lạc nhìn thấy mình quá tiêu u tụy.

Mẹ chồng đang ngồi ở phòng khách xem tivi, thấy Hy Lôi nghe điện thoại xong có vẻ rất vui thì hỏi:

- Ai thế? Ai đến nhà mình à?

- Dạ bạn con, Mai Lạc, hôm cưới mẹ gặp rồi đây, cô bạn mà làm phù dâu cho con ấy!

Một lúc sau thì Mai Lạc tới, Hy Lôi ra mở cửa. Mai Lạc thấy mẹ chồng Hy Lôi đang ngồi ở phòng khách thì lịch sự chào:

- Cháu chào bác ạ!

Mẹ chồng “ừ” một tiếng rồi nói:

- Cháu ngồi đi!

Mai Lạc vô n định vào phòng Hy Lôi nói chuyện, nhưng thấy người lớn đã cất tiếng mời thì đành phải ngồi xuống.

Hy Lôi rót nước cho Mai Lạc, hỏi việc trang hoàng nhà cửa thế nào rồi? Đi siêu thị mua cái gì? Mai Lạc lúc này mới để ý thấy sắc mặt Hy Lôi có vẻ vàng vọt, ánh mắt không sáng như trước đây, có vẻ rất mệt mỏi, bèn kinh ngạc kêu lên:

- Hy Lôi, cậu làm sao thế, bị ốm à? Sắc mặt xấu quá.

Hy Lôi xoa xoa gương mặt mình, ngơ ngác:

- Cũng không sao, chỉ là không nghỉ ngơi tốt! Hơi mệt thôi!

Lúc này, bà mẹ chòng nãy giờ không nói gì bỗng mở miệng:

- Con thì mệt cái gì, cả ngày chẳng phải làm gì, về nhà là có sẵn cơm ngon canh nóng, nhà cửa cũng không phải quét, rảnh rỗi thế mà con còn kêu mệt, thế thì mẹ sống làm sao được nữa. - Mẹ chòng có lẽ muốn chúng tỏ với người ngoài là mình đối xử với Hy Lôi rất tốt nên nói một tràng.

Hy Lôi bực bội quay đầu đi, nhìn thẳng vào Mai Lạc.

Mai Lạc len lén ghé tai hỏi Hy Lôi:

- Nhà vệ sinh nhà cậu ở đâu, vừa nãy ở bên ngoài một tiêu mà tìm mãi chả thấy chỗ nào đi.

Hy Lôi cười, đưa Mai Lạc vào nhà vệ sinh.

Từ nhà vệ sinh đi ra, Mai Lạc cất tiếng chào rồi ra về. Trước khi đi, cô lại nói khẽ với Hy Lôi - Nhà cậu bí quá!

Cô biết ý của Mai Lạc, chỉ đành cười khổ.

Tiền Mai Lạc tới tận cửa thang máy, Hy Lôi quay về nhà, mẹ chòng vừa bước ra từ cái nhà vệ sinh mà Mai Lạc vừa vào, bên trong vang lên tiếng xả nước, bà cố ý nói rất thản nhiên:

- Không có việc gì thì đừng cho người ngoài tới nhà, giẫm bả cá sàn nhà, lại còn dùng toilet của nhà người ta, chẳng biết là có bệnh gì hay không?

Hy Lôi nghe vậy không nén được tức giận, nói to:

- Mẹ nói gì thế, cô ấy là bạn tốt nhất của con, bạn bè thì thoảng tới nhà chơi một chút thì có sao?

Mẹ chông thầy Hy Lôi nói to thì cũng nổi giận:

- Chị hét cái gì mà hét? Tôi nói có một câu mà chị đã trả treo chục câu! Thái độ với người lớn thế à!

- Con thái độ thì sao, chẳng trách mẹ chẳng có bạn bè gì. Thì mẹ chăm chỉ, thì mẹ sạch sẽ, ngày nào cũng ở trong nhà lau đi lau lại cả trăm lần thì ai còn dám để n!

Đúng lúc đó Hứa Bân mở cửa về nhà, thầy Hy Lôi hét lớn với mẹ của mình, mẹ anh thì giận tới mức lông ngực phập phồng, không nói được lời nào, Hứa Bân vội vàng chạy lại đẩy Hy Lôi một cái, chichiết:

- Em hét cái gì? Mẹ anh bị bệnh tim đấy, không thể nổi giận được!

Hy Lôi ngòì phịch xuống đất, những giọt nước mắt tủi thân lại tràn ra, người đàn ông trước mắt bỗng trở nên thật xa lạ. Đây chẳng phải là người chông vẫn đầu áp tay gòì với cô sao? Đây chẳng phải là người đàn ông vẫn luôn miệng nói yêu cô sao? Không phân rõ trắng đen đã dùng bạo lực với vợ mình.

Hy Lôi đứng lên, lao vào phòng ngủ, nhào ra giường mà khóc.

Bên ngoài còn vang lên giọng nói vô tội của mẹ chông khi giải thích đầu đuôi sự việc cho con trai bà:

- Mẹ chỉ nhắc nhở nó là đừng đưa người ngoài vào nhà chơi, thế mà nó đã thế rồi. - Mẹ chông cũng cảm thấy tủi thân, lại lý luận

với Hy Lôi đang ở trong phòng. - Chị nói đi, tôi có lỗi gì với chị, hà`u hạ chị ăn, hà`u hạ chị u`ng, chị lại còn nổi giận với tôi. - Hứa Bân vội vàng kéo mẹ đi ra.

Một lúc lâu sau, Hứa Bân mới đi vào phòng ngủ, thấ`y Hy Lôi còn đang khóc, anh cũng hiểu được đại khái nguyên do vụ cãi nhau của hai mẹ con qua những gì mà mẹ anh nói, biế`t là mẹ mình bị bệnh sạch sẽ quá đáng, trách nhằ`m Hy Lôi, thề` là anh bò lên người cô, khề` khàng xin lỗi:

- Vừa nãy Mai Lạc tới à? Anh xin lỗi nhé, là anh không đúng, anh không nên nổi giận với em. Nhưng mà sao em lại nói là mẹ không bạn bè như thề` được! Mẹ sợ bản, tính tình thì hơi lập dị, không thích người khác tới nhà, nói vài câu thề` thôi, em cứ kệ mẹ, đố`i đầ`u với mẹ làm gì, mẹ bị bệnh tim, giận quá mà đổ` bệnh thì làm thề` nào!

Hy Lôi ngẩng đầ`u lên, nước mắ`t như mưa:

- Bà` a`y không thể nổi giận thì em phải ngoan ngoãn nghe theo lời bà` a`y à, thì bà` a`y muố`n bắ`t nạt em lúc nào cũng được à?

Hứa Bân đang định nói “Ai bắ`t nạt em” thì nhìn vào mặt Hy Lôi, sắ`c mặt vàng vọt như một bông hoa thiề`u nước, không hề` có chút huyế`t sắ`c nào, đau lòng xoa nhẹ` lên má` cô, hỏi:

- Đúng thề`, em sao thề`, sao sắ`c mặt lại xắ`u như vậy?

Hy Lôi giận dỗi gạt tay Hứa Bân ra, nói:

- Tại anh làm cho tức chứ sao! - Lúc này, mẹ chồ`ng đã nguôi giận, chạy sang định lý luận với Hy Lôi chuyện ban nãy, thấ`y con trai hỏi Hy Lôi có phải bị ô`m không, rồ`i lại nhìn sắ`c mặt Hy Lôi, lập tức tỏ ra vui mừng, hỏi:

- Hy Lôi, có phải con có thai rồ`i không?

Hy Lôi thấy mẹ chồng chủ động chạy sang nói chuyện với mình, không cũng thể mặc kệ bà, bèn nói:

- Không thể nào, chuyện này con biết mà!

Mẹ chồng vẫn còn chìm đắm trong niềm vui mà rất có thể sẽ xảy ra, quan tâm hỏi:

- Con bảo Hứa Bân mai đưa con tới bệnh viện khám xem sao.

Nhìn con thế này thì chắc là có thật đấy! Ngoan, đi khám xem.

Hy Lôi chỉ đành gật đầu bừa, mẹ chồng mới chịu ra ngoài.

Tôi hôm đó, Hứa Bân vì sự thô lỗ của mình mà cảm thấy có lỗi và dúi xử với Hy Lôi vô cùng dịu dàng, đóng cửa phòng lại, quỳ xuống xin lỗi rồi lại rót sữa cho Hy Lôi, đắp lưng cho cô, nhỏ thuốc mắt cho cô, hai người như quay lại thời yêu nhau. Rồi anh lại luôn miệng kể chuyện cười cho Hy Lôi:

- Những tổng kết của một người đàn ông 50 tuổi: khi phụ nữ 8 tuổi, anh phải bịa chuyện để nhỉnh cô ta ngủ. Khi phụ nữ 18 tuổi, anh phải bịa chuyện để lừa cô ta ngủ với anh. Khi phụ nữ 28 tuổi, anh không cần bịa chuyện, cô ta cũng ngủ với anh. Khi phụ nữ 38 tuổi, cô ta sẽ bịa chuyện để anh ngủ với cô ta. Khi phụ nữ 48 tuổi, anh phải bịa chuyện để không phải ngủ với cô ta.

Hy Lôi bật cười nghiêng ngả với câu chuyện tục tĩu nhưng đầy triết lý này, ôm chặt Hứa Bân, hỏi:

- Thế bây giờ bọn mình đang ở giai đoạn nào?

Miệng Hứa Bân như bôi mật:

- Em mãi mãi chỉ 18 tuổi, anh phải bịa chuyện để được ngủ với em!
Nào, cung, ngủ thôi!

Bàn tay “hu đớ n” của anh chạm vào nơi mềm mại nhấ t trên ngực Hy Lôi, cơ thể nặng nề của người đàn ông che lấp cả Hy Lôi. Nụ hôn nóng bỏng và thô bạo của Hứa Bân rớt xuống, đánh thức ngọn lửa đam mê đã ngủ say trong cơ thể Hy Lôi, cô cũng nhiệt tình hôn trả lại anh, ôm chặt lấy vai anh, giây phút đó, trái tim cô bỗng dựng dâ y lên nỗi thương cảm vô hạn: Đàn ông dùng phương thức này để chuộc tội sao? Người đàn ông này có mãi mãi yêu mình, mãi mãi nằ m trên giường cùng với mình như giây phút này không?

Thế là, cũng giớ ng như đêm đầ u tiên của cô với Hứa Bân, vào phút cao trào, cô rơi nước mắ t, có cảm giác hoảng hốt như đánh mắ t một thứ gì đó, nhưng lại cảm thấ y vô cùng sáng khoái.

Đêm hôm đó Hy Lôi không mắ t ngủ nữa, cô mệt mỏi vùi đầ u vào ngực Hứa Bân và chìm vào giấ c ngủ.

Sau nửa đêm, cô lại mơ thấ y người phụ nữ áo trắng, bộ quầ n áo trắng muố t, mái tóc rô i tung, không nhìn rõ gương mặt, đứng ở đầ u giường của Hy Lôi, nhìn cô rấ t lâu, không lên tiế ng. Trong cơn mơ, Hy Lôi cô gắ ng mở thật to mắ t, bỗng dung người phụ nữ đó đi về phía Hứa Bân, dường như định trèo lên giường. Hy Lôi sợ hãi hét to một tiế ng rô i tỉnh dậy.

Hứa Bân cũng tỉnh dậy, bật đèn ngủ lên, Hy Lôi trố n vào sau lưng anh, miệng vẫn hét:

- Ma kìa! Ma kìa!

Hai người cùng định thắ n lại nhìn, thì ra là mẹ Hứa Bắ n. Mẹ chồ ng bị tiế ng hét đột ngột của Hy Lôi làm cho giậ t mình, ngưng ngừng nói:

- Nửa đêm mẹ dậy đi vệ sinh, nhân tiện qua xem Hứa Bắ n có đắ p chắ n ra không, nửa đêm mà bị lạnh là dễ cảm lắ m. Hy Lôi này, má y lắ n con đắ p chắ n sang một bên, thắ thì sao đượ c!

- Mẹ, mẹ đi ngủ đi, nửa đêm không ngủ, mẹ không mệt à!

Mẹ chồ ng đi ra ngoài. Lúc này Hy Lôi mới hoàn hồ n lại, nhìn theo cái bóng của mẹ chồ ng, bộ áo ngủ màu trắ ng sữa, mái tóc rồ i tung, trong phút chồ c cô hiểu ra. Thì ra má y hôm nay không phải cô nắ m mơ mà là trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, cô nhìn thắ y mẹ chồ ng chạy sang đắ p chắ n cho Hứa Bắ n. Người phụ nữ này giồ ng như một hồ n ma vậy, tồ i nào cũng bước vào, dùng ánh mắ t đố kị âm thắ m quan sát con trai và con dâu đang ngủ, có lúc họ ôm nhau, có lúc thì cả hai đắ u trắ n truồ ng. Nghĩ đắ n đắ y, sự xắ u hổ và phần nộ dắ ng ngập lòng cô.

Hứa Bắ n ôm chắ t Hy Lôi vẫn còn đang sợ hãi, an ủi:

- Ngủ đi, không sao đầ u!

Ngày hôm sau, Hy Lôi bị ô m nặng.

Chương 6: Tình địch của Hy Lôi

1.

Hy Lôi bị ốm, sốt cao tới 39 độ, mặt đỏ bừng, sờ lên nóng bỏng cả tay. Từng giọt nước biển lạnh leo theo chiếc kim nhọn hoắt trượt vào cơ thể cô, cơn sốt giảm dần.

Mẹ chồng và Hứa Bân cùng trông Hy Lôi trượt nước, mẹ chồng cứ kiên quyết bắt Hứa Bân đưa Hy Lôi tới khoa sản, đã hơn một tháng nay cô không có kinh rồi.

Không lâu sau có kết quả kiểm tra, cô không mang thai. Điều này khiến mẹ chồng thất vọng.

Hứa Bân rất lo lắng, hỏi bác sĩ:

- Nhưng cô ấy bị bệnh gì ạ? Cả ngày chẳng ăn được gì, lại hay mất ngủ, sắc mặt thì vàng vọt, còn tưởng là mang thai nữa!

Vị bác sĩ to béo nghe thầy thê bèn nói:

- Hay là bị bệnh trâm cảm! Năm ngoái có một sản phụ mắc bệnh trâm cảm, suýt nữa còn tự sát! Thử đưa tới khoa Thận kinh ở tầng 3 khám xem!

Từ khoa Sản đi ra, mẹ chồng còn cảnh năn:

- Bác sĩ bây giờ chỉ toàn lừa gạt người ta, không tiêu ít tiền ở bệnh viện của họ là không chịu bỏ qua, không tìm ra bệnh gì thì nói là bị trâm cảm, lần đầu tiên mẹ nghe nói có bệnh này đây.

Hứa Bân dìu Hy Lôi yếu ớt đi, nói:

- Thôi cứ đi khám xem sao, nghe lời bác sĩ không sai đâu.

Ở khoa Thận kinh, cuối cùng bác sĩ cũng chẩn đoán Hy Lôi bị mắc bệnh trâm cảm nhẹ, kê cho Hy Lôi một ít thuốc, rồi lại dặn dò Hứa Bân:

- Bệnh trâm cảm không thể coi nhẹ được đâu, phải thường xuyên cổ vũ người bệnh, bớt thời gian dành cho sở thích, hứng thú của mình, thường xuyên ra ngoài vận động, trò chuyện với bạn bè, uống trà, giải trí, nếu có thể nữa thì đi du lịch, tạo cho cô ấy môi trường thoải mái, tự do, như thế sẽ đỡ hơn.

Hứa Bân gật đầu như bả củi:

- Dạ tôi biết rồi ạ.

Từ bệnh viện đi ra, mẹ chồng vẫn thầy khó hiểu:

- Bọn bác sĩ này thật là thất đức, người không có bệnh mà vào bệnh viện cũng thành có bệnh!

Về tới nhà, đỡ Hy Lôi nằm xuống, xuống thuở xong xuôi, Hứa Bân lại phải đi làm. Vừa thấy Hứa Bân định đi, nước mắt Hy Lôi không nhịn được lại rơi xuống, ngơ ngác ôm chặt lấy cổ Hứa Bân:

- Ở nhà với em, em không muốn ở nhà một mình!

Hứa Bân oang oang nói:

- Sao lại ở nhà một mình, còn có mẹ anh mà. Ngoan nhé! - Nghe Hứa Bân nói thế, Hy Lôi buồn bã quay mặt đi. Nằm trên giường, đầu óc cô rối rời, cuối cùng mơ màng ngủ thiếp đi, một lát sau lại mơ thấy người phụ nữ áo trắng, rồi mơ thấy mình bị lạc đường, trong một tòa nhà rộng lớn và lạnh lẽo, có rất nhiều căn phòng, rất nhiều cánh cửa, Hy Lôi chạy khắp nơi tìm Hứa Bân, mở từng cánh cửa, nhưng bên trong chỉ trống không, cuối cùng, cô phát hiện một cánh cửa để ngỏ, bèn bước vào, vui mừng kêu lên:

- Hứa Bân, Hứa Bân, anh có ở đây không? - Bỗng dưng, một con quái vật mặt xanh từ trong phòng lao ra, nhe nanh múa vuốt, Hy Lôi giật mình tỉnh dậy khỏi giấc mơ, cả người toát mồ hôi lạnh.

Bên ngoài vang lên tiếng quét nhà của mẹ chồng.

Hy Lôi kéo chăn lên che kín mặt mình, che kín những giọt nước mắt vừa lau khô giờ lại trào ra. Khoảng thời gian vô tư trước kia đã biến mất như một cơn gió từ lúc nào?

Bữa tối, mẹ chồng nấu cháo trắng cho Hy Lôi.

Hy Lôi yếu ớt không muốn xuống giường. Hứa Bân bèn mang cháo vào phòng, dịu dàng, chu đáo:

- Nào, cô bệnh nhân nhỏ, nằm trên giường ăn cũng được!

Mẹ chồng vội vàng bước vào dặn dò:

- Ăn ở trên giường phải cẩn thận nhé, đừng làm bản chần ga! - Trước khi đi, nhìn dáng vẻ ân ái của vợ chồng còn trai, bà không khỏi ngưỡng mộ, và có chút thương cảm, chua chát nói với bố Hứa Bân:

- Nhìn con trai kìa, đố i cử với Hy Lôi tốt quá!

Hy Lôi tự cầm bát cháo, ăn từng miếng, cái món bình thường chẳng có chút mùi vị gì, giờ đây bỗng thơm ngon quá chừng. Hứa Bân nói:

- Ăn từ từ thôi, anh ra ngoài ăn cơm nhé!

Bên ngoài phòng khách, cả nhà vừa ăn vừa cười, không khí vô cùng ấm áp, Hy Lôi ở trong phòng, không biết vì sao lại rơi nước mắt, cô cảm thấy mình cứ như một người thừa.

Buổi tối Hứa Bân vừa vào phòng, Hy Lôi đã khóc, ôm lấy cổ Hứa Bân, nũng nịu:

- Anh đừng đi, ôm em đi! - Nước mắt cô thấm ướt cả áo Hứa Bân.

- Cung, rốt cuộc thì em làm sao? Càng ngày càng giống Lâm Đại Ngọc, anh không phải là Giả Bảo Ngọc đâu đấy! Sao thế, có chuyện gì không vui thì nói ra? - Sự lo lắng hằn rõ trên mặt Hứa Bân.

Cuối cùng thì lần đầu tiên Hy Lôi cũng nói chuyện thẳng thắn với Hứa Bân:

- Hứa Bân, em muốn chuyển ra ngoài! Hai đứa mình ra ngoài sống đi!

Vừa nói xong, Hứa Bân đã lập tức phản đố i:

- Thế ́ sao được, chuyển ra ngoài thì ở đâu, vả lại bố ́ mẹ chỉ có mỗi anh là con, anh với em chuyển ra ngoài rồi thì họ cô đơn biế ́ t má ́ y, vả lại, mọi người xung quanh bàn tán còn ra gì nữa?

- Anh chỉ đề ́ ý lời bàn tán của người khác mà chẳng chú ý gì tới cảm nhận của em!

- Tóm lại là không thể chuyển ra ngoài được, em nói đi, chỉ cần không chuyển đi thì em muố ́ n gì cũng được! - Hứa Bân nhượng bộ.

- Thế ́ thì không chuyển ra ngoài cũng được! Em có yêu câ ́ u, thứ nhấ ́ t, mẹ anh không được tùy tiện ra vào phòng bọn mình, kể cả để quét dọn cũng không được, buổi tô ́ i em về ́ sẽ tự quét dọn, em mà không có thời gian thì cứ kệ nó bừa bộn thế ́ .

- Được rồi, được rồi! Để anh nói với mẹ. Còn gì nữa không?

- Thứ hai, yêu câ ́ u anh và mẹ anh đừng có má ́ y cái hành vi biế ́ n thái á ́ y nữa, ví dụ như đi vệ sinh khi có mặt người kia trong phòng.

Anh đã hai má ́ y tuổi đầ ́ u rồi mà trước mặt mẹ còn để lộ cái đầ ́ y, không xấ ́ u hổ à! Chuyện như lầ ́ n trước mẹ vào phòng gọi anh dậy rồi mặc quầ ́ n cho anh nữa, đừng để em nhìn thấ ́ y lầ ́ n nữa.

- Chuyện này cũng tính à? Thôi được rồi. Còn không?

- Còn nữa, chủ nhật ngủ nướng không được gọi dậy, buổi sáng đi làm cũng không cần gọi em, em tự dậy được, ngày trước em đã bao giờ đi muộn đâu!

- Được! Có lòng tô ́ t gọi em dậy mà cũng sai à!

- Cuối cùng, bảo mẹ anh việc lớn việc nhỏ gì đừng có chỉ nhấc tới tiêng, nghe thól m!

Hứa Bân đòng ý hế t:

- Thì em cao thượng, nhà anh thól tục. Đượ rôi, ngủ đượ chưa! Chỉ cần em vui để căn bệnh trộm cảm của em nhanh khỏe lại thì thế nào cũng đượ.

Tôi hôm đó, Hy Lôi ngủ rất ngon, Ngủ một giấ c tới sáng. Sáng sớm, tia nắng đầu tiên lọt qua khe cửa, chiếu vào phòng, khiến tâm trạng Hy Lôi cũng tốt hẳn lên. Đã lâu lắm rồi cô không nhìn thấy bầu trời rộng rãi và cảm nhận đượ tâm trạng thoải mái này.

Mấy ngày sau đó, mẹ chòng cứ sa sầm nét mặt. Có lẽ vì Hứa Bân nói ra những yêu cầu của Hy Lôi khiến bà thay đổi một chút, không còn tùy tiện ra vào phòng con trai nữa, cũng không khoa tay múa chân sai bảo Hy Lôi nữa, khi ngò i cùng với Hy Lôi, bà cũng ít lời hơn, chiếu nào nấu cơm xong, bà cũng đứng ngóng ngoài ban công xem chòng con đã về chưa rôi thở dài.

Tiêng thở dài này khiến tâm trạng vừa mới thoải mái hơn đượ của Hy Lôi lại trộm xuống. Cô biế t, mẹ chòng cũng không vui vẻ, cô nhớ lại những câu mà Hứa Bân từng nói khi mẹ anh mất tiêng, anh nói, bà chỉ cần đánh mất một thứ gì đó là có cảm giác thất vọng rất lớn.

Mỗi buổi tối, Hứa Bân bước vào phòng, thân ái gọi một tiếng “cung”, quan tâm hỏi han, chăm sóc cô là Hy Lôi lại nhìn thấy ánh mắt của mẹ chồng, lạnh lùng, trách cứ.

Cũng may đến Tết rồi. Không khí Tết đã xua đi những điều không vui. Đây là lần đầu tiên Hy Lôi đón Tết cùng người nhà Hứa Bân. Đêm Giao thừa, cả nhà bốn người ngồi trong phòng khách xem chương trình truyền hình đón xuân, tiếng cười trong tivi vang lên không ngớt, nhưng cả nhà thì lại có vẻ yên tĩnh. Hứa Bân luôn miệng kể chuyện cười để khuấy động không khí. Hy Lôi nhớ tới bố mẹ mình, em trai cô chắc là được nghỉ về nhà rồi. Năm ngoái, cô và em trai còn ở bên cạnh mẹ, đùa nghịch, ăn bánh sủi cảo mẹ làm, em trai cô còn ra ngoài đốt pháo, căn nhà nhỏ với mái ngói đỏ ánh tràn đầy hơi ấm hạnh phúc của cô. Giờ đây, cô đã là vợ của người ta, mẹ cô nói đúng, cô không thể bướng bỉnh được nữa.

Hứa Bân đứng dậy đi rót nước, Hy Lôi nói:

- Nhân tiện rót hộ em một cốc nhé!

Hứa Bân rót nước xong đưa cho Hy Lôi, cô uống thử, âm ấm, lại còn có vị của mật ong, thì ra Hứa Bân đã pha trước cho cô nước mật ong. Hai người nhìn nhau cười.

Mẹ chồng nhìn thấy, tỏ vẻ không vui, lườm con trai một cái rồi thản nhiên nói:

- Bân, mẹ thấy hơi lạnh!

Hứa Bân là người thông minh, lập tức hiểu ý:

- Ô, để con đi lấy chăn cho mẹ nhé! Để mẹ lạnh rồi ốm thì nguy to! - Hứa Bân vào phòng lấy cho mẹ cái chăn, đắp lên đùi mẹ. Mẹ chồng hài lòng mỉm cười, xoa mặt con trai, khen:

- Con trai ngoan thật đấy! - Sau đó nhìn Hy Lôi một cái đầy thị uy.

Hy Lôi uống nước mật ong, giả bộ như không nhìn thấy.

Bởi vì cô sắp được gặp mẹ đẻ mình rồi. Mừng 2 Tết cô sẽ cùng Hứa Bân về nhà cô. Trái tim Hy Lôi đã bay về đó từ lâu rồi.

Sáng sớm ngày mừng 2 Tết, Hy Lôi dậy sớm chải đầu, trang điểm rồi thay quần áo mới. Hứa Bân đứng cạnh trêu vợ:

- Đúng là về nhà mẹ có khác, tích cực hẳn lên!

Hy Lôi đang cảm thấy kỳ lạ, vì sao hôm nay mẹ chồng dậy muộn thế thì bố chồng từ phòng đi ra:

- Hứa Bân, con vào xem mẹ con thế nào, hình như bị ốm rồi.

Hứa Bân nghe thấy vậy, vội vàng chạy sang phòng mẹ xem. Mẹ anh nằm co người trong chăn, hai mắt nhắm người, miệng rên rỉ. Anh lại gần sờ trán bà, hỏi:

- Mẹ, mẹ không khỏe chỗ nào? Có bị sốt đâu!

Mẹ chồng mở mắt ra, trông có vẻ rất đau đớn, các nếp nhăn trên mặt thoáng giật giật, mệt mỏi nói:

- Con trai ơi, hình như mẹ ốm rồi, cả người chẳng có tí sức lực nào, khó chịu quá!

Bố chông lúc này mang cặp nhiệt độ tới, Hứa Bân đo nhiệt độ cho mẹ, vẫn bình thường. Rồi anh lại lấy máy đo huyết áp trong hộp thuốc ra, mọi thứ đều bình thường.

Không tìm được nguyên nhân, Hứa Bân thở dài:

- Thế để bố đưa mẹ đi bệnh viện!

Mẹ chông giữ tay Hứa Bân lại:

- Con đưa mẹ đi bệnh viện đi!

Hy Lôi đứng ở cửa hiều ngay ra tất cả, mẹ chông không bị bệnh, bà chỉ muốn giữ con trai lại, không muốn Hứa Bân đưa cô về nhà.

- Mẹ, có phải bệnh gì nặng đâu, bảo bố đưa mẹ đi là được. Hôm nay con còn phải đưa Hy Lôi về nhà, ngòì xe mất ba tiếng đồng hồ cơ! Mẹ quên rồi à? - Hứa Bân nói.

Mẹ chông chỉ đành làm ra vẻ độ lượng:

- Thế thì con đi đi, mẹ không sao. Mặc ấm vào nhé!

- Dạ vâng, thế con đi đây! Bảo bố đưa mẹ đi khám nhé!

Đi ra tới cửa, mẹ chông lại gọi Hứa Bân:

- Con trai, tới đây thì ăn gì?

Hy Lôi nghe vậy, đáp:

- Mẹ yên tâm đi, tôi qua mẹ con đã bắt đầu chuẩn bị nhiều món ngon lắm rồi.

Mẹ chông hơi thấp giọng:

- Mẹ con thì biết làm món gì, Hứa Bân ăn không quen thức ăn người khác làm. - Hy Lôi nghe vậy, chẳng biết từ đâu mà con giận lại bố c lên, cô ý nói:

- Nếu không được thì xem nhà mình có gì, mẹ làm cho anh ấy mang đi.

Mẹ chòng thấy con dâu nói thế, tưởng là thật, lập tức không còn khó chịu nữa, chuẩn bị xuống giường. Bố chòng thấy thế bèn lên tiếng dàn hòa:

- Thôi được rồi, ngày Tết, nhà ai mà không có đồ ăn. Chỉ em mới có chấ c.

Mẹ chòng bị bố chòng nói thế, lại nằ m lại lên giường, nói:

- Thì em cũng sợ con trai mình ăn không no thôi!

Hứa Bân bắt lực mỉm cười, cùng Hy Lôi ra cửa.

Ngồi lắ c lư trên xe khách hai, ba tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng về tới nhà.

Đã là 12 giờ trưa, mẹ cô chuẩn bị một bàn đầ y thức ăn, chỉ chờ hai vợ chòng Hy Lôi.

Cậu em trai Hy Quân chạy ra, đón các túi lớn túi nhỏ trên tay Hy Lôi, hơn một năm không gặp, cậu đã cao hơn cả cái đầ u, trên mặt lố m đố m vài nốt trứng cá, nhưng vẫn không làm mất đi vẻ đáng

yêu của một cậu thiếu niên. Mẹ cô cũng chạy ra, nhiều tháng không gặp, hai mẹ con nắm tay nhau, hàn huyên đủ chuyện. Hứa Bân biếu vợ cây thuốc lá mà ông thích hút, bố cười thích chí lắm. Mọi người cùng ngồi xuống, lúc này Hy Lôi mới để ý thấy một cô gái ngồi cạnh Hy Quân. Mái tóc đuôi gà buộc cao, nhuộm màu nâu đỏ, đôi mắt rất đẹp, gương mặt trẻ trung, thanh tú, giây phút đó, Hy Lôi phảng phất như nhìn thấy bản thân mình hồi đại học, mới tốt nghiệp hơn hai năm mà đã thấy mình già đi nhiều quá.

Cô cười cười hỏi Hy Quân:

- Cô em này là ai thế, em không giới thiệu cho chị sao?

Hy Quân bẽn lẽn cười:

- Cô ấy tên là Phó Hinh Doãn, bạn gái em!

Cô gái rất ngoan ngoãn, chào:

- Em chào chị!

Mẹ cô mang canh tới, gọi mọi người ăn cơm. Lúc này thì điện thoại của Hứa Bân đổ chuông, anh ra ban công nghe điện thoại.

Hy Lôi chép miệng:

- Không cần hỏi, chắc chắn là mẹ anh ấy, con trai, ăn cơm chưa, con trai, có lạnh không, cứ như thể tám đời chưa được gặp con trai ý. - Hy Lôi về tới nhà mình, cảm giác từng tế bào trên cơ thể đều được thả lỏng ra, nói về những lời cần nhẩn không ngọt của mẹ chồng, lại còn học theo giọng điệu của mẹ chồng để nói khiến Hy Quân và bạn gái cậu cười khanh khách.

Bố lờm Hy Lôi một cái:

- Cái con bé này!

Mẹ cũng phê phán Hy Lôi:

- Chẳng biết lớn nhỏ gì cả, sau lưng mẹ chôn mà nói xấu như thế thì còn ra gì!

- Mẹ không biết đâu, bà ấy là thế, còn quá đáng hơn ý chứ! - Hy Lôi cố giải thích.

Đang nói thì Hứa Bân quay vào, hiên hòa cười:

- Là mẹ anh, hỏi vợ chôn mình về tới nơi chưa!

Lúc ăn cơm, Hy Quân liên tục gắp thức ăn cho bạn gái. Mẹ và Hy Lôi nhìn rồ i cười với nhau.

Mẹ gắp cho Hy Lôi một cái đùi gà, rồ i lại múc cho Hy Lôi một bát canh sườn, xót xa nói:

- Sao mà con gầy thế, có phải là lại giảm cân không?

- Dạ không! Cả ngày con bị Hứa Bân chọc tức nên no rồ i, không ăn được cơm. - Hy Lôi nguýt Hứa Bân.

- Sao lại nói thế? Hứa Bân, Hy Lôi bướng lắ m, con nhường nó một chút! - Mẹ nói.

Hứa Bân cười cười:

- Con có dám chọc tức cô ấy đâu ạ, cô ấy làm công việc viết lách, sống kiêu trên mây, không ăn uống như người phàm trần nên mới gầy đi.

Sự hài hước của Hứa Bân khiến cả nhà cùng cười vang.

Ăn cơm xong, em trai đưa bạn gái về phòng riêng để lên mạng.

Mẹ thu dọn bát đĩa đi vào bếp. Hy Lôi nghĩ lại mình ở nhà Hứa Bân ngày nào cũng phải rửa bát, bây giờ thi thoảng về nhà một lần, càng nên giúp mẹ làm việc gì đó. Thế là cô theo mẹ vào bếp.

Hai mẹ con được ở riêng với nhau trong bếp, thế là những chuyện để nói cũng nhiều hơn.

Mẹ hỏi:

- Sao hả? Ở với nhà họ thế nào? Họ có tốt với con không?

- Không thể nói là không tốt, nhưng mà nói thế nào nhỉ, cứ thấy gương gạo sao ý, khó chịu, bí bức. Con sắp điên lên mất. - Hy Lôi không muốn mẹ mình lo lắng, cuối cùng chỉ nói nhẹ nhàng một câu: - Haiz, nhưng mà nhà nào chả thế. Chỉ có mẹ mình là tốt nhất!

Trong lòng mẹ thấy thật ấm áp, bà cười:

- Bây giờ biết là mẹ tốt rồi à! Nhưng mà Hy Lôi thực sự thay đổi rất nhiều rồi! Còn biết giúp mẹ rửa bát nữa. Ở nhà người ta cũng phải chăm chỉ một chút, dù sao cũng là mẹ chồng, không thể chiều chuộng con mọi việc như mẹ đẻ được, biết chưa?

- Con biết mà!

Lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động của Hứa Bân. Hy Lôi chu môi, ra hiệu bảo mẹ mình nghe.

- Mẹ. Gọi điện thoại liên tục, có việc gì không? Dạ, con ăn rồi, ôi trời, thì Tết mà, ăn cái gì, thì cá với thịt, thế thôi. Không lạnh, nhà cô ấy có lò sưởi, không lạnh, đúng rồi, mẹ đi khám bệnh chưa, vẫn khó chịu à? Được rồi, lát nữa bọn con sẽ về.

Mẹ nghe thấy vậy, không nhịn được bật cười:

- Yêu con trai thế, sợ con trai ở nhà mẹ ăn không no à? Mẹ vợ thương con rể còn chẳng kịp nữa là! Đúng thật là... Con nhìn Hy Quân nhà mình, cũng ra ngoài học tập, một tháng mẹ gọi điện cho nó một lần, nó còn nói mẹ không thương nó, chỉ thương con. Con trai mà, phải buông tay ra thì mới lớn, mới trưởng thành được.

Nói tới em trai, Hy Lôi nhớ lại đôi trẻ đang ở trong phòng, nói:

- Bạn gái của Quân Quân khá lắm, thảnh thơi này có mắt nhìn thật.

- Đúng thế, các con lớn rồi, có khả năng nhận thức, mẹ bớt phải lo lắng hơn! Giờ mẹ cũng chẳng phải lo gì, nếu sau này đến được với nhau thì mua cho chúng nó một căn nhà sống riêng, Tết nhất về thăm bố mẹ là được rồi. Mà y năm nữa bố mẹ nghỉ hưu, có con thì đưa đến bố mẹ trông cho, không cần bố mẹ nữa thì bố mẹ ở nhà rèn luyện sức khỏe, có thời gian thì đi du lịch, sống cho thoải mái.

Hy Lôi ôm vai mẹ, thở dài:

- Nếu mà mọi bà mẹ trên đời này đều vậy thì tốt quá.

Hai mẹ con vừa mới quay vào phòng khách gõ gõ thì điện thoại của Hứa Bân lại đổ chuông:

- Mẹ, sao lại gọi điện thoại nữa? Còn chưa đi, lát nữa là về, con về giờ đây.

Mẹ vợ thấy điện thoại Hứa Bân vang lên liên tục thì hỏi:

- Hứa Bân này, mẹ con gọi điện thoại nhiều thế, có phải là ở nhà có việc gì không?

Hứa Bân ngượng ngùng đỏ mặt, ấp úng:

- Buổi sáng mẹ con thầy không khỏe trong người nên muốn con về sớm.

- Sao không nói sớm cho mẹ biết, thế thì mẹ không giữ hai đứa nữa, mau về đi!

Hứa Bân như được phóng thích, rồi rít xin lỗi bố mẹ vợ, nói là lát sau có thời gian sẽ tới thăm họ. Hy Lôi miễn cưỡng mặc áo khoác vào rồi nói tạm biệt mọi người. Em trai và bạn gái cũng ra tiễn. Nhìn cả gia đình mình đoàn viên, hạnh phúc, Hy Lôi gượng gạo mỉm cười, cố không để nước mắt rơi ra.

Về tới nhà, mẹ chồng chẳng làm sao cả, đã xuống giường nấu cơm được rồi, vừa thấy Hứa Bân quay về là bà lập tức cười nói đon đả, luôn miệng hỏi con trai có lạnh không, có đói không. Hy Lôi thấy vậy, giận dữ bỏ về phòng ngủ, không ra ăn cơm.

Hứa Bân gọi cô máy lên, Hy Lôi chỉ nói không đói, không muốn ăn.

Cô nghe thầy tiếng mẹ chồng cãi nhau bên ngoài:

- Làm sẵn cơm cho mà còn không ăn, muốn người ta bê vào tận nơi cho chị à? Ở nhà nó cũng thế phải không?

Hy Lôi trùm chăn kín đầu, mọi âm thanh ồn ào bên ngoài lập tức biến mất.

Hôn lễ của Mai Lạc ấn định vào ngày mừng 8 Tết, nghe nói hôm đó là ngày hoàng đạo, may mắn. Họ đã mời họ hàng thân thích ở nhà Tùng Phi, còn ở thành phố chỉ làm mâm y mâm cơm chiêu đãi bạn bè.

Mai Lạc mặc áo sườn xám màu đỏ, son môi cũng đỏ, hạnh phúc như chú chim non, len lỏi giữa các bàn ăn để chúc rượu mọi người.

Hy Lôi đưa cho Mai Lạc một cái bao lì xì rất to, ngưỡng mộ bạn vô cùng:

- Bạn thân yêu của tớ, ngưỡng mộ cậu quá!

Đang nói thì bị Hứa Bân ngắt ngang:

- Ôi trời, suốt ngày ngưỡng mộ người khác, cứ như là anh làm gì khiến em ám ức lắm.

Hy Lôi chép miệng:

- Không phải chặc, anh có chu đáo như Tùng Phi không? Anh có tận tâm như Tùng Phi không?

Mai Lạc lại rót rượu cho Hy Lôi:

- Được rồi, được rồi, tớ thấy Hứa Bân cũng được mà, nếu không thích thì hai đứa mình đổi!

- Xì...

Giữa bữa tiệc, Mai Lạc và Hy Lôi cùng vào nhà vệ sinh, nói tới chuyện mẹ chồng của Hy Lôi. Vừa nhắc tới mẹ chồng, Hy Lôi cứ như được bật công tắc:

- Bà ấy bây giờ càng ngày càng biến thái, cứ như thể là tớ cướp con trai của bà ấy vậy. Mừng hai, Hứa Bân với tớ về nhà một

chuyên, cậu không biết đâu, bà ấy gọi điện thoại liên tục, còn kiếm có giục anh ấy về. Trời ơi, tớ sắp điên mất.

Thầy Hy Lôi có vẻ mệt mỏi, Mai Lạc cười:

- Cậu chưa nghe nói sao? Cả đời phụ nữ có ba tình địch, đó là máy tính, bóng đá và mẹ chồng. Cậu sẽ phải chiến đấu với ba tình địch đó cả đời, chấp nhận đi!

- Thế nên tớ mới ngưỡng mộ cậu, sao cậu chẳng có ba tình địch đó thế!

- Ai bảo là tớ không có, máy tính và đá bóng là hai thứ Tùng Phi thích nhất, tớ chỉ xếp thứ ba thôi, ít hơn cậu một tình địch, đó là không bị mẹ chồng quản thúc.

Trên đường về nhà, Hy Lôi nhớ lại những lời Mai Lạc nói, nhớ lại tình địch ở nhà mình, lại thở dài. Mẹ chồng! Vì sao lại trở thành tình địch nhỉ, con với mẹ chỉ là cùng yêu một người đàn ông chứ có phải là cướp mất người ta đi đâu!

Buổi tối lúc ăn cơm, Hứa Bân nói về đám cưới đơn giản của Mai Lạc, vô tình nói tới chuyện nhận tiền mừng. Mẹ chồng vốn nói chuyện rất ít với Hy Lôi, nhưng không nhịn được vẫn thăm dò:

- Con mừng Mai Lạc bao nhiêu tiền?

Hy Lôi chẳng nghĩ ngợi gì, thật thà đáp:

- 500 tệ!

- Thế hồ i con cưới cô ta mừng bao nhiêu?

- Con quên rồi. Hình như là 200. Tâm lòng là chính, tùy khả năng kinh tế của mọi người thôi.

Mẹ chò`ng vừa nghe đã vậy đã thở dài thườn thượt:

- Con bé này, sao mà thật thà với người ta thế', con nhiều tiền lắm à!

- Người ta cho bao nhiêu thì con trả bấy nhiêu sao, việc gì phải tính toán rõ ràng thế'. Ngày trước con thuê nhà sống chung với Mai Lạc, cô ấy luôn chăm sóc con, đâu chỉ được tính bằng 500 tệ. Với lại họ mua nhà cũng hơi thiếu tiền! Mừng tiền là kinh tế nhất.

- Con mừng nhiều thế' mà cũng không bàn bạc với Hứa Bân một tiếng, sao mà ngốc thế'!

Mắ't cô như tóe lửa, Hứa Bân nghe thế' giật nảy mình, vội vàng nói khẽ:

- Mẹ, đừng nói nữa, ăn cơm đi!

Mẹ chò`ng vẫn không buông tha:

- Sao hả, không được nói sao, nhà mình lắm tiền lắm à, lại còn sĩ diện!

Cuố'i cùng Hy Lôi không chịu được nữa:

- Con mừng Mai Lạc bao nhiêu tiền chẳng liên quan gì tới chuyện tiền nhà mình nhiều hay ít cả, con mừng bạn tiền của con, con muố'n mừng bao nhiêu thì mừng, nó thể hiện tâm lòng của con, chứ không phải là vì con sĩ diện. Con cũng chẳng có gì để mà sĩ.

Hy Lôi buông bát đũa, đứng lên đi vào phòng ngủ. Mẹ chò`ng đứng lên, chuẩn bị nói lý một hồi nữa nhưng bị Hứa Bân và bố chò`ng ngăn lại.

Cô nằ m trên giường, đôi mắ t vô hờ n nhìn chắ m chắ m lên trầ n nhà, lại nhớ những lời Mai Lạc nói, bật cười không thành tiế ng: Mẹ chồ ng, không chỉ là tình địch, mà còn là kẻ đang rắ p tâm xâm lược lãnh thổ của bạn, cuố i cùng sẽ trở thành thực dân thồ ng trị bạn.

Không, tuyệt đố i không thể thể ấ đượ c!

Chương 7:

Hồng nhan tri kỷ của bố chồng

1.

Không khí Tết trên đường đã nhạt dần đi, mọi người lại bồn bả bận rộn trong cái lạnh của những buổi đầu xuân. Mẹ chồng đã không còn gọi Hy Lôi dậy mỗi sáng nữa, chỉ là sáng sớm bà vẫn lau nhà, quét nhà và gây ra những tiếng động lớn ở bên ngoài. Hy Lôi ở nhà cũng ngày càng lạng lẽ hơn. Nhưng chỉ cần buổi sáng ra khỏi nhà là tâm trạng cô lại lập tức hưng phấn hẳn lên. Nhìn những đôi nam nữ đi làm sớm trong tiểu khu, người già đi tập thể dục, trẻ con thì đi học, cô vẫn cảm thấy cuộc sống thật tươi đẹp, bất giác bước chân nhẹ nhàng hơn, lẩm bẩm hát một bài hát rồi đi ra khỏi cổng khu.

Lúc này, một mùi hương nước hoa tao nhã từ trước mặt phả tới.

Một phụ nữ trung niên mặc cái áo gió màu đỏ đi lướt qua vai Hy Lôi. Khoảng hơn 30 tuổi, tóc dài, uốn xoắn, gương mặt thanh tú, Hy Lôi bất giác nhìn chệch một cái, cảm thấy thật là quen, dường như đã

từng gặp ở đâu đó, nhưng gần đây trí nhớ của Hy Lôi rất kém, không tài nào nhớ ra được.

Trên cái ghế đá cách đó không xa có hai bà già đang ngồi, chỉ trông người phụ nữ vừa đi qua, hạ giọng bàn tán:

- Nhìn cái con hồ ly tinh kia kìa, là tình nhân của ông Hứa ở Sở Xã hội ấy.

- Nhìn ăn mặc đã chưa kìa!

- Ha ha, ông Hứa ấy sắp bế cháu nội đến nơi rồi mà còn vớ vẩn.

- Suyt! Đừng nói nữa!

Lúc Hy Lôi đi qua hai bà già, hai người đều nhìn cô cười đầy ẩn ý. Hy Lôi quay lại nhìn theo cái bóng của người phụ nữ áo đỏ đã đi xa, giật mình nhớ lại, hôm đám cưới cô đã gặp người phụ nữ này, bố chồng bảo Hy Lôi mời rượu chị ta, Hứa Bân gọi chị ta là “Dì Tiêu Hồng”. Đúng rồi, đúng là chị ta. Chị ta là người tình của bố chồng. Chắc không phải đâu, bố chồng trông có vẻ là người chính trực, đường hoàng, nhưng cũng có khả năng chửi, mẹ chồng là người không coi trọng hình thức, tính tình thì khó chịu, bố chồng ngoại tình cũng không phải không có lý.

Xe đã tới, Hy Lôi vẫn đứng ở đầu đường nghĩ ngợi lung tung một lúc rồi mới lên xe.

Vào tòa soạn, quẹt thẻ, vào văn phòng, mở máy tính. Các đồng nghiệp cũng lục tục kéo vào. Mới mấy ngày không gặp mà mọi người có cảm giác như cách cả năm trời, mấy người phụ nữ ngồi với nhau nói không ngớt chuyện, Hy Lôi vừa mới tới cơ quan, tính tình cũng

lập tức trở nên phóng khoáng hơn, so với khi ở nhà thì cứ như hai người khác nhau hoàn toàn.

Buổi trưa khi ăn cơm, Tiểu Lộc làm ra vẻ bí hiểm, nói với Hy Lôi:

- Nói cho cậu biết một tin, Phó chủ biên của chúng ta sắp đi chỗ khác rồi.

- Đi chỗ khác thì liên quan gì tới bọn mình?

- Cậu ngạc nhiên thế, ông ta đi rồi thì sẽ đề bạt một người từ bên dưới, tớ thấy cậu có hy vọng nhất.

- Tớ thì có hy vọng gì, còn trẻ, thiếu kinh nghiệm, cứ làm tốt việc của mình trước đã! - Thực ra trong lòng Hy Lôi hiểu rõ, nếu Phó chủ biên đi, mình cố gắng tranh thủ thì chắc chắn là có hy vọng.

- Còn nữa, nghe nói văn phòng của Tòa soạn sắp chuyển rồi.

- Chuyển đi đâu?

- Cũng chưa biết! Đây là tin hành lang.

Về tới văn phòng, ngạc nhiên trước màn hình máy tính, cả người Hy Lôi dường như được tiếp thêm sức mạnh vô hình, bỗng dung cảm thấy phấn chấn hơn rất nhiều, cứ như thể tiền đồ tươi đẹp trước mắt đang vẫy tay chào đón cô.

Buổi tối lúc rửa mặt trong nhà vệ sinh, Hy Lôi nói với Hứa Bân chuyện Phó chủ biên có thể sẽ đi, nhưng Hứa Bân chỉ thản nhiên cười:

- Thế thì liên quan gì đến em! Ông ta đi thì đề bạt em chắc! Ngạc quá!

- Cái đấ y thì chưa chấ c, nghề này của bọn em không quan trọng ai vào trước ai vào sau, mà ai có năng lực thì được đề ́ bậ. Em là người có hy vọng nhiề u nhấ t, cho nên em càng phải cố ́ gắ ng thêm.

- Không nhận ra vợ anh cũng có dã tâm ghê gớm thế ́, thôi cứ đi làm bình thường thôi, sau này anh thành luật sư nổi tiế ng, anh sẽ nuôi em.

- Xì, ai cho anh nuôi, đi làm sắ p hai năm rồi vẫn là trợ lý luật sư, chờ anh nuôi em thì em chề t đỏi rồi.

Lời nói của Hy Lôi làm tổn thương tới lòng tự trọng của Hứa Bân, anh nói to:

- Coi thường anh à, coi thường anh thì ngày xưa đừng có cưới anh nữa!

Hy Lôi nghe thấ y, bĩu môi công kích:

- Sớm biế t anh là kẻ lừa đảo thì ai mà thèm cưới anh.

Hứa Bân bực mình quát:

- Tránh ra, tránh ra, mặc kệ em! - Rồi anh dùng bàn chân ướt sũng nước của mình đá Hy Lôi một cái, đóng sắ m cửa phòng vệ sinh lại. Lẽ ra Hy Lôi đã ra rồi, nhưng Hứa Bân đóng mạnh cửa khiế n cánh cửa đập mạnh vào chân Hy Lôi. Hy Lôi nổi giận, đẩy cửa ra, chìa chân cho Hứa Bân xem, Hứa Bân đang rửa chân, thế ́ là cô đập đúng vào hông anh. Hy Lôi đi dép lê, cũng không dùng sức, cho dù đá vào người thì cũng chẳng thấ y đau. Hứa Bân thấ y Hy Lôi nổi giận thì đành “cầ u xin”:

- Thôi được rồi! Anh đá em một cái, em đá anh một cái là hòa rồi.

Cảnh tượng này bị mẹ chòng nhìn thấy hết.

Ánh mắt sắc bén của mẹ chòng nhìn theo, Hy Lôi cảm thấy cả người bỗng nổi gai ốc, ngò ì ở salon lau khô mặt. Mẹ chòng lại gằn, một lát sau mới nói:

- Hy Lôi, mẹ nói con nghe, đàn ông không thể bị đá vào hông được, nhỡ đá hỏng thì làm sao! Con không thương nhưng mẹ thương lắm!

Cái chỗ vừa bị cửa phòng đập vào ban nãy của Hy Lôi bị sưng lên, trong lòng đã bực bội, giờ thấy mẹ chòng chê trách mình, cô càng nổi giận, đứng phắt dậy, ném khăn mặt lên bàn rồi nói:

- Con biết, có chỗ nào trên cơ thể người bị đá mà không đau, đâu phải mỗi hông. Mẹ bảo con trai mẹ trước đi rồi hãy nói con! - Sau đó cô đi vào phòng ngủ.

Bộ chòng từ thư phòng đi ra, thấy vợ và con dâu đều có vẻ tức giận thì hỏi:

- Lại làm sao thế?

Mẹ chòng ác khẩu trước những lời con dâu nói, nước mắt rơi xuống, đi tới trước cửa phòng của Hy Lôi, định nói gì nữa thì bị Hứa Bân kéo đi:

- Được rồi, có làm sao đâu. Bọn con chỉ đùa thôi mà!

Khuyên mẹ chán chê rồi Hứa Bân mới vào phòng, thấy Hy Lôi đang hí hoáy viết gì đó trên sổ nhật ký, lại gằn xem, thấy trên tờ giấy trắng là mấy dòng chữ to đùng: “Đồ khốn Hứa Bân! Đồ khốn Hứa Bân!”.

Anh bật cười, biết là Hy Lôi vẫn đang giận, bèn mặt dày ôm chặt lấy cô:

- Được rồi mà, em đánh cũng đánh rồi, chửi cũng chửi rồi, hết giận rồi chứ!

Hy Lôi xoay người, ngẩng mặt lên nhìn trần nhà trắng toát, nói:

- Em chán chả buồn giận anh nữa, mệt! Ngủ đi!

- Bà xã, anh nói với em chuyện này nhé?

- Nói đi!

- Mai là sinh nhật 50 tuổi của bố, có mấy người bạn của bố đến chơi! Em nể mặt anh, đừng giận mẹ anh nhé, được không?

Nhìn dáng vẻ đáng thương của Hứa Bân, Hy Lôi thở dài:

- Ai thêm giận mẹ anh, chỉ cần bà không gây sự với em là được!

- Nói tới sinh nhật bố chồng, Hy Lôi lại nghĩ lại người phụ nữ áo đỏ gặp ở tiểu khu lúc sáng, bèn hào hứng hỏi: - Hứa Bân này, bố anh có phải có một đồng nghiệp nữ, trông rất là xinh, tên Tiêu Hồng đúng không?

- Đúng thế, sao hả?

- Hai người họ... có phải? - Hy Lôi đáp ứng, không biết phải hỏi thế nào.

Hứa Bân lập tức cảnh giác hỏi:

- Sao em biết? Ai nói cho em biết?

Hy Lôi nghe thấy vậy, vội vàng ngắt lời:

- Thật à! Ôi? Không phải chứ?

- Haiz, anh cũng không rõ, tóm lại là hai người họ rất thân thiết, bên ngoài thầy người ta đồn đại thế, mẹ anh cũng thường vì chuyện này mà cãi nhau với bố. Hồ i Tiêu Hồ ng mới đi làm, bố anh là thầy của cô ấy, cô ấy giỏi lắm, làm việc thì chăm chỉ, nhưng chồng thì bất tài quá nên hai người ly hôn, cô ấy nuôi con gái một mình! Tuy nhiên trông cô ấy rất xinh đẹp, chẳng giống đàn bà đã ly hôn gì cả, đầu óc thì thông minh, tính tình cũng tốt nên ai cũng thích. Có thể vì hơi thân thiết với bố anh nên người ta mới đồn đại thế, anh cảm thấy bố anh không phải loại người ấy!

Hy Lôi trầm tư suy nghĩ:

- Em cũng cảm thấy bố anh không phải, cùng lắm chắc chỉ là hồ ng nhan tri kỷ thôi nhỉ? Nhưng bố anh nếu thực sự thích cô ấy thì cũng có thể tha thứ được. Anh nghĩ đi, đàn ông có ai mà không thích xinh đẹp đâu, người ta ly hôn rồi mà nhan sắc vẫn mặn mà như thế, chẳng giống một số người, lời tha lời thôi, không biết hưởng phúc!

- Đúng rồi, mai sinh nhật bố anh, có thể cô ấy cũng đến! Còn nữa, em về đừng có nói với mẹ là cô ấy xinh nhé!

Hy Lôi thầy Hứa Bân có vẻ căng thẳng thì biết bình thường mẹ chồng mình hay đổ kỹ đến thế nào.

- Yên tâm đi, em không nói đâu!

Sinh nhật của bố chồng Hứa Trường Thiên đặt tổ chức trong một căn phòng ở nhà hàng gần tiểu khu, mấy đồng nghiệp và cấp dưới có mối quan hệ tốt với ông tới tham dự, Tiêu Hồng cũng tới.

Lẽ ra mẹ chồng định ở nhà nấu cơm đãi khách khứa, nhưng cả chồng và con trai đều không đồng ý. Bà vẫn mặc cái áo khoác nhung màu đỏ đậm đã cũ, quần đen, tóc thì buộc bằng dây chun, đi sau lưng chồng mình, bẽn lẽn chào mọi người.

Tiêu Hồng vừa thấy Hy Lôi đã vui vẻ bước lên chào:

- Ôi trời, Hứa Bân có phúc thật đấy, tên là Hy Lôi phải không, Hy Lôi càng ngày càng xinh! Anh Hứa, nhà anh hạnh phúc quá.

Chị vẫn để tóc dài và uốn lọn xoắn, mặc một cái váy liền thân màu lông chuột, sang trọng và quý phái. Hy Lôi nghe thấy vậy, cũng lễ phép chào:

- Dì Tiêu Hồng, dì quá lời rồi, dì cũng còn trẻ và xinh đẹp lắm.

- Ôi trời, anh xem người ta, không những xinh đẹp mà còn biết nói chuyện nữa! Chị dâu, em mà có đứa con dâu thế này thì ngày nào cũng nở mồm cười mát!

Mẹ chồng nghe Tiêu Hồng khen Hy Lôi thì cũng không tiện chê bai cô, chỉ cười gượng gạo.

Mọi người ngồi xuống, ông Hứa Trường Thiên bảo mọi người gọi thức ăn, mấy người đều là cấp dưới của ông, ai cũng khách sáo từ chối, bảo là để chị dâu chọn! Mẹ chồng không biết chọn, vội vã xua tay. Cuối cùng người này nhường người kia, Tiêu Hồng bèn vui vẻ cầm thực đơn lên. Chị lịch sự hỏi trước:

- Chị dâu, chị thích ăn gì?

- Tùy cô, cái gì cũng được.

Tiêu Hồ`ng nói:

- Chị dâu ngày nào cũng bận rộn ở nhà, vất vả nhiều, giờ phải bỏ đi bỏ, lát nữa gọi cho chị dâu má`y món tô`t cho sức khỏe, lại có tác dụng thẩm mỹ. Em biết ở đây có món canh bồ` câu ăn ngon lắm. Hy Lôi, chọn lô hội cho cháu nhé?

Sau đó chị lại hỏi mọi người thích ăn gì, hoặc không ăn được cái gì, chu đáo với tất cả mọi người, cuối cùng, chị gọi 6 món ăn lạnh, 8 món ăn nóng và một món canh, có thịt có rau, vừa hấp dẫn mà vẫn kinh tế. Hy Lôi cũng phải thấy khâm phục. Chọn thức ăn có thể thể hiện được trình độ giao tiếp của một người! Chả trách bồ` câu`ng lại thích người phụ nữ này như thế!

Chỉ một lát sau, từng đĩa thức ăn được mang lên. Tiêu Hồ`ng ngồi bên cạnh ông Hứa Trường Thiên, thi thoảng lại gắp thức ăn cho ông, gắp cho cả má`y đồng nghiệp ngồi gần đó, trông có vẻ rất thoải mái, không hề vì những lời đ`n đại không hay của người khác mà tỏ ra tránh né, Hy Lôi nghĩ, có thể vì người ta quang minh lỗi lạc, không có điều gì khuất tất nên cây ngay không sợ chết đứng!

Hy Lôi âm thầm quan sát, Tiêu Hồ`ng không chỉ xinh đẹp, hiểu chuyện mà kiến thức cũng sâu rộng. Từ một món ăn rất bình thường cũng có thể kể ra rất nhiều chuyện, dẫn ra văn hóa ẩm thực của Trung Hoa từ 5000 năm trước, tính tình thì sáng khoái, người bên cạnh mời rượu, chị lập tức uống cạn, còn kể chuyện cười khiến bàn ăn trở nên rôm rả, còn mẹ Hứa Bân thì ngồi lặng lẽ một bên, cười máy móc như một con rô`i, nếu không thì lặng lẽ gắp thức ăn, chẳng còn vẻ dương dương tự đắc như khi ở nhà nữa.

Giữa bữa tiệc, mọi người đều mang quà ra tặng ông Hứa Trường Thiên. Hy Lôi và Hứa Bân cũng mua quà, là một chiếc khăn len đẹp mà đơn giản, lại không đắt lắm, không lo bị mẹ chồng căm nhằn về chuyện tiền nong, lúc mua, Hy Lôi đã nghĩ như thế.

Tiêu Hồng tặng ông một sợi dây lưng, Hy Lôi để ý, là nhãn hiệu BOSS, tất nhiên giá cả cũng không rẻ. Ông Hứa Trường Thiên còn khách sáo:

- Sinh nhật được người uông với mọi người vài ly là đã vui rồi, việc gì phải tốn tiền mua quà nữa.

Tiêu Hồng cũng khách sáo:

- Có qua có lại mà, lần trước sinh nhật em, anh tặng em một cái khăn, vừa nhìn là biết đồ tốt, hôm nay sao em dám đến tay không được! Và lại em thấy cái dây lưng của anh đã sờn cả da lên rồi.

Mẹ chồng cũng khách sáo nói:

- Đúng thế, cô xem cô nuôi con một mình, còn nhiều chỗ phải tiêu tiền lắm, mua cái này làm gì?

Tiêu Hồng nghe vậy thản nhiên cười nói:

- Một người cũng phải sống, cũng phải có bạn bè mà, đúng không? Không phải em nói chị đâu, nhưng chị dâu ạ, chị ở nhà nhiều quá, anh Hứa ở ngoài là người có chức có quyền, cái dây lưng đã sờn rách thế rồi thì chị cũng mất mặt mà! - Sau đó chị lại quay sang nói với Hứa Trường Thiên: - Anh Hứa, còn cả anh nữa, cũng không biết quan tâm tới chị dâu. Anh mặc complet, đi giày da mà không biết mua cho chị dâu vài bộ quần áo mới. Chị dâu, hôm nào có thời gian em đưa chị đi mua.

Những lời chị nói khiến mẹ chồng ngượng ngùng ra mặt, chẳng biết nói gì nữa.

Lúc chuẩn bị kết thúc, Hy Lôi ra nhà vệ sinh, gặp Tiêu Hồng ở đó.

Tiêu Hồng cũng nhìn thấy Hy Lôi, hai người nhìn nhau cười.

Tiêu Hồng đang rửa tay, bỗng dừng nói đầy ý nghĩa:

- Con người mẹ chồng cháu thật khó bắt chuyện!

Hy Lôi giật mình, có phải là đang thăm dò cô không. Thế là cô giả bộ:

- Cũng bình thường ạ.

Tiêu Hồng cười, sau đó nói như lẩm bảm một mình, vỗ vai Hy Lôi:

- Đói với mẹ chồng thì không cần thật lòng, không thể quá nghiêm túc, chỉ một chữ thôi, nịnh!

Hy Lôi ngẫm nghĩ về những lời chị nói, Tiêu Hồng lại nói:

- Năm xưa dì vì không đạt được tới “cánh giới” đó nên hôn nhân mới thất bại. Hôn nhân không đơn giản như cháu nghĩ đâu, nói lớn ra thì nó giống một trận chiến tranh, phải nghiên cứu binh pháp Tôn Tử, hữu dũng hữu mưu thì mới giữ vững được trận địa của mình, nếu không thì sẽ thua thảm hại.

Những lời Tiêu Hồng nói không phải là không có lý, tràn đầy tính triết lý. Trên đường về nhà, Hy Lôi nghĩ, có thực sự đáng sợ như thế không?

Quay đầu lại nhìn mọi người cùng ngồi trên taxi, chẳng ai nói lời nào, sự nặng nề trên gương mặt mẹ chồng khiến cô ớn lạnh.

Giông bão lại sắp kéo tới rồi!

Quả không sai, vừa bước vào cửa, mẹ chồng đã bắt đầu nói. Khác hẳn với sự rụt rè và thận trọng ban nãy.

- Họ Hứa kia, anh giỏi thật đấy! Anh này anh kia, thân mật thế! Anh tặng cô ta khăn vào lúc nào, sao tôi không biết?

- Thì sinh nhật cô ấy năm ngoái, mời mấy người bạn, mọi người đều tặng quà, anh cũng không thể đi không được! Sao em không nhớ, hôm đó bảo em cùng đi mà em không chịu. - Bố chồng giải thích đầy vô tội.

- Thế cô ta tặng anh thắt lưng là có ý gì? Muốn giữ anh à, thật là đen tối.

- Có ý gì, chẳng phải nói rồi sao, thấy cái thắt lưng của anh cũ rồi thì mua cái mới, còn có ý gì được nữa!

Mẹ chồng nghe thấy thế thì càng giận:

- Thắt lưng của anh ở trên quần áo, sao cô ta nhìn thấy, anh giờ trò gì với cô ta mà để cô ta nhìn thấy cả thắt lưng của anh.

Bố chồng có vẻ bực bội:

- Sao lại không thể, để hở cả ra ngoài thế này, ai mà không thấy, chỉ có em là không nhìn thấy. Đừng có vô lý thế nữa.

- Ai vô lý, ai vô lý? Anh với cô ta không có quan hệ gì thì sao cô ta lại tặng anh món quà đắ t tiề n thê , không có quan hệ gì thì sao lầ n nào đi ăn cơm cũng gọi cô ta, sao cô ta có chuyện gì cũng nhờ anh giúp hả?

- Có thể có quan hệ gì cơ chứ. Anh thừa nhận là có chút quan hệ, em vừa lòng chưa? Em nhìn lại em xem, Phương Xảo Trân, chỉ biế t ở nhà quấ t chồ ng mắ ng con, ra ngoài thì một câu cũng chẳng nói, người ta một mình nuôi con làm sao, chẳng phải vẫn số ng tồ t hơn em, ăn mặc hơn em đấ y thôi.

Mẹ chồ ng thấ y bô chồ ng nói vậy, then quá hóa giận, không nói được lời nào, đẩy mạnh bô chồ ng một cái rồ i khóc rồ ng lên:

- Họ Hứa kia, anh là đồ vô lương tâm, tôi để dành chẳng phải là vì cái nhà này sao? Cô ta tồ t sao anh không đế n mà số ng với cô ta!

Bô chồ ng cũng nổi giận, quát lớn:

- Ai bắ t cô tiế t kiệm, lầ n nào đưa cô tiề n bảo cô mua quầ n áo, cô cũng cá t đi, cô bảo tôi phải nói gì hả? Nhìn cô mặc xem, thời đại nào rồ i, lầ n nào đưa cô ra ngoài tôi cũng thấ y thật mắ t mặt! - Hai ông bà càng cãi càng hăng, hoàn toàn quên mắ t sự có mặt của con trai, con dâu.

Mẹ chồ ng gào lên:

- Anh chê tôi, bây giờ anh chê tôi, nế u không phải có quan hệ gì với con hồ ly tinh Tiêu Hồ ng thì sao anh lại chê tôi? Tôi hầ u hạ anh ăn, hầ u hạ anh uớ ng, có chỗ nào không bắ ng con đàn bà kia, bây giờ anh chê tôi!

Bô chồ ng giận quá không nói gì nữa, ngồ i phịch xuớ ng salon thờ dài, thấ y con trai, con dâu bô i rồ i đứng cạnh, bèn nói:

- Về phòng đi, ở đây không có việc của các con!

Mẹ chông lúc này mới nhớ ra vợ chông con trai đang đứng “quan chiế n”, nhớ lại hình ảnh của mình ban nãy bị Hy Lôi nhìn thấ y, lập tức lửa giận bô c lên, hét vào mặt Hy Lôi:

- Nhìn cái gì mà nhìn, những đũa xinh đẹp chẳng có ai ra gì cả!

Hy Lôi đang định phát tác thì bị Hứa Bân kéo về phòng:

- Được rồi cho anh xin, đừng châm dầ u vào lửa nữa, mẹ đang giận, nhìn ai cũng chươ ng mắ t. Kệ mẹ. Một lát nữa là bình thường ý mà.

- Họ cãi nhau liên quan gì mà nói em! Em chọc giận ai à? Xinh thì có tội à? Ban đầ u chẳng phải cũng khen em xinh sao? Sao giờ lại bảo là không ra gì. Sao cứ tóm được ai là cắ n người đó thê ? Em bắ t hòa với bà á y nhưng đã chửi bà á y câu nào đâu!

- Bà nội ơi, nói bé thôi, anh biế t mà, đừng nói nữa, đừng tâ m thường như mẹ.

Khó khăn lắ m mới nịnh cho Hy Lôi bớt giận, tiế ng cãi vã bên ngoài cũng nhỏ dầ n, tiế ng khóc ô ãn ào ban nãy giờ cũng chỉ còn là tiế ng thút thít nho nhỏ. Bô c mẹ chông đầ u im lặng. Không lâu sau, Hứa Bân thấ y mẹ chông ôm chắ n vào thư phòng ngủ. Xem ra lửa giận lâ n này của bà không dễ để dập tắ t.

Ngày hôm sau, bô c chông dậy đi làm từ sớm. Mẹ chông ngủ trong thư phòng, cánh cửa khép chắ t, chẳng có chút động tĩn gì.

Buổi tối tan làm, Hy Lôi và Hứa Bân cùng bước vào nhà, mẹ chồng vẫn nằm trên giường, không nấu cơm, xem ra bà định đình công rồi. Trên bàn có hai phong thư. Hứa Bân cầm lên xem, một bức là Đơn xin ly hôn gửi cho bố, một bức thì viết cho Hứa Bân.

Con trai: Mẹ quyết định ly hôn với bố con. Ngay từ lúc đầu bố mẹ đã không có cơ sở tình cảm, là người khác giới thiệu rồi làm quen, ông ấy ích kỷ, ham hư vinh, gia trưởng. Không giống con với Hy Lôi là tự do yêu đương. Có lúc mẹ rất ngưỡng mộ tình yêu của các con, thậm chí có lúc còn thấy đố kỵ. Nếu mẹ ly hôn rồi thì con phải sống với mẹ đây. Con là tất cả của mẹ...

Sau đó còn một đoạn rất dài nữa, có tới mấy trang, thể hiện tình cảm bà dành cho con trai.

Hứa Bân bật cười, rót cho mẹ cốc nước rồi cười nói:

- Sao mà mẹ trẻ con thế! - Mẹ chồng ôm lấy eo con trai, nước mắt lại trào ra.

Một lúc sau thì bố chồng cũng về, thấy vợ nằm trên giường, ông biết bà còn đang giận, thế là cười ha hả bước vào xin lỗi. Hứa Bân từ thư phòng đi ra. Hy Lôi thấy không có ai nấu cơm, coi như cơ hội để mình trở tài, đang tất bật trong bếp. Hứa Bân cũng bước vào giúp đỡ, hai người cũng bận rộn với mấy món ăn trong bếp, giống một đôi vợ chồng trẻ thực sự, Hy Lôi vui lắm. Lúc thái rau, Hứa Bân nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô khi nấu ăn, không nhận được lại hôn một cái lên má Hy Lôi, Hy Lôi nhìn chồng nói:

- Hứa Bân, nếu hai đứa mình có một cái nhà nhỏ thì ngày nào em cũng nấu cơm cho anh ăn.

Hứa Bân cũng thấy cảm động, an ủi Hy Lôi:

- Yên tâm đi, anh sẽ cố gắng để chúng ta có một cái nhà riêng.

Khi nào anh kiếm được tiền, mình mua nhà, hai vợ chồng ở với nhau!

Hy Lôi nghe thấy thế thì vui lắm:

- Chỉ hai đứa mình thôi nhé!

Chỉ một lát sau cơm đã nấu xong xuôi. Khoai tây xào cà chua, món ăn sở trường của Hy Lôi, thêm canh bí đao, đĩa nấm xào là kiệt tác của Hứa Bân, cùng với bánh mìn nướng nóng hổi và một ít cháo.

Hứa Bân gọi bố mẹ ra ăn cơm, bố chồng lại gật, nhìn mâm cơm mà con dâu và con trai làm, luôn miệng khen:

- Hy Lôi đảm đang quá!

Mẹ chồng vẫn không chịu dậy, vẫn còn đang giận. Bà muốn bảo con trai mang cơm tới bên giường cho mình. Hứa Bân ra hiệu cho Hy Lôi, bảo Hy Lôi mang cho bà, thể hiện một chút nhã nhặn cải thiện quan hệ.

Hy Lôi mang cơm lại gật, nói:

- Mẹ, mẹ ăn một chút đi.

Mẹ chồng thấy vậy tỏ ra hơi ngượng:

- Để đó đi, bảo Hứa Bân mang là được rồi mà!

Hy Lôi chẳng ngẩng đầu lên, chỉ nói:

- Không sao ạ!

Mẹ chồng biết Hy Lôi vẫn còn giận mình, lúc Hy Lôi chuẩn bị ra cửa, cuối cùng mẹ chồng cũng áp úng lên tiếng:

- Hôm qua không phải mẹ nói con đâu. Cả hôm đó nữa, mẹ không biết Hứa Bân làm con đau chân nên nói con, đừng để bụng nhé.

Hy Lôi nghĩ bụng, như thế coi như là mẹ chò`ng xin lỗi mình rồi!

Nếu mình vẫn còn giận thì nhỏ mọn quá. Hôm đó Tiêu Hồ`ng cũng nói rồi mà, đôi`i với mẹ chò`ng không cần quá nghiêm túc, phải nịnh!

Thế là cô quay đầu lại nói:

- Dạ không sao! Con không giận đâu!

Buổi tối`i, Hứa Bân ở trên giường vô cùng dịu dàng, cứ như quay lại thời điểm hai người yêu nhau, lời nói ngọt như mía lùi:

- Cung, hôm nay biểu hiện của em tốt lắm, cung này, em nấu ăn ngon thật, bố` khen em mãi. Bà xã oi, em xinh quá, yêu chết mất thôi!

Trong lòng Hy Lôi cũng thấy thật ngọt ngào, mặc dù trong đó vẫn còn có vị chát, nhưng để đổi lại những lời khen ngọt thật lòng của người đàn ông mình yêu thì những chát đắng đó chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Hứa Bân ra sức thể hiện, tình dục như một con sóng lớn, nhấn chìm cả Hy Lôi.

Bố` chò`ng vẫn còn ở trong thư phòng “đàm phán” với mẹ chò`ng, ánh sáng le lói hắt ra từ khe cửa, một lát sau, đèn trong thư phòng tắt ngúm, vang lên tiếng bước chân, rồi đèn trong phòng ngủ bật sáng.

Chương 8: Cú điện thoại lạ

Buổi sáng tinh dậy, Hy Lôi đi vệ sinh, thấy mẹ chõng từ phòng ngủ đi ra, chỉ mặc mỗi một cái áo ba lỗ ra ngoài, để hở cả vai, tóc thì rối bù, bõ chõng còn thân thiết gọi:

- Phương Xảo Trân, mặc mỗi cái áo ba lỗ ra ngoài sẽ bị cảm đấy.

Hy Lôi vội vàng cúi đầu bỏ đi. Trong bụng cười thẳm, xem ra sau cơn mưa trời lại sáng rồi.

Hy Lôi mặc áo khoác vào rồi ra khỏi nhà. Làn hơi lạnh lẽo buổi đầu xuân mang theo chút hương thơm thoang thoang, mùa xuân đã tới tự lúc nào, những bông hoa tử ngọc lan trong tiểu khu đã nở. Hy Lôi ngân nga một bài hát, cất những bước chân nhẹ nhàng ra khỏi nhà.

Mẹ chõng đứng trên cửa sổ nhìn mãi theo cái bóng của Hy Lôi, nói với Hứa Bân lúc này cũng đã dậy:

- Chẳng phải bị mắc bệnh trầm cảm sao, sao mẹ chẳng thấy gì cả nhỉ. Vừa ra khỏi cửa đã vui thế rồi!

Hứa Bân thò đầu ra ngoài nhìn rồi cười:

- Thế thì chứng tỏ bệnh đã khỏi rồi!

Hy Lôi tới cơ quan mới phát hiện điện thoại di động đã biến mất. Cái điện thoại đó là loại mới ra của Nokia, vừa mua được hai tháng, nếu mất rồi thì tiếc quá. Lục khắp túi xách, túi áo, ngăn kéo cũng không tìm thấy. Tiểu Lộ nói:

- Chắc chắn là mất khi đi xe buýt rồi. Bây giờ đi xe buýt nhiều móc túi lắm, cậu thì vô tâm, không mất một lần thì không nhớ đâu.

Hy Lôi thở dài:

- Haiz, mới mua được mấy tháng, nếu mất rồi mua cái mới, chắc chắn mẹ Hứa Bân lại nói tởm cho mà xem.

- Ai dè, không nhận ra là cậu cũng sợ mẹ chòng ra phết. Nhà họ chẳng phải có điều kiện lắm sao, cậu đi làm thì xa, bảo họ mua cho cậu cái xe, thế thì không phải vất vả chen chúc trên xe buýt, cũng không cho bọn móc túi cơ hội nữa.

- Nắm mơ đi! - Hy Lôi cười khỏ. - Mất điện thoại thì thôi, nhưng trong đó còn lưu rất nhiều số điện thoại quan trọng!

- Đúng rồi, cậu cầm điện thoại của tớ gọi thử xem sao, xem có mở máy không, rồi thương lượng với bọn móc túi, xin lại cái sim.

Hy Lôi gọi điện thoại, lập tức thông luôn, là giọng phụ nữ, đó là tiếng của mẹ chòng:

- Ai thế?

Hy Lôi vui mừng kêu lên:

- Mẹ, điện thoại ở nhà à, con còn tưởng là mất rồi! Ở nhà thì tốt.

Bên kia điện thoại vang lên tiếng trách móc của mẹ chồng:

- Suốt ngày quên trước quên sau. Mẹ phát hiện ra ở dưới gô-i của con.

Tiểu Lộc đứng cạnh bật cười:

- Cậu đúng là đĩnh đoảng.

Sợ toát cả mồ-hôi, cũng may điện thoại không mất, mọi lo lắng đều là thừa. Nhưng nghĩ lại những lời mẹ chồng vừa nói, trong lòng Hy Lôi lại thấy không vui, bà nói phát hiện ra điện thoại ở dưới gô-i của Hy Lôi, điều đó chứng tỏ bà lại vào phòng của cô, không những vào mà còn lật gô-i của cô lên nữa.

Buổi tối khi ăn cơm, Hy Lôi nói chuyện sáng nay quên mang điện thoại mà cứ tưởng là bị mất trộm, mẹ chồng cố ý làm ra vẻ á-púng rồi thân bí nói:

- Buổi trưa còn có một người đàn ông gọi điện cho con!

Hứa Bân ngẩng đầu lên, nhìn Hy Lôi bằng ánh mắt nghi ngờ.

Hy Lôi ngờ ngạc hỏi:

- Không nói là ai hả mẹ? Có thể là độc giả.

- Nói là bạn học của con. Là đàn ông. - Mẹ chồng lại nhắc lại.

Hứa Bân lập tức mở Nhật ký cuộc gọi trong điện thoại di động của Hy Lôi ra xem, mẹ chồng cũng ghé vào chỉ trỏ:

- Chính là cái số này này, mã vùng 021.

Hứa Bân chép miệng nói:

- Ôi trời, là số của Thượng Hải. Ai nhi?

- Em cũng không biết. - Mặc dù trên miệng Hy Lôi nói là không biết, nhưng trong lòng thì đang âm thầm nghĩ lại một hình ảnh mơ hồ trong ký ức. Nếu cô đoán không nhầm thì chắc là cậu bạn đại học tên Châu Cường gọi tới. Hai người họ từng là một đôi đẹp đôi nhất trong mắt các bạn đại học, nhưng lại chỉ dừng lại ở mức giữa tình bạn và tình yêu. Châu Cường rụt rè mãi không chịu ngỏ lời, Hy Lôi thì trù trừ cũng không dám chủ động. Sau khi tốt nghiệp đại học, họ lặng lẽ chia tay nhau, theo đuổi cuộc sống riêng của mình, Châu Cường thì đi Thượng Hải. Một thời gian rất dài, hình ảnh Châu Cường hâu như đã biến mất khỏi trái tim Hy Lôi, nếu nói rằng yêu thầm cũng là một hình thức yêu thì có thể coi Châu Cường như một tình đầu của cô.

Cú điện thoại bất ngờ này khiến trái tim Hy Lôi thoáng đập lồi một nhịp.

Hứa Bân cảnh giác hỏi:

- Ai thế? - Sau đó lại quay sang hỏi mẹ mình. - Anh ta nói gì hả mẹ?

- Nói là tìm Diệp Hy Lôi, mẹ nói là nó không có nhà, thì hỏi mẹ là ai, mẹ nói là mẹ của Hy Lôi, thế là cậu ta lập tức vui vẻ, chào mẹ bằng cô, rồi dặn Hy Lôi về thì gọi điện lại cho cậu ta. Cuối cùng mẹ nói, mẹ là mẹ chồng của Hy Lôi, cậu ta có vẻ không tin, rất kinh ngạc, hỏi Hy Lôi cưới lúc nào? Sao lại cưới sớm thế? Cuối cùng mẹ cúp điện thoại đi.

Nghe lời kể của mẹ chồng, Hy Lôi hâu như có thể chắc chắn rằng đó chính là Châu Cường.

Còn Hứa Bản thì đã không tìm ché' được ngọn lửa ghen tuông trong lòng, câ' m điện thoại lên, chỉ vào Hy Lôi hét:

- Ai hả? Rô' t cuộc là ai?

- Làm sao mà em biế' t được là ai?

- Gọi đi, gọi đi!

Bô' chồ' ng bình thường vô' n luôn là người đứng ra dàn hòa trong mọi chuyện, giờ cũng chẳng nói năng gì, ăn cơm xong là đi vào thư phòng.

Hy Lôi thấ' y lòng dạ rô' i bời, cuô' i cùng nghĩ lại, dù sao mình với Châu Cường cũng chẳng có gì, gọi thì gọi. Cô á' n số' điện thoại, Hứa Bản và mẹ chồ' ng chăm chú ngồ' i cạnh lắ' ng nghe.

Điện thoại đở' chuông. Thực sự là Châu Cường. Vẫn là giọng nói trầ' m trầ' m đầ' y sức hút á' y:

- Hy Lôi, cậu phải không?

- Là tớ, cậu là? - Hy Lôi đã nhận ra, nhưng trước mặt Hứa Bản và mẹ chồ' ng, cô giả vờ như không biế' t.

- Là tớ đây, Châu Cường, cậu không nghe ra hả?

- Ô' ! - Hy Lôi làm như bắ' t ngờ. - Là cậu à? Cậu khỏe không, bạn cũ!

- Tớ khỏe, cậu thì sao?

- Tớ cũng ổn, làm việc ở một tạp chí.

Bên kia im lặng một lát, lại hỏi:

- Cậu kế' t hôn rô' i à? Hôm nay người nhận điện thoại là ai thê' ?

Cậu thực sự kết hôn rồi sao!

Hy Lôi làm ra vẻ thản nhiên:

- Đúng thế, người nhận điện thoại là mẹ chồng tớ!

Bên kia lại im lặng giây lát, nói:

- Chúc cậu hạnh phúc nhé!

- Cảm ơn!

Rồi cúp điện thoại.

Mặt mẹ chồng thoáng qua một nụ cười không dễ phát giác, nụ cười đầy ý như nắm được thóp của một ai đó.

Nội dung cuộc điện thoại bà nghe rõ không sót một chữ nào.

Mặc dù không có gì bất thường, nhưng Hứa Bân có thể đoán chắc rằng trước đây Hy Lôi từng có quan hệ tình cảm với người này.

Trên bàn ăn, Hứa Bân cố kìm lại, không hề lên tiếng.

Lúc rửa bát, nghe thấy tiếng mẹ chồng nói nhỏ với con trai ngoài phòng khách:

- Sao con không quản lý nó, vừa nghe là đã thấy có vấn đề, nếu không thì nghe thấy nó kết hôn rồi, việc gì phải kích động như thế.

Con trai mẹ ngốc quá, trước con, nó yêu ai chưa, có còn là gái trinh không, mẹ nói cho con biết, con gái xinh đẹp thì thường rất tùy tiện trong chuyện đó!

Hứa Bân suyt một tiế'ng, ra hiệu bảo mẹ nói nhỏ thôi. Hai mẹ con lại thì thào cái gì đó, nhưng vì tiế'ng bé quá nên nghe không rõ.

Buổi tồ' i, Hứa Bân vào phòng nhưng không hê' nổi giận. Hy Lôi đang nằ' m bò trên giường viế' t nhật ký. Hứa Bân câ' m cái điện thoại để ở đầ' u giường, nói:

- Từ ngày mai em đừng dùng điện thoại nữa.

- Sao lại thế'?

- Anh sợ em bị người khác cướp mắ' t. Anh sợ thắ'ng nhãi đó lại gọi điện thoại cho em, nhìn xem, vừa nãy lúc gọi điện thoại, mặt em đỏ bừng cả lên, giố'ng như một kẻ dâm đắ'ng vậy.

Hy Lôi không nhin được, nói to, ném quyển sách sang bên:

- Sao anh nói chuyện khó nghe thế'! Ai dâm đắ'ng, sao mà anh lưu manh thế'!

- Nói đi, nó là ai, mô' i tình đầ' u? Người tình cũ? Anh vừa nghe đã biế' t quan hệ không bình thường.

- Hứa Bân, đừng như thế', cậu á' y thực sự chỉ là bạn đại học của em thôi, chẳng có gì cả.

- Em làm gì để chứng minh là hai người không có gì?

- Em nói không có là không có, phải chứng minh thế' nào?

- Thế thì làm theo lời anh, từ ngày hôm nay không dùng di động nữa. Nếu mà không có gì thì chắc là không gọi điện thoại nữa đâu.

Nếu mà có gì thì chắc còn gọi cho em nữa.

Hứa Bân nhét cái điện thoại vào cặp táp của mình, Hy Lôi xuống giường, giăng điện thoại từ tay Hứa Bân. Hứa Bân gạt tay một cái, Hy Lôi ngã ngổ ngi xuống giường.

- Có tật giật mình à? Giăng cái gì? Xem ra biện pháp của mẹ anh rất tốt.

Hy Lôi sững sờ đứng im, một lúc lâu sau không nói được gì. Thì ra ban nãy hai mẹ con họ ở ngoài kia thì thâm với nhau một hồi là để nghĩ làm thế nào để đỡ ích phó với cô.

Hy Lôi ném mạnh cái gối vào người Hứa Bân, hét lên:

- Anh có não không hả?

Cả một đêm yên lặng.

Những giọt nước mắt lạnh lẽo chảy theo gò má rồi chảy tới tận tai. Hy Lôi nhớ lại cái hình bóng mơ hồ trong ký ức, giây phút đó, trong đầu óc cô, nó càng trở nên rõ ràng hơn. Châu Cường vẫn cao lớn, rụt rè như thế, thầy con gái là đỏ mặt, mỉm cười xấu hổ. Nhưng biết làm những bài thơ tình thơ mộng:

Khi không làm thơ

Tôi đứng dưới cửa sổ của em và hát

Tôi nghĩ

Em không thể nào từ chối ánh sáng

Từ cánh cửa sổ phòng em

Xuân qua thu tới

Cho dù em không thể đáp lại tôi

Nhưng ít nhấ t

Tôi nghĩ

Mái tóc dài mượt mà của em

Bàn tay dịu dàng của em

Luôn ở trong miệng tôi

Trở thành những lời ca tuyệt mỹ

Hy Lôi thậ m đọc lại bài thơ của Châu Cường từng được đăng trên báo tường của trường, bài thơ này Hy Lôi vẫn nhớ như in, vì cô đã thuộc lòng. Nhưng tuổi thanh xuân lãng mạn và rụt rè ấy đã qua đi, không bao giờ còn quay lại được nữa.

Sáng sớm tinh dậy đi làm, Hứa Bân vẫn còn ngủ. Hy Lôi rón rén định lấ y lại di động nhưng vẫn bị Hứa Bân phát hiện ra. Hai người lại giấ ng nhau một hồ i, cuố i cùng sức của đàn ông vẫn khỏe hơn, Hy Lôi không giấ ng được, đành phải bỏ qua, giận dữ lao ra khỏi nhà.

Cả ngày cô cứ buồ n rầ u ủ rũ, ngô ì trước máy tính, nhìn một đố ng bản thảo, những chữ viế t màu đen như những con giun chạy qua chạy lại trước mắ t cô. Ai có thể ngờ rằ ng bên ngoài cô là một

nhân viên công sở năng động, hiện đại, nhưng ở nhà lại bị chôn và mẹ chôn không chết, bây giờ tự do của bản thân cô cũng hầu như đã mất, ngay cả việc dùng di động cũng trở thành một việc xa xỉ.

Cả ngày Hứa Bân cũng không hề rảnh rỗi, cứ cách vài phút lại xem điện thoại của Hy Lôi, xem có cuộc điện thoại nào không, nhưng cả ngày nó vẫn im ỉm. Buổi trưa, anh không nhịn được nữa, gọi điện thoại tới văn phòng của Hy Lôi, Tiểu Lộ nhắc máy, cô ngạc nhiên:

- Chồng cậu này, gọi tới máy bàn, sao cậu lại quên mang di động vậy!

Hy Lôi chỉ cười cười rồi lắc đầu, nhắc máy. Cô tưởng là Hứa Bân gọi điện tới xin lỗi, cô nghĩ, nếu Hứa Bân xin lỗi thì cô sẽ tha thứ cho anh, dù sao thì anh ghen cũng chứng tỏ là anh rất yêu cô.

Nhưng kết quả lại khiến Hy Lôi vô cùng thất vọng, Hứa Bân nói vòng vo một lúc:

- Cái... cái người đàn ông đó hôm nay có gọi điện thoại cho em không?

Vừa nghe thấy anh nói thế, Hy Lôi đã nổi giận đùng đùng, bực mình trả lời:

- Làm sao mà tôi biết được, điện thoại ở chỗ anh còn gì.

Hứa Bân cười he he:

- Ý anh là hẳn ta có gọi tới văn phòng tìm em không?

- Anh bệnh à! - Hy Lôi dập mạnh điện thoại khiến các đồ nghề nghiệp trong phòng giật nảy mình.

Hết giờ làm, các đồng nghiệp đã lục tục ra về, Hy Lôi còn chần chừ ở văn phòng rất lâu, chẳng muốn về nhà. Về tới nhà, nghĩ đến cái không khí bí bách ở nhà là cô đã thấy ngực mình đau nhói. Nhìn thấy sắc mặt vui buồn bất chợt của mẹ chồng, nghe những lời cằn nhằn của bà là Hy Lôi đã thấy đau đầu, còn Hứa Bân, trên mặt lúc nào cũng là cái vẻ vô lo vô nghĩ như thể thiên hạ luôn thái bình, cô cảm thấy mình giống như một thân dân thấp hèn của anh, còn anh thì không bao giờ biết được nỗi khổ của nhân dân bách tính. Chỉ nghĩ tới những lời lẽ chuyên quyền của anh ngày hôm qua là Hy Lôi đã chẳng muốn về nhà nữa.

Lang thang trên đường rất lâu, tìm một trạm điện thoại công cộng gọi điện cho Mai Lạc, định hẹn bạn ra ngoài ăn cơm, nói chuyện, không ngờ Mai Lạc đang buồn bã:

- Nàng ơi, nàng còn tâm tư đạo phật à, tớ đang buồn chết đây!
- Sao thế? Cậu vừa mới cưới, có gì mà buồn?
- Ôi trời, tớ có thai rồi, làm thế nào đây?
- Sao mà cậu bất cẩn thế, làm thế nào, không thể phá nữa được, không tốt cho sức khỏe.
- Tại gã khốn Tùng Phi, nói gì cũng không chịu dùng cái đó, giờ thì tốt rồi. Công việc thì không có khởi sắc, nhà thì vẫn chưa trả tiền xong, lại có thêm đứa con thì tớ còn sống sao được nữa.
- Thế làm thế nào?
- Tớ đang về nhà để bàn bạc với anh ấy xem làm thế nào đây!

Một gia đình hạnh phúc thì nhà nào cũng như nhau, nhưng gia đình bất hạnh thì mỗi nhà một kiểu. Câu này thật chí lý.

Hy Lôi còn định gọi điện thoại hẹn những người bạn khác, nhưng phát hiện ra không có di động, trong đầu cô trống không, chẳng nhớ nổi số điện thoại của ai. Một mình cô ngơ ngác đi mãi trên phố, cô độc, buồn bã, lạc lõng, thất vọng, cảm giác bất lực dâng lên trong tim.

Còn lúc này, Hứa Bân ở nhà cũng đã sốt ruột tới mức không ngồi im được nữa. Hy Lôi rất ít khi về nhà không đúng giờ, cho dù không về nhà thì cũng sẽ gọi điện thoại thông báo. Còn hôm nay, anh biết là cô giận, cố ý để anh không tìm thấy, mà anh thì lại đang cầm di động của Hy Lôi, không có di động thì muốn biết cô đi đâu cũng khó. Đã hơn 10 giờ rồi, cuối cùng không nhận được nữa, anh ấn số điện thoại lưu trong danh bạ của Hy Lôi, gọi cho Mai Lạc, biết là Hy Lôi không ở cùng với Mai Lạc, Hứa Bân thực sự sốt ruột.

Mẹ anh cũng tỏ ra bất an, dường như đang an ủi bản thân mình:

- Chắc là không có chuyện gì đâu nhỉ?

Hứa Bân đang rờ rờ như bong bóng, hét lên với mẹ:

- Tất cả cũng tại mẹ, mẹ bảo con tịch thu di động của cô ấy, bây giờ thì hay rờ rờ, nổi giận nên bỏ nhà đi rờ rờ!

Mẹ thấy thế lại vội vàng giải thích:

- Thì cũng là muốn tốt cho con! Con đúng là kẻ hồ đồ, nếu không quản lý nó, để mặc nó ở bên ngoài kết bạn thì mất vợ có ngày. Yên tâm đi, lớn thế rồi không mất được đâu, bướng bỉnh một tí thôi mà. Ở đây nó cũng chẳng có họ hàng thân thích gì, lại không ở chỗ bạn bè, không có chỗ nào đi rồi sẽ về nhà thôi.

Hứa Bân do dự một lát rồi đứng lên:

- Không được, con phải đi tìm cô ấy.

Đúng lúc này thì điện thoại di động của Hứa Bân đổ chuông, nghe điện thoại xong, mặt Hứa Bân biến sắc.

Mẹ vội vàng hỏi:

- Sao thế? Sao thế?

- Bệnh viện gọi điện đến, Hy Lôi bị tai nạn rồi.

Lúc cả nhà tới bệnh viện thì Hy Lôi vừa mới tỉnh dậy khỏi cơn hôn mê, nhìn thấy Hứa Bân, cô lại buồn bã quay đầu đi, sự im lặng đó mang theo cả nỗi thất vọng khiến trái tim Hứa Bân đau nhói.

Bác sĩ nói, khi cô sang đường bị một chiếc xe Audi màu đen đâm trúng, cũng may chỉ bị xây xước ở cánh tay và đầu gối, sợ quá nên ngã t đi chứ không làm sao cả. Cảnh sát giao thông tìm thấy số điện thoại nhà trong sổ tay của Hy Lôi. Tai nạn được cho là trách nhiệm của cả hai bên nên mỗi bên chịu trách nhiệm một nửa.

Mẹ chông thấy thế lập tức không buông tha:

- Kẻ gây chuyện là ai? Ai đâm vào con dâu tôi, người bị thế này mà chỉ phải chịu một nửa trách nhiệm là xong à. Cảnh sát các anh làm ăn kiểu gì thế?

Y tá nhắc nhở:

- Nơi này là bệnh viện, bệnh nhân đang nghỉ ngơi, xin giữ yên lặng! - Lúc này mẹ chông mới chịu yên lặng lại.

Một người đàn ông mặc chiếc áo len màu vàng nhạt bước vào, khoảng 30 tuổi, nói mình là người đâm phải Hy Lôi. Mẹ chồng lập tức bước lên một bước, lên giọng uy hiếp:

- Anh đâm con dâu tôi thành ra thế này, nói đi, làm thế nào?

Người ta đang đi trên đường mà còn bị xe anh đâm phải, sao lại nói là cùng chịu trách nhiệm? Nhỡ sau này có di chứng gì thì làm sao?

Chàng trai cũng rất thẳng thắn, sắc mặt thể hiện sự xin lỗi:

- Tại tôi đang bận nên lái hơi nhanh. - Nói rồi anh lấy ra các hóa đơn xét nghiệm mà mình vừa thanh toán cùng với một xấp tiền, nói: - Đây là bồi thường của tôi, coi như là tiền điếu u trị và bồi dưỡng cho cô đây sau này! Nếu có vấn đề gì thì đây là danh thiếp của tôi, có thể gọi điện tới tìm tôi! - Người đàn ông lại đưa danh thiếp của mình ra.

Hy Lôi lúc này mới quay đầu lại, từ chối:

- Không cần đâu, tôi cũng có trách nhiệm, vả lại tôi cũng chẳng làm sao, chỉ bị xây xát chút thôi.

Hứa Bân xua tay nói:

- Thôi được rồi, người không sao là tốt, anh đi đi.

Bố chồng cũng tỏ vẻ khoan dung:

- Thôi bỏ đi.

Người đàn ông vẫn kiên quyết bắt mọi người phải nhận tiền.

Mẹ chồng nhìn thấy một xấp tiền chắc phải tới 5000 tệ, bèn đưa tay ra nhận:

- Sao lại không căn, người đã bị thương như thế rồi, lại bị sợ hãi, cũng phải bồi thường tinh thần chứ. Sau này có di chứng gì còn phải tìm anh nữa đây!

Người đàn ông thầy bên kia đã nhận tiền thì yên tâm hơn, chuẩn bị bỏ đi, quay sang nói với Hy Lôi:

- Tôi còn chút việc, xin phép đi trước. Nếu có vấn đề gì thì gọi điện thoại cho tôi. Hôm nay tôi thực sự xin lỗi.

Hy Lôi gật đầu, cái kiêu nhỏ mọn và tâm thường của mẹ chồng khi đòi tiền người ta ban nãy khiến cô thầy mất hết cả thể diện, chỉ hy vọng anh ta mau bỏ đi.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại người nhà Hứa Bân.

Hy Lôi đau lòng, vết thương trên cánh tay cũng âm ỉ đau. Cô lại quay đầu đi, những giọt nước mắt tủi thân trào ra. Nếu không phải vì nghĩ ngợi quá nhiều, nếu không phải vì tinh thần hoảng hốt thì làm gì đến nỗi bị xe tông!

Bố chồng lên tiếng trước:

- Về nhà thôi! Hy Lôi, có chuyện gì thì về nhà nói.

Hy Lôi nghẹn ngào:

- Bố, bố cứ về đi, mặc kệ con.

Mẹ chồng định nói gì đó, nhưng bị bố chồng đánh mất ra hiệu nên đành nuốt xuống.

Hứa Bân nói:

- Bố mẹ, bố mẹ về trước đi, tìm thầy Hy Lôi rồi, bố mẹ cũng yên tâm. Bố mẹ về đi, con ở đây với cô ấy.

Bố mẹ chông đi rồi, phòng bệnh chỉ còn lại Hy Lôi với Hứa Bân.

Hy Lôi vẫn quay đầu sang hướng khác, những giọt nước mắt tủi thân ảng ảng trong mắt.

Hứa Bân ngồi xuống cạnh giường, nhẹ nhàng xoa lên vết thương của Hy Lôi, xót xa hỏi:

- Còn đau không?

Câu hỏi này trong phút chốc chạm vào sợi dây thần kinh bị đè chặt tới căng cứng của cô, cô bật khóc lớn. Hứa Bân vội vàng ôm lấy cô, rồi rít xin lỗi:

- Là anh không đúng, anh sai rồi, anh không nên nghi ngờ em, em đừng đau lòng nữa. Hy Lôi, em đánh anh đi, em đánh anh mấy cái là sẽ thoải mái hơn.

Hy Lôi vẫn không nói gì, chỉ khẽ đẩy anh ra.

Hứa Bân cầm điện thoại của Hy Lôi ra:

- Nhìn này, anh mang di động tới cho em này. Sau này anh sẽ không ngang ngược thế nữa, không có di động, anh không tìm được em, em không biết đâu, vừa này anh lo lắm. - Thấy Hứa Bân nói rất chân thành, những giọt nước mắt cũng sáng lấp lánh trong mắt anh, trái tim Hy Lôi lại mềm ra. Không tha thứ cho anh thì biết làm thế nào đây!

Ngày mai mặt trời vẫn mọc, cuộc sống vẫn tiếp tục, thay đổi hay lựa chọn đều là những việc thật gian nan.

Chương 9:

Thuốc tránh thai không cánh mà bay

Sự kiện điện thoại cuối cùng cũng kết thúc. Hy Lôi vì bị thương nên xin nghỉ ở nhà mấy hôm, hai vợ chồng lại làm lành với nhau, Châu Cường cũng không gọi điện thoại tới lần nào nữa, cuộc sống lại quay trở về với sự yên tĩnh thường ngày. Nhớ lại cú điện thoại của Châu Cường, có thể chỉ là anh nhát thời nhớ ra nên gọi điện thoại hỏi thăm mà thôi, trong lòng Hy Lôi cũng đã bình yên lại.

Cuộc sống bình thường như một hồ nước chết, còn Hy Lôi cảm thấy mình giống con ếch sấp chết dưới đáy hồ, cô cần có một bầu dưỡng khí mới, nhưng bầu dưỡng khí đó Hứa Bân không thể cho cô được.

Để giảm bớt các va chạm, mẹ chồng và Hy Lôi nói chuyện rất ít với nhau, bà cũng không kể tội Hy Lôi trước mặt cô nữa mà thường nói riêng với con trai, rồi bắt con trai chuyển lời.

5000 tệ đó mẹ chồng tự giữ lấy, nhưng bà vẫn hơi ngại con dâu nên giải thích:

- Tiền thì mẹ giữ lấy, để mua đồ ăn bô i bỏ cho con!

Mua được hai con gà hằm thì chủ yếu là gắp vào bát cho con trai, cả nhà coi như được ăn theo. Hy Lôi cũng chẳng buồn tính toán. Cô nhìn thấy tấm danh thiếp của người đâm phải cô trên bề cửa sổ, thiết kế đơn giản mà phóng khoáng, trên đó viết “Liêu Phàm” của công ty gì gì đó, Hy Lôi sợ mẹ chòng càm tấm danh thiếp tới tìm người ta đòi tiền nên xé vụn ra rồi ném vào thùng rác.

Tối hôm nay, mẹ chòng bỗng dung tự tiện vào phòng Hy Lôi, ôm theo một cái chăn, cười híp mắt nói:

- Này, Hy Lôi, con thay cái chăn này sang, chăn bông, ấm lắm.

Cái cũ thì đưa đây mẹ mang giặt cho hai đứa.

Hy Lôi thấy hơi cảm động, vội vàng xuống giường đón cái chăn, rồi lại gắp chăn cũ lại để sang một bên:

- Mẹ, không cần đâu, cái mới thì bọn con đắp, cái cũ để mai con giặt.

Mẹ chòng thấy Hy Lôi chịu nhận cái chăn mới thì hài lòng đi ra ngoài. Một lát sau bà lại vào, tay cầm một món đồ gì đó sáng lấp lánh:

- Hy Lôi, có phải dây chuyền của con không? Sao lại để ở cạnh bồn rửa mặt, cẩn thận kéo rơi xuống cống là mất đấy.

Hy Lôi nhìn lại, đúng là sợi dây chuyền bạch kim cô mua hồi mới cưới, bởi vì cái mặt của nó thường bị mắc vào tóc nên lúc rửa mặt, cô tháo ra để làm sạch lại nhưng rồi quên mất. Nghĩ lại, người ta nói nhà có người già như có vật báu, đúng là không phải không có lý, những việc nhỏ nhặt như thế này người già thường nhớ rõ ràng

hơn, một ngày ba bữa cũng được ăn đúng giờ, sau này có con thì bố mẹ cũng sẽ chăm con cho.

Hy Lôi nhận sợi dây chuyê`n, nói:

- Dạ vâng, con vừa để đấ`y mà quên má`t. Cũng may mà mẹ nhìn thấ`y.

Mẹ chồ`ng đi ra ngoài.

Hy Lôi sờ sờ tâ`m chẵn, vỏ lụa màu đỏ, lụa Hàng Châu chính gồ`c, trên đó thêu hình những con búp bê đủ mọi hình dạng, có đứng có ngồ`i, cô khen:

- Đẹp thật! Đúng là những món đồ` truye`n thố`ng của Trung Quố`c đẹp hơn!

Hứa Bân cũng leo lên giường, hào hứng nói:

- Em biế`t trên đó thêu cái gì không?

- Búp bê.

- Đây không phải là búp bê bình thường đâu, em xem, ở góc này còn có tên này! Bách Tử Đồ`. - Hứa Bân chỉ cho cô xem.

- Đúng là có 100 con à?

- Nghe nói chỉ có 99 con thôi.

- Thế` sao gọi là Bách Tử Đồ`?

Hứa Bân cô` ý giả bộ:

- Em đoán thử xem.

Hy Lô i đoán mãi, cuô i cùng vẫn phải hỏi Hứa Bân. Anh cười bí hiểm, tay xoa lên cái bụng của Hy Lô i:

- Con cuô i cùng nằ m trong bụng của người đàn bà đắ p chắ n.

Hy Lô i vỡ lẽ, thì ra là ý chúc người ta sớm sinh quý tử.

Hứa Bân tiế p lời:

- Mẹ anh nói rồ i, đắ p cái này may mắ n, có thể phù hộ chúng ta sinh được một đứa trẻ đáng yêu. Mẹ cũng bảo hai đứa mình sớm sinh con thì em cũng sẽ yên phận.

- Thế ấ là có ý gì? Thế ấ nào là sinh con rồ i em sẽ yên phận?

- Thì là nói đàn bà có con rồ i thì sẽ yên phận số ng bên chồ ng con, không còn nghĩ ngợi lung tung nữa.

- Bây giờ em không số ng yên phận với anh sao? Anh nghĩ ngợi lung tung, thế ấ là ý gì? Mẹ anh nói, mẹ anh nói, anh má y tuổi rồ i, có óc không hả? Sinh con rồ i ai nuôi, tiề n lương của hai đứa mình, anh nộp tiề n sinh hoạt phí rồ i còn chẳng đủ mình anh tiêu nữa là.

- Có con rồ i thì mẹ nuôi cho, cháu nội của bà, chẳng nhẽ bà còn tiề c không bỏ tiề n ra?

Hy Lô i cười lạnh:

- Bây giờ tính toán như thế ấ, có con rồ i thì thoắ ng hơn chắ c, ai mà tin? Với lại bây giờ vẫn còn trẻ, sự nghiệp vừa mới bắt đầ u, em mà có thai rồ i xin nghỉ để, cả năm chẳng đi làm thì sao được, đừng có mơ! - Chút cảm động trước tá m lòng mẹ chồ ng ban nắ y của Hy Lô i đã bắ c hơi hế t cả.

Nói xong, cô lại thêm một câu:

- Mai Lạc có thai rồi, đang buồn kia kìa! - Hứa Bân thấy Hy Lôi phản ứng gay gắt trước vấn đề có con như thế thì đành ngậm miệng.

Nghĩ lại chuyện Mai Lạc có thai, Hy Lôi mới nhớ ra mình nên gọi điện hỏi thăm bạn.

Điện thoại đổ chuông, Mai Lạc vừa mới “a lô” được một tiếng thì đã nghe thấy tiếng nôn ọe, sau đó là tiếng xả nước.

- Cậu sao thế?

- Thì bị nghén chứ sao, chẳng ăn được gì, lại chỉ buồn nôn. - Mai Lạc vừa thở hổn hển vừa nói.

- Thế cậu quyết định thế nào?

- Thì sinh thôi, có phải cậu không biết đâu, trước khi cưới tớ với Tùng Phi cũng dính một lần rồi, bác sĩ bảo thể chất của tớ không tốt, không phá lắm nữa được. Bây giờ mà không đẻ thì sợ sau này muốn đẻ cũng không đẻ được.

- Cậu quyết định giữ lại à? Vừa trả tiền nhà, vừa phải nuôi con, có được không? - Hy Lôi bất giác thấy lo thay cho bạn.

- Tùng Phi nói rồi, nước đến đâu thì thuyền xuôi đến đấy. Không thì cũng chẳng biết làm thế nào.

- Thế thì cậu nghỉ ngơi đi nhé, có thời gian tớ sẽ sang thăm cậu.

Tới lúc đó cho tớ làm mẹ nuôi nhé!

- Không vấn đề gì!

Cúp điện thoại, Hy Lôi càng kiên định với niềm tin của mình, khi chưa có sự chuẩn bị kỹ lưỡng thì chưa thể có con được. Cô cảm vì

thuốc tránh thai ở đâu giường, uống một viên. Đây là loại thuốc viên do một chị lớn tuổi ở tòa soạn giới thiệu cho, tác dụng phụ ít, quan trọng là rất hữu hiệu, bởi vì Hứa Bân cũng giống đã sờ những gã đàn ông khác, nói là mỗi lần dùng bao cao su thấy cảm giác không chân thực, bởi vậy Hy Lôi đành phải uống thuốc tránh thai mỗi ngày.

Hứa Bân thấy cô uống thuốc thì cười nhạo:

- Bảo em sinh đứa con cứ như lấy mạng của em ấy! Mẹ anh nói rõ rồi, thuốc này có tác dụng phụ, uống nhiều sẽ bị béo đấy.

Hy Lôi giận dỗi tắt đèn:

- Mẹ anh nói, lại là mẹ anh nói. Sao bà biết em uống cái này, lại vào phòng lục lọi à?

Hứa Bân thấy Hy Lôi có vẻ như muốn cãi nhau bèn thôi không nói gì nữa.

Tôi hôm sau, trước khi đi ngủ, Hy Lôi tìm vỉ thuốc tránh thai nhưng không thấy. Hỏi Hứa Bân, anh đang cắm đầu vào máy tính xem một bộ phim cấp 3 không biết kiếm ở đâu về. Hy Lôi hỏi mấy lần, Hứa Bân đeo tai nghe nên không nghe thấy, chỉ hét lớn:

- Cái gì, em nói cái gì?

Hy Lôi gỡ tai nghe ra, hươ hươ cái hộp không trong tay mình:

- Em hỏi anh thuốc của em, anh có thấy không?

Hứa Bân ngược mắ t lên nhìn:

- Không thấ y.

- Thế sao lại biế n mắ t rô i? - Hy Lôi trợn tròn mắ t.

- Chẳng nhẽ anh lại uố ng nó à? Không thấ y thì thôi, mai mua hộp khác! - Hứa Bân thản nhiên nói.

Hy Lôi giận tới phát khóc:

- Anh thì biế t gì, uố ng thiế u một viên là hiệu quả sẽ giảm ngay.

- Thế thì đừng uố ng nữa, thuố c nào cũng có tác dụng phụ, uố ng nhiề u thì tô t lành gì đâu. - Nói xong anh lại quay đầ u ra xem phim.

- Sao anh không chịu nghĩ cách gì thế , sao anh không chịu đeo, chỉ nghĩ tới cảm giác của mình, bắ t chấ p cảm nhận của em, anh thật là ích kỷ. Em không uố ng thì sau này đừng có đụng vào em.

Hứa Bân đang xem tới hồ i gay câ n, lại thấ y Hy Lôi có vẻ giận dữ, hai hàng lông mày cau lại, vô cùng đáng yêu, thế là anh cười hê hê đứng lên ôm lấ y Hy Lôi:

- Em là vợ anh, không đụng em thì đụng ai, bây giờ đụng ngay đây, mai cũng phải đụng nữa.

Nói rô i anh hôn cô, một tay thì lâ n mò cởi áo ngủ của Hy Lôi.

Hy Lôi bực bội đẩy anh ra:

- Không được, hôm nay không được.

- Làm sao?

- Không có tâm trạng.

Hứa Bân lại áp sát vào, không chịu buông ra:

- Bây giờ không có tâm trạng, lát nữa là có ngay.

Hy Lôi chẳng biết lấy đâu ra lửa giận, đẩy mạnh anh, hét lớn:

- Không được là không được, đã nói với anh là không có tâm trạng rồi còn gì.

Hứa Bân bị đẩy thêm lần nữa, mất hết cả hứng thú:

- Em làm sao thế, sao giờ em lại như vậy? Thật là mất hứng. Chẳng phải em làm việc ở tạp chí sao, trong sách thường xuyên thảo luận về vấn đề quan hệ nam nữ, cái gì mà “10 nguyên tắc trên giường của phụ nữ”, những kiểu phụ nữ mà đàn ông ghét nhất. Em có thuộc vào kiểu nào không thế, đọc bao nhiêu sách mà sao chẳng được thắm nhuần tư tưởng chút nào.

- Không cần anh phải dạy em, anh xem lại mình xem, trong sách cũng viết về “10 nguyên tắc trên giường của đàn ông”, anh có đọc không?

Hứa Bân thở dài, lắc đầu:

- Haiz, Giả Bảo Ngọc nói “phụ nữ kết hôn xong từ trần châu biến thành mắt cá”, đúng là không sai. Trước khi cưới em tâm lý bao nhiêu, còn bây giờ thì...

- Trước khi cưới thì anh nói ngọt bao nhiêu, lại còn giờ đủ trò trên giường, bây giờ thì sao, nhào thẳng vào người ta, làm xong là lăn ra ngủ, chẳng khác gì cá m thú!

- Em nói ai là cá m thú hả?

- Anh nói ai là mắt cá?

Hai người bất giác đều nói to lên. Bên ngoài vang lên giọng nói quan tâm của mẹ chồng:

- Sao còn chưa ngủ, đang cãi nhau cái gì thế?

Hy Lôi giận dỗi quay người đi, căn nhằn:

- Cãi nhau mà cũng phải quản.

Hứa Bân cũng chẳng còn hứng thú gì, đành bực bội đi ngủ. Vừa mới ngủ lại thấy Hy Lôi đẩy mình một cái:

- Đi, cất đĩa của anh đi.

- Em giúp anh đi chứ!

Hy Lôi xuống giường, lấy đĩa ra khỏi máy tính, cất vào hộp rồi đặt vào dưới đáy ngăn kéo ở tầng thấp nhất của bàn làm việc, xác định là không còn sai sót gì mới lên giường. Hứa Bân đã vang lên tiếng ngáy ngon lành.

Lúc tan làm, Hy Lôi nhớ ghé vào hiệu thuốc mua hai hộp thuốc tránh thai. Buổi tối về nhà uống bù thêm một viên, một hộp để ở cái tủ đầu giường, một hộp thì cất vào ngăn kéo của bàn làm việc.

Tối hôm sau, khi tìm thuốc để uống, cô không thấy hộp thuốc ở tủ đầu giường đâu. Hỏi Hứa Bân, anh cũng bảo không biết, còn chế giễu cô là bệnh trầm cảm dường như nặng hơn, trí nhớ càng ngày càng kém.

Hy Lôi bỗng vỡ lẽ, chắc chắn là mẹ chồng, là bà. Cũng may, trong ngăn kéo bàn Hy Lôi còn một hộp khác. Mở ngăn kéo ra, cũng chẳng thấy đâu, cô lục tung cả ngăn kéo mà chẳng thấy. Cô còn vô tình phát hiện mấy đĩa phim cấp 3 để trong đó đã biến mất.

Hy Lôi quay đầu lại hỏi Hứa Bân:

- Đùng giả bộ nữa, chắc chắn là anh lấy đi, đĩa của anh cũng cất sang chỗ khác rồi đây này. Anh để thuốc của em ở đâu?

- Ai động vào thuốc của em? Cái gì mà đĩa cất sang chỗ khác?

- Chẳng nhẽ nó mọc cánh bay mất? Anh chẳng phải luôn nghe lời mẹ, muốn sớm có con sao, không muốn cho em uống cái này nên mới giấu đi.

- Anh đúng là nghĩ như thế nhưng em không thích thì anh cũng không miễn cưỡng, anh không làm việc đấy đâu.

- Chẳng nhẽ là mẹ anh, bà ấy lại vào phòng em rồi lấy thuốc của em, lấy luôn cả đĩa của anh nữa.

Hứa Bân vừa nghe nói mấy cái đĩa cung của mình biến mất thì vội vàng nhảy xuống giường tìm, quả nhiên không thấy đâu.

Hai vợ chồng ngồi đầu giường nhìn nhau. Hy Lôi nhớ lại bà mẹ chồng từ bên ngoài lao vào phòng đêm tân hôn, bà mẹ chồng nửa đêm vào phòng cô đắp chăn cho con trai, tư thế ngủ không đẹp của mình, cơ thể trần truồng của mình đều bị bà nhìn thấy hết, vừa then vừa giận, lần này bà lại làm thêm một chuyện quá đáng.

Buổi tối lúc ăn cơm, Hứa Bân thu hết dũng khí mới dám lên tiếng hỏi:

- Mẹ, thuốc của Hy Lôi có phải mẹ lấy không?

Không ngờ mẹ chông thoải mái thừa nhận, mí mắt cũng không giật lấy một cái, mặt không biến sắc:

- Uống cái thứ đó không tốt cho sức khỏe, sau này không có thai được thì làm sao. Tranh thủ lúc còn trẻ, sinh một đứa con, mẹ còn trông được cho hai đứa, chứ vài năm nữa mẹ già rồi, không ai trông con cho thì chỉ có khóc.

Bông chông nghe thế thì cũng tiếp lời:

- Mẹ con nói đúng đấy, mẹ con ở nhà không có việc gì làm, có đứa cháu nội thì sẽ vui hơn, con cái là sợi dây ràng buộc, có con rồi thì tâm tư sẽ dành cho con, chẳng còn thời gian mà cãi nhau nữa, cả nhà sống yên ổn với nhau, tốt biết bao.

Hy Lôi cố kìm nén để không lên tiếng.

Mẹ chông thấy không ai có ý kiến gì thì nói tiếp:

- Còn cái loại đĩa ấy đừng xem nhiều quá, còn trẻ, đừng có dành quá nhiều thời gian vào chuyện đó.

Hứa Bân nghe vậy thì xấu hổ, đỏ mặt tía tai, nói nhỏ:

- Đáng ghét! - Rồi anh ném đĩa ra bàn, bỏ ra ngoài.

Mặt Hy Lôi cũng đỏ bừng. Bông chông thì lặng lẽ ăn cơm.

Lần này cô không khóc, khóc cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì.

Lúc đi làm, cô mua một hộp Ma Phúc Long để ở ngăn kéo phòng làm việc, mỗi buổi trưa ăn cơm ở cơ quan xong cô lại uống một viên. Chỉ vài hôm sau thì bị Tiểu Lộc phát hiện ra. Tiểu Lộc thì thào vào tai cô:

- Sao cậu lại mang cái thứ này tới văn phòng uống! Đừng nói, để tớ đoán, họ không cho cậu uống, muốn cậu sinh con nên cậu mới phải uống lén lút.

Hy Lôi đỏ mặt cầu xin Tiểu Lộc:

- Xin cậu, bạn tốt, mặt mặt lấm, tớ cũng hết cách rồi.

Tiểu Lộc cười:

- Thế là đúng rồi, trên có chính sách, dưới có đời sách. Không đi đường sáng thì mình đi đường tối. Phụ nữ trí thức thế kỷ XXI, sao lại để một bà già chòng gậy khó dễ được. Tớ ủng hộ cậu.

Nhưng chỉ được vài hôm, Hy Lôi không thể che giấu được nữa, người ở văn phòng đông, phức tạp, máy người đề u phát hiện ra, sau lưng chỉ chỉ trỏ trỏ, chuyện Hy Lôi uống thuốc tránh thai nhanh chóng trở thành chuyện cười ở khắp công ty. Hy Lôi cảm thấy mình chẳng còn mặt mũi nào, lúc giận quá ném toàn bộ số thuốc còn thừa vào thùng rác.

Buổi tối, Hứa Bân lén lén lút lút leo lên giường, trong tay hươu hươu một cái hộp màu xanh, như một đứa trẻ được nhận quà:

- Cung, em nhìn xem đây là cái gì?

Hy Lôi nhìn sang, đỏ mặt, hóa ra là một hộp bao cao su.

Cô cô ý làm điệu bộ:

- Làm gì?

- Mẹ không cho em uống thuốc, uống thuốc có hại cho sức khỏe.

Vậy thì sau này mình dùng cái này, để em không trách anh là ích kỷ, anh cũng nghĩ rồi, mẹ muốn có cháu là đúng, nhưng em cho rằng không nên có con sớm cũng có lý, cho nên anh ủng hộ em.

Hy Lôi còn làm ra vẻ:

- Anh dùng cái này không sợ khó chịu nữa sao?

Hứa Bân lại mặt dày tiếu lại gằn:

- Để em vui thì khó chịu một chút cũng được.

Hy Lôi thích thú ôm chặt lấy Hứa Bân, thân thiết gọi:

- Ông xã, anh tốt thật đấy.

Sau một hồi mây mưa, Hy Lôi nắm trên cánh tay Hứa Bân, ngọt ngào nhớ lại dư vị của trận mây mưa ban nãy. Bỗng dưng cô nhớ ra:

- Đúng rồi, anh nhớ tìm chỗ nào đó bí mật cất cái này đi nhé, đừng để mẹ tìm thấy. Còn nữa, phải cảnh cáo mẹ lần nữa, đừng có tùy tiện vào phòng của em.

Hứa Bân xuống giường, mở tủ quần áo ra, để hộp bao cao su vào chỗ sâu nhất trong ngăn để đồ lót, còn dùng một cái quần lót che lên trên.

- Không vẩn đê gì nữa rồi!

Không vấ n đê` gì. Trong bóng tồ`i, Hy Lôi thầ`m nghĩ, thực sự là không có vấ n đê` gì sao?

Chương 10: Sự kiện mua xe

1.

Ngày nào Hy Lôi cũng ngộ`i xe buýt đi làm, có lúc may mắn thì có chỗ ngộ`i, còn được chộp mắt ngủ bù một lát, hôm nào không có chỗ, đành chen chúc trong đám người, tay giữ chặt cái vòng bên trên, có lúc cô nghĩ, cứ treo mãi như thế` chẳng khác nào con vịt quay, rồi cô lại bật cười trước cách ví von hình tượng của mình, sau đó lại cảm thấy mình thật là đáng thương, cuộc sống tối`i tăm, chẳng có tiền đồ`.

Sáng sớm hôm nay, Hy Lôi cũng như đa số` mọi khi, treo tay trên xe buýt, tình cờ nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy một người phụ nữ đang vội vã đi trên đường, đó chẳng phải là Mai Lạc sao? Trong tay Mai Lạc còn xách theo túi lớn túi bé, đang nhiệt tình nói cái gì đó với một bà già bên cạnh. Hy Lôi tưởng là mình chưa tỉnh ngủ hoa mắt, khi dụi mắt nhìn lại thì xe đã chạy đi xa rồi.

Tới cơ quan, cô gọi điện thoại cho Mai Lạc. Đầu bên kia vang lên tiếng thở hổn hển của Mai Lạc:

- Hy Lôi à, sao mới sáng sớm đã gọi điện thoại cho tớ thế? Một chút mà t.

- Cậu làm gì mà mệt thế?

- Vừa mới lên cầu thang.

- Hình như tớ vừa nhìn thấy cậu ở đường Thiên Đàn Tây, mặc cái áo màu xanh, tay còn xách túi lớn túi nhỏ! Đúng cậu không?

- Đúng tớ đây, vừa tới ga tàu hỏa đón người về?

- Đón ai thế?

Mai Lạc bỗng dung hạ thấp giọng:

- Mẹ chồng tớ. Anh chị dâu của Tùng Phi ở quê đều đi làm thuê cả, ở nhà còn mỗi bà già, mẹ anh ấy mấy hôm nay dạ dày lại khó chịu, muốn tới khám bệnh. Hôm nay anh ấy còn phải đi làm, thế là tớ phải đi đón mẹ chồng.

Hy Lôi nhớ lại tình cảnh đau khổ của mình hiện nay, bất giác thấy lo cho Mai Lạc:

- Khám bệnh xong rồi có về không? Bà ấy thế nào, dễ sống không?

Mai Lạc vẫn có vẻ rất thoải mái:

- Yên tâm đi, bà khám bệnh xong là về, hơn nữa bà tốt tính lắm, tớ về nhà anh ấy hai lần, đồ xử với tớ tốt lắm. Chỉ là nói chuyện thì tớ nghe không hiểu lắm thôi, hi hi!

- Thế thì cậu bảo trọng nhé, chăm sóc tốt cho con gái nuôi của tớ đây! - Hy Lôi không quên đùa với Mai Lạc.

- Sao cậu biế t là con gái, nói không chừng lại là con trai đấ y.

- Tớ thích con gái, ngoan ngoãn, xinh đẹp, thông minh, giố ng mẹ, là cục cưng của mẹ.

- Ha ha, tuân lệnh, để đáp ứng nguyện vọng của mẹ nuôi, tớ sẽ cố gắ ng sinh một đứa con gái cho cậu chơi!

Cúp điện thoại, Tiểu Lộc đã vội vàng chạy vào gọi Hy Lôi đi họp:

- Còn 5 phút nữa, đừng quên, nghe nói có chuyện quan trọng câ n tuyên bố .

Trong cuộc họp, vẫn như mọi khi, Chủ biên nói rấ t nhiê u vấ n đề liên quan tới tạp chí, hướng phát triển tương lai, ý kiế n của độc giả, cuối cùng mới tuyên bố một chuyện quan trọng, cũng chính là việc di dời địa điể m tòa soạn mà đã có lời đờ n từ lâu. Cuối cùng địa điể m mới cũng được xác định, đó là chuyên sang một tòa nhà văn phòng cao câ p hơn cách đây má y con phố .

Hy Lôi nghe xong, trong lòng thầ m kêu khổ, việc mà cô lo lắ ng cuối cùng cũng xảy ra. Nế u chuyển tới địa chỉ mới thì lại càng xa nhà hơn, mười má y bắ n xe buýt có nghĩa là cô phải dậy sớm hơn mỗi sáng.

Quay về văn phòng, Tiểu Lộc thấ y mặt mày Hy Lôi ủ rũ thì hỏi:

- Sao mà có vẻ không vui thế ?

- Thì về chuyện chuyển địa chỉ tòa soạn chứ còn gì.

- Đây là chuyện tốt mà, chứng tỏ ông chủ của chúng ta thực lực hùng hậu, tạp chí có sự tiế n bộ, nghe nói môi trường ở bên đó rấ t tốt, vừa rộng rãi vừa sáng sủa, văn phòng thì thoáng gió, ánh sáng tốt, phía Nam còn có một công viên, hàng ngày bọn mình cắ m mặt

vào máy tính, mặt rô`i thì ra đó hít thở chút không khí trong lành, ngắ`m màu xanh để thả lỏng mắ`t. Có gì mà cậu phải buồ`n?

- Những cái này tớ đê`u biê`t, nhưng chỗ đó cách xa nhà tớ quá, sau này tớ lại phải dậy sớm hơn để đi làm. Ngủ không đủ nhanh già lắ`m.

- Chuyện này thì quá đơn giản, chắ`ng phải nhà họ rắ`t có điê`u kiện sao, giờ cậu có lý do chính đáng rô`i, mua một chiế`c xe đi.

- Tớ cũng có chút tiề`n, nê`u họ có thể cho thêm một ít thì mua cái xe rẻ rẻ cũng được. Nhưng mẹ anh á`y số`ng kiểu đó thì chắ`c chắ`n không đồ`ng ý đâu!

- Bảo chồ`ng cậu nói với mẹ chồ`ng! Nịnh chồ`ng nhiề`u vào thì cuộc số`ng sẽ dễ chịu hơn.

Hy Lôi vừa nghĩ tới chuyện đó đã thắ`y đau đầ`u, Tiêu Hồ`ng nói phải nịnh mẹ chồ`ng thì mới dễ số`ng hơn, giờ Tiểu Lộc nói phải nịnh chồ`ng thì dễ số`ng hơn, một cuộc số`ng đơn giản mà vì sao cứ phải dùng nhiề`u tâm tư và thủ đoạn như thế` , thế` thì ai sẽ là người nịnh cô!

Buổi tồ`i cô kể với Hứa Bân chuyện vì cơ quan chuyển đi quá xa nên muố`n mua xe, không ngờ anh đồ`ng ý cả hai tay, lập tức nói luôn:

- Được thôi, nhưng nói trước, anh lái xe, hàng ngày anh đưa em đi làm, đón em về`.

Hy Lôi vui vẻ hôn một cái thật kêu lên trán Hứa Bân:

- Không vớ n đẽ gì, em lái xe cũng không giỏi, lại lắ m quy định giao thông, đương nhiên là anh lái rô i, cùng đi làm để thả t chặt tình cảm! Nhưng mẹ anh có đờ ng ý không?

Hứa Bân vò đầ u, có vẻ hơi lo lắ ng:

- Đú ng thế , nế u đã mua xe thì ít nhấ t cũng phải mua cái khoảng 7, 8 vạn tệ. Mẹ để dành đượ rấ t nhiề u tiề n, nhưng không biế t là cho đượ bao nhiề u.

Hy Lôi vừa nghe thấ y thế đã có tinh thầ n, nghĩ ngợi một lát rô i nói:

- Chỉ câ n anh nói ngọt cho mẹ nghe, mẹ đờ ng ý thì anh yên tâm, em có 3 vạn.

- Đượ thôi, em đú ng là tinh ranh, tiề n ở đầ u ra thế ? Lén giấ u anh lập quỹ riêng à?

- Thì hò i cưới mẹ em cho 1 vạn, em không nói với anh, với lại em viế t bản thảo du lịch cho tạp chí khác, cộng thêm tiề n thưởng tấ t, tổng cộng là 3 vạn. Vô n định để dành tiề n để sau này mua cái nhà nhỏ hai đầ sớ ng với nhau, nhưng giờ không chuyên ra ngoài đượ nữa thì mua xe vậy!

- Thế này thì đơn giản rô i, chúng mình có 3 vạn, bảo mẹ cho thêm một ít, chắ c chắ n là mẹ đờ ng ý.

- Sau này cuố i tuầ n bọn mình có thể lái xe đi chơi, tới nhà bà nội cũng tiện, em cũng có thể thường xuyên về nhà mình.

Chắ ng mấ y khi tâm trạng Hy Lôi tồ t như thế , Hứa Bân và Hy Lôi bèn nói thêm vài chuyện:

- Đạo này không có tin tức gì của Mai Lạc, hai em cũng không ra ngoài dạo phố với nhau hả?

- Cô ấy có lẽ giờ không có thời gian đi dạo phố với em rồi. Cô ấy đang buồn kia kìa, vừa mới mang thai, nghén dữ lắm, làm gì có tâm trạng mà đi chơi với em. Mẹ chờng lại mới lên. Nhà thì bé xíu, sống kiểu gì được!

- Đàn bà bọn em sao cứ nhắc tới mẹ chờng là lại thế, cứ như thể mẹ chờng tới là thiên hạ đại loạn không bằng. Mẹ chờng thì làm sao, mẹ anh ngoại trừ việc nói nhiều một chút thì đối với em tốt biết bao, còn giặt quần áo cho em nữa.

Hy Lôi vừa nghe thầy vậy, đành tiếp lời Hứa Bân:

- Mẹ anh tốt, mẹ anh tốt, trong mắt anh thì mẹ anh là tốt nhất, mẹ anh mà tài trợ cho bọn mình mua xe thì mới gọi là tốt!

- Cứ chờ đây! Chỉ cần anh xuất quân thì chắc chắn không có vấn đề gì!

Tôi hôm đó Hy Lôi ngủ rất ngon, nghĩ sau này không cần phải dậy sớm, cũng không cần phải chen chúc trên xe buýt là Hy Lôi đã có thể ngủ một mạch tới sáng.

Không biết Hứa Bân uốn ba tấc lưỡi của mình để thuyết phục mẹ như thế nào, lúc ăn cơm, Hy Lôi nghe giọng điệu hỏi han của mẹ có vẻ rất kịch.

Mẹ chờng nói:

- Cơ quan con chuyển địa điểm à? Xác định chưa?

- Xác định rồi ạ, cuối tuần này là chuyển!

- Thế các con định mua xe gì, bao nhiêu tiền?

Hứa Bân trả lời:

- Ít nhất cũng phải 6, 7 vạn, rẻ quá thì không đi được.

Mẹ chông lại hỏi:

- Thế hai đứa có bao nhiêu tiền rồi?

Xem ra Hứa Bân đã nói cho mẹ chông biết chuyện Hy Lôi có tiền để dành, Hy Lôi đành thành thật nói:

- Con có 3 vạn, nếu mẹ đồng ý mua xe cho bọn con thì thêm khoảng 3, 4 vạn nữa là đủ.

Mẹ chông uống mấy ngụm canh, một lúc lâu không nói năng gì. Bố chông nãy giờ vẫn im lặng thì lên tiếng:

- Muốn mua thì mua đi, bố ủng hộ các con, tiền để phục vụ cho con người mà. Xảo Trân, em thấy đúng không?

- Được thì được, sau này chúng mình ra ngoài làm gì cũng tiện, chủ yếu là, con xem, mua xe thì dễ nhưng nuôi được cái xe thì khó, mẹ thấy trên báo nói phải đóng tiền đi đường, hình như tiền xăng dầu cũng lên giá, đây là một khoản không nhỏ đâu.

Hứa Bân thấy mẹ có vẻ do dự thì như trẻ con làm nũng:

- Mẹ, mẹ đừng nghĩ nhiều thế nữa, chỉ cần mẹ ủng hộ, những việc sau đó mẹ không phải lo, mẹ, được không? Mẹ là tốt nhất rồi!

Mẹ chồ`ng nghe con trai nói ngọt như thề` thì mặt như nở hoa, lập tức đờ`ng ý:

- Được rờ`i, được rờ`i! Hai đứa đi xem xe trước đi, xem xong lúc nào phải trả tiề`n thì mẹ đi rút tiề`n cho.

Hứa Bân vui vẻ ôm mẹ hôn một cái:

- Mẹ, mẹ tốt thật!

Ăn cơm xong, Hy Lôi vội vàng giành đi rửa bát, nghe tiề`ng bát đĩa chạm vào nhau thật là vui tai. Không ngờ mẹ chồ`ng bình thường hay cầ`n nhắ`n, tính tình quái gở mà có lúc lại thông tình đạt lý như thề`, xem ra lúc trước Hứa Bân nói đúng, mẹ anh tiề`t kiệm cũng là vì cái nhà này, xem ra Tiểu Lộc nói đúng, nịnh chồ`ng thì sẽ dễ số`ng hơn, chồ`ng dù sao cũng có trọng lượng trước mẹ chồ`ng hơn là cả trăm câu nói của con dâu.

Cuố`i tuầ`n, Hy Lôi và Hứa Bân cùng đi xem xe.

Vừa tới cửa hàng xe, Hy Lôi đã thấ`y hoa hế`t cả mắ`t, bình thường đi dạo phố thấ`y quầ`n áo rá`t nhiề`u, không ngờ ở cửa hàng xe, các loại xe cũng thật là đa dạng, nhìn mà đau cả đầ`u. Xe đua cao cấp, xe vượt địa hình, trong phút chố`c, những chiế`c xe này kích thích quyề`t tâm nỗ lực làm việc để có một cuộc số`ng tốt hơn của Hy Lôi.

Hy Lôi chỉ vào một chiế`c:

- Hứa Bân, em thích cái này.

- Thích cái đầ`u em ý, anh cũng thích, hơn 50 vạn đầ`y! Đừng có xem mắ`y cái ngoài dự toán.

Hy Lôi chỉ đành đi tiếp, để người bán hàng giới thiệu một chiếc xe khoảng 6, 7 vạn. Anh chàng trẻ tuổi giới thiệu cho Hy Lôi một chiếc, Hy Lôi ngò ì thử lên để cảm nhận, cũng không tệ, bề ngoài cũng được, nhưng Hứa Bân lại thích một cái khác, cuối cùng mỗi người một ý, chẳng ai nhường ai. Hai người gắ n như cãi nhau ngay ở đó. Hứa Bân nói:

- Ngày nào anh cũng xem tạp chí xe hơi, chẳng nhẽ lại không hiểu nhiề u hơn em? Em thích cái xe gì trông rách thê !

- Em cứ thích thê , em bỏ tiề n ra chẳng nhẽ không được mua xe mình thích.

- Thê thì một mình em bỏ ra mà mua.

Hy Lôi giận quá không nói được lời nào.

Buổi tồ i về nhà, hai người đê u buồ n rầ u không vui. Bô me hỏi chuyện mua xe, Hứa Bân vẫn còn nổi giận:

- Con thích một chiếc, cô á y cứ nói là không đẹp, cô á y thích một cái đẹp nhưng không thực dụng, thật là...

Mẹ chồ ng nghe vậy, khuyên Hy Lôi:

- Mua xe mà, phải nghe đàn ông, con là đàn bà, việc gì mà nhiề u ý kiế n thê . Mua cho ai đi?

Hứa Bân nói:

- Đương nhiên là con đi rồ i!

- Sao em không được đi, em cũng biế t lái xe mà.

- Em lái xe, em mà lái xe ra đường thì thành sát thủ, anh không có tiề n đâu mà đê n.

Bố chông khuyên:

- Được rồi, được rồi, ý kiến không thông nhất thì tuần sau lại đi xem, hai bên nhường nhau một chút, suy nghĩ lại đi.

Tạp chí chuyên tới địa chỉ mới như đúng kế hoạch ban đầu. Thực sự giống như những gì mà các đồng nghiệp miêu tả, thông từ Bắc sang Nam, đằng sau là công viên, buổi sáng ánh mặt trời rạng rỡ. Bàn làm việc của Hy Lôi sát cửa sổ, mở cửa sổ ra là một luồng không khí tươi mới ulla vào, cô hít sâu một hơi, vắn mình một cái, nói:

- Tuyệt quá, được làm việc trong môi trường như thế này thì mới có thể nâng cao hiệu quả làm việc chứ! Ông chủ thật sáng suốt.

Tiểu Lộ cười:

- Tuần trước vẫn còn buồn rầu, bây giờ lại lên tiếng khen rồi.

Không chê xa nữa hả?

Hy Lôi tự hào cười:

- Vắn đề được giải quyết rồi, bọn tớ quyết định mua xe rồi.

- Thế thì tốt quá, sau này tớ có thể đi nhờ!

- Không vắn đề gì, hoan nghênh đi nhờ!

Không ngờ, chỉ một tuần sau mọi người đã kêu khổ rầm trời.

Thì ra không chỉ Hy Lôi, sau khi chuyển sang chỗ mới, rất nhiều người cũng cảm thấy cách nhà quá xa, đi làm không thuận

tiện, thời gian thì chật chội, thế là hiện tượng đi muộn về muộn tăng lên rõ rệt. Cuối cùng ban lãnh đạo tòa soạn họp nghiên cứu và ra quyết định, mua một chiếc xe đưa đón cán bộ nhân viên để đưa mọi người đi làm.

Hy Lôi nghe thầy vậy gâ n như nhảy cẫng lên trong phòng, trong lòng thâ m thâ y may mắn, cũng may mà mình và Hứa Bân còn chưa quyết định nên chưa giao tiền đặt cọc, nếu không lại mang theo một chuỗi phiền phức lớn.

Vừa về đến nhà, Hy Lôi đã thông báo tin tốt này cho Hứa Bân:

- Không cần mua xe nữa, cơ quan sắp mua xe đưa đón bọn em đi làm rồi, thế nào, thích không!

Hứa Bân nghe thầy vậy, không hề tỏ ra vui vẻ như Hy Lôi, mà hơi chút thất vọng, cuối cùng nói:

- Thế cũng được, tiết kiệm được tiền! Anh cũng không cần làm tài xế cho em nữa.

Mẹ chông nhận ra vẻ không vui của Hứa Bân bèn xoa mặt anh:

- Tiết kiệm được tiền mà con trai còn không vui, Hy Lôi, con không biết đâu, Hứa Bân từ nhỏ đã thích ô tô, tiền mẹ cho nó mua đồ ăn sáng, nó đểu để dành mua ô tô đồ chơi đấy.

Hy Lôi nghe thế bật cười:

- Thì ra không vui là vì thế à. Thích xe thì phải đi đâu đi, đến lúc đó bọn mình mua cái BMW đắt tiền nhất!

Từ đó, Hy Lôi không phải dậy từ khi trời chưa sáng để chuẩn bị đi làm nữa. 8 giờ sáng mỗi ngày ra cổng tiểu khu, ô tô của cơ quan sẽ

đến đúng giờ, cùng các đồng nghiệp trò chuyện trên xe, thật là thú vị.

Buổi tối về nhà, mẹ chồng vẫn chưa nấu xong cơm, Hứa Bân thì đã đói, vào phòng bếp tìm xem có cái gì ăn, một lúc lâu sau vẫn chưa thấy ra, không biết hai mẹ con nói gì trong đó, cứ thì thà thì thào, bởi vì âm thanh của chiếc máy hút mùi quá lớn nên Hy Lôi nghe không rõ.

Lúc ăn cơm, mẹ chồng phá lệ, gắp miếng sườn to nhất vào bát Hy Lôi, cười rất tươi:

- Con ăn nhiều vào một chút! - Khiến Hy Lôi mắt tròn mắt dẹt.

Hứa Bân ngồi cạnh cô ý tỏ ra ghen tị:

- Con ghen tị quá, sao mẹ tốt với cô ấy vậy?

Hy Lôi nghe vậy suýt thì nôn hết thức ăn ra ngoài.

Ăn cơm xong, Hy Lôi đi rửa bát như thường lệ. Từ khi kết hôn, trừ hai bữa đầu giúp Hy Lôi rửa, còn thì sau đó Hứa Bân không bao giờ làm việc gì trong nhà. Hôm nay anh lại bước vào phòng bếp, bảo là giúp Hy Lôi rửa bát.

- Sao thế, mặt trời mọc ở đằng Tây à! Hôm nay lại tốt bụng thế?

- Hôm nay không có việc gì, đọc tạp chí của các em, nói là vào bếp có thể giúp thắt chặt tình cảm hai vợ chồng!

Hy Lôi cười:

- Kế hoạch đó là em viết, viết cho những gã đàn ông lười biếng và ích kỷ như anh, thế nào, có thu hoạch chứ hả?

Hứa Bân đón cái giẻ lau trong tay Hy Lôi:

- Đúng, trong sách nói, mỗi người đàn bà đều là một bông hoa thủy tiên, nếu chăm sóc tốt sẽ khiến cuộc sống của người đàn ông tràn đầy hương thơm, không vui, hoa héo, thế là hết mọi thứ.

- Thế anh thuộc loại nào?

- Đương nhiên là muốn hoa thơm rồi. Đi đi, em đi nghỉ đi!

Hy Lôi vui vẻ đi rửa tay. Mẹ chồng cũng nhìn thấy Hứa Bân đang rửa bát nhưng không ngăn cản.

Một lúc sau, Hứa Bân dọn dẹp xong rồi vào phòng ngủ, còn rót cho Hy Lôi một cốc trà hoa nóng. Những bông hoa màu tím nổi trong cốc nước, mùi hoa oải hương thoang thoảng bay khắp phòng ngủ.

Hứa Bân nói:

- Hoa oải hương có tác dụng an thần, bệnh nhân trầm cảm của anh, uống một cốc để giải tỏa tâm trạng.

Hy Lôi thản nhiên uống hết, rồi nhìn Hứa Bân bằng con mắt hồ nghi.

Buổi tối, nằm trên giường, Hy Lôi hỏi:

- Nói đi, có chuyện gì? Có phải anh làm chuyện gì có lỗi với em nên hôm nay bỗng dưng đố i xử với em tốt thế không? Em hơi sợ đấy.

- Anh đâu có làm chuyện gì có lỗi với em. Chỉ là, chỉ là có chuyện muố n bàn bạc với em!

Hy Lôi vừa nghe thấ y thế đã lập tức cảnh giác:

- Có phải anh vẫn định mua xe không?

- Không phải!

- Thế thì chuyện gì?

Hứa Bân ấ p ứng:

- Vẫn liên quan tới tiề n. Mẹ anh nói, mẹ anh nói, anh chỉ là đang bàn với em thôi, em không đố ng ý thì thôi. Mẹ anh nói dù sao chúng ta cũng không mua xe nữa, số tiề n kia em để trong ngân hàng cũng chẳng được lãi bao nhiêu, hay là đầ u tư vào cổ phiế u, năm nay thị trường cổ phiế u đang lên, nế u nó tăng điểm kiế m được một món thì có phải là tốt hơn không?

- Đầ u tư cổ phiế u, em có hiểu về cái đó đâu, chưa chơi bao giờ, anh cũng không hiểu. Đầ u tư kiểu gì, nhỡ lỗ thì sao?

Hứa Bân vừa nghe thấ y thế đã vội vàng giải thích:

- Em quên rồi à, mẹ anh ở nhà không có việc gì cũng chơi cổ phiế u mà, còn thường xuyên kiế m được vài khoản nho nhỏ nữa, đầ u tư vào đó, mẹ chơi giúp em.

Hy Lôi chưa nghĩ ngợi gì, lập tức từ chố i:

- Mẹ anh, mẹ anh nậ u cơm còn được chứ chơi cỗ phiế u thì thôi đi, để trong túi của em là an toàn nhậ t.

Phản ứng của Hy Lôi nắ m trong tâm dự đoán của Hứa Bân, anh cũng chẳng buồ n để ý, chỉ quay người sang nơi khác:

- Không đờ ng ý thì thôi, cứ giữ tiề n riêng của em đi.

Không ngờ hôm sau những câu nói của Tiểu Lộc lại khiế n Hy Lôi động lòng. Tiểu Lộc vừa vào văn phòng đã mời mọi người ăn KFC, mặt mày tươi rói. Mọi người đề u hỏi Tiểu Lộc việc gì mà vui thế .

- Tớ mua một mã cỗ phiế u, giờ nó tăng cao, kiế m được một món nên vui lắ m!

Hy Lôi trầ m tư suy nghĩ ăn cái bánh của mình, khi Tiểu Lộc ngồ i xuồ ng rô i mới thận trọng hỏi:

- Chơi cỗ phiế u thực sự có thể kiế m được tiề n à?

- Được chứ! - Sau đó, Tiểu Lộc giảng cho Hy Lôi nghe rắ t nhiề u kiế n thức về cỗ phiế u, giúp cô có thêm chút kiế n thức cơ bản về “môn” này.

Nhưng nghĩ lại câu cuồ i cùng của Tiểu Lộc:

- Thị trường cỗ phiế u mạo hiểm lắ m, nế u chơi thì phải thận trọng. - Hy Lôi lại do dự.

Buổi tồ i lúc ăn cơm, bồ chồ ng đã ăn cơm xong đi tản bộ trong tiểu khu, mẹ chồ ng thu hế t dũng khí, hỏi thăm dò:

- Hy Lôi này, đề nghị của mẹ Hứa Bân đã nói với con chưa? Suy nghĩ thế nào rô i?

Hứa Bân nói:

- Cô ấy cứng nhắc lắm, không có ý thức quản lý tài chính, chỉ biết để tiền trong ngân hàng thôi.

Hy Lôi lườm Hứa Bân một cái:

- Anh không có ý thức thì có, có thấy anh để dành được đồng tiền nào đâu.

Mẹ chồng vội vàng khuyên:

- Đừng cãi nhau, bàn bạc tử tế với nhau xem! Nghe xem Hy Lôi nói gì!

Hy Lôi nghĩ một lát rồi nói:

- Con không hiểu cái này, hơn nữa nghe đồng nghiệp nói cũng mạo hiểm lắm.

- Con yên tâm, con không hiểu thì còn có mẹ, để ở chỗ mẹ, mẹ chơi giúp con, kiếm được thì coi như của các con, nếu bị thua, khi nào các con cần dùng thì mẹ bù cho hai đứa. Yên tâm đi, năm nay thị trường tốt lắm, không thua đâu mà lo! - Mẹ chồng nói rất có lý, cứ như thể tiền đang bay về đến nơi.

- Để con nghĩ lại đã.

Hy Lôi suy nghĩ suốt cả tuần liền.

Cuối tuần của một tuần sau đó, mẹ chồng từ bên ngoài đi về, mặt tươi như hoa:

- Lên rồi, cỗ phiếu của mẹ lên rồi, lần này xem các con còn tin không! Chiều nay không nấu cơm nữa, cả nhà ra ngoài ăn cơm, mẹ mời.

Buổi tối quả nhiên cả nhà ra ngoài ăn cơm, mặc dù chỉ là một quán ăn không đắt lắm nhưng mẹ chồng mời cả nhà ăn cơm khiến Hy Lôi tin rằng cổ phiếu thực sự có thể kiếm được tiền. Trên mâm cơm, mẹ chồng và Hứa Bân lại một lần nữa dụ dỗ Hy Lôi bỏ tiền ra đầu tư cổ phiếu, lúc này tài ăn nói của mẹ chồng thực là tốt, như một nhân viên marketing cổ phiếu của ngân hàng.

Hy Lôi lại động lòng một lần nữa. Hôm sau, cô rút khoản tiền 3 vạn tệ của mình ra đưa cho Hứa Bân, Hứa Bân lại đưa cho mẹ anh, mẹ anh đầu tư vào cổ phiếu dưới cái tên Phương Xảo Trân của bà. Ngày nào Hy Lôi cũng nằm mơ giấc mơ biến 1 tệ thành 10 tệ, rồi tỉnh dậy với nụ cười thỏa mãn nở trên môi.

Chương II: Trận chiến mẹ chồng - nàng dâu của Mai Lạc

1.

Việc làm này của Hy Lô khiế n Mai Lạc mắ ng cô một trận té tát.

Trong quán thịt bò bít tết mà hai người thường đi, khi Mai Lạc ăn xong suấ t thịt bò tái thứ hai, nghe Hy Lô kể kế hoạch kiế m tiề n, suýt nữa thì nổi đóa lên:

- Ốc cậu có vấ n đề` à? Bị ngâm nước à? Cậu nhiề u tiề n thì cho tó một ít, tó còn nhớ ơn cậu. Xong rô` i, xong rô` i, một cô gái có vẻ rấ t thông minh, sao giờ lại làm một việc ngu xuẩn như thế, ý của ai hả? Mẹ chồ ng cậu? Hay là Hứa Bân?

Tính cách nóng như lửa của Mai Lạc cộng với kiểu nhe nanh múa vuố t của cô đã thu hút sự chú ý của rấ t nhiề u thực khách trong quán.

Hy Lô vội vàng khuyên bạn ngô` i xuố ng:

- Cậu nói nhỏ một chút, để ý hình tượng của mình chứ.

- Thế cậu nói xem, sao cậu lại làm cái chuyện ngu ngốc thế? -
Mai Lạc ngò ì xuố ng.

Hy Lôi nói:

- Có sao đâu, tớ cũng suy nghĩ rấ t lâu rô ì, không thua được đâu, cho dù có thua thì mẹ anh á y nói...

Chưa chờ Hy Lôi nói hế t, Mai Lạc đã dùng ngón tay gí lên trán Hy Lôi:

- Sao mà cậu không chịu hiểu hả? Tớ không nói về vấ n đề thi trường cổ phiế u lên hay xuố ng. Vấ n đề là cậu đưa tiề n cho mẹ chồ ng cậu, khi cậu muố n dùng, cậu có thể dễ dàng lấ y về không?

Còn nữa, vì sao không dùng tên cậu để mở tài khoản!

Hy Lôi vẫn tỏ ra rấ t ngố c nghế ch:

- Không sao đâu, mặc dù mẹ anh á y nhiề u lúc rấ t đáng ghét, quan hệ với tớ cũng chả ra gì, nhưng dù sao cũng là tiề n của tớ, bà lấ y qua Hứa Bân nên không sao đâu, vả lại dù sao cũng là người một nhà, bà á y quyết thế nào được!

- Cậu ngu quá đi, ngày trước tớ cũng nghĩ thế, nhưng giờ mới biế t, đừng nghĩ là người một nhà, trong mắ t mẹ chồ ng, thậm chí trong mắ t chồ ng cậu, cậu vĩnh viễn là người ngoài.

Hy Lôi nghe giọng điệ u của Mai Lạc thì mới nhớ lại mục đích Mai Lạc hẹn mình ra:

- Đú ng rô ì, cậu làm sao thế?

Hy Lôi cắ n một miế ng bánh thật to, hắ n học nói:

- Đừng nói nữa, tớ sắp điên rồi. Mẹ chớ ngớng tớ khám bệnh xong, chả làm sao cả nhưng không chịu về. Nói là phải ở lại chăm sóc tớ, xong rồi thì bảo là trông con cho tớ. Trời ơi, mới có mấy ngày tớ đã không chịu được rồi. Ai cũng nói người Giang Tây nấu ăn ngon, nhưng bà nấu món gì cũng cho nước, chả thấy tí dầu ăn nào, lại còn mặn, Tùng Phi ăn còn khen ngon, nói là mẹ anh làm cái gì cũng ngon, buổi tối tớ muốn xem tivi, bà đòi nghe kịch, bắt con trai phải bật đĩa kịch lên cho bà xem, khó nghe chết lên được, mà tớ nghe cũng chẳng hiểu. Tớ không nghe, ngờ trong phòng ngủ muốn Tùng Phi nói chuyện với tớ cũng không được, người ta phải xem kịch với mẹ, cậu không thấy cái vẻ hai mẹ con nói chuyện vui vẻ với nhau, quên bém tớ luôn. Tớ cứ như người thừa ấ y.

Hy Lôi chen ngang:

- Có phải nghe Cán kịch⁽¹⁾ không?

- Đúng rồi, chính là Cán kịch. Không chỉ nghe mà sáng nào dậy cũng hát nữa.

Hy Lôi cô ý ra vẻ dạy bảo Mai Lạc:

- Thế là cậu không đúng rồi, cậu nghe không hiểu thì nói là người ta không tốt, đó là nghệ thuật truyền thống mấy nghìn năm nay của dân tộc Trung Hoa đấy, cậu cũng phải nên nâng cao trình độ thưởng thức của mình đi thôi.

- Được, cho dù là tớ không biết thưởng thức thì thôi bỏ đi. Nhưng bà ấ y vừa đến, thấy con trai làm cho tớ bất cứ việc gì, hôm đó Tùng Phi giặt quần lót cho tớ bị bà nhìn thấy, cậu không thấy tớ bị máng như thế nào đâu. Bảo là tới hậu hạ tớ, thà nói là tớ hậu hạ bà ấ y còn hơn. Không biết dùng bếp gas, máy hút bụi, lò vi sóng, cái gì tớ cũng phải dạy, lại không quen đường, không biết đi mua thức ăn ở đâu, nói chuyện với người ta thì người ta không hiểu tiếng,

lần nào đi đâu tớ cũng phải đi cùng. Đi ra ngoài với bà ấy, tớ định mua quần áo cho con, bà ấy không cho mua, bắt tớ đưa ra chợ mua vải, bảo là tự may cho cháu nội, điên mất, cậu không thấy cái bộ quần áo đấy đâu, còn không đẹp bằng cái bộ quần áo của con gấu nhồi bông hàng bên kia, trông buồn cười chết được. Còn cái quần bò rách của tớ, có một miếng rách ở đầu gối ỉ, tớ thích nhất cái quần ấy, không biết bà ấy lục được ở đâu ra, vá cái chỗ rách ấy cho tớ, còn khen tớ là biết sống, tiết kiệm, chỉ có điều lười quá, rách rồi không biết vá!

Hy Lôi bật cười:

- Bắt con gái nuôi của tớ mặc quần áo bà ấy làm à, tớ không đồng ý đâu. Cậu yên tâm đi, lát nữa hai đứa mình đi mua, nói là tớ tặng thì bà ấy chẳng nói gì được nữa.

- Thế cậu mua luôn cả váy bà ư đi. Tớ muốn mua cái váy bà ư mà bà ấy không cho, nói là mang bà ư có vài tháng, để xong thì không dùng nữa. Cứ bắt tớ phải mặc cái quần rộng thùng thình của bà.

Hy Lôi nghe Mai Lạc tỏ khổ, không biết nên nói gì để an ủi bạn, tự mình cũng còn đang trong đám mây mà!

Mai Lạc hình như coi Hy Lôi như một cái thùng rác để xả, vẫn nói mãi không thôi:

- Tô ỉ nào cũng thế, lúc nào không xem kịch thì thân mật kéo tay tớ, nói bằng cái giọng địa phương nặng nề rằng, nhất định phải sinh cho nhà bà một đứa con trai! Bây giờ ngay cả Tùng Phi tô ỉ nào trước khi đi ngủ cũng phải áp tai vào bụng tớ, nói bằng giọng đầy hy vọng rằng, vợ ơi, nhất định phải sinh cho anh đứa con trai nhé.

Thế là sao, không sinh được con trai thì giết tó à? Hay là bỏ tó? Tó cứ sinh đứa con gái, tó thích con gái, kệ cha họ.

Mai Lạc nói một hơi, Hy Lôi rót cho bạn cốc nước:

- Nghi một lát đi, uống cốc nước.

Cô uống một ngụm nước, lại càng thấy bức xúc hơn, tiếp tục “thuyết trình”:

- Vì sao? Ai cho họ cái quyền đó, vì bà ấy nuôi người đàn ông của tó thì có quyền kiểm soát cuộc đời tó sao, thì có thể chen chân vào cuộc sống của tó sao? Vì sao? - Nói mãi, Mai Lạc bỗng dưng bưng mặt khóc.

Lúc này thì Hy Lôi sợ thực sự:

- Cậu không sao chứ? Sao thế, sao lại nghiêm trọng thế?

Mai Lạc không nhận chiếc khăn giấy mà Hy Lôi đưa cho, vẫy tay gọi nhân viên phục vụ mang cho một chai rượu. Hy Lôi vội vàng ngăn lại:

- Cậu điên rồi à? Giờ cậu đang mang thai, không được uống rượu, cũng không được khóc, như thế không tốt cho đứa nhỏ.

Mai Lạc ngược đôi mắt mọng nước lên, nói:

- Hy Lôi, cậu không biết đâu, tó chưa bao giờ nói với ai cả, con người tó vốn sĩ diện, trước khi cưới, lần đầu tiên tới nhà anh ấy, cậu biết mẹ anh ấy nói gì tó không? Nhìn tó từ trên xuống dưới rồi bảo tó gầy quá, mỏng thì nhỏ, hông cũng nhỏ, không sinh được con trai, nói là tướng của tó không có phúc, bảo con trai bà đừng yêu tó nữa. Tó ngồi trên tàu một đêm, tới nhà anh ấy đến miếng nước cũng không được uống. Cuối cùng một mình tó bỏ đi, mua vé

tàu hỏa, đi về` ngay trong ngày. Nế`u không phải sau đó Tùng Phi xin lỗi tớ, nế`u không phải vì tớ kiên trì thì bọn tớ cũng không thể đi đế`n được ngày hôm nay. Giờ đây dựa vào sự nỗ lực của bản thân mình, tớ mua được nhà ở thành phố` này, bà ta lại chạy tới làm đảo lộn tất cả.

Hy Lôi thấ`y Mai Lạc đau lòng như thế` , phút chố`c cũng thấ`y đau lòng theo, cũng rơi nước mắ`t:

- Đùng nói nữa, cậu nói làm tớ cũng thấ`y khó chịu, có cách gì đây, tớ cũng đang phải xoay tròn trong một cuộc số`ng không có lối thoát! Hay là bảo Tùng Phi nghĩ cách gì đó để mẹ anh ấy về` quê đi!

- Đúng, tớ không thể để người đàn bà đó hủy hoại cuộc số`ng của tớ được. Tớ phải đòi lại lãnh thổ của tớ. Giặc Nhật Bản chúng ta còn đuổi đi được, tớ không tin một bà già nhà quê mà lại tài giỏi hơn thế`.

Mai Lạc nghiê`n rằng nói, một lúc sau, lại toét miệng cười.

- Đi thôi, đi mua quầ`n áo cho con gái nuôi của tớ nào.

Hai người lau nước mắ`t, lại nở nụ cười tươi tắ`n rô`i đi ra khỏi nhà hàng.

Mua mấ`y bộ quầ`n áo cho đứa bé, rô`i mua cả váy bà`u cho Mai Lạc, hai người vui vẻ ra về`. Mai Lạc kéo tay Hy Lôi:

- Đi nào, lên nhà tớ, gặp bà mẹ chồ`ng của tớ. Bà ấy hiế`u khách lắ`m, thế` nào lát nữa sẽ nắ`u com đấi cậu. - Dù sao Hy Lôi cũng

không muốn về nhà để nhìn bộ mặt sầm sì của mẹ chồng mình nên theo Mai Lạc tới nhà cô.

Tùng Phi vẫn đi làm thêm chưa về, mẹ chồng ra mở cửa, trông bà có vẻ là người hiền từ, vừa thấp vừa gầy, trên mặt hằn rõ vết chân chim. Trên salon còn để mấy bộ quần áo may từ vải hoa, đều là tay nghề của bà, đúng như những gì Mai Lạc nói, điểm khác biệt giữa bà và mẹ Hứa Bân là bà rất hiếu khách, thấy khách tới nhà, bà bèn mời vào nhà ngồi, nói chuyện rất nhiều, mang mấy bộ quần áo nhỏ mà bà may ra cho Hy Lôi xem, Hy Lôi nghe cũng hiểu tiếng của bà, ý là hỏi cô có đẹp không.

Hy Lôi xem kỹ lại, vải hoa là vải bông, đường may rất khéo, chỉ có điều kiểu dáng và hoa văn hơi quê, nên cô chỉ nói:

- Đẹp ạ!

Bà lão cứ như thể gặp tri kỷ:

- Con nghe kìa, con nghe kìa, bạn con bảo là đẹp mà! Nó cứ nói là cái này không đẹp, không đẹp bằng quần áo chó mặc, có ai nói con trai mình thế không cơ chứ?

Mai Lạc không nhịn được lại chen ngang:

- Sao mẹ biết là con trai?

Vừa nãy bà lão nói chuyện với khách rất hiền hòa, khách khí, nay bỗng dung trở nên hằn học:

- Tôi nói đó là con trai thì là con trai, không phải con trai thì chị không xong với tôi đâu.

Hy Lôi vội vàng cười giả lả:

- Bác ơi, tư tưởng của bác lạc hậu quá, bây giờ con trai hay con gái đều như nhau, chẳng phải chúng ta đều là phụ nữ sao? Sao bác lại coi thường bản thân mình thế?

Bà già nghe thây thây, bỗng dung giả bộ bị điếc:

- Cái gì? Cô nói gì thế?

Hy Lôi bắt lực cười, bị Mai Lạc kéo vào phòng ngủ.

- Cậu xem cái dáng vẻ độc ác của bà ấy với tớ chưa? Lần nào tớ nói với bà ấy là chưa chắc đã sinh được con trai thì bà ấy cứ như thể sắp ăn tươi nuốt sống tớ đến nơi.

- Tùng Phi không nói gì sao?

- Bà ấy khôn lắm! Trước mặt con trai bà ấy, cho dù tớ nói gì cũng vẫn tỏ ra rất hiền hòa, con trai vừa đi là thái độ thay đổi luôn. Cái lần mà Tùng Phi giật quần lót cho tớ ấy, lúc đó bà ấy chỉ mắng con trai vài câu, ngày hôm sau lúc con trai không có nhà, nói với tớ là đồ đàn bà hư hỏng, tôi nói cho chị biết, mấy món đồ bẩn thỉu của chị đừng bắt con trai tôi động vào, nếu còn bắt nó giật thì cẩn thận tôi lột da chị ra. Cậu nghe đi, mẹ chồng cậu biến thái đến đâu thì cũng có bao giờ nói những câu như thế không?

- Trời ơi! - Hy Lôi tròn tròn mắt - Bà ấy là phù thủy à?

Không lâu sau, quả nhiên bà lão bước vào phòng gọi họ ra ăn cơm, Hy Lôi còn thoái thác:

- Cháu không ăn đâu ạ, cháu phải về nhà bây giờ.

- Cơm đã nấu xong xuôi rồi, ăn luôn ở đây đi. - Bà lão rất nhiệt tình. Mai Lạc cũng đánh mắt ra hiệu cho Hy Lôi, Hy Lôi đành ngồi lại. Vừa nhìn vào bàn ăn, chỉ có hai món ăn, đều đựng trong cái bát

to như cái chậu. Một bát là canh bí đao nấu sườn, chỉ thấy có bí đao, sườn thì được hai, ba miếng, lại còn mặn chát nữa chứ. Mai Lạc hỏi:

- Mẹ, một cân sườn con mua sáng nay đâu?

Bà lão cúi đầu ăn cơm:

- À, ở trong nồi ấy, để dành cho Phi Phi! Nó chạy đi chạy lại bên ngoài cả ngày, mệt, bảo nó ăn nhiều một chút, chẳng biết thương chông gì cả, lúc nào cũng chỉ biết ăn một mình.

Hy Lôi cười thâm trong bụng, điểm này thì bà ấy giống y như mẹ của Hứa Ân.

Hy Lôi vốn dĩ ăn cơm rất ít, lại kén ăn, thức ăn mặn chát như thế, mà cũng không được ngon lắm, bởi vậy cô chỉ ăn một bát cơm rồi nói là no rồi.

Mai Lạc nổi giận, tự mình chạy ra nồi nhặt sườn.

Bà lão lúc này mới để ý quan sát Hy Lôi, nói:

- Ăn thế mà đã no rồi à, con dâu bác phải ăn hai, ba bát mới no.

- Cô ấy giờ đang mang thai, ăn cho hai người mà bác, đương nhiên phải ăn nhiều rồi.

- Nhìn cô gái này xem, nét mặt đẹp quá, vừa nhìn là biết có phúc, chắc chắn sẽ sinh con trai. - Một câu nói của bà lão khiến Hy Lôi ngượng ngùng. Bản thân cô mặc dù gầy nhưng đúng là mặt cô tròn trịa hơn Mai Lạc một chút.

Bà lão lại hỏi nhỏ:

- Tùng Phi nhà bác sau này mới quen cháu à?

Hy Lôi không hiểu ý bà, nói:

- Dạ vâng, cháu là bạn của Mai Lạc, hai người họ yêu nhau rồi thì cháu mới quen Tùng Phi.

Bà lão có vẻ tiếc rẻ:

- Bác nói rồi mà, nếu không thì chắc chắn nó sẽ chọn cháu.

Câu nói này vừa thốt ra đã khiến Hy Lôi giật mình, vội vàng đứng lên. Như thế này chẳng phải là đang phá hoại tình cảm giữa cô với Mai Lạc sao?

Mai Lạc lại gầ n, hiển nhiên là đã nghe thấy lời của bà lão, nhưng không hề phật lòng.

Lúc tiễn Hy Lôi ra về, Mai Lạc nói:

- Thế nào, mở mắt ra chưa? Bây giờ nhìn con gái nhà hàng xóm cũng thấy là hơn tớ, đề u sinh được con trai, đề u xứng với con trai của bà ấy.

- Cậu thực sự phải nghĩ cách gì đó, để đuổi mẹ Tùng Phi về quê thôi.

Mai Lạc cười bí hiểm:

- Tớ đã nghĩ ra một cách rồi, cậu chờ mà xem.

Hôm nay là cuối tuần, Tùng Phi được nghỉ, Mai Lạc đề nghị cả nhà ra ngoài thay đổi không khí, bà lão vừa nghe nói thế đã vui

lấ m, từ khi bà tới thành phố A vẫn chưa chính thức được đi chơi ở đâu:

- Đi đi, đi đi, mẹ không biế t đường, đê n đây mà đã đi được đâu đâu.

- Thế đi đâu ạ? - Tùng Phi hỏi.

Mai Lạc đê` nghị:

- Nghe nói hoa anh đào ở chùa Ân Hòa nở rồ i, nhà mình đi ngắ m hoa anh đào nhé!

Bà lão vui vẻ cười.

Vừa ra khỏi nhà, Mai Lạc đang định gọi xe thì bị Tùng Phi ngăn lại, cô sức nháy mắt ra hiệu với Mai Lạc:

- Cũng không xa, lãng phí tiê`n! - Mai Lạc biế t, anh sợ bà lão lại chê hai vợ chồ`ng không biế t tiế t kiệm.

Cả nhà đành ngô`i xe buýt. Vừa lên xe, lập tức đã có một phụ nữ trung niên nhường ghế` cho Mai Lạc, Mai Lạc vẫn chưa quen lấ m, thực ra cô chỉ mới ba tháng, bụng cũng chưa to lấ m, có lẽ vì cô mặc một cái váy bà`u rộng nên thu hút sự chú ý của mọi người, cô ngượng ngùng cười nói:

- Cảm ơn chị!

Người phụ nữ hiê`n hòa cười:

- Không sao, tôi cũng chuẩn bị xuồ`ng xe mà. - Sau đó chị đi về` phía cửa sau của xe. Thực ra nếu để ý thì thấ y những người nhường ghế` cho bà bà`u đa số đê`u là những người phụ nữ đã từng sinh nở, chỉ có phụ nữ mới hiểu nỗi vấ t vả của người phụ nữ có thai.

Mai Lạc vừa mới định gõ ì xuống thì thấy Tùng Phi níu tay mẹ, chỉ vào ghế nói:

- Mẹ, mẹ gõ ì đây! - Bà lão không thấy người khác nhường ghế cho Mai Lạc gõ ì, chẳng nghĩ ngợi gì, gõ ì xuống luôn, vui vẻ nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm cảnh. Lửa giận trong lòng bốc lên, Mai Lạc hằn học lườm Tùng Phi một cái, nghiến răng nói nhỏ:

- Tôi không phải là vợ anh à? Tôi đang mang thai con của ai hả?

Chưa thấy ai làm chông như anh, ghế người ta nhường cho tôi cơ mà!

Tùng Phi cười lấy lòng:

- Có phải là em đi lại khó khăn đâu, đừng ngạc nhiên thế, không thể nào để con thì gõ ì, mẹ thì đứng chứ.

- Thế vừa nãy lúc tôi gọi xe sao anh không cho? Anh thì hiểu cái ba tháng đầu là quan trọng nhất. - Lúc này bên cạnh lại có một người xuống xe, Mai Lạc mới gõ ì xuống. Trần phong ba ban nãy mới tạm dừng lại. Ánh mặt trời rọi qua ô cửa sổ, tràn vào trong xe, nhưng trái tim Mai Lạc vẫn lạnh lẽo như băng. Vì sao? Mẹ chông tới ở, người đàn ông dịu dàng, chu đáo trước đây bỗng dựng biển mất không để lại dấu vết, trở thành một người con trai hiếu thuận với người đàn bà khác. Cô thầm hạ quyết tâm, nhất định phải thành công trong việc đuổi bà lão về quê.

Hoa anh đào ở chùa Ân Hòa nổi tiếng xa gần, cứ tầm tháng 3 là du khách lại đổ về đây nườm nượp. Mai Lạc cầm máy ảnh, liên tục chụp ảnh những bông hoa đào màu hồng, rồi tạo đủ dáng bên các cánh hoa, bắt Tùng Phi chụp cho cô, nói là để lưu giữ lại khoảng thời gian đẹp khi mang thai. Còn bà lão thì vốn là một người phong kiến, vừa bước vào chùa, thấy Phật là lễ, miệng thì lầm bầm đọc

kinh, hy vọng Phật tổ phù hộ cho nhà bà có người hương khói, phù hộ con dâu bà sinh được một thằng con trai.

Từ chùa đi ra, một người ăn mặc như đạo sĩ bèn gọi cả nhà Tùng Phi lại:

- Bói một que nhé, cát hung phúc họa, hôn nhân sự nghiệp, tiền đồ vận mệnh.

Bà lão vừa nghe thầy thế, vội vàng lại gần hỏi:

- Cái gì cũng bói được à? Sinh con trai con gái có bói được không?

Đạo sĩ nhìn bà lão một cái, rồi lại nhìn Mai Lạc, ra vẻ thần bí:

- Cô gái này tuổi Tuất, mệnh lý tương khắc với Thìn, chỉ sợ không địch nổi Thìn, sẽ sinh ra một thiên kim.

Mai Lạc vừa nghe thế đã nhếch mép cười thâm, Tùng Phi thì bực mình thúc giục:

- Đi thôi, nghe người ta nói liên thiên.

Bà lão không hiểu gì, lại hỏi tiếp:

- Tương khắc với Thìn là có ý gì? Có cách gì hóa giải không?

- Chỉ cần tránh xa người tuổi Thìn thì đương nhiên sẽ được hóa giải.

- Nghĩa là chỉ cần tránh xa người tuổi Thìn là sẽ sinh con trai?

Đạo sĩ gật đầu.

Bà lão trầm tư suy nghĩ, bỗng dung nhớ ra:

- Ôi trời, tôi tuổi Thìn mà! Sao mà tôi lại quên mất! Tôi không thể khấ c cháu tôi được, làm thế nào đây! Đại tiên, ngài giỏi thật đấy, cảm ơn nhé! - Tùng Phi móc ra 5 tệ, giục mẹ:

- Đi thôi mẹ, đừng tin cái này.

Dọc đường, bà lão vẫn lẩm bầm:

- Mẹ tuổi Thìn mà, ông thầy bói nói chỉ cần tránh xa người tuổi Thìn là có thể sinh con trai.

Mai Lạc nghe nói thế, cô tình làm ra vẻ:

- Mẹ đừng tin cái này.

Bà lão thì không nghĩ thế:

- Sao lại không tin được, người ta nói chuẩn thế còn gì. Nếu không thì sao biế t con tuổi Tuấ t, mẹ tuổi Thìn? Giờ làm thế nào đây?

- Tuổi Tuấ t với tuổi Thìn xung khấ c nhau, hay là con về quê một thời gian, khi nào sinh thì con lên. - Mai Lạc nói.

Tùng Phi cười nhạo:

- Sao mà tin sái cổ mấ y cái trò này thế. Về quê thì ai chăm sóc cho em. Bô mẹ em số ng cùng với anh chị, làm gì có chỗ nào mà ở.

Bà lão nghe nói thế, vội nói:

- Không được, không được, mẹ đi, mẹ về quê, như thế là đủ xa rồi, không xung khấ c nữa. Mẹ về quê.

Mai Lạc nghe bà nói vậy thật đúng ý mình, nhưng vẫn cô tình níu kéo:

- Mẹ mới tới không lâu, sao lại về` được?

Bà lão vẫn kiên trì:

- Không được, nhất định phải về`, để được con trai là chuyện lớn, mẹ ở đây làm gì?

Mấy ngày hôm nay Tùng Phi vẫn đang đau đáu vì chuyện bất hòa liên tục giữa mẹ và vợ, nay thấy mẹ kiên quyết đòi về` thì cũng không giữ lại nữa.

Trên đường về` nhà, bà lão đã ra quyết định, thu dọn xong hành lý là lập tức về` quê ngay, cuộc sống ở thành phố bà đã được hưởng thụ rồi, toilet cao cấp cũng được ngò`i rồi, hoa anh đào cũng được ngắm rồi, chỉ vài tháng nữa là cháu bà sẽ chào đời, cả đời này bà cũng chẳng còn nuôi`i tiê`c gì nữa. Trong lòng Mai Lạc thì đã cười tươi như hoa.

Nếu không phải vì hòn đá đó, nếu không phải vì cái bậc cấp ché`t tệt thì hôm nay đúng là một ngày tuyệt vời!

Thực ra Mai Lạc chỉ đi tìm vị đạo sĩ đó từ trước, cho ông ta 50 tệ, bảo ông ta bịa ra chuyện Tuấ`t và Thìn tương khắ`c, bà mẹ chò`ng mê tín chắ`c chắ`n sẽ tưởng thật và đòi ra về`. Lẽ ra mọi chuyện đã thành công, nhưng trên con đường đi vào tiểu khu, Mai Lạc không chú ý, giẫm phải một hòn đá nhỏ, trượt chân một cái, ngò`i phịch xuô`ng bậc cá`p, máu lập tức tuôn ra.

Đứa trẻ giữ lại được, nhưng chân phải của Mai Lạc thì bị gãy, trong thời gian ngắ`n không được hoạt động tùy tiện.

Khi Hy Lôi tới bệnh viện thăm Mai Lạc, bà mẹ chông đang ra sức mắ ng mỗ Mai Lạc vẫn còn nắ m trên giường bệnh:

- Đã lớn ngầ n này rồi mà đi đường còn không cẩn thận, cũng may mà đứa bé không sao, nếu không chị đừng số ng nỗi với tôi.

Còn Tùng Phi thì đang khuyên mẹ:

- Mẹ, mẹ đừng đi nữa, mẹ xem chân cô ấy đã bị thê ́ rồi, bác sĩ nói lâ n này là may mắ n, nếu không để ý sẽ bị sảy thai lâ n nữa. Mẹ ở lại chăm sóc cô ấy đi.

- Thê ́ mẹ không đi, ông thầy bói bảo mẹ tương khắ c với nó, không sinh được con trai thì làm thê ́ nào? Không được! - Bà lão vẫn kiên quyê ́ t.

- Mẹ đừng tin mắ y lời ông thầy bói đó nói nữa, họ lừa mẹ đắ y.

Nói không chừng bây giờ cô ấy đã mang thai gái rồi, mẹ đi thì nó biê n thành con trai chắ c.

Bà lão vừa nghe thê ́ đã quát Mai Lạc:

- Đê u tại chị, đê n lúc đó mà không để được con trai thì chị cẩn thận với tôi.

Cái chân bị thương của Mai Lạc lúc này đang đau, bị mẹ con họ nói mãi bực cả mình, thầy mẹ chông lại ở lại, kế hoạch chu đáo của mình bị hỏng, nhắ t thời lử giận cũng bắ c lên:

- Nói đủ chưa hả? Con trai, con trai, tôi bị thương rồi, tôi rắ t khó chịu, thê ́ mà chỉ nghĩ đê n sinh con trai, không để con trai thì chê ́ t chắ c!

Bà mẹ chông thầy thế cũng nổi nóng, Tùng Phi thầy việc không hay bèn vội vàng khuyên nhủ, quay sang máng Mai Lạc:

- Sao lại nói thế! Hồn quá!

Đúng lúc đó Hy Lôi bước vào phòng bệnh nên ba người mới không cãi nhau nữa.

- Còn đau không?

- Hơi hơi thôi! - Mai Lạc thầy Hy Lôi tới thì tâm trạng khá hơn một chút.

- Đứa bé không sao chứ? - Hy Lôi hỏi. Bà lão thầy hỏi tới đứa bé thì lại chen ngang:

- Cháu nội tôi mà làm sao thì chị liệu hồn với tôi!

Mai Lạc bực bội quay đầu đi, Tùng Phi lại khuyên mẹ ra ngoài.

- Đứa bé không sao nhưng tớ thì có.

Hy Lôi an ủi bạn:

- Chân đau một chút thôi, không sao, chịu khó dưỡng bệnh, hay là cậu xin cơ quan cho nghỉ đi, như thế này cũng có đi làm được đâu.

- Tớ không phải nói là chân đau, tớ nói bà áy, lẽ ra chuẩn bị về rồi, giờ chân tớ bị thương, bà áy lại có lý do để không về nữa.

Hy Lôi hạ thấp giọng hỏi:

- Cậu nghĩ ra cách gì để bà áy về à?

Mai Lạc kéo Hy Lôi ghé sát mặt mình, rồi kể lại đầu đuôi cho bạn nghe, Hy Lôi bật cười:

- Trời ơi! Cách này mà cậu cũng nghĩ ra, trong đầ u cậu chứa cái gì thê ́ hả!

- Suyt! Nỗi nhỏ thôi, tớ học theo trong "Hô ̀ng lâu mộng" mà.

- Giỏi ghê nhi! Cậu cứ yên tâm dưỡng bệnh đi, chân cậu bị thương, không thể đi làm được, cũng không thể bắ t Tùng Phi nghỉ làm ở nhà phục vụ cậu đúng không? Mẹ anh á y tạm thời không về ̀ cũng tồ ́t, khi nào khỏe lại thì cậu nghĩ cách khác! Cái đầ u thông minh thê ́ này cơ mà, tớ chịu không nghĩ ra được cách như thê ́, cả ngày chỉ biế ́t ở nhà buồ ̀n bã rơi nước mắ ́t, khiế ́n bản thân mình cũng một đồ ́ng bệnh.

Tùng Phi ở bên ngoài khuyên nhủ mẹ mãi, bà lão bước vào, sa sầ ̀m mặt nói:

- Tôi không về ̀ nữa. Chân chị bị thương, con trai tôi còn phải kiế ́m tiề ̀n để nuôi cái nhà này, không có sức lực chăm sóc chị nữa.

Nó bảo rồ ̀i, ông thầ y bói đố chỉ nói bừa thôi, không tin được, nên tôi không về ̀ nữa. Nó hứa với tôi rồ ̀i, sẽ tìm một người quen để siêu âm, kiểm tra xem là con trai hay con gái, để tôi còn yên tâm.

Tùng Phi cũng an ủi Mai Lạc:

- Dưỡng thương đi, không sao đâu, nói chuyện tử tề ́ với mẹ, đừng cãi lời, nhường mẹ một chút, anh đi làm cũng phải để anh yên tâm chứ, đúng không?

Mai Lạc vừa nghe nói đi siêu âm để xác định giới tính đã tỏ ra khinh bỉ Tùng Phi:

- Anh giỏi thật đầ y, tìm người quen để xác định là con trai hay con gái, thê ́ là con gái thì sao?

Tùng Phi ngượng ngừng cười, nhìn mẹ một cái, nói khẽ:

- Thì cứ nịnh mẹ trước đã, đừng tưởng thật!

Tùng Phi phải đi làm, bà lão tiễn con trai ra ngoài.

Mai Lạc nhìn theo cái lưng đã ra đến cửa, nghiến răng nói:

- Nhìn xem, một cặp mẹ con ngu dốt, nhìn Tùng Phi nhà tớ biến thành cái gì rồi kìa. Tớ thực sự nghi ngờ không biết có phải anh ấy bị tẩy não rồi không.

- Được rồi, Tùng Phi thế là tốt lắm rồi, với cái tính cách đanh đá ấy của cậu, cả ngày người ta nhường nhịn cậu, cậu đừng khiếm anh ấy khó xử nữa.

- Cậu lại còn nói tớ à, lúc nào cũng cả mớ đạo lý.

Đúng thế! Người trong cuộc thì mê, bản thân mình khi phải rơi vào trường hợp tương tự, vì sao cũng chẳng có tí trí tuệ nào nữa?

Ngày trước khi cô buồn bã thì đâu là Mai Lạc an ủi cô, giờ Mai Lạc biến thành người kẻ khổ, còn Hy Lô thì như một bác sĩ tâm lý, thực ra cô cũng là bệnh nhân mà! Bác sĩ không thể tự chữa bệnh cho mình có lẽ là đạo lý này.

Mai Lạc nhanh chóng được xuất viện, xin cơ quan nghỉ phép để ở nhà dưỡng thương. Chiến tranh với bà mẹ chồng cũng cứ thế tiếp diễn. Phản ứng thái kỳ giai đoạn đầu đã bớt dần, cô lại thấy ngon miệng trở lại, lúc nào cũng đói, trong đầu lúc nào cũng chỉ nghĩ tới những món ăn ngon, ngày nào Mai Lạc cũng phải nói với mẹ vài lần:

- Mẹ, nãy ăn đừng cho thêm nước được không? Nãy ăn cho thêm ít dầu được không?

Còn bà lão thì ngày nào cũng hỏi con trai:

- Đã tìm được người quen chưa? Bao giờ thì đi siêu âm?

Tùng Phi ngày nào cũng phải đau đầu đối phó với mẹ và vợ, mệt mỏi vô cùng.

Chương 12: Mua nhà

1.

Cuộc sống của Hy Lôi vẫn khó chịu như thế.

Từ sau khi mẹ chồng lấy tiền để đầu tư cổ phiếu, không bao giờ cô còn nghe thấy thông tin cổ phiếu lên hay xuống nữa. Mẹ chồng cô thì dường như ngày càng quan tâm tới sự thay đổi của cô, Hy Lôi hơi mệt mỏi, đau đầu hay sốt là bà lại vô cùng căng thẳng, đưa Hy Lôi đi khám bệnh, rồi hỏi bác sĩ bằng giọng điệu vô cùng mong mỏi:

- Có phải cháu nó mang thai không ạ?

Nếu nhận được câu trả lời phủ định, mặt bà lập tức sa sầm xuống, lầm bầm nói:

- Lạ thật!

Tháng nào Hy Lôi cũng "bị" rấ t đúng ngày, mẹ chồ ng nề u nhìn thấ y bắ ng vệ sinh trong thùng rác là mặt lại sung lên như bị ai đắ nh, mấ y ngày liê n đá thú ng đư ng nia. Hy Lôi ở nhà lúc nào cũng phải thận trọng, không dám nổi giận, cuố i cùng tìm đư ợc nguồ n gồ c "căn bệnh" của bà, khi kinh nguyệt tới, bắ ng vệ sinh thay ra cũng không dám vứ t vào thùng rác mà nhét vào túi rô i lúc nào ra ngoà i thì vứ t.

Cuố i cùng mẹ chồ ng không nhin đư ợc nữa, sau bữa tồ i, nhân lúc bên cạnh không có người, bà thận trọng hỏi:

- Hy Lôi, có phải con bị bệnh gì không, hay là đê n bác sĩ khám xem sao?

- Dạ không có! Con khỏe lắ m, mấ y hôm nay có bệnh tậ t gì đầ u.

- Hy Lôi không hiểu mẹ chồ ng nói thế ́ là có ý gì.

- Ý mẹ là có phải con mắ c bệnh gì như kiể u vô sinh mà con không biế t, đi khám xem sao nhé.

Lúc này Hy Lôi mới hiểu ý của mẹ chồ ng, vừa xấ u hỏ vừa giận:

- Không có, không đầ u.

- Thế ́ con còn uồ ng thuồ c tránh thai nữa không?

- Không, không ạ! - Hy Lôi lập tức lắ c đầ u.

- Lạ nhi! Thế ́ sao bây giờ vẫn chưa có thai! - Mẹ chồ ng vừa ra ngoà i, vừa lắ m bắ m nói, sau đó quay lại nhìn vào phòng Hy Lôi một cái, rô i lại nói:

- Không đư ợc, ngày mai mẹ sẽ đư a con đi khám.

Hy Lôi nghe mẹ chồ ng nói thế ́ thì đầ u cả đầ u.

Hơn 10 giờ tối Hứa Bân mới tiếp khách xong, say mèm quay về nhà, vừa bước vào phòng đã ngã phịch xuống giường, nhìn Hy Lôi đang giận dữ nhìn mình, Hứa Bân lại mượn hơi rượu, cười hỉ hả:

- Bà xã, bà xã, anh yêu em lắm, yêu em lắm!

Hy Lôi lắc lắc Hứa Bân, nói:

- Anh thực sự yêu em không?

- Yêu! - Hứa Bân lúc này đã hơi mơ màng, một âm thanh mơ hồ thoát ra từ cổ họng.

- Thế bọn mình thuê cái nhà rồi ra ngoài ở nhé.

Hứa Bân lại ngẩng đầu lên:

- Vì sao chứ? Em thuê nhà anh không đủ tiền à!

- Không phải, mẹ anh bây giờ thầy em không có thai, nói là em bị vô sinh, bắt em ngày mai đến bệnh viện kiểm tra, em không chịu nổi, em muốn chuyển ra ngoài.

- Được thôi, chuyển ra ngoài, chuyển ra ngoài!

- Thật không? Anh đừng ý rồi đấy nhé! - Hy Lôi kinh ngạc đẩy đẩy Hứa Bân, anh đã vang lên tiếng ngáy đều đều, miệng lẩm bẩm nói gì đó, tất cả chỉ là những lời nói trong lúc say của anh thôi.

Trái tim Hy Lôi lại lạnh lẽo như băng.

Ngày hôm sau là cuối tuần, bỗng chông dậy từ sớm để đi tập thể dục, mẹ chông thì sáng sớm đã gọi to ngoài phòng khách:

- Dậy thôi, dậy thôi.

Hứa Bân nghe thầy, lật người một cái rồi ngủ tiếp. Hy Lôi cũng nghe thầy tiếng gọi của mẹ chông, thầy Hứa Bân chẳng có phản ứng gì, cũng thản nhiên ngủ tiếp.

Vừa mới nhắm mắt vào đã nghe thầy tiếng "cô c cô c", Hy Lôi tưởng là âm thanh do mẹ chông quét nhà gây ra nên không để ý.

Một lúc sau, tiếng cô c cô c dừng lại, cửa phòng ngủ chợt kẹt một tiếng, Hy Lôi lập tức tỉnh giấc, ngồi dậy. Thầy mẹ chông đang thò nửa người qua khe cửa, nói:

- Dậy đi, nhìn xem mấy giờ rồi!

Hy Lôi dụi mắt, mới 8 rưỡi sáng thôi mà. Hứa Bân cũng thức giấc, cả n nhả n:

- Ngày nghỉ cũng không cho người ta ngủ thêm một chút! Bực mình!

Mẹ chông mặc kệ, lại nói:

- Hy Lôi, dậy đi, mẹ đưa con đi khám bệnh!

Hứa Bân thầy mẹ nói thế cũng tỉnh hẳn, hỏi Hy Lôi:

- Em bị ốm à, không khỏe chỗ nào?

Hy Lôi bực mình đẩy tay Hứa Bân ra:

- Không sao, vẫn khỏe lắm.

Mẹ chông đi tới sát bên giường, kéo dài giọng nói:

- Có bệnh thì đi khám sớm, biết là mình mắc bệnh gì thì mới uống thuốc được chứ, cho dù là có bệnh thì bố mẹ đều là người hiểu biết, cũng không chê bai gì đâu.

Hứa Bân ngỡ ngác. Hy Lôi không chịu được nữa:

- Con không bị bệnh, con không bị bệnh!

- Mẹ, rốt cuộc là làm sao? - Hứa Bân hỏi.

- Các con đã cưới lâu thế rồi mà không thấy có thai, mẹ sốt ruột lắm nên muốn đưa Hy Lôi đi khám xem có phải bị bệnh gì không, nhưng mà nó không chịu đi.

Hứa Bân biết rõ nguôn cơn thì cười khỏ:

- Mẹ, mẹ đừng có lo lắng vợ vẫn được không? Ra ngoài đi, để con ngủ thêm lát nữa.

Mẹ chônng vẫn kiên trì bắt Hy Lôi đi bệnh viện. Cuối cùng Hy Lôi không nhịn được nữa, bùng nổ:

- Con không bị bệnh, cho dù có bị thì tự con cũng biết đi khám, con không phải trẻ con, không cần người khác phải đưa đi. Còn nữa, cưới được bao lâu rồi? Mới nửa năm là cùng, nửa năm không có thai thì bảo là bị vô sinh sao? Lần đầu tiên con nghe nói thế đây.

Vả lại con dùng biện pháp ngừa thai vì không muốn có con ngay bây giờ, con không bị bệnh!

Vừa nói xong, mẹ chônng đã khựng lại, đồng dục chấ t vấ n:

- Biện pháp gì, thuốc của chị tôi vút hết đi rồi, chị còn dùng biện pháp gì?

Hy Lôi nhảy xuống giường, lônng ngực phập phônng:

- Con dùng biện pháp gì mẹ không phải lo, đây là đời tư của con, con muốn có con lúc nào là chuyện giữa vợ chồng con, không để người khác điêu khiển đâu.

Mẹ chồng nghe thấy thế thì càng nóng ruột, mình đã mất bao nhiêu công sức để vượt thuốc ngừa thai của Hy Lôi đi, không ngờ con dâu vẫn lên sử dụng phương pháp khác. Bà giận quá, lục lợi khắp phòng, tủ đầu giường, bàn đọc sách, ngăn kéo.

Hy Lôi nhìn bà mẹ chồng như đang nổi điên, rồi nhìn Hứa Bân vẫn ngơ ngác như phỗng trên giường thì hét lên:

- Hứa Bân, anh có làm gì đi không hả?

Hứa Bân bắt lục xuống giường, kéo mẹ mình lại, khuyên:

- Mẹ, đừng tìm nữa, sao mẹ không chịu nhớ cho con, đừng tùy tiện lục lợi đồ của người khác.

Mẹ chồng chẳng ngẩng đầu lên, miệng vẫn cắn nhẩn:

- Cái gì mà người khác, đây là nhà của tôi, tôi không được tìm đồ sao. Để ở đâu? Ở đâu? Lấy ra cho tôi!

- Mẹ! - Hứa Bân hét lên một tiếng, cuối cùng cũng nổi cáu với mẹ, - Mẹ, mẹ để con sống vài ngày yên ổn được không?

Mẹ chồng giật mình trước tiếng hét của con trai, đứng khựng lại, rồi ngơ ngác nhìn xuống sàn nhà lạnh buốt, bắt đầu khóc rấm rứt:

- Tôi có gì sai, tôi muốn sớm có cháu thì có gì sai? Anh chị ngày nào cũng đi làm, một mình tôi ở nhà cô đơn, chẳng có ai để nói chuyện, tan làm rồi còn háu hạ anh chị ăn uống, rồi ai lại làm việc đó, người xem tivi cùng tôi cũng chẳng có, vợ anh cả ngày sung

sĩa mặt mày với tôi, nhà này lạnh lẽo như không người, chẳng có chút sinh khí, tôi muố n có đũa cháu thì sai sao?

Mẹ chồ ng nói rấ t đau lòng, nước mắ t nước mũi giàn giụa, Hứa Bân và Hy Lôi đê u không nói gì nữa.

Hứa Bân thương mẹ, dìu bà đứng dậy, khuyên nhủ:

- Mẹ, đừng khóc nữa, để con khuyên Hy Lôi, được không?

Nhưng Hy Lôi vẫn kiên trì với lý lẽ của mình, sao cô có thể khuấ t phục trước ý chí của mẹ chồ ng được. Thấ y Hứa Bân ngả về phía mẹ anh, Hy Lôi lập tức thể hiện rõ lập trường của mình:

- Bao giờ sinh con tự con có kế hoạch, con không để người khác làm đảo lộn cuộc số ng của con đâu. Mọi người mà ép con, con sẽ ra ngoài ở.

- Ai bảo ra ngoài ở? - Bên ngoài vang lên tiế ng của bô chồ ng, không biế t ông về nhà từ lúc nào, thấ y cả nhà như đang có chiế n tranh, bèn bước vào phòng hỏi, - Ai muố n chuyên ra ngoài? Sao thê ? Lại cãi nhau à, có vấ n đê gì thì cùng nhau giải quyế t mà, hờ một chút là đòi chuyên ra ngoài, đê u là người một nhà cả, truyề n ra ngoài người ta lại cười cho.

Lời nói của bô chồ ng như đang muố n an ủi mọi người, nhưng đã thể hiện rõ lập trường của ông: "Không thể chuyên!".

Hy Lôi nghĩ lại cuộc số ng gò bó, tù túng sau này mà cô phải chịu đựng, trái tim đã một màu đen tồ i.

Mẹ chồ ng lại tô cáo với chồ ng:

- Em đã bảo nó mau sinh một đũa bé mà nó không chịu, cãi lời em, cả ngày lén uố ng thuố c ngừa thai!

Bố chông đỡ bà đứng dậy, nói:

- Đi thôi, về phòng, chuyện sinh con thì từ từ bàn sau! - Khi ông nói câu này, quay sang liếc Hy Lôi một cái, lần đầu tiên ông thể hiện rõ lập trường của mình, ông ủng hộ vợ mình, muốn con dâu sinh một đứa con, chỉ có điều phải bàn bạc cẩn thận.

Bố mẹ chông đã ra ngoài. Hứa Bân vẫn im lặng. Hy Lôi mở lời:

- Em không chịu nổi mẹ anh nữa, em phải chuyển ra ngoài, ngày mai em sẽ đi tìm nhà.

Hứa Bân giờ vẫn còn rồ i bởi vì cảnh tượng ban nãy, nghe Hy Lôi nói vậy lại càng bực mình hơn:

- Đừng quậy nữa được không. Không nghe bố nói à, không được chuyển ra ngoài.

- Lời của bố anh là thánh chỉ à, ông ấy không cho chuyển thì không được chuyển à? Nhìn mẹ anh xem, trước mặt em mà còn lục lọi đồ trong phòng em, khi em không có nhà, bà ấy còn thoải mái hơn ý chứ! Chẳng có ý thức về đời tư của người khác gì cả. Em là người làm công tác viết lách, ngay cả không gian riêng của em cũng không có sao? Ngày mai em sẽ đi tìm nhà.

Thầy Hy Lôi có vẻ nghiêm túc, Hứa Bân cũng sợ hãi, vừa nịnh vừa khuyên:

- Xin em đừng quậy nữa, em chuyển ra ngoài thì để mặt mũi của bố anh vào đâu! Anh xin em mà!

Hy Lôi bình tĩnh lại suy nghĩ:

- Ai quậy chứ, thế anh đi nói với mẹ anh, đừng có nhắc chuyện sinh con nữa, tâm trạng của bà ấy em hiểu được, nhưng bây giờ

không thể có con, em có sự nghiệp của em, năm nay mọi người đều đang tranh giành cái chức Phó chủ biên, chờ qua năm sau, ổn định hơn một chút rồi nghĩ tới chuyện ấy.

- Được, anh sẽ nói với mẹ.

- Còn nữa, từ ngày mai, khi đi làm em sẽ khóa cửa, nếu anh đi muộn hơn thì anh khóa.

Hứa Bân nghe thế đã không vui:

- Thế để làm gì? Làm thế chả khác nào phòng trộm, để người ta thây lại không thoải mái.

- Nhưng em không như thế, bà ấy cứ vào phòng em lục lọi, em đã nói mấy lần rồi mà vẫn thế! Em chẳng còn cách nào khác!

- Đừng khóa cửa, như thế không tốt, để anh nói với mẹ, anh hứa đấy.

Hứa Bân dậy rửa mặt, nhân tiện đi vào phòng mẹ mình, không biết anh nói thế nào với mẹ mà bữa trưa khi ăn cơm, sắc mặt mẹ chùng vẫn nặng trịch trịch, cũng không nói năng gì với Hy Lôi, không nhắc tới chuyện sinh con.

Sáng sớm thứ hai rời khỏi nhà, lúc đi ra khỏi phòng ngủ, Hy Lôi nghĩ ngợi một lát nhưng rồi vẫn không khóa cửa phòng, chỉ khẽ khàng đóng lại, làm một hành động giả vờ, ý là đang nói đừng ai bước vào. Hy vọng mẹ chùng có thể hiểu.

Đã đến văn phòng từ lâu mà mãi không thấy Tiểu Lộ tới. Bình thường ở cơ quan, quan hệ giữa Hy Lôi với Tiểu Lộ là tốt nhất, cô thích tính cách thoải mái của bạn, thấy bạn chưa tới, cô cũng hơi lo, đang định gọi điện thoại hỏi thì nghe thấy một đồng nghiệp tên Tường Vi ở cùng phòng nói:

- Ôi, Tiểu Lộ xui thật, ốm mà cũng bị trúng độc than.

- Cậu nghe ai nói thế, trúng độc khí than, có nghiêm trọng lắm không?

- Sếp bọn mình nói chứ ai, tôi qua, nghe nói là đã cấp cứu tỉnh lại rồi, giờ vẫn nằm trong bệnh viện thành phố.

Vừa tan ca, Hy Lôi đã gọi điện thoại cho Tiểu Lộ, nói là tới thăm cô, hỏi nằm ở phòng bệnh số mấy. Tiểu Lộ nghe có vẻ rất yếu ớt, bên kia điện thoại đáp ứng:

- Không cần tới đâu, tớ xuất viện về nhà rồi, không sao!

Hy Lôi không hiểu rõ nguyên cơn, vẫn quan tâm hỏi:

- Thế sao được, hai đứa mình bình thường thân với nhau như thế, cậu lại luôn chăm sóc tớ, bây giờ cậu gặp chuyện, tớ không đi thăm cậu thì còn ra gì.

- Thế được rồi.

- Vẫn ở tiểu khu Nhã Uyển hả? - Hòì Tiểu Lộ cười, Hy Lôi từng tới nhà cô, một tiểu khu rất xinh đẹp, một căn phòng rộng rãi và sang trọng.

Ở bên kia điện thoại, Tiểu Lộ thở hắt hắt một lúc lâu rồi mới ậm ừ nói:

- Không, tớ không ở đó nữa, tớ ở nơi khác. - Sau đó nói một địa chỉ ở một nơi khá hẻo lánh.

Hy Lôi thấ y nghi ngờ trong lòng, theo như địa chỉ mà Tiểu Lộc nói, cô bắ t taxi rẽ đông rẽ tây mãi, cuô i cùng cũng tìm được nơi bạn số ng. Đó là một căn nhà cũ của một cơ quan, ở tâ `ng một, có hai phòng, đường đi là phòng khách, bày một cái bàn thấ p, căn phòng lớn hơn một chút là phòng ngủ của vợ chồ ng Tiểu Lộc, chồ ng Tiểu Lộc là một giáo viên mỹ thuật trung học, phòng còn lại bày đầ y tranh và đồ ` dùng của chồ ng cô.

Hy Lôi đặt túi hoa quả trong tay xuô `ng, lúc này mới để ý thấ y một bên mặt của Tiểu Lộc vàng vọt vô cùng, không còn vẻ xinh xắ n và sinh động như thường ngày nữa.

- Rồ t cuộc là có chuyện gì, sao lại bị trúng độc khí than?

Tiểu Lộc cười khỏ:

- Đây là nhà thuê, nước nóng đun bắ ng khí than, hôm qua lúc tớ tắ m, anh â y lại không có nhà, không biế t vì sao khí than bị rò ra ngoài, tớ ngắ t đi từ lúc nào không biế t, cũng may bên cạnh có hàng xóm, nế u không thì chắ c tớ mắ t mạng rồ i.

- Sao lại bắ t căn như thế , cậu dùng bình nước nóng gì mà sao lại bị rò khí than! - Hy Lôi đi vào nhà vệ sinh ngó một cái, quay ra nói. - Cái này cũ quá rồ i, còn dùng được không? Đúng rồ i, sao cậu lại chuyển sang số ng ở đây, nhà cậu có nhà to không ở, chạy tới đây chịu khổ làm gì, chẳng nhẽ cậu cũng mâu thuẫn với mẹ chồ ng.

Vừa nhắ c tới câu này, nước mắ t Tiểu Lộc đã giàn giụa:

- Nhà to thì sao, nhà to đế n mắ y cũng là của người ta, chẳng có liên quan gì với tớ cả, người ta muố n cho cậu ở thì cậu được ở, không

muôn cho cậu ở thì đuổi cậu ra ngoài. Trước khi cưới tớ còn nghĩ, nhà họ to như thế, mẹ chồng lại mất chồng từ trẻ, nuôi con trai một mình chẳng dễ dàng gì, tính tình lại thoải mái, dễ sống, tớ còn ngây thơ nghĩ rằng, sau này cưới xong sống chung với nhau, nhất định phải cư xử thật tốt với mẹ chồng, không ngờ vừa mới cưới nhau được một tháng thì đã bắt bọn tớ dọn ra ngoài. Cả nhà đều là lừa đảo, lừa đảo.

Tiểu Lộc vừa nói vừa khóc rấm rức, tỏ khổ mẹ chồng một hôm, thì ra khi còn trẻ, mẹ chồng cô là diễn viên của đoàn ca múa, mất chồng từ trẻ, tính tình khoáng đạt, một mình nuôi nấng con cái, khi sắp về hưu, cơ quan phân cho một căn nhà chung cư với 4 phòng ngủ và 1 phòng khách. Lúc con trai cưới, bà đã đồng ý cho con trai và con dâu sống chung, sau khi cưới cũng chẳng có mâu thuẫn gì, nhưng đột nhiên lại yêu cầu họ tự ra ngoài tìm nhà, sống độc lập, nói là mình vất vả cả đời, cũng tự do cả đời, giờ đến lúc hưởng phúc rồi, không muốn người khác làm ảnh hưởng tới cuộc sống của bà. Mặc dù đã nghỉ hưu nhưng ngày nào bà cũng tham gia rất nhiều hoạt động, đoàn ca múa người già, đội người mẫu Tịch Dương, còn thường xuyên đi các tỉnh khác để biểu diễn, bản thân bà cũng có nhiều bạn bè, cuối tuần cùng nhau đi leo núi, nếu không thì tới nhà ai đó tập múa tập hát, cuộc sống của bà ấy rất thú vị, bận nhưng mà vui, nói chung về tinh thần rất là đầy đủ. Con trai cưới xong, bà cảm thấy bọn tớ làm phiền tới cuộc sống của mình, thế nên bảo bọn tớ chuyển ra ngoài tự lực cánh sinh, cũng chẳng có yêu cầu gì với con trai con dâu, không hỏi han đến, ai sống của người đó.

Hy Lôi nghe vậy, thàm tháy kỳ lạ, mẹ chồng như thế mà lại ở vào cái độ tuổi này thì đúng là hiếm có, Hy Lôi rất thích. Cô thở dài:

- Thực ra mẹ chò`ng cậu cũng chẳng có gì sai, người già và con cái số`ng riêng ra, không ai làm phiê`n ai, như thế` cũng tốt, không nảy sinh mâu thuẫn.

- Đúng là không sai, số`ng riêng cũng tốt, nhưng vì sao ban đầ`u không nói rõ ràng ra, lúc mới cưới thì cho bọn tớ cưới ở nhà to, vừa cưới xong thì dỡ chúng, thế` chẳng phải là lừa gạt à? Tớ yêu câ`u thấ`p lắ`m, tóm lại là nghĩ nhà họ có nhà, cũng chẳng quan trọng là của ai, được ở là được rồ`i, không ngờ lại như thế`, mẹ anh á`y từ sau khi bọn tớ chuyển ra ngoài, chưa bao giờ tới giúp bọn tớ cái gì, đầ`u vừa mới đi làm, thanh niên số`ng ở ngoài, thuê nhà cũng khó khăn lắ`m, mùa đông không có lò sưởi, mùa hè thì nóng điên người, không thương tớ nhưng cũng chẳng thương con trai, chưa thấ`y bà mẹ nào ác thế`.

- Đừng nói thế`, suy nghĩ của mỗi người khác nhau, mẹ chò`ng tớ mà được như mẹ chò`ng cậu thì nắ`m mơ tớ cũng cười, nế`u mà được như nhà cậu, không can thiệp vào cuộc số`ng của bọn tớ thì cho dù phải thuê nhà ở ngoài tớ cũng vui lòng.

Nghe Hy Lôi nói thế`, Tiểu Lộc thấ`y lòng mình thoải mái hơn nhiê`u, cười nói:

- Để cậu số`ng trong cái nhà nội mô`c này, nhìn xem ở dưới bàn còn có mộc nhĩ kia kìa, xem có nói thế` không?

- Ôi, dưới bàn có mộc nhĩ á?

Tiểu Lộc cười khỏ`:

- Chưa nghe nói phải không! Còn có chuyện ly kỳ hơn cơ! Buổi tồ`i còn có ma nữa! Nửa đêm đèn điện tự nhiên sáng trưng. - Hy Lôi nổi cả gai ốc, kinh ngạc hét:

- Không phải chứ!

Trên đường về nhà, Hy Lôi nghĩ, các bà mẹ chôn trên thế giới này đúng là mỗi người một kiểu, chẳng ai giống ai, có người thì giống con gà mẹ, ra sức ôm con vào lòng, có người thì giống con chim ưng, ra sức đẩy con ra ngoài. Rồi cuộc kiêu mẹ chôn nào là tốt đây?

Buổi sáng, Hy Lôi kiểm tra xong bản thảo, uống nước nghỉ ngơi, một tin tức có liên quan về "Phân nhà phúc lợi" trên báo thu hút sự chú ý của cô.

- Tiểu Lộ, tớ đọc cho cậu nhé: 10 năm sau khi ngừng việc phân nhà phúc lợi ở Trung Quốc, vẫn có một lượng lớn người sống bên ngoài con sông của giá nhà đất tăng cao, được hưởng sự ưu đãi và thuận tiện do chế độ phân nhà mang lại. Rất nhiều cơ quan của Đảng, quân đội, trường học chuyên nghiệp, doanh nghiệp quốc doanh lớn đều liên tục áp dụng các hình thức "tự xây nhà". Những cơ cấu mang màu sắc "cơ quan quốc gia" này đều đang dùng danh nghĩa của "nhà nước" để chiếm thặng dư giá nhà đang ngày một tăng cao.

Tiểu Lộ lên tiếng:

- Chỉ là một hình thức khác của phân nhà phúc lợi thôi mà, nhưng những cơ quan có nhà phúc lợi cho nhân viên cũng được lắm, sao chúng ta không may mắn như thế nhỉ! Bao giờ tớ mới được ở nhà mới, thoát khỏi cái ổ chó hiện nay đây, để tớ cho bà mẹ chôn ích kỷ của tớ biết mặt.

Hy Lôi cũng cảm thán:

- Đúng thế, có nhà rẻ thì tớ cũng mua một căn, thế thì không cần phải để ý tới sắc mặt của mẹ chồng nữa, cũng không cần phải giấu giếm thuộc tránh thai với bao cao su nữa. Tớ cũng có thể mời bạn bè tới nhà uống trà, ăn cơm.

Không ngờ chuyện nhà cửa mà hai người bàn bạc với nhau buổi sáng, ngay buổi chiều đã được đưa vào cuộc họp, và là một tin tức tốt khiến mọi người đều phấn chấn. Tổng biên tập nói, đơn vị cấp trên mới xây một số căn hộ ở khu vực vành đai 3 phía Nam, nhà lớn, nhỏ, vừa đều có, sẽ bán ra với giá "kinh tế" nhất. Tòa soạn báo và các đơn vị có liên quan cấp dưới đều sẽ được chia một lô.

Tin này vừa thông báo, mọi người đã thì thào bàn tán với nhau, ai cũng vô cùng hứng khởi. Bất luận là lúc nào, việc mua nhà với người Trung Quốc mà nói đều là việc lớn, mà mua được nhà giá rẻ thì đúng là việc lớn mà họ luôn mơ ước. Ai cũng biết, giá nhà có hỗ trợ của cơ quan có nghĩa là gì.

Kết thúc, Tổng biên tập lại bổ sung thêm một câu:

- Ai có ý định mua nhà thì trước khi tan ca tới phòng Chủ nhiệm để đăng ký.

Còn chưa hết giờ làm, Tiểu Lộ đã kéo Hy Lôi đi đăng ký. Cô đăng ký luôn một căn nhà hai phòng ngủ. Hy Lôi trừ trừ một lát rồi cũng đăng ký một căn hộ nhỏ.

Lúc ở cơ quan đi ra, Hy Lôi hỏi:

- Cậu có tiền không? Mặc dù rất rẻ nhưng cũng phải mười mấy vạn đấy.

- Yên tâm đi, chỉ cần có một căn nhà vừa ý thì đi vay thêm cũng được. Tớ chịu đủ cuộc sống trong căn nhà đó rồi. - Tiểu Lộ thở phào một hơi, cứ như thể ước mơ đã được thực hiện, hòn đá đè nặng trong tim đã được bỏ xuống.

Trong lòng Hy Lôi thì vẫn do dự, chút tiền của cô đã đầu tư cổ phiếu, cho dù lấy hết ra thì cũng không đủ, không biết nhà Hứa Bân có chịu bỏ ra thêm một chút không.

Buổi tối khi ăn cơm, Hy Lôi vẫn do dự không biết có nên nói ra hay không.

Bố chồng ăn cơm xong thì ngồi đọc báo, vô tình nói với mẹ chồng:

- Anh thầy trên báo nói gần đây thị trường cổ phiếu không ra sao cả! Cứ chia liên tục như thế này thì có khi tiền vốn cũng chẳng còn.

- Thế thì làm thế nào, tiền để trong ngân hàng chẳng được bao nhiêu lãi, vả lại em số may, hai năm nay cổ phiếu mà em mua chẳng có cái nào giảm cả.

- Giảm thành xu thế chung rồi, không giảm chỉ là tạm thời thôi.

- Hay là rút tiền ra, mua căn nhà, nhà sau này sẽ lên giá. Hơn nữa anh nghĩ, lúc nào đó đón bố mẹ lên, nhà ở đây cũng không đủ sống, hay là mua cho vợ chồng Hứa Bân một căn nhà phòng khi cần dùng.

Mẹ chồng vừa nghe nói vậy đã lập tức phản đối:

- Mua nhà để đầu tư thì em không có ý kiến, nhưng còn đón bố mẹ anh lên thì đừng có mơ! Em không sống với họ đâu.

Bố chông cũng chỉ nói thế để thăm dò, nay thấy bà phản ứng kịch liệt như thế thì lại nói:

- Được rồi, ăn cơm đi, coi như anh chưa nói gì.

Hy Lôi lúc này mới thận trọng nói:

- Bố, nếu muốn mua nhà thì hay là mua ở cơ quan con, 1m2 chưa tới 2000 tệ, rất rẻ, nếu nhà ở cùng khu vực đó phải hơn 3000 cơ.

Mẹ chông vừa nghe nói thế, mắt đã sáng lên:

- Sao không nói sớm! Ở chỗ nào, có những kiểu nhà ra sao?

Hứa Bân cũng rất có hứng thú, hỏi hết chuyện này đến chuyện khác.

Hy Lôi bèn kể về tình hình mà Tổng biên tập vừa công bố lúc sáng và tình hình nhà đất mà mình được biết cho mọi người nghe, cả nhà đều cảm thấy rất được, có thể suy nghĩ, đều thống nhất là bảo Hy Lôi cứ đăng ký một căn.

Mẹ chông khẳng khái nói:

- Tiền thì không phải lo, theo như giá mà con nói thì nhà mình có thể trả được hết, không lo.

Hy Lôi lúc này mới yên tâm. Buổi tối nằm trên giường, tâm trạng cô vô cùng thoải mái, dường như sắp được vào ở nhà mới đến nơi, bèn mơ mộng:

- Nghe nói nhà đó đã làm trăn rồi, chỉ cần trang trí lại một chút là bọn mình có thể được ở nhà mới rồi, sống thế giới chỉ có hai chúng ta rồi.

- Xem em tưởng bỏ kìa.

Ngày giao nhà đang đến gần, vì là nhà nội bộ của cơ quan, không thể trả góp, nên ngày nào Tiểu Lộc cũng vô cùng bận rộn, vay mượn khắp nơi, cứ tới giờ cơm trưa là lại thầy Tiểu Lộc gọi điện thoại cho bạn học cũ, họ hàng gần xa, thậm chí cả những người bạn mới quen trên mạng:

- Cậu có tiền thừa không, cho tớ vay một chút. Mua nhà mà!

Trả cậu nhanh thôi. Rồi cuộc là cậu có hay không?

- OK! - Tiểu Lộc cúp điện thoại rồi ngó đi xuống.

- Đủ tiền rồi à.

- Không vấn đề gì nữa, tớ để dành được bốn, năm vạn, mẹ tớ cho năm vạn, không cần trả, một ông anh họ cho vay ba vạn, chớ ngớng tớ cũng vay của bạn bè một ít, tương đối rồi. Mẹ anh ấy thì không cho một xu. Tức chết lên được. Bà ấy nói đã nuôi con trai thành người, hoàn thành nhiệm vụ, hết trách nhiệm rồi, bây giờ là lúc bà ấy hưởng thụ. Bà ấy có tiền chỉ để hưởng thụ thôi, nói năm nay sẽ đi du lịch châu Âu 10 ngày.

- Được rồi, đừng giận nữa, dù sao cũng giải quyết xong rồi.

- Cậu thì sao?

- Nhà anh ấy đồng ý bỏ tiền ra, tớ không phải lo nữa.

Tiểu Lộc vừa nghe thầy thế đã chép miệng:

- Còn nói nhà người ta không tốt, thầy chưa, cậu chẳng phải lo lắng gì, sướng biết bao. - Hy Lôi nghĩ lại cũng thấy đúng.

Buổi tối trên bàn ăn, nói tới chuyện hôm sau sẽ giao nhà, mẹ chột nói:

- Tiễn mẹ chuẩn bị xong xuôi rồi, sáng sớm mai cùng đi ngân hàng rút!

Ăn cơm xong, Hy Lôi vui vẻ đi rửa bát.

Bố mẹ chột đã ra ngoài nói chuyện với Hứa Bân.

Một lát sau mẹ chột bước vào, lục tìm cái gì đó trong tủ lạnh, rồi lại gõ vào giỏ thức ăn, giả vờ như rất bình thường, cuối cùng thu hết dũng khí để hỏi:

- Nhà ở cơ quan con mua rồi thì ghi tên ai?

Hy Lôi cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, trả lời luôn:

- Con ạ.

- Không thể viết tên Hứa Bân à?

- Không ạ, đây là nhà bán trong nội bộ cơ quan, chỉ có thể ghi tên của nhân viên cơ quan thôi, có phải nhà thị trường đâu.

- À.

Mẹ chột hỏi xong lại đi ra ngoài.

- Mẹ nói câu này con đừng giận nhé, mẹ chỉ nói nếu thôi, nếu con với Hứa Bân không ở được với nhau, phải ly hôn, thì căn nhà đó là của ai?

- Cái này chắ c là tài sản chung, mẹ hỏi Hứa Bân xem, anh á y học luật mà. Vả lại đang số ng yên lành thế này, sao tự nhiên lại ly hôn!

Mẹ chồ ng lại ra ngoài rô i không thắ y quay vào nữa.

Buổi tồ i khi đã đi ngủ, Hy Lôi thắ y lo lắ ng bèn hỏi Hứa Bân:

- Mẹ anh vừa nắ y hỏi em, nhà đứng tên ai, ly hôn thì là của ai là có ý gì? Sợ em ly hôn với anh để nuố t chừng cái nhà à? Bà á y có phải hớ i hận rô i, không muố n bỏ tiề n ra nữa không?

- Người già mà, nghĩ nhiề u, vắ t và kiế m tiề n nên hỏi thế thôi.

Buổi sáng hôm sau, mẹ chồ ng không hê` dậy sớm như mọi khi.

Hy Lôi bảo Hứa Bân vào giục bà, Hứa Bân bước vào một lát rô i đi ra nói, mẹ không khỏe, để lát nữa bà đi rút tiề n rô i mang thẳng tới cơ quan cô. Hy Lôi thắ y nói thế thì cũng không nghĩ ngợi gì, vội vàng đi làm.

Ở cơ quan chờ mãi, đã hơn 10 giờ mà không thắ y mẹ chồ ng mang tiề n đế n. Hy Lôi hơi số t ruột, bèn gọi điện cho Hứa Bân, Hứa Bân nói là để anh hỏi xem sao. Chỉ hỏi một câu mà hơn nửa tiề ng sau không thắ y gọi điện thoại lại. Hy Lôi lại gọi điện thoại cho Hứa Bân, Hứa Bân á p úng:

- Mẹ anh nói tiề n còn mắ c trong cỗ phiế u, bây giờ mà rút ra thì tổn thắ t nhiề u lắ m.

Hy Lôi nghe vậy càng số t ruột hơn:

- Thế là có ý gì, chẳng phải đã hứa rô i sao, lúc trước mẹ anh nói gì? Không chịu cho thì nói rõ ra, sao ban đầ u còn hứa với em!

- Có phải là không đồng ý cho đâu, tại bị kẹt trong cổ phiếu u mà!
- Hứa Bân vẫn biện giải cho mẹ mình.

- Thế còn ba vạn của em đâu, lấy ra cho em, em đi vay thêm, không cần nhà anh nữa, được chưa?

- Chỗ đó đủ làm sao được, em định đi đâu vay, trả thế nào? Anh không muốn mang nợ vào người đâu. Anh không trả nợ cho em đâu!

- Hứa Bân, anh là đồ khôn nạn! - Cúp điện thoại, Hy Lôi nắ m bò ra bàn, giận tới mức ứa nước mắt. Các đồng nghiệp thấy Hy Lôi vô n thường ngày hòa nhã, dễ tính, nay lại chửi người khác thì ai cũng lựa lời an ủi.

Hy Lôi không muốn thể hiện sự yếu đuối của mình trước mặt mọi người, không muốn để người khác nhìn thấy cuộc hôn nhân đã thủng lỗ chỗ của mình, đành phải lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng nói:

- Không sao đâu!

Chuyện mua nhà đã thất bại vào phút cuối cùng quan trọng nhất, về tới nhà, mẹ chồng cũng không nói lấy nửa chữ về việc này, cứ như thể chưa bao giờ đồng ý, cũng chưa bao giờ hối hận. Mọi quan hệ giữa Hy Lôi với mẹ chồng rơi vào một vòng tròn kỳ quái, dường như ở giữa có một cánh cửa, nhưng không ai chịu mở ra, không khí ở nhà cứ buồn bã, tù túng.

Mọi quan hệ với Hứa Bân cũng trở nên khó chịu, buổi tối bước vào phòng, vừa nhìn thấy Hứa Bân, cô đã thấy một nỗi tức giận vô cớ, cô thấy buồn, muốn nổi giận với anh, nhưng rồi lại chỉ rơi nước mắt. Hứa Bân đã bực mình lắm rồi, thấy Hy Lôi khóc, anh lại che giấu:

- Bệnh trầm cảm lại tái phát à?

Không lâu sau, cơ quan bố`chông cũng bán nhà nội bộ, mẹ chông bỏ ra một khoản tiền thanh toán hết một lần, giá nhà đắt hơn 200 tệ so với giá bán ở cơ quan Hy Lôi. Không ai nói với Hy Lôi chuyện này, khi họ cãm sơ đồ` nhà để nghiên cứu, cũng không ai hỏi ý kiến Hy Lôi, giây phút đó, cuối cùng cô cũng hiểu ra, mình dù sao cũng chỉ là một người ngoài.

Buổi tối, Hy Lôi dậy uống nước, đi qua phòng khách, thấy đèn trong phòng bố`mẹ chông vẫn sáng, bên trong vang lên tiếng nói chuyện. Hy Lôi nổi tính tò mò, bèn rón rén chân, ghé tai nghe vài câu, cuối cùng cô cũng hiểu nguyên nhân vì sao mẹ chông không chịu bỏ tiền ra mua nhà cho cô.

- Đắt thì đắt một chút! Còn hơn là mua cho nó, nhờ ly hôn thì mười mấy vạn tệ của nhà mình phải chia cho người ta một nửa.

Hừ, cái này thì em hiểu chứ. - Giọng của mẹ chông.

- Em thật là, nhà mình rồi số tiền tiết kiệm đều là tên em, ai em cũng đề`phòng. - Giọng của bố`chông.

- Ngủ đi, ngủ đi.

Về` phòng, Hứa Bân đã ngủ say. Cô tắt đèn, cảm giác đau đớn thắ`t nghẹn tim. Cô nghĩ thắ`m, lúc nào đó cô tìm một lý do hợp lý để đòi ba vạn tệ của mình về` mới được, mẹ chông nói đúng, ai cũng phải đề` phòng.

Chương 13: Cuộc đối đầu khó chịu

1.

Trời tháng bảy nóng như đồ lửa, hoa nở rục rở, là một khoảng thời gian đẹp để đi du lịch. Cơ quan của bố chồng tổ chức cho các cán bộ lãnh đạo bậc trung tới sơn trang Thừa Đức để nghỉ mát. Sau bữa cơm, mẹ chồng đang giúp chồng thu dọn hành lý hôm sau cần mang, áo sơ mi, quần, bàn chải đánh răng, xà phòng thơm, thậm chí còn có dầu gió, tất cả đều vô cùng đầy đủ. Bố chồng đứng cạnh nói:

- Ở trong khách sạn cái gì mà không có, mang vài bộ quần áo là được rồi.

Mẹ chồng lại nhét một lọ thuốc đau bụng vào túi:

- Cứ mang thêm một chút, ở ngoài không bằng ở nhà. Thuốc này để vào đây cho anh nhé, dạ dày anh không tốt, thức ăn bên ngoài không sạch sẽ, ngộ nhớ bị đau bụng thì uống một viên, có tác

dụng lắ m. Anh quên năm đó, không biế t anh ăn cái gì ở ngoài, về nhà sốn hế t cả ra quầ n, em lại phải lau chùi giúp anh.

Đúng lúc đó Hy Lôi ở trong bế p đi ra, nghe thấ y câu này, mặt bô chồ ng đỏ bừng:

- Nói cái gì thề ? Không còn gì để nói à?

- Còn xấ u hỏ nữa chứ.

Hứa Bân lúc này mới mở cửa bước vào.

- Con trai, sao hôm nay về nhà muộn thề , không về nhà ăn cơm cũng không nói một tiế ng.

- Hôm nay có tiệc, ngày mai con phải cùng luật sư Hình đi làm án, chấ c phải một tuầ n.

Vừa nghe Hứa Bân nói thề , tim Hy Lôi đã thót lại, Hứa Bân cũng đi công tác, bô chồ ng thì đi du lịch, nghĩa là ở nhà chỉ còn Hy Lôi với mẹ chồ ng. Vừa nghĩ thề Hy Lôi đã thấ y buồ n muồ n chề t đi đượ c.

Hứa Bân thấ y mẹ thu xề p hành lý cho bô thì vô tư gọi Hy Lôi:

- Bà xã, giúp anh thu xề p hành lý đi! - Hy Lôi lờm anh một cái rô i đi vào phòng ngủ.

Hai người vừa vào phòng, nước mắ t Hy Lôi đã tuồ n rơi, lưu luyề n ôm chặt Hứa Bân:

- Em không muồ n anh đi đầ u.

Sự quyề n luyề n của Hy Lôi khiề n Hứa Bân phút chồ c cũng trở nên thật dịu dàng, khề khàng an ủi:

- Ngoan nào, anh chỉ đi có má y ngày, về nhà nhanh thôi. Chẳng phải ngày nào em cũng nói sự nghiệp của anh không có khởi sắc gì sao, bây giờ anh làm việc kiếm tiền để mua quần áo mới cho em còn gì.

- Anh đi để một mình em ở nhà, em làm thế nào đây! - Hy Lôi tủi thân chu miệng.

- Sao lại một mình! Còn có mẹ anh mà!

Hy Lôi nghĩ bụng, chính vì có mẹ chồng nên mới khó chịu.

Không phải cô chưa từng sống những ngày tháng độc thân, cuối tuần đi leo núi với bạn bè, đi bơi, đi hát hoặc vào bar, tự do tự tại biết bao nhiêu. Giờ có mẹ chồng rồi, chắ c chắ n là không được như thế nữa.

Hy Lôi thở dài, không nói gì nữa, lặng lẽ giúp Hứa Bân thu dọn má y bộ quần áo, chán nản nằ m lên giường rồi ngủ thiếp đi.

Sáng sớm, mẹ chồng dậy từ rất sớm làm bữa sáng cho Hứa Bân, đôi mắt hiên từ nhìn con trai ăn xong:

- Ăn đi! Ra ngoài phải chú ý sức khỏe, ở khách sạn đừng bật điê u hòa lạnh quá, ăn cơm thì phải chọn chỗ sạch sẽ. - Rồi bà còn dặn dò rất nhiê u việc khác. Khi đi, Hy Lôi tiễn Hứa Bân ra tận cửa.

Nhìn ánh má t buồn bã của Hy Lôi, Hứa Bân lại thắ y đau lòng, nói:

- Ngoan nhé, anh về nhà nhanh thôi!

Mẹ chồng đưa Hứa Bân ra tới cửa thang má y, cười nói:

- Yên tâm đi, có mẹ đây mà!

Hy Lôi đứng ở cửa sổ nhìn Hứa Bân xách túi hành lý bước từng bước dài ra khỏi tiểu khu, nước mắt không kiên chế được lại rơi ra.

Cả buổi sáng Hy Lôi chả có tâm trạng nào mà đọc bản thảo, mở máy tính ra chơi bài, chơi được mấy ván lại thấy chán, thế là ra chỗ máy nước để rót nước, rồi thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Tiểu Lộc thấy Hy Lôi có vẻ buồn rầu không vui thì hỏi:

- Lại làm sao thế?

- Hứa Bân đi công tác rồi. - Hy Lôi ngậm ngùi đáp.

- Ô, cưới nhau bao nhiêu lâu rồi mà vẫn còn dính nhau thế, mới đi có mấy tiếng mà đã nhớ rồi à! - Tiểu Lộc trêu.

- Cậu thì biết gì? Không phải vì cái này. Anh ấy đi công tác, bỏ chông cũng đi chơi, ở nhà còn mỗi tớ với mẹ chông.

- Ô, tớ biết rồi. Thế thì cậu về nhà muộn một chút, buổi chiều tan làm thì tới nhà mới của tớ, xem nhà mới thế nào, được không?

Nhà mới của Tiểu Lộc đã bắt đầu được trang trí lại, mặc dù người ta bận rộn cả ngày, nhưng lại vui vẻ như một chú chim sẻ, ngày nào cũng lên mạng tìm kiếm hình ảnh, tan làm là đi dạo quanh các khu chợ bán đồ trang trí nội thất, tranh thủ thời gian đi xem tiến độ hoàn thành ngôi nhà của mình, một lòng một dạ lo cho ngôi nhà mới.

Vừa nhắ c tới chuyện nhà cửa là Hy Lôi lại càng buồ n hơn:

- Tớ không đi, tớ ghen tị với cậu!

- Ha ha ha, cậu cứ ra sức mà ghen tị với tớ đi.

Trước khi tan làm, Hy Lôi vô n định cùng Tiểu Lộc đi xem nhà mới thật, nhưng mẹ chồ ng phá lệ gọi điện thoại tới:

- Hy Lôi này, tan làm thì về nhà đúng giờ nhé, đừng ăn cơm ở ngoài.

- Con biế t rô i! - Hy Lôi chán nản nhìn Tiểu Lộc một cái. - Không đi nữa, mẹ chồ ng gọi tớ về nhà ăn cơm.

Về tới nhà, mẹ chồ ng hình như đã ăn cơm xong, đang ngô i trong phòng khách đọc báo, thấ y Hy Lôi về bèn nói:

- Cơm ở trên bàn á y.

Hy Lôi rửa tay rô i vào phòng bê p, trên cái bàn ăn rộng lớn chỉ có một đĩa khoai tây xào, một đĩa thức ăn mặn, cái màn thầ u đã nguội ngắ t và ít cháo loãng. Chẳng phải gọi điện giục cô về nhà ăn cơm sao? Hy Lôi còn tưởng là mẹ chồ ng nắ u món ăn nào ngon, bỗng dưng cảm giác thê lương trào lên trong lòng. Cô đành ăn hế t bát cháo nhỏ với má y miế ng khoai tây, sau đó ăn một cái màn thầ u rô i lặ g lặ đi rửa bát.

Ăn cơm xong, mẹ chồ ng vẫn đang ngô i đọc báo trong phòng khách, tivi cũng bật lên. Tô i hôm đó đài Hồ Nam có một chương trình phỏng vắ n một ca sĩ mà Hy Lôi thích nhấ t, nế u là bình thường thì Hứa Bân sẽ chiề u theo sở thích của Hy Lôi, chuyên sang chương trình mà cô muồ n xem, mẹ chồ ng cũng chẳng nói gì, còn lúc này, mẹ chồ ng đã bỏ báo xuồ ng, bắ t đầ u xem vở kịch *Hôn nhân là vàng*, Hy Lôi do dự một lát rô i đi vào phòng mình.

Gọi điện thoại cho Hứa Bân nhưng lại không có tín hiệu.

Buổi sáng đi làm, cô nói với Tiểu Lộ nghe chuyện mẹ chôn nộm cơm tối, Hy Lôi vô cùng tức giận:

- Rõ ràng là hai người thân quan trọng với bà ấy không có nhà nên đồ ăn lập tức thay đổi, gọi điện thoại dặn tớ đừng ăn cơm ở ngoài nhưng quay về, cậu đoán bà ấy cho tớ ăn cái gì? Một đĩa khoai tây xào, đĩa thịt mặn. Bình thường con trai mà có nhà thì trên bàn ăn lúc nào cũng phải bày, tám món, chỉ tiếc là không thể gắp hết thức ăn trên bàn cho con trai.

Tiểu Lộ cười:

- Bà ấy không nộm cơm thì cậu tự vào bếp, muốn ăn gì thì tự làm.

- Cái bếp đó tớ vào được à, cậu không biết đâu, đừng nói là nộm cơm, buổi tối tớ vào bếp tìm cái gì đó ăn cũng sẽ đi theo tớ, hỏi tớ tìm gì. Tớ mà nộm được bữa cơm, không nói tớ cho nhiều dầu thì cũng bảo tớ rửa rau lãng phí nước, sau đó tớ chẳng vào bếp nữa. Ở trong cái nhà đó, mọi nơi đều là thiên hạ của bà ấy, tớ chỉ là một người khách trọ, một người khách trọ không có bất cứ bí mật hay đời tư nào.

Tiểu Lộ kiên nhẫn nghe Hy Lôi tỏ khổ, bất lực lắc đầu.

Trước khi tan làm, mẹ chôn lại gọi điện thoại tới, Hy Lôi vẫn về nhà đúng giờ. Vừa vào nhà, thấy mẹ chôn đang bận rộn gì đó trong bếp, nộm cơm điện đang khói nghi ngút, mùi thơm của cơm lan tỏa khắp phòng, trong chảo cũng đang xào cái gì đó. mẹ chôn thấy Hy Lôi về bèn nói:

- Phải chờ thêm lát nữa, sắp xong rồi. - Hy Lôi nhớ lại những lời chê trách của mình về mẹ chồng sáng nay ở cơ quan, trong lòng thâm tháy hơi xấu hổ.

Lúc này, điện thoại của Hy Lôi đổ chuông, là một độc giả nhiệt tình thường xuyên viết thư cho Hy Lôi, đã từng có nhiều ý kiến rất hữu ích cho tạp chí, vài lần trò chuyện với nhau, coi nhau như những người bạn dù chưa từng gặp mặt. Mấy hôm trước, tòa soạn thực hiện một hoạt động điêu tra độc giả, sau đó bà u chọn độc giả nhiệt tình nhất, gửi cho họ mấy món quà nhỏ, trong đó có vị độc giả này. Đó là một độc giả nữ, tên là Tiểu Uyên, giọng nói trong điện thoại rất ngọt ngào, nói là đã nhận được quà mà tạp chí gửi tới, rất cảm ơn Hy Lôi, bây giờ cô đang ở gần nhà Hy Lôi, muốn gặp Hy Lôi để cảm ơn cô.

Hy Lôi có lẽ ngày trước trong lúc nói chuyện đã đề cập tới vị trí nhà mình, không ngờ Tiểu Uyên lại nhớ, còn tới đây thăm. Hy Lôi thây hơi cảm động, luôn miệng nói:

- Được rồi, em chờ nhé, chị xuống luôn.

- Mẹ, con ra ngoài một lát rồi về ngay.

Ra tới cổng tiểu khu, từ xa đã nhìn thây một cô gái mặc cái váy liền màu trắng, trong tay cầm một bó hoa, đang đứng giữa dòng người qua lại, trông vô cùng nổi bật. Hy Lôi lại gần, vui vẻ chào:

- Hi, em là Tiểu Uyên phải không?

Tiểu Uyên trông còn rất trẻ, chỉ khoảng 20 tuổi, trên mặt vẫn còn vẻ e thẹn của một cô gái mới lớn, được gặp biên tập viên mà mình ngưỡng mộ, cô bé hơn rụt rè:

- Là chị Hy Lôi phải không ạ? Em là Tiểu Uyên. Em rất thích tạp chí của các chị, thích những bài viết mà chị viết.

- Cảm ơn em! Bọn chị chắc chắn sẽ nỗ lực hơn để tạp chí càng ngày càng tốt. Em từ xa chạy tới thăm chị, chị cảm động lắm.

Tiểu Uyên cúi thấp đầu, xấu hổ cười:

- Chị mới làm em cảm động, em có bao nhiêu ý kiến với tạp chí của chị, thế mà còn chọn em làm độc giả nhiệt tình, tặng em một món quà rất đẹp. Em vui lắm. - Món quà của tạp chí thực ra chỉ là một bộ mỹ phẩm, có lẽ là món quà mà cô gái nào nhìn thấy cũng thích, không ngờ đem lại niềm vui lớn như thế cho Tiểu Uyên.

Tiểu Uyên đưa bó hoa trong tay cho cô. Đó là một bó hoa thạch trúc màu tím rất dễ thương:

- Chị, cái này em mua trên đường đến đây. Cảm ơn chị, em sẽ tiếp tục ủng hộ các chị. Chúc chị vui vẻ, tạm biệt! - Nói xong, cô bé quay người bỏ đi. Đúng là một cô gái dễ thương. Hy Lôi nhìn theo cái dáng cô đi đã xa, phảng phất như nhìn thấy mình hồi 20 tuổi, ngây thơ, mơ mộng, nhìn thế giới toàn một màu hồng, trong lòng bỗng thấy cảm ơn cô bé vì chút niềm vui và niềm hạnh phúc nhỏ mà cô bé mang lại.

Về tới nhà, mẹ chồng đã nấu xong cơm, thấy Hy Lôi về, có vẻ không vui:

- Con đi đâu mà lâu thế?

Hy Lôi cầm bó hoa trong tay vào lọ hoa, niềm vui trong lòng vẫn còn đọng đây:

- Một độc giả nhiệt tình tới thăm, tòa soạn bọn con tổ chức hoạt động bác thăm, cô ấy trở thành người may mắn, được tặng một

món quà nhỏ, cô ấy vui quá nên tặng bó hoa cảm ơn con. Đẹp không mẹ?

Mẹ chòng nhìn những bông hoa trong tay Hy Lôi, cảnh giác hỏi:

- Độc giả nhiệt tình? Nam hay nữ?

- Con gái ạ. Tạp chí của bọn con chuyên dành cho con gái đọc mà, con trai ai đọc mấy thứ đó.

Mẹ chòng "ồ" một tiếng rồi nói:

- Ăn cơm thôi.

Hy Lôi cũng đói rồi, vừa nhìn vào mâm cơm, thấy một đĩa gì đó dính dính màu vàng, đó là món dưa muối i Thúy Hoa rất nổi tiếng, mẹ chòng vốn là người Đông Bắc, nhưng bà không lớn lên ở Đông Bắc, bởi vậy bà không học được cách làm chính tông món ăn này, ngày trước từng làm một lần, bị Hứa Bân đánh giá là siêu khó ăn, nên không bao giờ làm nữa. Hy Lôi thì chưa ăn dưa Đông Bắc bao giờ, nhưng cũng cảm thấy món ăn này của mẹ chòng không ngon mấy, giống như rau cải thảo ninh với thịt ấy.

Mẹ chòng lại bắt đầu tuyên truyền về ẩm thực quê hương:

- Đây là dưa muối i Đông Bắc, ăn thử xem.

Hy Lôi không kén ăn như Hứa Bân, xới một bát cơm, gắp vài miếng rau cải thảo và mấy miếng thịt nạc nạc, và nhanh hết bát cơm. Mẹ chòng thấy Hy Lôi không ăn mấy thức ăn thì có vẻ không vui, cau mày:

- Sao thế, không ngon à? Bọn trẻ các chị sao mà kén ăn thế, không biết là thích ăn cái gì nữa?

- Không phải ạ, con ăn no rồi. - Hy Lôi vội vàng giải thích.

Chờ mẹ xong ăn cơm xong, sô` dua trong đĩa hâu như bà cũng không động đến. Cuối cùng bà cất vào tủ lạnh.

Khoảng hơn 9 giờ, Hứa Bân gọi điện thoại về` máy bàn ở nhà, mẹ chờ`ng chạy nhanh như bay nghe điện thoại:

- Con trai à, ăn cơm chưa? Hà, ở đâu? À, sao không gọi điện về` nhà, ở núi, di động không có tín hiệu à? Ở nhà mọi việc đều`u tốt, con yên tâm.

Hy Lôi cũng lại gâu`n, đứng một bên để`nghe. Mẹ chờ`ng vẫn nói liên tu bất`tận, không có ý nhường điện thoại cho cô:

- À, buổi`tôi nhớ đã`p chẵn, cẩn thận kẻo bị cảm lạnh, ăn cơm đúng giờ nhé! Còn việc gì nhi? Chú ý an toàn, không có việc gì thì mẹ cúp nhé, gọi đường dài đã`t lắm. Cúp nhé?

Mẹ chờ`ng không hề`do dự, cúp điện thoại, nhưng Hy Lôi nghe thấy rõ ràng là ở bên kia Hứa Bân bảo gọi Hy Lôi ra nghe điện thoại. Mẹ chờ`ng quay sang nói với Hy Lôi:

- Hứa Bân tất`cả vẫn ổn, con yên tâm! - Hy Lôi chán nản bỏ về`phòng, nhìn điện thoại di động của mình, trong lòng thâu`m chửi Hứa Bân, đô`ngu ngổ`c, không biết đường mà gọi và di động hay sao.

Hơn 10 giờ, Hy Lôi bỗng`dưng cảm thâu`y đói ghê gớm, biết`là vì lúc`tôi mình ăn không no. Ở nhà cũng chẳng có đô`ăn vặt gì, tự nhiên cô rất`nhớ mùi vị mì gói mà các cô gái ở ký túc xá vẫn lên nâu`ăn với nhau. Lúc này mẹ chờ`ng đã về`phòng ngủ.

Cứ như có con sâu cào trong bụng, càng lúc càng khó chịu, Hy Lôi không nhịn nổi nữa, đi vào phòng bếp, bật lửa lên nâu`cho mình một gói mì, rồi lại đập thêm một quả trứng, cho vài cọng rau cải vào.

Không ngờ lúc đó mì gói lại ngon như vậy. Hy Lôi ngồ`i trước bàn ăn, húp nước sị sụp.

Mẹ chồ`ng bỗng đứng lặng lẽ xuấ t hiện trước mặt Hy Lôi, Hy Lôi ngẩng đầ`u lên, giật nảy mình:

- Mẹ, mẹ chưa ngủ à?

- Tô`i ăn chưa no à?

- Dạ không phải, chỉ là tự nhiên ban nãy thấ y đói quá thôi ạ.

- Nấ`u cơm thì không ăn, đói thì chẳng phải trong tủ lạnh còn thức ăn thừa sao? Mì gói có gì đâu mà ngon. Trước khi ngủ còn ăn cái này không sợ béo à.

- Con có béo đâu, con không sợ.

Mẹ chồ`ng lại cắ n nhắ n má y câu, thấ y Hy Lôi không lên tiế ng, lại sa sầ m mặt đi vào phòng ngủ.

Hy Lôi húp mì soàn soạt, nhai ngon lành má y cọng rau, như cô` tình muố n phát tiế t nổi tức giận trong lòng.

Đã là ngày thứ 3 từ hôm Hứa Bân đi, Hy Lôi cảm giác nó dài như ba năm, cuố i cùng cũng hiểu câu "một ngày không gặp như đã ba thu". Buổi trưa, anh mới gọi điện thoại di động cho Hy Lôi, vừa nghe thấ y giọng nói quen thuộc của Hứa Bân, nước mắ t Hy Lôi đã không kìm chề` được, lăn ra:

- Sao giờ anh mới gọi điện thoại cho em?

- Hi hi, nhớ anh rô`i hả, lúc anh ở nhà thì không đố`i xử tồ`t với anh, bây giờ hờ`i hận rô`i phải không? - Hứa Bân vẫn còn tâm trạng để đùa, nghe thấ`y tiế`ng nghẹn ngào của Hy Lôi, anh lại an ủi. - Còn má`y ngày nữa là anh về` rô`i. Anh bận lắ`m, em tưởng anh đi chơi à. Ngoan nhé, đừng cãi nhau với mẹ.

Vừa nghe nói câu này, Hy Lôi lại nổi giận:

- Ai thềm cãi nhau với bà á`y? Ăn cơm cũng chẳng ăn no, làm gì còn sức mà cãi nhau?

- Sao lại ăn không no?

- Anh về` nhìn thì biế`t, nhưng mà anh về` chắ`c cũng chẳng nhìn thấ`y đâu. Thôi bỏ đi, không nói nữa.

Buổi chiề`u về` đé`n nhà, bữa tồ`i chỉ còn lại một đĩa dưa, làm nóng lại, nó phả` ra cái mùi gì đó khó chịu khiế`n axit trong dạ dày Hy Lôi như muố`n trào ngược lên. Thực sự không thể ăn được nữa, cô 3.

đành phải ăn cơm với tương ớt. Mẹ chồ`ng đang ăn dưa rấ`t ngon lành, thấ`y thế` bèn hỏi:

- Khó ăn thế` sao? Vấ`t vả nấ`u ăn cho chị mà chị không ăn miế`ng nào? Chê không ngon thì đừng về` nhà ăn cơm.

Hy Lôi không nói gì, hắ`m hắ`m bỏ ra ngoài.

Trưa ngày thứ tư, Hy Lôi ngồ`i ở quán ăn gầ`n cơ quan, một mình cô gọi một cái đầ`u cá, thịt sớ`t chua ngọt, má`y món rau và một bát canh trứng, ăn ngon lành một bữa, ngay cả bản thân cô cũng phải kinh ngạc với khả năng ăn của mình. Ăn no xong, tâm trạng cô cũng tồ`t hơn rấ`t nhiề`u.

Trên đường về nhà, Hy Lôi còn đang nghĩ, dù sao thì lúc trưa cũng ăn no rồi, buổi tối cho dù mẹ chồng làm món gì cũng cứ ăn vài miếng lịch sự là được rồi.

Quả nhiên, mẹ chồng lại hâm lại cái món dưa ấy, sau đó cho thêm ít mì vào nấu chung, Hy Lôi thấy thế đã buồn nôn. Mẹ chồng liếc biểu cảm trên mặt Hy Lôi, ngược mắt lên nói:

- Không muốn ăn thì tự làm mà ăn. Hôi Hứa Bân học đại học, tôi ở nhà toàn ăn thế này cho đơn giản! Cũng có chế độ đâu! Chị cao quý quá nên không ăn được à?

Cười cùng Hy Lôi không nhịn được, phản bác một câu:

- Sao mẹ không cho Hứa Bân ăn những món này? Con có nói gì đâu, con không ăn là được chứ gì.

Mẹ chồng á khẩu, đúng lúc đó điện thoại di động của Hy Lôi đổ chuông, một số điện thoại lạ. Nhấc máy nghe, là một giọng đàn ông như quen như lạ:

- Hy Lôi, là tớ đây. Tớ về thành phố A rồi, cậu có thời gian không? Có thể ra ngoài gặp mặt không?

Thì ra là giọng của Châu Cường. Hy Lôi nhìn thấy anh mắt hoài nghi của mẹ chồng, lập tức kìm nén niềm vui trong lòng, cố làm ra vẻ bình thản:

- Là cậu ạ, cậu tới công tác à?

- Tớ có ý tới thăm cậu, có thời gian không, tiện không?

Hy Lôi đang chán ở nhà đến tận cổ, lập tức đồng ý:

- Được thôi, ở đâu? Tớ qua luôn!

Hẹn thời gian xong xuôi, thầy quâ`n áo mặc trên người có vẻ đã bẩn, cô bèn vào phòng thay một bộ quâ`n áo mới. Mẹ chồ`ng đã đuổi theo vào:

- Ai thế´, ai hẹn chị?
- Một bạn học cũ hồ`i đại học.
- Con trai hay con gái?

Hy Lôi vô`n định nói dồ`i là con gái, nhưng tự nhiên nghĩ lại, dù sao mình cũng quang minh chính đại, nói dồ`i thì cứ như thể mình chột dạ vậy, nên thoải mái đáp:

- Con trai.
- Không được đi! - Mẹ chồ`ng bỗng dung nói gay gắt. - Là con trai thì không được đi.
- Con trai thì làm sao, trên thế´ giới này ngoài con gái thì là con trai, sao lại không thể đi?
- Không được đi tức là không được đi. Chị mà đi, về` nhà tôi sẽ mách Hứa Bân.

- Mẹ cứ mách đi, có phải con làm việc gì mấ`t mặt đâu, chẳng nhẽ con không còn quyề`n tự do cá nhân, không còn quyề`n giao tiế`p xã hội à! - Hy Lôi mở cửa đi ra ngoài, cánh cửa bị đóng sắ`m lại. Chắ`c chắ`n không phải là cô mà do mẹ chồ`ng giận quá nên đóng mạnh cửa, ngay cả tiế`ng hét phẫn nộ của bà cũng bị đóng lại sau lưng.

Một quán ăn Tây với cách bài trí rất trang nhã, tiếng nhạc du dương, khi Hy Lôi tới, Châu Cường đã gọi cho cô món thịt bò bít tết rắc hạt tiêu mà cô thích ăn nhất, thịt tái, vẫn còn một chút tiệt, đang bốc khói nghi ngút. Nhìn thấy đồ ăn ngon, trái tim ban nãy còn đập thình thịch của Hy Lôi trong giây phút bình yên trở lại.

- Chưa ăn cơm phải không? Không biết cậu có còn thích món này nữa không?

- Thích! - Ngẩng đầu lên nhìn Châu Cường, mấy năm không gặp, trên gương mặt người đàn ông này là vẻ đẹp trai của một người trưởng thành, giọng nói cũng trở nên trầm trầm và chín chắn hơn.

Chỉ có sự quan tâm, chu đáo của anh là vẫn không hề thay đổi.

Hy Lôi cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều tới hình tượng của mình, mặc dù trưa nay cô đã ăn rất no, nhưng giờ là hơn 7 giờ tối, cô cũng đói rồi, thế là cô cầm dao nĩa lên, cắt miếng thịt bò thành nhiều miếng nhỏ rồi ăn ngon lành. Ngẩng đầu lên, cô mới thấy Châu Cường đang mỉm cười nhìn cô âm thầm.

- Cậu vẫn như thế, chẳng thay đổi chút nào cả, không màu mè, chân thực, đáng yêu.

- Nhưng cậu thì thay đổi rồi.

Châu Cường tỏ ra hơi mất tự nhiên:

- Ô? Vậy sao? Thay đổi chỗ nào?

- Trưởng thành, chín chắn hơn.

- Vậy sao? Tớ thì cảm thấy hình như mình già đi rồi, thích nhớ lại chuyện cũ, nhớ hồi học đại học, nhớ những ngày tháng bọn mình vui vẻ cùng nhau. - Nghe Châu Cường càng lúc càng nói những câu

thâm tình, Hy Lôi thấy hơi sợ. Vừa nãy cô thản nhiên thể hiện sự trong sáng của mình trước mặt mẹ chồng, rằng mình chỉ đi gặp gỡ một người bạn bình thường, cô không muốn vào lúc Hứa Bản không có nhà, cô lại biến cuộc gặp này thành một buổi hẹn hò với người tình cũ. Thế là cô vội vàng nói lảng sang chủ đề khác:

- Haiz! Sao cậu không ăn gì thế? Để nguội là không ngon đâu.

- Ô! - Châu Cường cúi đầu ăn mấy miếng rồi lại ngẩng đầu lên, - Hy Lôi, cậu hạnh phúc không? Nói cho tớ biết, cậu hạnh phúc không?

Từ lần trước gọi điện thoại cho cậu, nghe giọng điệu của cậu trong điện thoại tớ đã rất lo lắng, vẫn muốn tới thăm cậu, nhưng khi đó công ty mới đi vào hoạt động, không thể bỏ đi được. Cậu sống thế nào?

- Ồ, đúng rồi, sao cậu đột nhiên lại tới đây, vì công việc à? Hay là gặp bạn bè nào nữa? Đã tới trường mình chưa?

- Hy Lôi, cậu đừng chuyển chủ đề, nói cho tớ biết, cậu sống tốt không?

Hy Lôi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Châu Cường, cũng không dám giả vờ nữa:

- Lần trước chẳng phải tớ nói với cậu rồi sao? Tớ vẫn sống tốt, thực sự rất tốt.

- Cậu nói dối, biểu cảm và ánh mắt của cậu đã nói với tớ là cậu sống không tốt! Vì sao? Anh ta đối xử không tốt với cậu phải không?

Hy Lôi luôn miệng phủ nhận:

- Không, rất tốt, rất tốt.

- Thế người nhà anh ta đòi xử với cậu có tốt không?

Câu hỏi này hỏi đúng vào chỗ đau của Hy Lôi, những giọt nước mắt ấm ức suýt chút nữa lại trào ra. Cô đành gượng cười, thở dài:

- Cũng được!

Châu Cường bỗng dung nắm tay Hy Lôi:

- Vì sao cậu lại cưới sớm như thế? Vì sao không chờ tớ? Tớ vẫn luôn tưởng rằng rồi bọn mình sẽ ở bên nhau.

Hy Lôi hoang mang rút tay ra, cứ như thể nghe thấy một câu chuyện cười, cười lạnh một tiếng:

- Chờ cậu? Cậu từng bảo tớ chờ cậu sao? Giữa chúng ta có ước hẹn gì sao?

- Tớ tưởng là cậu vẫn luôn hiểu trái tim tớ?

- Không, tớ ghét những tình cảm không đi kèm với lời hứa, như thế tớ không thấy an toàn.

Ánh mắt như lửa đốt của Châu Cường tối đi dần đi, buồn bã nâng cốc hồng trà lên, nói:

- Tớ vẫn luôn rất thích cậu, tớ tưởng là cậu biết. Sở dĩ tớ không tỏ tình là vì cảm thấy bọn mình vẫn còn trẻ, tớ không thể nào hứa điều gì đó với cậu, tớ muốn cho cậu những gì tốt nhất. Nhưng giờ khi tớ tưởng rằng tớ đã có đủ điều kiện, có nhà, có xe, có sự nghiệp, tớ tưởng là mình đã có tư cách thì không ngờ cậu đã...

- Cậu thực sự quá ngốc, hai người cùng phá sản đâu để có nhà, có xe chẳng phải là có ý nghĩa hơn sao?

- Tớ có còn cơ hội không? Hy Lôi, tớ thực sự nghiêm túc, nếu cậu không hạnh phúc thì hãy rời khỏi anh ta, chúng ta bắt đầu lại từ đầu. Anh yêu em!

Hy Lôi bật cười, nụ cười có vẻ gì đó cay đắng. Nước mắt chạy vòng quanh mắt, nhưng cô lại vội vàng lấy giấy lau đi:

- Nếu mấy năm trước cậu nói với tớ những điều này, không biết là tớ sẽ vui như thế nào. Muộn quá rồi, có những thứ để lỡ rồi thì sẽ không quay lại được nữa.

Hai người đều không nói gì nữa, ngơ ngác nhìn nhau rất lâu, tâm trạng dần dần ổn định lại. Châu Cường nói về trải nghiệm của anh mấy năm nay, sau khi tốt nghiệp, anh làm thêm cho một công ty phần mềm, viết những phần mềm không gian, rồi dần dần tích lũy kinh nghiệm, cuối cùng tự mở một công ty phần mềm của mình, việc kinh doanh đã đi vào quỹ đạo, sự nghiệp cũng dần thuận lợi, lại gặp nhiều cơ hội nên khoảng một năm nay, thu nhập của anh được khoảng hơn một triệu nhân dân tệ, cũng coi như là người thành công, bây giờ ở Thượng Hải anh đã mua được một căn nhà rộng rãi ở khu phố hoa nhài, còn mua xe đẹp, nhưng trong lòng anh vẫn thấy trống rỗng, những cô gái xinh đẹp làm cùng trong tòa nhà văn phòng với anh, không ai đi được vào trái tim anh.

Nhưng những điều này giờ đều không liên quan gì với Hy Lôi nữa rồi. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, phố đã lên đèn, ở ngoài quá lâu chắc chắn là mẹ chồng không vui, không biết bà còn thêm mắ m đậm mưu gì khi "tố cáo" với Hứa Bân nữa.

- Châu Cường, tớ phải về nhà đây!

Châu Cường vẫn muốn giữ Hy Lôi lại quán trà, nhưng cô kiên quyết đòi về.

- Hy Lôi, cậu nhớ nhé, cho dù lúc nào, cánh cửa nhà tớ luôn mở ra với cậu. - Anh chỉ vào ngực mình.

- Cảm ơn cậu. Tớ rất hạnh phúc, hy vọng tình cảm đó của cậu để dành cho một người may mắn hơn. Tạm biệt!

Đi ra khỏi nhà hàng, những giọt nước mắt vẫn cố kìm nén này giờ của Hy Lôi lăn nhanh ra, tuổi thanh xuân đã trôi qua giống như một con sóng, quay đầu bước đi, con sóng cũng trôi xa.

Cô không hề để ý, từ đầu tới cuối vẫn luôn có một ánh mắt theo dõi cô.

Trưa ngày thứ tư, cuối cùng Hứa Bân cũng về. Hy Lôi tan làm về nhà, vừa bước vào cửa đã thấy đôi giày da quen thuộc, cô vui lắm, Hứa Bân về rồi, có nghĩa là những ngày tháng phải ăn dưa muống kết thúc rồi, có nghĩa là những ngày tháng khó khăn phải sống với mẹ chồng kết thúc rồi. Hy Lôi vui vẻ reo lên:

- Hứa Bân, anh về rồi à? - Không có tiếng ai đáp lại.

Từ phòng mẹ chồng vang lên tiếng trò chuyện nho nhỏ, là giọng của Hứa Bân với mẹ chồng. Hy Lôi lại gõ cửa, Hứa Bân đi ra, không hề có niềm vui vì xa vợ mấy ngày nay mới gặp lại, gương mặt anh hằm hằm đáng sợ. Hy Lôi biết, chắc chắn mẹ chồng lại nói gì đó với Hứa Bân.

Theo Hứa Bân vào phòng ngủ, còn chưa kịp phản ứng gì, Hứa Bân đã đóng sập cửa, ngay sau đó là một cái tát giáng xuống mặt Hy Lôi. Cái tát đó rất mạnh! Hy Lôi tó mắt mũi, một bên gò má

rát bóng, trong lỗ mũi ngựa ngựa. Ôm một bên mặt đã tê dại, cô đang định lên tiếng hỏi thì một cái tát nữa của Hứa Bân lại vụt tới, gương mặt phần nộ đỏ tía tai:

- Con đàn bà hư hỏng, dâm dăng, con đi...

Hy Lôi lại bị một cái tát nữa giáng mạnh xuống, ngã ngửa xuống giường, khựng lại, trong phút chốc, cô tuyệt vọng khóc lớn:

- Tôi làm sao? Có phải anh điên rồi không? Sao lại đánh tôi?

Hứa Bân đã bị cơn tức giận che mờ lý trí, chỉ mặt Hy Lôi hỏi:

- Khi tôi không có nhà, thằng con hoang nào tặng hoa cho cô! - Nói rồi anh với tay lấy những bông hoa thạch trúc trong lọ hoa, ném mạnh vào người Hy Lôi, những cánh hoa rơi lả tả và những giọt nước lạnh buốt bắn khắp nơi.

- Khi tôi không có nhà cô đi hẹn hò với thằng nào mà quyết định luyến không nở chia tay, lại còn khóc nữa. Ai? Có phải thằng lùn trước gọi điện thoại không?

Hy Lôi khóc, nhìn người đàn ông xa lạ trước mắt, vô cùng tuyệt vọng:

- Ai nói với anh? Ai nói liên thiên những điều đó?

Lúc này mẹ chồng nghe thấy tiếng động ở phòng bên này thì chạy sang, thấy Hứa Bân ra tay đánh vợ bèn kéo tay con trai lại:

- Mẹ nói với con những điều này nhưng có bảo con đánh nó đâu, nói chuyện tử tế mà, hỏi cho rõ ra.

Hy Lôi chỉ mặt mẹ chồng, hỏi Hứa Bân:

- Là bà áy, bà áy nói với anh là có thắ ng con hoang tặng hoa cho tôi, rắ ng tôi ra ngoài hẹn hò với người ta sao! Được, đúng là một cặp mẹ con tắ t, anh tin lời bà ta, không hỏi tôi lắ y một câu, không phân trắ ng đen đã đánh tôi. Anh cũng xứng làm luật sư sao.

Anh với mẹ anh cứ sắ ng với nhau đi, đừng lắ y vợ nữa.

Hứa Bân nhìn gương mặt sung đỏ của Hy Lôi, mặc dù vẫn còn giận nhưng thắ y hơi hắ i hận, run giọng hỏi:

- Cô muắ n thế nào? Cô vẫn còn có lý cơ à?

Hy Lôi vợ vội cái túi xách, gào lên với Hứa Bân và mẹ chắ ng:

- Cuộc sắ ng này tôi sắ ng đủ rắ i, sắ ng đủ rắ i. Ly hôn!

Giây phút lao ra khỏi cửa, cô còn nghe thắ y tiế ng mẹ chắ ng lo lắ ng thúc giục Hứa Bân:

- Mau đuổi theo nó, chạy ra ngoài thế này má t mặt quá! - Hứa Bân không hề đuổi theo, Hy Lôi cũng không hy vọng anh đuổi theo, cô đã hoàn toàn thắ t vọng với người đàn ông này rắ i.

Ra đế n đường cô mới phát hiện ra ở cái thành phố này cô không có một người thân thích, không có nơi nào có thể đi. Bên Mai Lạc cũng đang rắ i bởi chẳng kém, không thể đế n làm phiề n bạn được nữa. Hy Lôi lên bừa một chiế c xe buýt, ngắ i suố t má y trạm, sau đó xuố ng xe, tìm một nhà nghỉ thuê một phòng. Nhìn mình trong gương, khoe má t và sắ ng mũi đề u sung đỏ, có chỗ thì bị bắ m, cô nhìn mình rắ i bùng mặt khóc. Một cuộc hôn nhân tệ hại đế n cực điểm đã khiế n trái tim cô vỡ nát. Cô sờ lên gò má rất bỏng, lắ m bắ m: Tận cùng của sự thắ t vọng có phải là tuyệt vọng hay không?

Giây phút đó cuắ i cùng cô cũng đưa ra quyế t định: Ly hôn!

Chương 14: Sau cơn mưa trời lại sáng

1.

Cả một đêm vật vã trong ác mộng.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, khòe mắt vẫn bầm tím, vết sưng đỏ cũng chưa tan. Hy Lôi là người thích thể diện, như thế này chắc chắn là không thể đi làm được rồi, chỉ đành xin cơ quan cho nghỉ hai ngày.

Hứa Bân liên tục gọi điện thoại tới, Hy Lôi để mặc cho điện thoại đổ chuông, không nghe máy, một lúc sau lại là một núi tin nhắn đổ tới, ban đầu vẫn là những lời mắng chửi trong tức giận, cuối cùng trở thành lo lắng và xin lỗi. Hy Lôi liếc qua, cười chua chát rồi ném điện thoại sang một bên. Nhớ lại hai cái tát nặng nề của Hứa Bân giáng xuống mặt mình, cô tuyệt vọng vô cùng, giờ nhớ lại vẫn còn thấy đau.

Không lâu sau điện thoại lại đổ chuông, là Châu Cường, Hy Lôi đang lúc buồn bực, không biết phải nói gì, nên đành để mặc nó.

Điện thoại đổ chuông rất lâu, Hy Lôi do dự một lát rồi nhấc máy, lạnh nhạt nói:

- Châu Cường, đừng gọi điện nữa, đã là quá khứ rồi, buông tay đi.

Bên kia thở dài nói:

- Hy Lôi, hôm đó cậu buồn bã bỏ đi, tớ lo lắng lắm, tớ chỉ muốn biết, cậu vẫn ổn chứ?

- Tớ vẫn ổn, không phải lo! - Hy Lôi ngẩng mặt lên, cố gắng để nước mắt không rơi xuống.

- Thế thì tớ yên tâm rồi. Cậu yên tâm, sau này tớ sẽ không làm phiền cậu nữa đâu, những lời chôn giấu trong lòng cuối cùng cũng nói ra được, tớ thấy dễ chịu hơn nhiều rồi, ít nhất thì tớ cũng không hối hận. Chúc cậu hạnh phúc!

Cúp điện thoại, mở rèm cửa sổ ra, ánh mặt trời ấm áp rọi vào phòng, lúc này Hy Lôi mới thấy hơi đói bụng.

Rửa mặt xong, chải lại mái tóc để che đi vết bầm nơi khoeo mắt, sau đó cô cầm ít tiền lẻ xuống lầu.

Bên dưới nhà nghỉ có một tiệm bánh bao nhỏ. Đang là buổi trưa nên người ngồi ăn trong quán khá nhiều. Hy Lôi vội vàng mua mấy cái bánh rồi bỏ đi.

- Chị Hy Lôi, là chị phải không? Em là Tiểu Uyên! - Một cô gái đang ngồi ăn trong tiệm reo lên.

Hy Lôi không muốn bất kỳ ai nhìn thấy điều bộ thảm hại của mình lúc này, giả vờ như không nghe thấy.

Cô gái đuổi theo, vui mừng gọi:

- Chị Hy Lôi, chị không nhận ra em à, em là Tiểu Uyên đây!

Hy Lôi búi tóc rồi rũ tóc xuống, mỉm cười:

- Ô, là em à, Tiểu Uyên, sao em lại ở đây?

- Nhà em ở gần đây. Còn chị, hôm nay chị không đi làm à?

Ánh mắt Hy Lôi búi tóc rồi né tránh, chỉ sợ Tiểu Uyên nhìn thấy vết thương trên mặt mình:

- À, chị ra ngoài có chút việc!

Mặc dù đã cố tránh nhưng Tiểu Uyên vẫn nhìn thấy, kinh ngạc thốt lên:

- Chị Hy Lôi, mặt chị làm sao thế?

Bàn tay Hy Lôi bất giác đặt lên má mình, cô nói thật nhẹ nhàng:

- Không sao, chị bị thương nhẹ thôi.

Tiểu Uyên quan tâm hỏi:

- Có nghiêm trọng không chị, em giúp chị đi mua thuốc nhé.

- Không cần đâu, không sao mà, nhanh khỏi thôi. - Lúc này Hy Lôi chỉ muốn nhanh chóng rời đi.

Tiểu Uyên gặp Hy Lôi ở nơi này, cảm thấy rất vui mừng, không hề có ý định đi ngay:

- Chị Hy Lôi, hoa em tặng chị, chị có thích không?

- Thích chứ! Đẹp lắm, cảm ơn em! Tiểu Uyên, sau này nhớ ủng hộ công việc của chị đấy nhé!

Tiểu Uyên vui vẻ cười:

- Chắc chắn rồi! Chị Hy Lôi, vào kia ngồi cùng ăn đi!

Hy Lôi vội vàng từ chối:

- Thôi, chị còn chút việc, phải đi trước đây, hôm khác nhé! - Vội vã tạm biệt Tiểu Uyên, Hy Lôi đi vào cổng nhà nghỉ.

- Hy Lôi, về nhà đi! - Sau lưng vang lên giọng nói quen thuộc của Hứa Bân, giọng nói buồn bã, hối lỗi, nghèn nghẹn nơi cổ họng.

Cô quay đầu lại, nhìn gương mặt của Hứa Bân, mắt thâm quầng, trong mắt còn vẩn tia máu. Cái dáng vẻ của anh khi tát cô lập tức hiện lên trong đầu, Hy Lôi kiên quyết quay đầu đi lên lầu, gằn giọng nói:

- Anh còn tới làm gì, chờ tôi dưỡng thương xong, chúng ta sẽ ly hôn.

- Anh tìm em một ngày rồi, đang định báo cảnh sát, không ngờ lại gặp em ở đây.

Hứa Bân đưa tay ra kéo Hy Lôi, cúi thấp đầu, nước mắt lấp lánh:

- Hy Lôi, xin lỗi, chúng ta đừng cãi nhau nữa, Hy Lôi, về nhà thôi, bà nội bị bệnh phải nằm viện, sắp không qua khỏi rồi, bố đi cả đêm để về nhà, chúng ta cũng về nhà thôi.

Hy Lôi thấy tim mình đập nhanh một nhịp, cô biết Hứa Bân rất yêu quý bà nội mình, chắc chắn không mang bà nội ra để làm lý do khuyên cô về nhà.

- Anh nói sao? Bà nội làm sao?

- Bệnh hen suyễn của bà nội lại tái phát, đang cấp cứu trong bệnh viện, sợ không qua khỏi được nữa. Vấn đề của chúng ta để sau rồi nói, giờ về nhà trước đã, anh xin em đừng y.

Bà nội vẫn luôn đối xử rất tốt với Hy Lôi, cô cũng rất thích bà nội, bởi vậy đành phải gạt qua mọi mâu thuẫn với Hứa Bân, ngó lên xe, đi thẳng tới bệnh viện.

Trên xe, Hứa Bân nắm tay Hy Lôi, xâu hổ nói:

- Vừa nãy anh đứng cạnh nghe thấy rồi, thì ra bó hoa đó là do cô gái ấy tặng em, xin lỗi, anh hiểu lầm em rồi, là lỗi của anh, em đánh anh đi!

Anh tài xế taxi tò mò quay đầu lại nhìn. Hy Lôi rút tay mình về, lạnh nhạt nói:

- Đừng nói nữa, giờ tôi về với anh là nể mặt bà nội.

Lúc này bỗng chông gọi điện thoại cho Hứa Bân:

- Tìm được Hy Lôi chưa? Mau lên, bà nội sắp không xong rồi.

Nghĩ tới người bà hiền lành nhân hậu sắp ra đi, lần đầu tiên Hy Lôi cảm nhận được sự vô thường của sinh mệnh, nhìn thấy vẻ mặt thương tâm của Hứa Bân, cô cũng không nỡ đòi ly hôn Hứa Bân vào lúc này nữa.

Trong phòng bệnh, má y người con của bà nội đang khóc sục sùi, bà nội nằm trên giường bệnh, că m ó ng dưỡng khí, hai má t nhắ m nghiê ã n, bô ́ chồ ã ng Hứa Trường Thiên kéo tay mẹ mình, gương mặt bi ai, nghẹn ngào gọi:

- Mẹ, mẹ tỉnh dậy đi! Mẹ nói vài câu với con đi.

Hy Lôi và Hứa Bân đi vào, khẽ khàng gọi:

- Bà nội. - Bà lão khẽ mở má t ra, miệng má y má y nói gì đó, nhưng rô ã lại thờ hỏ n hỏ n.

Má t Hứa Bân đã đỏ, khóc nói:

- Bà nội, bà đừng nói nữa, nghỉ ngơi đi!

Bỏ ng dung bà nội lại thờ hỏ n hỏ n một hồ ã nữa. Hy Lôi chưa bao giờ thắ y dáng vẻ đau khổ của người sắ p chề t, bởi vậy cô đau lòng quay mặt đi.

Ông Hứa Trường Thiên bỏ ng dung quỳ sụp xuô ã ng trước giường, khóc lớn:

- Mẹ, con trai có lỗi với mẹ! Mẹ vắ t và cả đời nhưng không để mẹ hưởng phúc được ngày nào, còn khiế n mẹ nổi giận, con thật là bắ t hiế u! - Bà lão vẫn thờ hỏ n hỏ n, gương mặt đỏ bừng, không thể thờ nổi, đau khổ vô cùng. Ông Hứa Trường Thiên bỏ ng dung quay đầ u lại, nghiêm khắ c gọi vợ Phương Xảo Trân nắ y giờ vẫn đứng ở bên cạnh cửa sổ, - Phương Xảo Trân, em lại đây!

Mẹ chôn sa sầm mặt, miễn cưỡng lại bên giường, bô chôn kéo tay bà, dùng lực mạnh một cái, bắ t bà phải quỳ trước giường, bà còn giằng lại định đứng lên nhưng bị chôn giữ chặt, ông gắ t khẽ:

- Gọi mẹ, gọi một tiế ng mẹ đi, anh xin em đầ y, bà sắ p không qua khỏi rồ i, em gọi một tiế ng mẹ, bao oán hận cả đời này của hai người cũng kắ t thúc, chẳng nhẽ em muố n để bà chắ t không nhắ m mắ t sao?

Mẹ chôn bắ t lực, rồ i á m ức thồ t ra một tiế ng "Mẹ" nhỏ xíu từ trong lồ ng ngực. Tiế ng "Mẹ" này khiế n sự tự tôn mà bà vẫn nguy trang bỗng dung sụp đổ, bao nhục nhã theo nước mắ t trào ra, khóc lớn thành tiế ng.

Lồ ng ngực phập phồ ng của bà nội cuố i cùng cũng bình yên lại, nhắ m chặt mắ t.

Tiế ng khóc trong phòng bệnh lại vang lên, Hứa Bân nhào tới bên bà nội, nước mắ t tuôn trào. Hy Lôi nhìn dáng vẻ đau buồ n của Hứa Bân, cũng rá t đau lòng, quên hế t mọi oán hận trong lòng, cô lại gầ n, nắ m chặt tay Hứa Bân, lặ g lặ rơi lệ.

*

* *

Bởi vì bà nội và ông nội vẫn luôn sớ ng ở vùng nông thôn ngoại ô, có thể thổ táng, theo như phong tục thổ táng, tang lễ của bà nội được cử hành rá t long trọng. Hứa Bân nắ m tay Hy Lôi, trình trọng quỳ trước mộ, những người con rồ i cháu đầ u khóc sụt mướt, nhắ t là mẹ chôn Phương Xảo Trân, bà bò ra cả mộ, tiế ng khóc thật là ai oán, má y cô con dâu nhỏ hơn ở thôn bên cạnh xì xào bàn tán:

- Nhìn kia, con dâu nhà người ta tình cảm với mẹ chôn tớ t biế t bao nhiêu, khóc đau lòng thề .

Hy Lôi nhìn bà mẹ chônng phủ phục trước mộ không ai kéo ra được, trong lòng hiểu rõ nhất vì sao bà lại khóc đau lòng như thế.

Những mâu thuẫn và oán hận ăn sâu trong tim hai người, cho dù nay người đã ra đi nhưng oán hận vẫn không thể chôn vùi dưới lòng đất sâu, ngược lại, nó còn theo tiếng "mẹ" bị ép phải nói khiến bà càng cảm thấy nhục nhã và không chỗ nào giải phóng, bởi vậy nó đã theo những dòng nước mắt để phóng thích ra ngoài.

Bỗng dưng cả đám người lao nhao, mẹ chônng đã ngãt ngay trước mộ, bố chônng và Hứa Bân vội vàng chạy lên, bố chônng len trong đám người, tâm trạng rồ i bởi của Hứa Bân do bà nội qua đời nay lý trí trở lại, thấy mẹ ngãt, anh hét lên:

- Mẹ, mẹ làm sao thế?

Trong lúc hỗn loạn, có người gọi 120. Bệnh tim của mẹ chônng lại tái phát, được đưa tới bệnh viện.

Mẹ chônng đã được cấp cứu tỉnh lại, ở bệnh viện nghỉ ngơi hai hôm, bà lúc nào cũng im lặng, hai mắt thì đờ đẫn.

Bận rộn suốt hai ngày trời, về tới nhà, cuối cùng Hy Lôi cũng có thể tĩnh tâm lại, đối diện với Hứa Bân.

Vào giây phút bà nội qua đời, anh thể hiện sự yếu đuối và buồn đau của mình là thật, trong phút chốc, hình ảnh đó đã khơi dậy chỗ mềm yếu nhất trong tim Hy Lôi, cô vẫn luôn im lặng nắm tay Hứa Bân, an ủi anh, giây phút đó cô mới hiểu, thì ra tình cảm mình

dành cho Hứa Bân không hề giảm bớt, chỉ là do những nỗi đau quá nhiều khiến nó tạm thời lẫn trốn mất mà thôi.

- Bà xã, tha lỗi cho anh, anh sai rồi, anh không nên đánh em, em đánh lại anh đi! - Hứa Bân kéo tay Hy Lôi, thấp giọng cầu xin.

- Sao anh lại có thể không tin tưởng em như thế, sao cái gì anh cũng nghe mẹ anh, em là loại người đó sao? - Hy Lôi nhớ lại sự việc ngày hôm đó, vẫn không thể nào hiểu nổi.

- Anh sẽ không bao giờ làm thế nữa, anh biết là anh hiểu lầm em, nghe nói em với người đàn ông đó hẹn hò, nghe nói gã đàn ông khác tặng hoa cho em nên anh ghen mà! - Hứa Bân bỗng đứng như người làm ảo thuật, biến ra một bông hoa hồng từ vạt áo vest của mình. - Sau này anh cũng sẽ thường xuyên tặng hoa cho em.

Bao nhiêu oán giận của Hy Lôi đã bị bông hoa hồng làm cho tan chảy, cô mỉm cười:

- Thực ra hôm đó đúng là em đi gặp một người đàn ông, là Châu Cường, nhưng không hề như mẹ anh nghĩ.

Nhìn vẻ lo lắng của Hy Lôi khi giải thích, Hứa Bân xâu hổ ôm chầm lấy cô:

- Anh biết, anh biết, anh tin em, sau này anh sẽ không bao giờ nghi ngờ em nữa.

Hy Lôi thoát ra khỏi vòng ôm của Hứa Bân, nghiêm giọng nói:

- Thế thì chúng ta phải hứa với nhau ba điều, sau này, không được chỉ nghe lời nói của mình mẹ anh, không được nghi ngờ em, điểm quan trọng nhất, không được quát nạt em, cũng không được đánh em.

Hứa Bân giơ tay lên thề :

- Anh xin thề , sau này cho dù xảy ra chuyện gì anh cũng không đánh em nữa.

- Nếu u không làm được thì sao?

- Nếu u không làm được thì... - Hứa Bân giơ tay ra cửa ngang cổ, làm động tác cắt cổ.

Mâu thuẫn giữa hai người thề là được hóa giải. Hy Lôi yêu thương ôm cổ Hứa Bân, nét u buồn hẫ hẫ lên trên mắt:

- Hứa Bân, chúng ta đừng cãi nhau nữa được không? Cãi nhau làm ảnh hưởng tới tình cảm quá.

- Ừm! - Hứa Bân tặng cho cô một nụ hôn nồng ấm thay cho câu trả lời.

Từ sau khi bà nội qua đời, mẹ chồng trở nên yên lặng hơn trước rất nhiều. Thầy con trai và con dâu lại quâ n quýt như xưa, sáng sớm dắt tay nhau đi làm, bà chỉ đứng ở cửa sổ thờ dài, nghĩ bụng, có thể là mình đã quản lý quá nhiều việc, thề là ánh mắt nhìn con trai lại thêm vài phần oán hận, mỗi khi Hứa Bân và Hy Lôi chọi nhau vài câu, mấy phút sau anh lại thì thào xin lỗi cô, Hy Lôi nghe thầy rõ ràng mẹ chồng chế giễu cô:

- Xem cái vẻ vô dụng của con kìa, cứ như là chưa thầy đàn bà bao giờ vậy! - Hứa Bân nghe thầy thề cũng chỉ cười ha hả.

Vết bầm trên mặt đã tan, nhưng vết thương trong lòng thì Hy Lôi biết, nó vẫn chưa hoàn toàn tan biến. Tình cảm của họ vì cái tát của Hứa Bân mà gần như đã đi đến bên bờ vực tuyệt vọng, còn sự ra đi của bà nội đã kéo hai người lại với nhau, trong vô hình như có một sức mạnh nào đó đang đẩy hai người, Hy Lôi nghĩ, có thể đó là số phận. Lúc ăn trưa, Hy Lôi bỗng dừng nghĩ tới hai chữ "số phận", cô cảm thấy tin vào số phận khiến mình trở nên già hơn.

Giữa trưa thì Mai Lạc gọi điện thoại tới, nghe giọng có vẻ rất vui, không che giấu được niềm vui đang chảy tràn qua giọng nói:

- Gái yêu ơi, nói cho cậu một tin vui nhé, tớ được giải thoát rồi, tự do rồi.

Hy Lôi ngỡ ngác:

- Thế là có ý gì?

- Mẹ chồng tớ về rồi, bà phù thủy đi rồi, không còn ai hành hạ tớ nữa.

- Vì sao? - Hy Lôi nghe thấy thế cũng vui lây cho bạn, cái cảm giác đựng độ khó chịu với mẹ chồng thì cô hiểu quá rồi vì cùng chung hoàn cảnh.

Ở đâu đây bên kia, Mai Lạc vui vẻ cười:

- Đúng là ông trời giúp tớ, anh trai Tùng Phi bị thương khi làm việc, con trai đương nhiên phải quan trọng hơn là con dâu rồi, thế là bà lão phải về nhà chăm sóc con trai.

- Sao mà cậu ác thế, anh trai người ta bị thương, cậu còn vui như thế! - Hy Lôi phê bình Mai Lạc.

- Đúng thế , tớ cũng cảm thấy mình hơi xa u xa, nhưng cho dù là nguyên nhân gì thì bà già đi rồi, tớ cũng vui lắm!

- Đừng mừng quá sớm, bà ấy đi rồi còn quay lại không?

- Đúng thế , không nói! Tớ không biết!

Lời của Hy Lôi vô tình giới cho Mai Lạc một gáo nước lạnh, bên kia điện thoại im lặng vài giây. Đúng thế , bao giờ thì bà già lại quay lại nhỉ?

Hy Lôi cũng than thê m trong bụng, Mai Lạc còn chờ được một ngày sau cơn mưa trời lại sáng, còn những ngày tháng tăm tối của mình thì bao giờ mới kết thúc đây?

Chương 15: Gốc cây bí mật

1.

Thứ sáu tan làm, Hy Lôi cùng Mai Lạc đi xem phim. Bụng Mai Lạc giờ đã to lắ m rô`i, cái dáng vẻ gầy tong teo trước kia không còn tồn tại nữa, sự ra về của bà mẹ chồ`ng khiế`n Mai Lạc thoải mái hơn rấ t nhiề`u, trông thầ`n sắ c của cô có vẻ tươi tỉnh, khí sắ c rấ t tồ t.

Vừa thấ y Mai Lạc, Hy Lôi đã cúi người áp tai vào bụng nghe ngóng, nói với đứa trẻ trong bụng bằ`ng giọng nói vô cùng dịu dàng:

- Con gái nuôi, mau ra đi nhé!

Mai Lạc một tay câ`m đùi gà, một tay câ`m cái kẹo hồ` lô, cười nói:

- Thích thề` thì tự sinh một đứa mà chơi!

- Không đâu, tớ còn chưa chuẩn bị xong mà, tuyệt đô' i không thể đánh một trận chiế' n mà mình không nắ' m chắ' c phầ' n thắ' ng.

Họ xem bộ phim "Hoa dạng niên hoa" của Vương Gia Vệ, thân hình mặc áo sườn xám của Trương Mạn Ngọc thật là tuyệt vời. Hy Lôi không quên nhắ' c nhờ Mai Lạc vẫn đang vui vẻ:

- Này, ăn ít thôi, nế' u không sinh con xong không về` đáng được đâu. Nhìn người ta kìa.

Mai Lạc bắ' t câ' n:

- Tớ chẳng quan tâm, ăn no xong rô' i tính. Người ta là đại minh tinh, tớ có đóng phim đâu mà lo.

- Đàn bà giữ được thân hình đẹp là một thái độ số' ng khỏe mạnh, tích cực, không liên quan gì tới nghề` nghiệp cả. - Hy Lôi không quên sứ mệnh biên tập một tạp chí phụ nữ của mình, lúc nào cũng dạy bảo Mai Lạc.

- Biế' t rô' i, xem phim đi, đừng nói nữa.

Hy Lôi yên lặng ngô' i xem phim. Trong bộ phim, Châu hỏi:

- Tôi hỏi cậu, ngày trước có một số' người, trong lòng có bí mật, hơn nữa không muố' n người ta biế' t, có biế' t họ làm thế' nào không?

Bính nói:

- Sao tôi biế' t được?

Châu nói:

- Họ sẽ lên núi tìm một cái cây, khoét một cái lỗ trên cây, sau đó nói bí mật vào gô' c cây đó, rô' i dùng bùn bịt kín lại. Như thế' bí mật

sẽ ở lại trong cây mà không ai biết.

Mai Lạc đột nhiên quay đầu lại, hào hứng hỏi:

- Cậu thì sao, nếu là cậu, có bí mật thì sẽ làm thế nào?

- Tớ viết nhật ký! Viết xong, có bao nhiêu khó chịu trong lòng được phát tiết ra hết, dễ chịu hơn nhiều. Làm người phải biết "xả" chứ không phải là "giữ".

- Woa, cậu quê thế à, thời nào rồi mà còn viết nhật ký.

- Thế còn cậu, có bí mật thì làm thế nào?

- Tìm cậu kể chứ sau, cậu chính là hôc cây của tớ mà, ha ha!

- Đáng ghét!

Từ rạp chiếu phim đi ra, cô chia tay Mai Lạc ở đầu đường. Một mình cô lại loay quanh trong siêu thị, bị cám dỗ bởi cái áo sườn xám mà Trương Mạn Ngọc mặc trong phim, cô bèn mua một cái tương tự. Về tới nhà, tiếng máy hút mùi trong bếp đang vang lên, mẹ chõng đang nấu cơm. Hy Lôi đi thẳng vào phòng ngủ, định thay áo ra xem.

Những bông hoa li ti màu tím, chắt vải thô, cúc hình con bướm, đường viền màu đỏ thẫm, mặc lên người từng đường nét nổi rõ ràng, Hy Lôi ngắm nghía mình trước gương, nghĩ bụng, lát nữa Hứa Ân về phải mặc cho anh xem, chắc chắn là anh rất thích.

Lúc này tiếng máy hút mùi trong bếp dừng lại, rồi vang lên tiếng trò chuyện của hai người.

- Hy Lôi với Hứa Bân nhà chị chưa về à? - Hy Lôi nghiêng đầu lắng nghe, là giọng nói của một người bạn của mẹ chồng thường ngày vẫn hay tới nhà chơi, Hứa Bân gọi bà ta là dì Tuyết.

Sau đó là giọng nói thản nhiên của mẹ chồng:

- Hứa Bân thường xuyên phải đi đãi khách, còn nó thì càng về muộn được càng tốt, chẳng muốn ở nhà thêm dù chỉ một phút, về đến nhà là mặt mày sưng sía, cứ như ai nợ nần gì nó ý.

- Không phải đâu, trông có vẻ hiền lành ngoan ngoãn lắm mà.

- Dì Tuyết nói.

- Biết giá vờ lắm, ở bên ngoài thì giả bộ mình là người hiểu chuyện, về tới nhà, hừ, chị không biết đâu, bao nhiêu tật xấu mình nó ôm tất, với người lớn thì không lễ độ, hay ăn, lừa làm, thích trang điểm, tiêu tiền lãng phí, suốt ngày mua quần áo. Tôi cả ngày háu hạ nó ăn uống mà cũng chẳng biết điếu, cứ như kẻ thù của tôi ấy, lại còn thường xuyên cãi nhau với Hứa Bân, Hứa Bân đúng là đồ vô dụng, mỗi lần cãi nhau là rồi rít nhận lỗi về mình, chẳng ra dáng đàn ông tí nào. Tôi nhìn thấy là bực. Chuyện gì cũng nghe lời vợ, tôi nói gì cũng đều không đúng.

Dì Tuyết đùa:

- Ha ha, con trai mà, lấy vợ là quên cả mẹ.

Mẹ chồng lại thở dài:

- Cả ngày trang điểm lòe loẹt, đến là đã thõa, ra ngoài thì mặt liếc mày đưa, không biết là để cho ai xem! Haiz, Hứa Bân không

biết khi đó nghĩ gì mà yêu nó, tôi chẳng thấy nó có gì tốt, ngày trước giới thiệu cho nó bao nhiêu cô gái tốt thì nó không chịu, tôi còn tưởng nó tìm được tiên nữ thế nào về chứ. Haiz, giờ hòi hận thì cũng muộn rồi, ban đầu tôi thực sự nên ghép đôi nó với con bé mà chị giới thiệu.

Dì Tuyết lúc này có vẻ rất hứng thú nghe chuyện, cười hi hi:

- Trước khi cưới đều phải mở to mắt, sau khi cưới thì mở một mắt, nhắm một mắt, câu này cũng hợp với chị, bây giờ chị cứ mở một mắt, nhắm một mắt đi.

Mẹ chồng vẫn tiếp tục không thôi:

- Tôi mở một mắt, nhắm một mắt chỉ sợ chết không nhắm mắt.

Đưa con gái như thế này tôi thấy chẳng an phận đâu. Hơn một năm rồi mà không thấy có thai, cả ngày chỉ biết hành hạ chồng trên giường, tôi thấy ông Hứa muốn bế cháu lắm rồi, nhưng mà cứ chờ đây.

Hy Lôi ở trong phòng nghe thấy mà rùng cả mình, mặt mũi đỏ bừng, nghe cũng biết không hiểu mẹ chồng đã hận cô bao nhiêu.

Cũng không ngờ mẹ chồng lại bất mãn về mình như thế, trong lòng cô buồn lắm, rồi cô lại nghĩ, lát nữa nên làm thế nào để đi ra khỏi phòng đỡ mặt với mẹ chồng, sau này nên sống với bà như thế nào.

Hy Lôi vẫn khép hờ cửa, đang nghĩ nên đi ra như thế nào.

Lúc này dì Tuyết nói phải về nhà nấu cơm cho chồng, mẹ chồng giữ bà lại, không lâu sau nghe thấy tiếng đóng cửa, dì Tuyết về rồi, căn nhà lại quay về với vẻ yên tĩnh thường thấy.

Mẹ chò`ng có lẽ cũng đã nấ`u xong cơm, thấ`y chưa ai về`, bèn gọi điện thoại:

- Ông xã, chưa về` nhà ăn cơm à? - Bên ngoài vang lên tiế`ng mở cửa:

- Về` rô`i đây, làm món gì ngon thê`?

- Hy Lôi với Hứa Bân vẫn chưa về`, để em gọi điện thoại đã.

Mẹ chò`ng gọi điện thoại cho Hứa Bân, hỏi han một hô`i rô`i nói với chò`ng:

- Nó nói về` ngay bây giờ.

- Gọi điện thoại cho Hy Lôi xem, sao giờ vẫn chưa về`?

- Anh đi mà gọi, em không muố`n nói chuyện với nó.

Bô` chò`ng gọi vào di động của Hy Lôi, điện thoại Hy Lôi để trong túi xách, tiế`ng nhạc vui vẻ vang lên, màn hình sáng nhấ`p nháy, Hy Lôi hoang mang không biế`t làm thê` nào, có nên nhấ`c máy không. Lúc này mẹ chò`ng men theo tiế`ng nhạc, đi vào phòng ngủ, thấ`y Hy Lôi đang ngồ`i ở đầ`u giường.

Mặt mẹ chò`ng lập tức đỏ bừng:

- Sao... sao con lại ở nhà hả?

Hy Lôi cũng thấ`y thật khó xử:

- Con... con vừa mới về`.

Bô` chò`ng thấ`y Hy Lôi ở nhà, không hiểu chuyện gì thì cười ha hả:

- Về` rô`i à, thê` thì mau đi ăn cơm thôi!

Mẹ chông bị người ta phát hiện ra bí mật trong lòng mình, gương mặt rất khó chịu, miệng thì cằn nhằn:

- Về nhà cũng không biết chào hỏi người lớn một câu, cứ lặng lẽ mà về phòng.

Bố chông sợ hai người lại xảy ra tranh chấp, quay lại thấy đôi giày của Hy Lôi ở cửa, bèn dàn hòa:

- Ha ha, giày để ở đó mà không nhìn thấy.

Trong bữa cơm, mẹ chông cảm thấy ngỡ ngàng, cứ cúi thấp đầu lặng lẽ ăn cơm. Hy Lôi thậm chí còn hy vọng bà chủ động hỏi một câu "Vừa nãy con không nghe thấy gì chứ?". Nếu bà hỏi vậy, chắc chắn Hy Lôi sẽ kiên định trả lời rằng mình chẳng nghe thấy gì cả, như thế thì đôi bên đều không phải chịu gánh nặng tâm lý. Nhưng khi bố chông ăn cơm xong ra ngoài rồi, mẹ chông đã quay lại với vẻ thản nhiên thường ngày, vui vẻ ăn cơm của mình, cứ như thể chưa từng có việc gì xảy ra. Vào giây phút đó Hy Lôi than thầm trong bụng: Thì ra người ta nói gừng càng già càng cay quả không sai. Hy Lôi cũng xoa xoa ngực mình, làm ra vẻ như chưa từng có việc gì xảy ra.

Đã là hơn 11 giờ tối, Hứa Bân vẫn chưa về. Hy Lôi nằm trên giường, lăn qua lăn lại không tài nào ngủ được, nhớ lại những lời mẹ chông nói xâu sau lưng mình là lại thấy hoang mang. Nghĩ lại bản thân mình, xinh xắn, thông minh, học nhiều hiểu rộng, làm việc xuất sắc, ai ai cũng yêu mến, bạn bè đồng nghiệp không ai là không khen ngợi, nhưng trong miệng của mẹ chông thì cô lại trở

thành người không được một ưu điểm gì, chẳng đáng một đồng xu, chỉ nghĩ đến đây là tâm trạng cô đã lại chán chường đến cực điểm.

Cô lôi quyển nhật ký từ ngăn kéo bàn làm việc, mở ra rồi nằm trên giường, viết nhanh vào đó những bất mãn đối với mẹ chồng, những oán hận với Hứa Bân, những thất vọng về cuộc sống, tất tẩn tật. Đúng thế, đây chính là góc cây bí mật của cô, mỗi khi cô không vui, nhật ký chính là nơi để cô trút buồn phiền. Viết xong, trong lòng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Cô khóa cẩn thận cái khóa nhỏ của quyển nhật ký, sau đó để vào chỗ cũ, khóa ngăn kéo lại rồi mới yên tâm ngủ thiếp đi.

Khoảng 12 giờ đêm, Hứa Bân lại khật khưỡng bước về nhà với mùi rượu nồng nặc, vừa nằm lên giường đã vội đầu vào ngủ. Hứa Bân cũng được cái điểm này, uống say nhưng không quậy, rất ngoan ngoãn, Hy Lôi rót cho anh một cốc nước, nhìn gương mặt gầy như đã biến dạng vì rượu của anh, vừa đau lòng vừa thấy tủi thân, không nhìn được lại nhào lên lòng anh bật khóc.

Hứa Bân vội vàng dang một cánh tay ra ôm lấy Hy Lôi, an ủi:

- Ôi trời, cực cung! Em sao thế, ai lại chọc tức em? Nói cho chồng biết, ai bắt nạt em, anh tấn cho nó một trận.

- Chồng ơi, nếu có người bắt nạt em, anh có bên em không?

Hứa Bân nói:

- Đương nhiên rồi! Sao thế, ở cơ quan chịu áp lực gì à?

- Nếu có người nói xấu sau lưng em, anh có bên em không?

- Chắc chắn! - Hứa Bân đáp không hề do dự.

- Bắt kẻ là ai?

- Ủ, bắt kẻ là ai! - Hứa Bân dịu dàng hôn Hy Lôi rồi hỏi, - Ai chọc tức em nào, nói cho anh biết.

Hy Lôi thấy số ng mũi cay cay, hơi cảm động, nói:

- Không, chẳng ai chọc tức em cả, em chỉ hỏi thôi. - Nước mắt bắt đầu trào ra.

Hứa Bân quay người, không lâu sau thì vang lên tiếng ngáy đều đều. Hy Lôi cũng trở mình, nước mắt thấm ướt gối. Cô nhớ lại một câu mà Mai Lạc từng nói: Cuộc đời con người đều phải làm ba việc: tự lừa gạt mình, lừa gạt người khác và bị người khác lừa. Hy Lôi biết, mình lúc này cũng chỉ là đang lừa mình lừa người, cô tin rằng nếu ở bên ngoài mình gặp phải ấu t ức gì, chắc chắn Hứa Bân sẽ đứng ra bảo vệ cho cô, nhưng nếu là mẹ anh thì chắc chắn anh sẽ lựa chọn im lặng và giảng hòa, hoặc bắt Hy Lôi phải chịu đựng, đừng so đo, tính toán. Dù sao thì người đàn bà đó cũng đã nuôi lớn anh, tình cảm đó không ai có thể thay thế và so sánh được, cho dù là người vợ đầu gối tay ấp với anh, cùng anh đi hết quãng đời còn lại, cùng anh đối diện với những mưa gió của cuộc đời.

- Con giữ nhiều tiền thế để làm gì? Đưa đây. - Giọng của mẹ chòng.

- Không được, con không thể giữ chút tiền tiêu vặt à! Con là thằng đàn ông lớn ngà này rồi, đi ra ngoài mà trên người không có đồng tiền nào thì người ta cười cho à.

Buổi tối vừa về đến nhà đã thấy mẹ chòng tranh cãi với Hứa Bân, nguyên nhân là vì khi mẹ chòng giặt quần áo cho Hứa Bân,

thầy trong ví anh có hơn 1000 tệ, đó là một khoản tiền thưởng mà Hứa Bân mới lĩnh, mẹ chồng trách anh không nộp tiền cho mình, Hứa Bân muồn lấy lại, nói là có việc khác cần dùng, thế là hai mẹ con cãi nhau.

Hy Lôi giả bộ như không nghe thầy, đi thẳng vào phòng. Nhưng thầy hai mẹ con họ cãi nhau, trong lòng cô lại thầy thàm khoái chí, mỗi khi Hứa Bân cãi nhau với mẹ anh là dường như lại có một bàn tay vô hình đẩy anh hướng về phía Hy Lôi.

Tiền tranh cãi bên ngoài càng lúc càng dữ dội. Hứa Bân nói to:

- Trả cho con, con thực sự có việc cần dùng!

- Không trả, khi có lương chẳng phải con cũng giữ tiền tiêu vặt lại rồi sao? Còn cần nhiều tiền thế này làm gì? Hai đứa ở nhà, ăn của nhà, dùng của nhà, bình thường đến cái lọ kem đánh răng cũng chẳng phải mua, không biết là chi phí nhiều như thế nào, còn giữ nhiều tiền tiêu vặt để làm gì?

- Ai cả ngày ở nhà, dùng của nhà, đều là người một nhà, con là con trai mẹ, sao nói khó nghe thế.

Nghe thầy Hứa Bân bỗng dưng phản bác lại mẹ mình, Hy Lôi thàm vui trong lòng, cứ như thể vô tình giúp cô trút giận, nói ra những điều mình muồn nói.

Mẹ chồng thầy con trai phản bác mình thì càng giận, hét lên:

- Mà nói cái gì? Mà nói với mẹ mà thế à? Từ lúc nào mà trở nên như thế không hả? Có phải là nó nói gì với mà không?

- Cái gì mà nó? Ai?

- Có phải Hy Lôi nói gì với mày không, nói là nó nghe thầy tao nói xâu nó.

Hứa Bân bỗng dưng yên tĩnh hẳn, có vẻ ngạc nhiên:

- Mẹ đang nói gì thế? Mẹ nói cái gì?

Hy Lôi từ phòng lao ra, giải thích cho mình:

- Mẹ đừng có đoán bừa, con chẳng nói gì cả.

Mẹ chông nghe thầy thế mới biết mình nói lỡ lời, mặt nặng trịch, ca thán:

- Làm sao? Về đến nhà len lén đi về phòng, không chào hỏi người lớn, nghe len người khác nói chuyện, lại còn cãi lý nữa. - Sau đó bà nhét tiền vào túi của mình, xua tay với Hứa Bân. - Bỏ đi, không nói với anh nữa, dù sao thì cũng không thể để anh tiêu tiền bừa bãi được, số tiền này tôi giữ cho anh, có việc gì cần dùng thì tôi đưa.

Hứa Bân cũng bực mình:

- Cầm đi, cầm đi. Bực cả mình!

Về tới phòng, thầy ánh mắt tủi thân của Hy Lôi, Hứa Bân hiểu ra mọi chuyện, khe khẽ hỏi cô:

- Mẹ lại nói gì em à? Sao không nói với anh.

Hy Lôi cô làm ra vẻ nhẹ nhàng:

- Thì có một hôm em về nhà rồi vào phòng luôn, vô tình nghe thầy mẹ nói chuyện với dì Tuyết, nói là em có rất nhiều khuyết điểm, rằng em vô dụng. Anh không biết là nó khó nghe và độc ác thế nào đâu.

- Sao em không nói với anh?

- Nói với anh để làm gì, anh cũng lại má' y câu cũ rích đó, đừng tính toán với mẹ, đề' u là người một nhà, mẹ lúc nào chả thê' ! - Hy Lôi học theo khẩu khí của Hứa Bân thường ngày, khiế' n anh bật cười, Hứa Bân nựng khẽ bà' u má của cô:

- Được rồi, anh biế' t là em phải chịu á' m ức, đừng tính toán với mẹ, đề' u là người một nhà, mẹ lúc nào chả thê' ! - Câu này khớp ngay với câu Hy Lôi vừa nói khiế' n hai người đề' u bật cười.

Cuộc số' ng khó chịu đó gâ' n như khiế' n tôi không thể thở nổi. Dưới một mái nhà, hai người đàn bà, cuộc chiế' n tranh của ba người, sự im lặng. Thì ra hôn nhân là một trò chơi phức tạp như thê' , còn tôi, hiển nhiên là vẫn chưa thể tìm hiểu được bí quyế' t trong đó. Chân tay tôi không nhanh nhẹn, miệng lưỡi tôi không ngọt ngào, đó chính là tôi.

Tôi cảm thấ' y mình gâ' n như sắ' p nổ' i điên, ngày nào khi bước vào nhà cũng cảm thấ' y dường như có một hòn đá nặng hàng ngàn tá' n đang đè lên tim, ánh mắ' t sắ' c bén và đáng sợ á' y dường như lúc nào cũng nhìn chòng chọc vào tôi. Cái bóng màu trắ' ng như một linh hồ' n á' y thường xuyên xuấ' t hiện trong giấ' c mơ của tôi. Chỉ khi đi ra khỏi nhà, trái tim tôi mới tràn đầ' y sức số' ng và hạnh phúc.

Trời ơi, lúc nào mới thoát ra khỏi cái lò' ng này để có bà' u trời riêng của mình đây?

Viết xong một đoạn nhật ký mới, trong lòng thấy dễ chịu hơn nhiều, nhưng vẫn chưa hết giận, Hy Lôi lại viết thêm mấy chữ vào đằng sau: "Phù thủy, ma quỷ. Hứa Bân, đồ lừa đảo".

Hứa Bân tắm xong bước vào phòng, thấy Hy Lôi đang viết viết vẽ vẽ gì đó thì hào hứng hỏi:

- Viết gì thế? Lại còn thần thần bí bí, cho anh xem với!

Hy Lôi vội vàng che đi:

- Không được, không được, đây là bí mật của em, không thể cho anh xem được!

Hứa Bân hừ mũi, cười chế giễu:

- Xì, lại cái giọng điệu văn chương, lại khóc lóc như em Lâm Đại Ngọc trong nhật ký à, anh không thèm xem!

Hy Lôi cất nhật ký đi, khóa cẩn thận rồi để vào chỗ cũ. Lên giường. Hứa Bân đang đọc báo, đọc được thông tin về một bộ phim sắp ra rạp gần đây, anh đề nghị hai vợ chồng hôm nào đó đi xem phim. Lúc này Hy Lôi mới nhớ ra, từ sau khi cưới nhau, đã lâu lắm rồi hai vợ chồng chưa đi xem phim với nhau.

- Được thôi! Lâu lắm rồi không đi nhỉ?

Hy Lôi bỗng dưng nhớ lại vẫn đề bí mật mà hôm đó đi xem cùng với Mai Lạc, thế là hỏi Hứa Bân:

- Chồng ơi, nếu anh có bí mật, để trong lòng thấy khó chịu thì anh làm thế nào? Nói với ai?

Hứa Bân nghĩ một lát rồi nói:

- Bí mật? Nếu đã là bí mật thì nói với ai cũng không thích hợp, vậy thì để vào đây là an toàn nhất. - Anh chỉ vào ngực mình.

- Anh cũng thực sự có bí mật à? Bí mật gì thế? Mau khai ra. - Hy Lôi trở mình, nũng nịu tra hỏi.

Hứa Bân vừa thấy mình mặc bẫy bèn vội vàng giải thích:

- Ai có bí mật, tại em hỏi mới nói. Yên tâm đi, với em thì anh là trong suốt, chẳng có bí mật nào cả.

- Thế còn được. Mẹ anh hình như gần đây không hay vào phòng bọn mình nữa, xem ra lời nói của anh cũng có hiệu quả phết!

- Mẹ anh tốt mà, đừng suốt ngày đi địch với bà.

- Biết lỗi để sửa là tốt. Hehe! - Hy Lôi đùa.

Hứa Bân cũng lây tâm trạng vui vẻ của Hy Lôi, bèn áp sát lại gần cô, cười "đểu cáng":

- Đó đều là công lao của anh, em phải thưởng anh chứ.

- Tránh ra, đừng đi già.

Ai mà biết, vừa mới khen mẹ chồng thì ngày hôm sau lại một trận phong ba nữa chờ đang Hy Lôi.

Không khí có vẻ không bình thường, từ giây đầu tiên đặt chân về đến nhà, Hy Lôi đã ngửi thấy một mùi vị khác thường, đó là sự yên tĩnh trước khi dông bão ủa về. Bố chồng, mẹ chồng, Hứa Bân

đề u đang ngồ i nghiêm nghị trong phòng khách, thấ y Hy Lôi quay về , ba luồ ng ánh mắ t đề u đồ ng loạt đổ dồ n về phía cô.

- Sao thề ọ, sao vẫn chưa ăn cơm? Cũng không xem tivi?

Bồ chồ ng lên tiế ng trước:

- Còn ăn gì nữa, nhìn đã thấ y no rồ i.

Mẹ chồ ng cũng sa sầ m mặt:

- Đú ng thề , xem tivi làm sao hay bắ ng cái này. - Ánh mắ t Hy Lôi nhìn theo ánh của mẹ chồ ng, thấ y quyển nhật ký để trên bàn.

Nhìn thấ y nhật ký, Hy Lôi suýt nữa thì đã hét lên, trong giây lát cô hiểu ngay ra mọi chuyện. Rồ i lại nhìn Hứa Bân, gương mặt đầ y vẻ bắ t lực và thấ t vọng, thờ dài với cô.

- Các người, sao các người lại đọc trộm nhật ký của người khác, có biế t tôn trọng người khác không hả? Các... các người! - Hy Lôi lắ p bắ p nói không thành câu.

Bồ chồ ng không còn vẻ hiề n lạnh như mọi ngày, nghiêm giọng chấ t vắ n:

- Con không viế t những thứ linh tinh như thề thì sao sợ người khác đọc được! Vẫn còn trẻ tuổi, uồ ng công con còn là một người có học thức, tại sao lại nói lại độc ác như thề , phù thủy, ma quỷ, còn cái gì nữa, bồ không thể nói ra được. - Trong đầ u Hy Lôi như có một cái gì đó nổ tung, cô đưa ánh mắ t cầ u cứu sang phía Hứa Bân, hét lên:

- Hứa Bân! - Nhưng lầ n này cô sai rồ i, Hứa Bân hoàn toàn đứng về một chiế n tuyế n với bồ mẹ anh, anh cũng bực bội lườ m Hy Lôi một cái, lạnh lùng nói:

- Em còn hết cái gì, em có mặt mũi gì mà hết nữa. Sao viết những thứ linh tinh đó?

Mẹ chồng lần này đã có người khác bên vực với ưu thế tuyệt đối, hai tay khoanh trước ngực, không nói lời nào.

- Các người, các người lên đọc nhật ký của tôi, lại còn nói lý. - Hy Lôi giận quá, bất chấp tất cả, buột miệng nói. - Đúng, những câu đó là tôi viết, tôi rất tự uất, tôi sắp ngạt thở rồi, tôi cần có một nơi để phát tiết. Đây là bí mật của tôi, ai cho phép các người xem hả.

Mẹ chồng này giờ vẫn không nói gì, nay cười lạnh một tiếng:

- Bí mật? Bí mật của chị là viết những lời lẽ độc ác đó để nguyền rũa mẹ chồng và chồng chị sao?

Hy Lôi đứng ở phòng khách, đối diện với cả nhà họ đang ngồi trên salon, giống như một dũng sĩ phải chiến đấu một mình, lên tiếng phản bác:

- Đúng, chính vì là bí mật nên không thể công khai với mọi người. Tôi chỉ muốn viết để phát tiết, những điều này so với những câu mà bà nói với dì Tuyết về tôi cũng chỉ là bên tám lạng, người nửa cân thôi.

Đột nhiên nhắc tới chuyện nói xấu Hy Lôi lần trước giống như bị lộ tâm sự, mẹ chồng then quá hóa giận, lắ p bắ p:

- Đúng, là tôi nói chị, chị đúng là như thế.

- Đúng, thì tôi cũng viết đây. Bà chính là như thế. - Chẳng hiểu Hy Lôi lấy ở đâu ra cái dũng khí ấy, không chịu thua kém. Nói xong những câu này, cô cảm thấy lòng mình dễ chịu hơn nhiều.

Mẹ chôn`ng đứng bật dậy, còn chưa kịp nói gì, bỗng dưng mặt mũi trắng bệch, ngã ngồ`i xuô`ng ghê` salon, thở hỏn hỏn. Hy Lôi nghĩ bụng, chắ`c lại giả vờ bệnh để được đôn`ng tình. Hứa Bân thắ`y vậy bèn đứng lên quát Hy Lôi:

- Được rô`i, Diệp Hy Lôi, cô nói đủ chưa, cô khiế`n mẹ tôi giận quá mà đổ bệnh rô`i, cô vui chưa hả?

Nước mắ`t của Hy Lôi tuôn ra như mưa, giồ`ng như một dòng nước lũ quạt ngã con đê, nghẹn ngào:

- Được lắ`m, nế`u cả nhà đã có thành kiế`n sâu sắ`c với tôi như thế, nế`u cả nhà đã số`ng không vui như thế thì tách ra, chúng tôi dọn ra ngoài, bà cũng không phải nhìn thắ`y tôi nữa. - Lầ`n đầ`u tiên trước mặt mọi người trong nhà, Hy Lôi nói tới chuyện chuyển ra ngoài ở.

- Được rô`i, đừng quậy nữa, chưa đủ loạn hay sao! - Hứa Bân thương mẹ đang thở hỏn hỏn, bèn vuồ`t ngực bà, khuyên. - Mẹ, đừng giận nữa. Không giận nhé. - Sự dịu dàng đó giồ`ng như đang dỗ dành một đứa trẻ quắ`y khóc, hoàn toàn bỏ quên Hy Lôi vẫn đang đau lòng đứng cạnh đó.

Hy Lôi đứng một bên, im lặng rắ`t lâu, cuồ`i cùng câ`m quyền nhật ký trên bàn lên, xách túi xách lên rô`i lao ra ngoài cửa. Cái nhà này cô không thể ở thêm một khắ`c nào nữa rô`i.

Chương 16: Niềm vui bất ngờ

1.

Gái yêu, cậu lợi hại thật đấy, dám phản bác họ ngay trước mặt, tớ cũng còn chẳng dám nữa là. Tớ có thể tưởng tượng được cảnh đó, thật là đã lắm! Tớ hâm mộ cậu quá đi! - Mai Lạc nghe Hy Lôi nước mắt rùng rùng kể lại chuyện vừa xảy ra thì vỗ tay khen ngợi.

Hy Lôi cười khỏ, nước mắt nơi khóe mắt vẫn chưa khô:

- Tớ đã buồn lắm rồi mà cậu còn cười nhạo tớ. Thật đáng ghét.

- Haiz, nghĩ lại cũng thật là, họ thật là biếm thái, đã lớn thế rồi mà còn đọc trộm nhật ký của con dâu. Cậu cũng thật là, ngốc quá đi, lớn ngần này rồi còn viết nhật ký, cậu tưởng là cậu vẫn đang học tiểu học, viết những câu như kiểu hôm nay tớ dìu một bà lão qua đường, hôm nay tớ nhật được ví tiền à. Có chuyện gì buồn thì cứ coi tớ như cái gố c cây, tớ đảm bảo là sẽ chôn thật kín những lời cậu nói.

- Quyền nhật ký đó của tớ có khóa mà.

Mai Lạc bực mình gí ngón tay vào trán Hy Lôi:

- Đâu cậu có vấn đề à, cái loại nhật ký có khóa ấy cậu tưởng tớ chưa nhìn thấy bao giờ à, dùng một que diêm cũng có thể mở ra mà cậu tin nó.

- Nhưng ngăn kéo cũng có khóa.

- Xì, người ta đã vào được phòng của cậu thì sao lại không mở được ngăn kéo của cậu? Đờ dùng là nhà người ta mua, người ta không giữ lại một bộ chìa khóa chắc. Được rồi, bây giờ không nói những việc này nữa, vấn đề bây giờ là cậu trở mặt với họ rồi, làm thế nào để giải quyết bây giờ.

- Cùng lắm thì ly hôn! - Hy Lôi chẳng nghĩ ngợi gì, buột miệng nói luôn. Gần đây, mỗi khi nảy sinh va chạm với Hứa Bân là chữ "ly hôn" lại xuất hiện trong đầu cô, hình như chỉ có cách đó mới giải quyết được vấn đề.

Mai Lạc thản nhiên cười:

- Thôi cho xin, cậu với Hứa Bân dính nhau như keo, lúc hòa thuận, lúc lại cãi nhau, ly hôn thì ai mà tin, nói không chừng giây sau hai người lại làm hòa với nhau rồi. Do đó bây giờ cứ nghĩ kỹ đi, sau này hai cậu định thế nào?

- Còn thế nào được nữa, viết thì cũng viết rồi.

- Lát nữa chắc chắc hẳn sẽ đến tìm cậu, nếu hẳn bắt cậu xin lỗi bố mẹ hẳn thì làm thế nào?

Mai Lạc còn chưa kịp nói xong, Hy Lôi đã nói ngay:

- Không thể nào! Tuyệt đớ i không thể!

Đang nói câu đó thì điện thoại Mai Lạc đổ chuông, là Hứa Bân gọi tới.

- Hứa Bân à, các người làm gì thế', để Hy Lôi đang khóc rấ t đau lòng đây này!

Hứa Bân lạnh nhạt nói:

- Cô ấy ở chỗ em à, thế' thì anh yên tâm rồ i. Thế' nhé. - Sau đó cúp điện thoại. Hy Lôi và Mai Lạc nhìn nhau. Thì ra Hứa Bân chỉ gọi điện thoại để xác nhận lại xem có phải Hy Lôi ở chỗ Mai Lạc hay không, chứ không hề' có ý tới tìm cô để giải quyết vấ n đề'. Anh ta vẫn chưa hề' t giận.

Hy Lôi bật cười chua chát:

- Nhìn xem, đó chính là chồ ng của tớ! Giờ trong mắ t anh ta, tớ giồ ng như một tờ giấ y, không chút trọng lượng.

- Được rồ i, người ta chẳng phải gọi điện thoại tới hỏi thăm cậu rồ i sao? Chúng tớ vẫn còn quan tâm tới cậu lấ m. Chắ c tại vì bây giờ anh ấy vẫn chưa hề' t giận. Dù sao thì mẹ chồ ng tớ cũng không ở đây, lát nữa Tùng Phi về' bảo anh ấy sang ngủ phòng nhỏ, hai đứa mình lâu lấ m không nói chuyện với nhau rồ i.

Chiề u ngày hôm sau Hứa Bân tới. Hy Lôi đang ngồ i xem tivi, thấ y Hứa Bân tới giả vờ như không nhìn thấ y. Mai Lạc thì cười thầ m, đánh mắ t ra hiệu cho Hứa Bân:

- Nói chuyện tử tế' nhé, đừng cãi nhau nữa! Em xuống lầu đi dạo đây!

Hứa Bân ngồi xuống, một lúc lâu vẫn không nói gì. Hy Lôi vẫn đang xem tivi, chuyển kênh liên tục. Anh nắm tay Hy Lôi:

- Được rồi, đừng xem nữa, chúng ta nói chuyện đi!

- Nói cái gì, chúng ta chẳng có gì để nói cả. - Hứa Bân rút tay mình ra, tiếp tục chuyển kênh.

- Em có thái độ gì thế', anh còn chưa nói gì em mà em đã có thái độ như thế'. Em nhìn lại mình xem, bây giờ thành ra thế' nào rồi, một cô gái ngày trước ngây thơ, nho nhã biết bao nhiêu, bây giờ thì sao, không thể tưởng tượng nổi, những lời lẽ độc ác đó lại từ bút của em mà ra.

- Em biến thành thế' nào, em biến thành cái gì đều là do anh ban cho hết. Một người đàn ông độc ác mới khiến một người đàn bà thể hiện sự xấu xa của mình ra.

Hứa Bân bị Hy Lôi nói tới mức chẳng phản bác được lời nào, chỉ ngược vào mình:

- Anh là người đàn ông độc ác? Em cũng tự nhận là mình xấu xa à?

Hy Lôi tủi thân quay lại, dậm lên ngực Hứa Bân, bao nhiêu giận dữ và oán hận đều phát tiết ra hết:

- Tại anh, tại anh, chính tại anh nên em mới thành ra như thế' này, một mụ đàn bà đánh đá, hay oán thán, em cũng không thích mình như thế' này, vô cùng không thích! - Hy Lôi giống như một đứa trẻ quậy khóc vô lý, bao nhiêu nước mắt rơi cả xuống áo của Hứa Bân. Anh ôm cô vào lòng:

- Tại anh, đúng, đề`u tại anh, Hy Lôi, chúng ta đừng cãi nhau nữa. Chúng ta số`ng hòa bình, được không?

Hy Lôi bị sự dịu dàng bất ngờ của Hứa Bân làm cho tan chảy, yếu`u đuối`i dựa vào vai anh, khàn giọng nói:

- Nhưng bây giờ thế` này rồi thì làm thế` nào để số`ng hòa bình được, em mệt lả`m rồi.

Hứa Bân im lặng rất lâu, dường như đã hạ quyết` tâm, nói:

- Chuyện cuộc`n nhật ký, cho dù ai đúng ai sai thì cũng đừng nhắc` tới nữa. Chúng ta chuyển ra ngoài số`ng, ngày mai đi tìm nhà luôn.

- Lời nói của anh giống` như một ánh mặt trời le lói sau những đám mây đen, chiếu`u thẳng xuống mặt đất, chiếu`u thẳng vào trái tim u tối`i của Hy Lôi. Cô nghe thấy thế`, dường như không tin vào tai mình, nghi ngờ ngẩng` đầu lên, hoang mang hỏi:

- Anh nói gì?

- Anh nói chúng ta chuyển ra ngoài! Em không chịu à?

Hy Lôi ra sức gạt` đầu, xác định là mình không nghe nhầm, cô không che giấu`u được niềm vui của mình:

- Chịu chứ, chịu chứ, chỉ cần chuyển ra ngoài, số`ng ở đâu em cũng chịu.

Hứa Bân bật cười trước vẻ trẻ con của Hy Lôi:

- Số`ng ở ổ` chó cũng chịu à?

- Được chứ, anh là chó đực, còn em là phu nhân chó!

Hứa Bân vuốt tóc Hy Lôi, lại một lần nữa ôm cô vào lòng, trong lòng thấy chua xót, dù sao thì cô cũng là một đứa trẻ ngây thơ, trong sáng, giống như một dòng suối trong vắt nhìn thấy cả đáy, chỉ có điều dụng cụ đựng nước đã thay đổi rồi. Cuộc hôn nhân này giống như cái cốc đựng nước khiến tất cả mọi người đều thay đổi hình dạng.

Mai Lạc đứng ở cửa nhìn hai người giảng hòa với nhau, mỉm cười an ủi.

Việc thuê nhà được tiến hành rất thuận lợi. Mai Lạc giúp họ liên lạc với người chủ của căn nhà mà trước khi cưới cô và Hy Lôi thuê chung. Căn nhà đó từ sau khi Hy Lôi và Mai Lạc chuyển ra lại cho một cặp tình nhân học sinh thuê, gần đây họ đã tốt nghiệp và chuyển đi nên bỏ trống. Chỉ có điều tiền thuê nhà đắt hơn trước 100 tệ, điều này cũng là hợp lý vì hiện nay vật giá leo thang, tiền thuê nhà đương nhiên cũng phải tăng.

Quét dọn sạch sẽ, hai người chỉ mang quần áo và chăn mền của mình đến, khi chuyển nhà, mẹ chồng ở lại trong phòng không chịu ra, trước khi đi, Hứa Bân vào phòng tạm biệt mẹ, nói:

- Mẹ, con đi đây! - Không nghe thấy tiếng mẹ chồng trả lời. Hứa Bân đi ra, nhìn Hy Lôi bằng con mắt có vẻ oán hận, xua tay. - Đi thôi.

Hy Lôi tới chợ mua một tấm vải màu hồng làm rèm cửa, ánh mặt trời mùa thu rọi vào, sự dịu dàng, áp áp ấm lan tỏa khắp căn phòng, trên giường trải một tấm ga vải hoa nhí mới, mang theo mùi

thơm của nắ ng, cô còn mua một chậu cây nhỏ ở chợ hoa, lá nhỏ và dày, người bán hoa nói, nó tên là cỏ hạnh phúc, Hy Lôi cảm thắ y ý nghĩa của nó rắ t may mắ n, cát tường nên vui vẻ mua về, để ở bên cửa sổ, dường như hạnh phúc sẽ từ nơi đây và phủ kín căn nhà.

Suố t cả ngày Hy Lôi đề u quét dọn vệ sinh, trong MP3 đang vang lên một bài hát:

Căn nhà yêu mê n.

Cái cửa sổ nhỏ.

Ánh mặt trời chiề u rọi.

Nói với tôi về cái cây ở ngoài cửa khi mặt trời lặn.

Là món quà của tình yêu.

Anh chọn tâ m vải hoa

Để trang trí cho cửa sổ của chúng ta

Căn nhà yêu mê n của tôi

Có anh tôi sẽ bớt cô đơn

Cuộc số ng đó tuy gian khổ

Tình yêu là tài sản duy nhắ t của tôi

Căn nhà có thể mắ t điện

Nhưng tôi sẽ thắ p nề n

Nghe những bài hát cũ

Thời gian sẽ dừng lại

Căn nhà có gió lùa

Có bước chân vui vẻ

Thi thoảng chúng tôi cãi nhau

Tha thứ cho em nhé

Căn nhà yêu mê n của tôi

Có anh tôi sẽ bớt cô đơn

Cuộc sống khi đó tuy gian khổ

Tình yêu là tài sản duy nhất của tôi.

Hy Lôi vừa nghe vừa ngân nga theo giai điệu của bài hát, cái tình cảm ngây thơ, trong sáng này thật giống với họ trước kia. Cái nhà vệ sinh nhỏ, trên lớp gạch lát tường đã ô vàng, cô nhìn thấy một tờ giấy dán trên đó, tờ giấy viết: "Không có gì có thể chia rẽ tình cảm của chúng ta!". Những lời nói tình cảm đó có lẽ là của đôi tình nhân học sinh để lại, chỉ có những con người trẻ tuổi như vậy mới có đủ dũng khí để bảo vệ tình yêu! Hy Lôi đọc xong tờ giấy, không nở ra. Cô thầm nói với bản thân mình: Đúng, không gì có thể chia rẽ tình cảm của đôi ta.

Ngày đầu tiên chuyển ra ngoài, Hy Lôi gọi điện thoại cho mẹ mình ở tận thành phố B xa xôi, mẹ cô không thể hiểu được niềm vui của cô, chỉ thờ dài trong điện thoại:

- Mẹ thấy con gây ra chuyện không vui như thế cũng buồn lắm, con thà sống trong một căn nhà đi thuê nhỏ xíu cũng không chịu sống trong nhà to của họ, không biết có mâu thuẫn thế nào mà không thể giải quyết được, việc gì mà đến nông nỗi đó?

- Không thể trách con hết được, mẹ không biết mẹ anh ấy...

Hy Lôi còn chưa kịp nói xong đã bị mẹ cô ngắt lời:

- Được rồi, được rồi, mẹ không muốn nghe con gái mẹ nói xấu mẹ chông sau lưng. Đã chuyển ra rồi thì nghe lời mẹ, đồi xử với Hứa Bân tốt một chút, nó được chiều chuộng quen, giờ cùng con dọn ra ngoài ở, con cũng phải có trách nhiệm của một người vợ, đừng như ngày trước quen tự do, bướng bỉnh. Phải để nó cảm thấy ở cạnh con thật ấm áp và thoải mái, như thế thì chông mới đứng về phía con.

Lời nói của mẹ khiến Hy Lôi học được không ít điều, bởi vậy cô im lặng. Chung quy lại thì nam nữ cũng không thể bình đẳng, bạn xem, từ trước đến nay làm gì có người đàn ông nào thổ lộ hết tâm tư hay đi khắp nơi để tìm hiểu về bí quyết để giữ tình yêu và hôn nhân lâu dài.

Buổi tối, nghe lời mẹ, lần đầu tiên Hy Lôi vào bếp, làm món mì sốt cà, những quả cà gọt vỏ, trứng đánh đều rồi cho thêm ít nước, khi xào lên có màu vàng và mềm, bản thân cô cũng có thể làm một người chủ gia đình, Hứa Bân ăn hết hai bát đầy, vừa ăn vừa khen ngon. Hy Lôi nhìn cái tướng ăn như hổ vồ của Hứa Bân thì trong lòng thấy thật chua xót, rồi lại oán thán: Niềm vui đơn giản như thế mà sao phải đi qua biết bao đoạn đường vòng?

Tối, trên một chiếc giường gỗ không mấy êm ái, lần đầu tiên hai người "yêu" nhau thoải mái đến thế, lần đầu tiên có thể thoải mái phát ra âm thanh mà không sợ người khác nghe thấy. Cơ thể Hy Lôi trắng ngần như ánh trăng, Hứa Bân nổi hứng, hai người bèn vào cuộc mây mưa với đủ mọi trò mới. Hứa Bân giống như một tướng quân được xông pha trận mạc, thong lĩnh thiên binh vạn mã để công phá thành trì đầy mê hoặc của Hy Lôi. Đã lâu lắm rồi

không có một lần nào làm tình sung sướng đến vậy. Hứa Bân lâm bầm bên tai Hy Lôi:

- Anh yêu em, Hy Lôi!

Hy Lôi cũng khẽ khàng đáp lời, giống như một ca sĩ tuyệt hảo, cô hống cô phát ra những tiếng gọi khe khẽ, gọi mãi, gọi mãi, khoái cảm cũng tuôn trào, hạnh phúc cũng đến theo.

Thì ra hạnh phúc lại đơn giản như thế!

Sự kiện cuộc nhật ký đó chẳng ai nhắc đến nữa, mỗi tuần Hy Lôi lại phải cùng Hứa Bân về nhà một lần, đây là điều kiện mà Hứa Bân đưa ra khi đồng ý với Hy Lôi dọn ra ngoài, cho dù thế nào thì anh vẫn là con trai của mẹ anh, cả nhà trông vẫn có vẻ hòa bình, yên ổn. Thế là Hy Lôi dù đã chuyển ra ngoài nhưng tuần nào cũng phải ăn một bữa cơm với bố mẹ chồng, giả bộ như không có chuyện gì, thưởng thức những món ăn mẹ chồng nấu, nhìn mẹ chồng xót xa xoa mặt con trai:

- Con trai, con lại gầy đi rồi!

Mỗi lần trước khi đi, mẹ chồng đều đưa cho Hứa Bân rất nhiều đồ ăn, tương thì bà tự làm, đậu phụ bà mua, rồi thịt kho sẵn, bánh bao đã hấp, tất cả đều cho vào hộp đựng đồ ăn rồi đưa cho Hy Lôi, nói với cô cách cất giữ như thế nào, món nào để lâu được, món nào thì phải ăn ngay. Mỗi khi như vậy, trong lòng Hy Lôi vẫn thấy có một chút cảm động, trên đời này làm gì có người mẹ nào không yêu con của mình? Chỉ có điều bà vẫn coi Hứa Bân như

một đứa trẻ chưa lớn, không thể yên tâm giao anh vào tay người đàn bà khác.

Ăn cơm xong, Hứa Bân và bố mẹ ngồi ngoài phòng khách nói chuyện, Hy Lôi thì đi vào phòng ngủ. Cô chuẩn bị tìm thêm mấy bộ quần áo để mang đi. Lúc chuyển ra, Hy Lôi nghĩ bụng chỉ ở tạm nơi đó, sau này còn phải mua một căn nhà khác, bởi vậy đã sắm quần áo sách vở cô để ở nhà, cách bày trí trong phòng về cơ bản vẫn không thay đổi.

Mở tủ quần áo ra xem, tất cả đều đã khác, những chiếc váy ngắn mùa hè tất cả đều bị cất vào một cái túi to, áo len mùa thu và những cái áo khoác dày mặc mùa đông thì được treo cẩn thận lên móc, trong đó còn treo cả quần áo của bố mẹ chồng. Hy Lôi bất lực cười, mẹ chồng được điểm này rất tốt, thích sạch sẽ, quần áo cứ chuyển mùa là sẽ phân loại và cất cẩn thận, nhưng bà vẫn không bao giờ biết tôn trọng đời tư của người khác, dưới mái nhà của bà, con trai và con dâu vẫn không phải là những cá thể độc lập, căn nhà và tâm sự của mọi người trong con mắt của bà, vẫn là sở hữu chung.

Dù sao cũng đã chuyển ra ngoài rồi, bà ở nhà muốn làm gì thì làm! Hy Lôi tìm kiếm một hồ i lâu, tìm được mấy bộ quần áo mùa thu mà mình cần mặc, nhớ ra ngày trước còn mấy cái hộp bao cao su nhét trong tủ vẫn chưa mang đi, tìm mãi, hóa ra vẫn còn ở đó.

Cô lại nhớ lại cái dây chuyền để trong tủ quần áo, tìm một hồ i lâu không thấy, đành bỏ cuộc.

Thu dọn đồ đạc xong, cô nhét mấy hộp bao cao su vào túi xách, quay ra phòng khách, Hứa Bân vẫn đang nói chuyện với mẹ, không có ý định muốn về, Hy Lôi đành phải ngồi xuống.

Mẹ chồng đang tách từng hạt dẻ một, bỏ hạt dẻ đã tách xong vào tay con trai, dịu dàng nhìn con trai, hỏi han:

- Công việc có bận không, ở bên đó quen không, lạnh không?

Hứa Bân vẫn đang đả m chìm trong thế giới ngọt ngào chỉ có hai người, không hiểu ý của mẹ bèn đáp:

- Tô t lă m, chẳng có gì là không quen cả.

Mẹ chồ ng có vẻ hơi thấ t vọng, ánh mắ t thoáng tô i đi.

Hy Lôi đẩy cánh tay Hứa Bân, nói nhỏ:

- Về` nhà thôi!

Hứa Bân nhìn lại đờ ng hờ , trời cũng đã tô i bèn đứng lên định đi. Mẹ chồ ng thấ y Hứa Bân chuẩn bị ra về` thì có vẻ lưu luyế n, tiến ra đế`n cửa vẫn không quên dặn dò:

- Sang thu rô`i, trời lạnh lă m, mặc nhiề u vào nhé, buổi tô i nhớ đấ p chăn dày. Thích ăn gì thì về` nhà, mẹ làm cho con.

Hy Lôi nhận ra trong mắ t mẹ chồ ng có giọt nước đang lấ p lánh.

Trên đường về` nhà, cô chỉ im lặng không nói gì. Không biế t những bà mẹ khác sau khi con trai lấ y vợ và ra ở riêng sẽ số ng như thế nào, những giọt nước mắ t ban nă y của mẹ chồ ng khiế n Hy Lôi bỗng có cảm giác ă n năn, dường như mình vừa cướp đi thứ mà bà yêu thương nhấ t, nhưng cô lại không thể thắ n nhiên chấ p nhận điề u này, thế` là cái ánh mắ t buồ n bã á y khiế n lương tâm của Hy Lôi trôi dậ y, cảm giác không yên.

Hứa Bân nhận ra vẻ buồ n rầ u của Hy Lôi, cô` tỏ ra vẻ nhẹ nhàn g:

- Đừng nghĩ nữa, lâu dần rồi sẽ quen thôi. Hôm đi học đại học, mẹ anh cũng thế, trong điện thoại cũng khóc, nói là nhớ anh.

- Mẹ anh có phải mắc bệnh yêu con quá đáng không?

- Sao thế, chẳng phải em vẫn cứ đòi dọn ra ngoài sao? Giờ thấy ăn năn hả, hay chúng mình lại dọn về?

- Câm miệng!

Ngoại trừ cái cảm giác thất vọng và ăn năn mỗi khi về thăm mẹ chồng ra, cuộc sống của hai người lúc này chẳng còn gì đáng tiếc nữa. Hứa Bân có thời gian thì tới cơ quan Hy Lôi đón cô tan làm, thi thoảng hai vợ chồng đi xem phim, có lúc thì tiện đường vào siêu thị mua thức ăn, Hy Lôi về đến nhà là bắt đầu nấu nướng trong gian bếp nhỏ, vừa nấu vừa ngân nga hát: "Cuộc sống của chúng ta thật hạnh phúc, cuộc sống của chúng ta thật vui vẻ!".

Hứa Bân thi thoảng sẽ ôm chầm lấy cô từ phía sau, trêu:

- Sao mà nhà quê thế, bài hát từ thời nào rồi.

Ăn cơm xong, Hứa Bân lại chủ động rửa bát, đẩy Hy Lôi sang một bên:

- Vợ anh nghỉ ngơi đi, để anh, nước lạnh lắm.

Trong lòng Hy Lôi thấy thật ấm áp, rồi cô sẽ giả bộ trách cứ:

- Toàn giả vờ, ngày trước ở nhà sao anh không tốt với em thế!

- He he, ở nhà trước mặt mẹ, anh là một đứa trẻ chưa lớn, cần được bảo vệ, trước mặt phụ nữ thì anh là một thằng đàn ông có thể giúp em che mưa che gió được rồi. Em phải hiểu anh chứ!

Hy Lôi cảm nhận được khoảng thời gian yêu nhau hạnh phúc và ngọt ngào của hai người đã quay lại, Hứa Bân dịu dàng, chu đáo mà ngày trước cô quen cũng quay về rồi.

Đêm thu càng lúc càng lạnh, Hy Lôi lên giường từ sớm. Hứa Bân vệ sinh cá nhân xong, rót một túi nước nóng mang vào đặt dưới chân cô, sự ấm áp đó từ dưới bàn chân lan dần lên, khiến trái tim Hy Lôi cũng thấy ấm áp, cô ôm cổ Hứa Bân, tặng anh một nụ hôn thật ngọt ngào:

- Chồng ơi, anh thật là tốt!

- Còn tốt hơn nữa cơ. - Hứa Bân leo lên giường, tay đang đưa một cái túi nhỏ màu xanh. - Con ma nhỏ, em còn nhớ mang cái này về cơ à. Muốn để anh yêu em à!

- Đồ dè già!

Chậu cây hạnh phúc trên bệ cửa sổ đã mọc lá non, cơn gió cuối thu khẽ luồn qua khe cửa. Thân thể ấm áp của Hứa Bân đè tới, Hy Lôi nhắm mắt. Người mà bạn yêu, anh ấy cũng yêu bạn, có một khoảng không gian tự do vừa đủ để thể hiện tình yêu này, có lẽ đó là hạnh phúc.

Chương 17:

Mùa yêu nhau trong hôn nhân

1.

Hy Lôi, gâ`n đây khí sắ`c tồ`t thê`, trông có vẻ mưa thuận gió hòa lắ`m. Có phải chuyển ra rô`i nên đêm nào cũng được sung sướng không?

Hy Lôi ngượng ngùng cười:

- Đáng ghét! Cậu thì sao? Sao dạo này trông có vẻ yê`u ố`t thê`?

Tiểu Lộc chỉ biế`t trêu Hy Lôi mà quên má`t gương mặt tiê`u tụy của mình. Gâ`n đây đi làm cô thường tỏ ra lơ` đễnh, bản thảo nộp lên trên sai liên tục, cả ngày nhìn chắ`m chắ`m vào cái điện thoại di động, điện thoại vừa đổ chuông là cô len lén vào phòng vệ sinh để nghe. Có lúc thì vui vẻ yêu đời, có lúc lại buồ`n bã, chán nản, cứ như cô đang phải sớ`ng trong một thê` giới có hai thái cực nóng và lạnh.

Hy Lôi tưởng là gâ`n đây bạn trang trí lại nhà nên mệt quá, quan tâm hỏi:

- Có phải mệt quá không? Bị bệnh hả?

- Không có!

- Thế cậu bị làm sao, tớ thấy dạo này cậu không bình thường, chẳng chú tâm vào công việc gì cả, cũng không nói về tiến độ trang trí nhà nữa, ở văn phòng cũng không nói chuyện, có phải có tâm sự gì không? Thiếu tiền à?

- Không. Cậu không hiểu đâu. - Mọi giả thiết của Hy Lôi đều bị phủ định.

Một lúc lâu sau, Tiểu Lộc ngẩng đầu lên, nói rõ từng chữ với Hy Lôi:

- Hy Lôi, tớ yêu rồi.

Hy Lôi bật cười, đưa tay lên sờ trán Tiểu Lộc:

- Cậu bị sốt à, hay là sáng nay vẫn chưa tỉnh ngủ. Tớ nhớ là hai năm trước, khi cậu mới chuyển tới cơ quan này, cậu đã đi vào nầm mê tình yêu với công cậu, chẳng nhẽ dạo này tay trái chạm tay phải rồi sinh ra pháo hoa à?

- Không phải là anh ày! - Tiểu Lộc hạ thấp giọng.

- Há? - Hy Lôi tròn tròn mắt rồi vỡ lẽ ra, kinh ngạc bịt miệng. - Cậu... cậu không phải là đang... ngoại tình đấy chứ?

Biểu cảm trên gương mặt Tiểu Lộc đã xác nhận suy đoán của Hy Lôi. Cuối cùng thì cô cũng đã thu hết dũng khí để nói cho Hy Lôi biết bí mật đã đè nặng trong tim cô bao ngày nay. Thì ra đồ i phương là chủ nhiệm phòng tín dụng của một ngân hàng, chính là "ông Đói" mà Tiểu Lộc vẫn nói, cũng chính là ông "anh họ" mà lần trước Tiểu Lộc nói đã cho cô mượn một khoản tiền. Đó là một người đàn ông trẻ tuổi, trưởng thành, lại thành công, quen Tiểu Lộc khi cô tới làm thủ tục vay tiền, đã rung động trước sự ngây thơ, thật thà của

Tiểu Lộc, luôn quan tâm, chăm sóc cô, cho cô vay tiền với lãi suất thấp, cuối cùng tình cảm âm thầm này cũng dấy lên một cơn sóng.

Nghe Tiểu Lộc kể sơ qua về chuyện tình của mình, trên mặt Hy Lôi hiện lên vẻ lo lắng:

- Cậu không sợ Tiểu Tô nhà cậu biết chuyện à? Cậu đang đùa với lừa đấy, biết không?

- Tớ biết chứ, thế nên mới buồn đây! Một bên là anh ấy, dịu dàng, đa tình, khảng khái, chu đáo, lại lãng mạn, mỗi lần ở bên anh ấy tớ đều có những niềm vui bất ngờ, cái khát khao được gặp mặt anh ấy, sau khi gặp mặt lấy thấy kích thích và cái ăn năn anh ấy thực sự là rất tuyệt, khiến tớ muốn chấm dứt mà không được, về tới nhà nhìn thấy Tiểu Tô nhà tớ, tớ lại cảm thấy vô cùng hối hận, lại muốn đối xử tốt một chút để bồi thường cho anh ấy.

- Cậu và gã đàn ông đó đã xảy ra chuyện đó chưa?

Tiểu Lộc e thẹn gật đầu, giống một cô thiếu nữ đang tuổi dậy thì. Hy Lôi cảm khái lắc đầu:

- Không ngờ một người kiên trinh nhất trong lịch sử như cậu mà cũng có lúc vượt rào. - Lúc này thì điện thoại của Tiểu Lộc đổ chuông. Cô lại vui vẻ đứng lên nghe điện thoại, hạ thấp giọng:

- Em đây, cũng nhớ anh lắm. Chiều hả, ở đâu? Được rồi, em chờ anh!

- Anh ta hả?

Hy Lôi thực sự choáng trước việc của Tiểu Lộc, cô ngỡ ngàng xuống ghế, cảm thán:

- Xem ra câu nói đó không sai, đàn ông đàn ông là vì chưa bị cám dỗ! Sự trung thành của đàn bà là do không có điều kiện để phản bội! Một người đàn bà dịu dàng có thể thức tỉnh cả một cung điện đã ngủ sâu trong mê muội, còn một người đàn ông dịu dàng thì có thể chinh phục được cả mười ngọn núi Himalaya. Không biết người đàn ông này đã ra đòn sát thủ gì mà khiến hạt đậu bốn mùa như cậu trở thành món ăn ngon trên bàn của anh ta.

Trên mặt Tiểu Lộ để lộ sự đam mê, sung sướng của một người được đắm chìm trong tình yêu:

- Cậu không biết đâu, đàn bà khi ở cạnh anh ấy giống như là công chúa, anh ấy sẽ đưa cậu tới những nhà hàng sang trọng nhất, nụ cười lặng lẽ ấy giống như đang quan sát trái tim của cậu, dáng vẻ anh ấy khi lái xe, khi thanh toán tiền đều vô cùng quyến rũ.

- Người đàn ông đang yêu thì trở nên vô cùng thông minh, người đàn bà đang yêu thì trí tuệ bằng 0. Cậu chết rồi.

Tiểu Lộ vẫn nói:

- Nếu so sánh với anh ấy thì Tiểu Tô nhà tớ vừa rách rưới vừa quê mùa, lại không tâm lý, ở cùng với Tiểu Tô, cảm giác mình giống như cô bé Lộ Lộ, hơn nữa không bao giờ được tham gia bữa yến tiệc trước 12 giờ đêm, cuộc sống tớ ít nhất đó khiến tớ thấy tự ti lắm.

Hy Lôi không quên nhắc nhở Tiểu Lộ:

- Nay, tình lại đi, tớ thấy cậu hơi sa chân quá rồi đấy. Đàn ông thích buông bỏ để câu được tình yêu, đàn bà thì không tiếc thân mình để bảo vệ tình yêu. Cậu cẩn thận kẻo mất cả chì lẫn chài.

- Đừng nói tớ thế, đàn bà vượt rào cũng là vì bị nội lực đẩy ra thôi.

- Đàn ông vượt rào thì là do ngoại lực cảm dỗ, không nhận ra Tiểu Lộc nhà mình cũng có sức hút như thế.

- Cậu lại đã kích vào lòng tự tin của tớ rồi.

Cuộc thảo luận của Hy Lôi với Tiểu Lộc về tình yêu không thể kéo được Tiểu Lộc ra khỏi vũng bùn. Lúc tan làm, Hy Lôi nhìn thấy trước cửa cơ quan, Tiểu Lộc lên một cái ô tô màu đen rồi phóng vút đi, quên mất ngôi nhà mới đang thời kỳ hoàn thiện, quên mất ông chông đang chờ cô về nhà ăn cơm.

Buổi tối về tới nhà, Hứa Bân vẫn chưa về, gọi điện thoại thì anh bảo có buổi ăn nhậu với đồng nghiệp, tối nay chắc không về nhà ăn cơm. Bên kia điện thoại nghe rất yên tĩnh, không giống như đang ăn nhậu cùng bạn bè. Hy Lôi cũng không để tâm lắm. Tự nấu cho mình ít cháo đậu, làm vài món đơn giản rồi ăn một mình. Trong sách nói, cho dù khi có một mình thì cũng phải nấu ăn thật ngon, đối xử tốt với bản thân, như thế mới có thể kéo dài tuổi thọ!

Hơn 10 giờ thì Hứa Bân về, trên người không có mùi rượu. Hy Lôi cảm thấy kỳ quái:

- Mặt trời mọc ở đằng tây hay sao! Hôm nay anh đi nhậu với bạn mà sao không uống rượu! - Anh còn chưa kịp trả lời đã thấy Hứa Bân mặc trên người chiếc áo len màu xám, Hy Lôi nhớ sáng nay lúc

ra cửa Hứa Bân mặc cái áo jacket màu sữa mà. Không cần nói cũng biết, Hứa Bân về nhà anh.

Hy Lôi mệt mỏi hỏi:

- Mẹ anh nấu cho anh món gì ăn?

Hứa Bân bô i rô i cười:

- Hi hi, chân giò hầm, món đó em không biết nấu, hôm nay mẹ nấu nên gọi anh về nhà, với lại bố cũng đi công tác, một mình mẹ ở nhà đáng thương quá.

- Anh về nhà vì sao còn phải nói dối, bảo là đi nhậu với đồng nghiệp?

- Thì anh sợ em giận mà.

- Sợ em giận vì sao lại để cho em biết, thay cái áo mới để em nhìn thấy có phải có ý muốn chọc tức em không?

Hứa Bân cười lầy lòng, chẳng nói gì thêm. Hy Lôi nhìn mặt anh cũng phải bật cười:

- Được rồi, được rồi, về nhà thì về nhà, anh là con trai của mẹ anh, ai mà cấm được anh về nhà mình chứ, chỉ có điều không được nói dối, cứ như thể em độc ác lắm không bằng. Còn nữa, đồ ích kỷ, được ăn ngon mà không nhớ đến em.

Thấy Hy Lôi không giận nữa, Hứa Bân bỗng rút từ sau lưng ra một túi hạt dẻ:

- Chân giò ngấy quá, em ăn vào lại phải giảm cân. Xem anh mua gì cho em này!

Mùi hạt dẻ rang bay ra, bóc một hạt bỏ vào miệng, vừa bỏ vừa ngọt. Lòng thây buồn, ăn ngon là hết, nghe nói đồ ngọt có thể sinh ra tế bào vui vẻ, sau khi ăn vài hạt dẻ, bao nhiêu không vui trong lòng Hy Lôi đều tan biến hết.

Nằm trên giường, Hy Lôi nói tới chuyện của Tiểu Lộc:

- Nói cho anh biết một bí mật, Tiểu Lộc ở cơ quan em ấy, vượt rào rồi.

- Tốc độ lan truyền thông tin trên thế giới từ chậm đến nhanh lần lượt là báo giấy, tivi, mạng, sau đó là miệng đàn bà.

- Đáng ghét! Anh nói ai hay chuyện hả? Em chỉ nói với anh thôi, chẳng nhẽ anh lại đi kể cho người khác.

- Nhưng mà Tiểu Lộc đó anh gặp rồi, không phải kiểu người phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ làm người tình lắm! Xã hội bây giờ đúng là khó tưởng tượng!

Hy Lôi nghe thây câu này thì có vẻ như Hứa Bân nghi ngờ về sức hấp dẫn của Tiểu Lộc:

- Tiểu Lộc của em làm sao? Cũng thanh tú, xinh đẹp mà! Theo anh thây thì người hợp tiêu chuẩn làm người tình là ai?

Hứa Bân nghĩ một lát:

- Đủ để làm người tình thì ít nhất cũng phải xinh một chút, phải đẹp, biết trang điểm, rồi biết liếc mắt đưa tình nữa. Cô ấy được thế không?

- Ôi giỏi, lại còn nói một tràng thế nữa, giỏi quá nhỉ! Chắc là nghiên cứu kỹ lắm, có phải anh cũng muốn giống cái gã họ Đới

kia không, tới tuổi trung niên cũng muốn vượt rào một lần hả? - Hy Lôi gi tay lên trán Hứa Bân, chắt vắt.

Hứa Bân dấp chần lên, kêu khô:

- Lại trúng bẫy rồi, lại trúng bẫy rồi.

Đùa nhau một hồi, Hy Lôi thở dài:

- Trong sách nói khi hôn nhân quá bình lặng thì nên yêu thêm lần nữa để thêm chút kích thích. Cuộc hôn nhân không có người thứ ba thì không phải một cuộc hôn nhân tốt, trước tiên, chứng tỏ hai người ở trong xã hội đều không còn là những cá thể có sức hấp dẫn nữa rồi; ngoài ra, người thứ ba mới là hòn đá thử vàng có độ tin cậy cao nhất, thử cái là chuẩn; thứ ba, đứng trước sự vượt rào, đòi phò thế nào mới thể hiện được trí tuệ của con người. Con thuyền nhỏ hôn nhân có thể bình yên vượt qua sóng gió hay không thì mới là một cuộc hôn nhân tốt.

Tới lượt Hứa Bân bắt đầu chắt vắt:

- Một loạt những lý lẽ này của em từ đâu mà có, xem ra em cũng muốn thử phải không! Em cũng muốn à? Chẳng phải em cũng có người tình cũ đấy sao? Tình cũ không rú cũng tới, như thế mới thú vị chứ!

Nói mãi nói mãi, Hứa Bân lại nhắc tới chuyện Châu Cường lần trước, hai người đều không ai nói gì nữa, có vẻ ngượng ngập. Hy Lôi kéo mạnh cái chần, trở mình:

- Vô duyên! Nói chuyện với người phạm tục như anh chán lắm!

Ngủ!

Vừa vào đến cơ quan đã thấy Tiểu Lộ mặc cái áo khoác màu khói xám, màu sắc sang trọng và đường cắt may khéo léo này khiến Tiểu Lộ trở nên thật nổi bật, Hy Lôi khen:

- Ôi chà, mỹ nhân nào đây! Áo khoác lông cừu cơ à!

Tiểu Lộ tự hào cười:

- Đẹp không?

- Đẹp, lại còn dám không đẹp à? Nhưng tiền thì chắc chắn không đẹp đâu, anh ta mua hả!

Mặt Tiểu Lộ thể hiện rõ niềm hạnh phúc, hạ thấp giọng nói:

- Đúng thế, anh ấy tặng tớ, có khiêu thẩm mỹ lắm đúng không!

Hơn 3000 tệ đấy, một tháng lương của bọn mình!

Thực ra trong lòng Hy Lôi có thể hiểu cho Tiểu Lộ, đúng thế, chèn cô đã bao giờ bỏ ra đến nghìn tệ như thế đâu. Có người đàn bà nào mà không thích cảm giác được yêu thương, chiều chuộng.

Cô lại triết lý:

- Tình yêu khiến đàn ông khảng khái rút ví, người đàn ông chịu tiêu tiền vì cậu chưa chắc đã yêu cậu, nhưng người đàn ông không chịu tiêu tiền vì cậu thì chắc chắn là không yêu cậu, xem ra người đàn ông này cũng có cảm tình thật với cậu. Nhưng tớ khuyên cậu, thật lòng, nếu không định ly hôn thì hãy giữ cho mình một con đường

lùi, đừng lún vào sâu quá, còn nữa, đừng để lộ ra đâu về t gì, phải giầu thật kỹ, như thế mới là cao thủ!

Tiểu Lộc vỗ vai Hy Lôi:

- Giầu thật kỹ mới là cao thủ, có lý lắm!

Hy Lôi lại khen:

- Nhưng mà cái áo này đúng là đẹp thật, anh ta đúng là có khiêu thâm mỹ, mua ở đâu đấy? Tớ cũng muốn mua một cái.

Tiểu Lộc chu miệng lên thật dễ thương:

- Không được, không cho cậu biết, cậu không được mua, cậu cao như thế, mặc vào đụng hàng với tớ thì chắc chắn là trông cậu sẽ đẹp hơn, làm lộ rõ khuyết điểm của tớ, không được mua.

- Được rồi, được rồi, không mua nữa. Nhưng mà trời ngày càng lạnh rồi, thực sự phải mua thêm vài cái áo mặc mùa đông nữa. Tan làm có thời gian không, cùng tớ đi shopping?

- Không được, bọn tớ hẹn hò rồi.

- Tiểu Tô nhà cậu không quan tâm gì sao?

- Anh ấy hả, ở một lớp vẽ dạy cho mấy đứa trẻ, làm gì có thời gian quan tâm tới tớ.

- Thế thì thôi vậy. - Nhớ lại Mai Lạc ở nhà một mình, chắc chắn là có thời gian, thế là cô gọi điện thoại cho Mai Lạc. - Có nhà không, chiều nay đi shopping?

Bên kia vang lên giọng nói lười biếng của Mai Lạc:

- Chị hai ơi, cậu có nhà`m không vậy, giờ tớ như thế` này còn đi shopping được với cậu sao. Bụng tớ sắp không đi nổi rồi đây.

Hy Lôi lúc này mới nhớ ra Mai Lạc đã 8 tháng rồi, chắc là đi lại cũng không thuận tiện:

- Xin lỗi, tớ quên mất.

Mai Lạc lại bắt đầu`u cảm rằm với Hy Lôi qua điện thoại:

- Cậu biết`t không, trước 25 tuổi mà không sinh nở quả là một chuyện may mắn, do đó đừng có sinh con sớm. Còn nữa, bà phù thủy đó lại sắp lên rồi. Tớ thực sự muốn đâm đầu`u vào tường chết`t quách cho xong.

Đúng lúc đó thì Phó chủ biên đi tới, Hy Lôi vội vàng cúp điện thoại:

- Không nói nữa, tớ làm việc đây.

Thầy Hy Lôi gọi điện thoại trong giờ làm việc, Phó chủ biên không nhịn được nói vài câu:

- Còn trẻ, làm việc không cần bán mạng, nhưng cũng phải bán sức. Bố` mẹ rồi sẽ già, chồng cũng sẽ phản bội cô, bạn bè bán đứng cô, chỉ có công việc là mãi mãi không phản bội cô, vào lúc cô không ngờ tới nhất, nó sẽ đến`n đáp lại cô.

Cho dù là đang phê bình Hy Lôi nhưng lãnh đạo không hổ danh là lãnh đạo, nói một câu khiến Hy Lôi tâm phục khẩu phục, khen ngợi:

- Tinh túy, đúng là tinh túy.

Phó chủ biên ra ngoài, lúc này Tiểu Lộ mới nhớ ra:

- Câu này của ông ấy thâm thúy quá, nghe nói ông ấy sắp được điề u đi từ lâu, liệu có phải ông ấy đang ám chỉ gì cậu không?

- Tai cậu có vậ n đề` à, rõ ràng là ông ấy đang phê bình tớ, sao lại nghe thành đang ám chỉ cái gì cho tớ? - Nhưng miệng thì nói vậy, thực ra trong lòng Hy Lôi cũng đang âm thậ m cảm thậ y vị Phó chủ biên sắp được điề u đi này hình như đúng là còn ý gì đó khác.

Buổi chiề u, một mình cô đi dạo phố, cũng chẳng thậ y có bộ quậ n áo nào vừa ý, thệ là lại chán nản về` nhà. Hứa Bân vẫn chưa về, căn nhà vào cuộ i thu càng thêm lạnh lẽo. Gậ n đây bậ anh đi công tác nên buổi chiề u anh thường về` nhà với mẹ, buổi tộ i phải rá t muộn mới về` nhà.

Buổi hoàng hôn, những giọt mưa thu tí tách rơi. Những chiế c lá bên ngoài run rẩy trong những giọt nước mưa lạnh lẽo, cơn gió lạnh không biế t từ đâu luộ n vào. Hy Lôi lên giường từ sớm, bật đệ m sưởi và lò sưởi lên mới thậ y ấm áp hơn một chút. Hơn 9 giờ, Hứa Bân gọi điện thoại về, nói là anh đang ở nhà, lát nữa sẽ về.

Hy Lôi xem mậ y cuộ n tranh "Vừa cô đơn vừa tươi đẹ p" mới xuấ t bản gậ n đây, đọc những câu chữ và những bức tranh có vẻ thương cảm, trong lòng cô lại có cảm giác bi ai. Gọi điện thoại cho mẹ cô, hình như mẹ đã đi ngủ rộ i, giọng nói có vẻ ngái ngủ:

- Hy Lôi à, muộn thệ rộ i còn gọi điện tới, con chưa ngủ sao?

- Mẹ, mẹ đi ngủ rộ i à?

- Đúng thệ, hôm nay lạnh quá nên đi ngủ sớm. Có việc gì không con?

- Không ạ. Chỉ muộ n gọi điện thoại cho mẹ thôi mà!

- Không có việc gì thì ngủ sớm đi, buổi tối nhớ đắp ấm vào nhé!

Cúp điện thoại, nỗi bi thương trong lòng lại càng sâu sắc. Ban ngày Phó chủ biên nói đúng, bố mẹ sẽ già đi, rồi có một ngày họ không còn là những gốc cây đại thụ bảo vệ cho bạn nữa.

Đọc sách thêm một lúc nữa đã là hơn 11 giờ. Hứa Bân vẫn chưa về. Con mưa bên ngoài mỗi lúc một nặng hạt, bóng cành cây hắt vào cửa sổ như một con quái thú. Bỗng dưng điện thoại đổ chuông, là Hứa Bân.

Nhấc điện thoại, một lúc lâu Hứa Bân vẫn không nói gì, ấp úng:

- Hy Lôi, đừng giận nhé...

- Làm sao?

Hứa Bân nói khẽ:

- Mưa to quá, buổi tối mẹ ở nhà một mình sợ, anh ở nhà với mẹ, hôm nay không về nữa, em ngủ sớm đi, đừng chờ anh.

Lời nói của Hứa Bân khiến tâm trạng rầu rĩ suốt cả buổi tối hôm nay của Hy Lôi bộc phát, cô hét vào điện thoại:

- Ai chờ anh! Đừng bao giờ quay về nữa!

Cúp điện thoại, nước mắt cô lại lăn ra. Mưa rồi, chẳng nhẽ bà mẹ chồng đó mà cũng biết sợ sao? Những hạt nước mưa ngoài cửa sổ cứ tí tách cả đêm. Cảm giác cô độc và sợ hãi vây kín lấy cô, suốt cả đêm dài, cô đợi thoại với chúng.

"Cô độc" và "Sợ hãi" đeo một chiếc mặt nạ độc ác, bật cười ghê rợn:

- Cô vừa nghĩ tới chúng tôi là chúng tôi tới ngay. Anh ta không có ở đây thì chúng tôi sẽ ở với cô.

- Không, ta không cần. Các người biến đi.

"Sợ hãi" nói:

- Tôi và "Cô độc" là anh em sinh đôi, nơi nào có nó thì sẽ có tôi, nó không đi thì tôi cũng không thể đi được.

- Đi đi, đi đi, các người đi hết đi, ta không cần! - Hy Lôi hét lên, xung quanh không một bóng người, căn phòng lại vang lên tiếng vọng của chính cô, đêm cô đơn tới đáng sợ. "Cô độc" và "Sợ hãi" lại biến thành một hình ảnh đen đúa, đè xuống người Hy Lôi. Cô hoảng sợ nhắm mắt lại. Sáng sớm tinh dậy, căn phòng bị người ta xới tung lên. Vào cái đêm Hứa Bân không có nhà, vào một đêm trời đổ mưa bão, trong căn nhà không có cửa chống trộm này đã bị kẻ trộm viếng thăm.

Hy Lôi nhìn quanh căn phòng bừa bộn, ngã ngơ xuống ghế salon, gập n như gập t đi.

Cũng may, chỉ bị lấy trộm mất mấy trăm tệ tiền mặt, thẻ ngân hàng để trong ví và các giấy tờ vẫn còn nguyên. Điều khiến Hy Lôi dờ khóc dờ cười nhất là kẻ trộm đã nhân tiện lấy mất mấy bộ quần áo của cô. Sáng sớm ra ngoài cửa mới nghe các bà bàn tán với nhau và biết rằng thì ra hôm qua kẻ trộm ghé qua mấy nhà, trong đó có một nhà chủ nhân tinh dậy và phát hiện, đánh nhau với kẻ trộm, bị hấn đâm một nhát phải vào viện. Nghe vậy mà Hy Lôi rùng

cả mình, càng thêm sợ hãi. Trong lòng lại càng thêm oán hận Hứa Bân.

Buổi tối Hứa Bân về nhà, không biết gì về những việc xảy ra khi anh đi vắng. Hy Lôi trong lòng vẫn giận, cả buổi tối chẳng nói với anh câu nào. Trước khi ngủ, Hứa Bân xem báo, một tin tức thu hút sự chú ý của anh, anh còn đọc khẽ cho cô nghe:

- Kẻ trộm đột nhập vào nhà, chủ nhân bị đâm một dao.

Khi nhìn kỹ lại, địa chỉ chính là tòa chung cư mà mình đang ở, đọc xong bất giác thở dài:

- Cái nhà này đúng là chán số, lại còn đánh nhau với kẻ trộm.

Bọn trộm bây giờ như chó cắn càn, bị phát hiện là lập tức giết người diệt khẩu! - Sau đó anh lại huých cánh tay vào người Hy Lôi - Đây, chuyện lớn thế mà sao tối qua em không nghe thấy à?

Hy Lôi nhìn dáng vẻ vô tư lự của Hứa Bân thì giận tới mức nhảy phắt xuống khỏi giường, lấy cái túi với cái hộp bị chúng lục tung ra đưa cho anh:

- Sao lại không nghe thấy, tôi suýt chút nữa đã thành nhân vật chính trong bản tin đó rồi, tôi suýt chút nữa đã trở thành chủ ngôi nhà bị kẻ trộm đâm rồi. Anh lo cho tôi quá nhỉ, mẹ anh ở nhà một mình buổi tối thì sợ, tôi thì dũng cảm sao? Cũng may tôi không tỉnh dậy bị kẻ trộm phát hiện, nếu không thì hôm nay anh không nhìn thấy tôi nữa rồi.

Nghe Hy Lôi kể tội xong, Hứa Bân mới biết nhà mình tối qua cũng bị trộm, thận trọng hỏi:

- Mất cái gì? Bị lấy bao nhiêu tiền?

- Anh chỉ nhớ là bị mất bao nhiêu tiền, giống y như mẹ anh, trong mắt chỉ có tiền, sao anh không quan tâm tôi có bị làm sao không?

- Mẹ anh lại làm gì chọc đến em, sao cứ nhắc mẹ anh hoài vậy?

Chẳng phải em vẫn bình thường sao?

Hy Lôi càng nổi giận:

- Họ Hứa kia, được, nếu tôi qua xảy ra tai nạn gì thì anh vui lắm phải không? Trái tim của người ta màu đỏ, mắt màu đen, sao anh lại ngược lại như thế.

Hứa Bân không hiểu:

- Thế là ý gì?

- Ý gì, anh mắt màu đỏ, tim màu đen.

Lúc này Hứa Bân mới vỡ lẽ ra, Hy Lôi đang chửi anh sao?

- Tôi làm sao mà tim đen. Ở đây không tốt thì dọn về nhà ở, chẳng phải cô khóc lóc đòi dọn ra đó sao, mới được mấy ngày đã không chịu được rồi à?

- Ai nói là tôi không chịu được, ai thêm dọn về nhà anh, chắc là anh muốn về lắm phải không?

Thầy có vẻ như lại cãi nhau đến nơi, Hứa Bân muốn yên chuyện, bèn quay người sang tắt đèn, thở dài:

- Không nói chuyện với em nữa, vô lý khó chịu.

Một buổi tối sống trong sợ hãi rồi lại bị trộm ghé thăm mà không được một lời an ủi hay ăn năn của Hứa Bân. Trái tim Hy Lôi

nguội lạnh, cũng quay người sang hướng khác mà ngủ. Chiếc giường không lớn nhưng ở giữa bị trống một khoảng lớn, cơn gió lạnh vô tư luồn vào.

Rất lâu sau hai người đều không ngủ được. Hứa Bân nghĩ ngợi một chút, quay người lại, giọng nói rất hiên lành:

- Đừng giận nữa, nói thật lòng, sao anh lại không lo! Nghe em nói vừa này nhà mình có trộm, anh giết nãy cả mình! Mất tiền là việc nhỏ, nghĩ lại cũng thấy sợ, bà vợ xinh đẹp như em mà bị kẻ trộm dắt mất thì hỡi hân chết thôi.

- Anh mà cũng biết sợ. Tôi mà bị chúng dê hoặc bị bắt cóc làm con tin thì làm ma cũng không tha cho anh. Linh hồn tôi ngày nào cũng sẽ lơ lửng trước cửa sổ phòng anh, dọa cho anh chết luôn!

Hứa Bân bật cười trước câu nói của Hy Lôi. Thấy tâm trạng cô đã tốt hơn bèn thăm dò:

- Hay là bọn mình dọn về nhà. Em xem, ở đây không có cửa chống trộm, cũng chẳng có bảo vệ, hở một chút là mất nước, mùa đông thì lạnh. Anh nói cho em biết, nhà mình lắp lò sưởi rồi, thích lắm, thế nào, về nhé!

Chỉ nghĩ đến việc về nhà phải đối diện với bà mẹ chồng thì căn nhà cho dù ấm áp đến đâu cũng trở nên lạnh lẽo. Hy Lôi quay người đi, giọng điệu kiên quyết:

- Em không về, tuyệt đối không!

Chương 18:

Âm u

1.

Trời càng ngày càng lạnh, đã vào đông, trận tuyết đầu tiên cũng đã rơi. Sau đó, cứ đôi ba ngày Hứa Bân lại về nhà ở một hôm, kiếm đủ mọi lý do, lúc thì là bố đi công tác, có lúc thì về nhà tắm, có lúc thì là về nhà ăn cơm tối muộn quá. Hy Lôi hoàn toàn trở thành một người ngoài, như một linh hồn cô đơn bị bỏ mặc trên hoang đảo, một mình đi làm, ăn cơm, về nhà, ngủ, sự giao tiếp duy nhất với Hứa Bân là những cuộc làm tình khi thi thoảng anh về nhà ngủ. Cô cố nhẫn nhịn nỗi bất mãn trong lòng mình, giống như một phi tử sống trong lãnh cung chờ đợi sự sủng ái của anh, ngày nào cũng mong anh về nhà, ngay cả hơi sức và dũng khí để cãi nhau cũng không có. Anh đã ngày càng xa cô rồi. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng có mối quan hệ vợ chồng nào lại nực cười và gượng gạo như của cô. Một hôm, cô còn biếng thái khi nghĩ rằng, mẹ chồng giống như bà cả đầy quyền uy và thế lực trong một gia đình thời cổ đại, còn cô chỉ giống như người vợ bé thấp hèn.

Còn Tiểu Lộ vẫn chìm đắm trong hạnh phúc của "mùa xuân thứ hai", ngày nào cũng mặt tươi phơi phơi, sự ấm áp mà chồng cô không thể nào đem lại cho cô thì người tình đã lấp đầy, trông cô hạnh phúc rạng ngời đến mức Hy Lôi hơi nghi ngờ, liệu mình có nên đổi một cách sống khác, tìm một người tình để giải sầu, rồi cô bị chính những suy nghĩ tội ác của mình làm cho giạt mình, cuối cùng cô cũng hiểu điều mà Tiểu Lộ nói: "Đàn ông vượt rào là bị sức hấp dẫn bên ngoài cám dỗ, đàn bà vượt rào là bị cảm xúc bên trong đẩy ra".

Gần sang cuối năm, vị Phó chủ biên to béo thực sự bị điếu đi, vị trí còn trống đó trở thành mục tiêu mà mọi người đều hướng đến, ai cũng âm thầm nỗ lực, ngày nào cũng vùi đầu vào viết bản thảo, chờ đợi cơ hội thăng chức giáng xuống đầu mình. Hy Lôi "dọn dẹp" sạch sẽ tâm trạng tội tâm do cuộc hôn nhân của mình mang lại, dồn hậu hết sức lực vào công việc. Còn Tiểu Lộ lại bận rộn vì tình yêu tới mức chẳng còn thời gian cho công việc. Nhà mới đã hoàn thiện, bởi vì năm đầu tiên không có lò sưởi nên không ai vào ở, từng một lòng một dạ nghĩ về căn nhà mới, nay khi nó thực sự mở cánh cửa ra đón chào thì lại mất đi niềm hân hoan, hứng khởi ban đầu, chỉ vì người đó trong hôn nhân đã khiến cô đánh mất nhiệt tình được cùng nhau má ấp môi kề. Khi mà mọi người đang âm thầm nỗ lực vì vị trí Phó chủ biên thì Tiểu Lộ lại tỏ ra bất cần, cô xin nghỉ một tuần để đi du lịch. Trong lòng Hy Lôi biết rõ, không cần hỏi, chắc chắn là đi cùng gã đàn ông họ Đới đó rồi.

Những ngày tháng đen tối cũng có những điểm sáng nhất định. Tháng 12, Mai Lạc sinh một cô con gái xinh đẹp, bà mẹ chồng đương nhiên là nổi giận đùng đùng, bởi vì là con gái nên chắc chắn không tránh khỏi một trận chửi bới Mai Lạc, rồi không cho đưa bé được mang họ cha. Hy Lôi tới bệnh viện thăm Mai Lạc, thấy hai người đang cãi nhau.

- Nghĩa là sao? Đứa bé này sao không được mang họ của Tùng Phi? Chẳng nhẽ nó không phải là con của anh ấy?

- Nó có phải con trai đâu, theo họ ai mà chẳng thế? Chẳng phải suốt ngày chị nói nam nữ bình đẳng sao, mang họ mẹ thì làm sao?

- Giọng nói của bà mẹ chồ`ng.

- Được thôi, nhưng đấ`y là mẹ nói đấ`y nhé, con cũng đang ghét vì họ Tùng khó nghe quá, tưởng là họ của các người cao quý lắ`m ấy, con gái con sẽ theo họ của con.

Hy Lôi bước vào, lúc này mẹ chồ`ng và con dâu mới yên tĩnh lại.

Đứa bé đang nằ`m cạnh Mai Lạc, ngủ ngoan lành, không đen đũi, xấ`u xí như những đứa trẻ khác, nó vừa sinh ra đã trắ`ng nõn nà, giồ`ng như một bông hoa mai trắ`ng muố`t, Hy Lôi nhẹ nhàng lại gầ`n, vui vẻ kêu lên:

- Đáng yêu quá! Xinh quá đi thôi!

- Nhìn xem giồ`ng ai?

Hy Lôi nhìn kỹ, lông mày và mắ`t rấ`t giồ`ng Mai Lạc, nhưng cái vẻ yên tĩnh này thì lại giồ`ng Tùng Phi, Hy Lôi nói:

- Tớ thấ`y giồ`ng Tùng Phi nhiề`u.

Bà lão lập tức chen lời:

- Giồ`ng cái gì mà giồ`ng? Mắ`t bé mày bé, đâu được như con trai tôi mắ`t to mày rậm.

Hy Lôi cười nhạt, Mai Lạc không đấ`m xia gì đấ`n bà, hỏi:

- Đại biên tập, cậu là người có văn hóa, đặt tên cho con gái nuôi của cậu đi.

Vừa nãy ngoài cửa, Hy Lôi đã đã nghe thấy những lời cãi vã của bà mẹ chồng với Mai Lạc về việc cho đứa bé mang họ của ai, giờ nghĩ lại, theo họ của Mai Lạc thấy tao nhã hơn nhiều:

- Con gái tớ trả nợ treo thế này, nếu theo họ cậu thì gọi là Mai Đóa, vừa hay vừa dễ nhớ.

- Hay lắm, đúng là cậu có khác, tên hay quá, đặt tên này nhé!

Bà lão không nhịn được lại chen lời:

- Hay lắm, hay lắm, tôi nói rồi mà, theo họ chị, thấy chưa, tên cũng dễ đặt, con gái mà, đặt tên nào mà chẳng được, không cần quan trọng quá.

Hy Lôi và Mai Lạc đều bất lực cười. Không thấy bóng dáng Tùng Phi đâu, Hy Lôi khẽ hỏi:

- Tùng Phi đâu? Có con gái rọu mà còn đi làm à?

- Mấy hôm nay đài truyền hình bận lắm, không dễ xin nghỉ, hơn nữa... - Mai Lạc chép miệng, nhìn mẹ chồng một cái.

Mẹ chồng thấy thế, lập tức tiếp lời:

- Tùng Phi bận thế, đến cũng chẳng giúp được gì, bắt nó tới làm gì, xin nghỉ lại bị trừ tiền nữa. Tôi ở đây là được rồi.

Thấy một sản phụ ở giường bên cạnh có chồng và mẹ đẻ, mẹ chồng chăm sóc, hỏi han quan tâm, bung trà rót nước, Hy Lôi nhận thấy sự thất vọng trong mắt Mai Lạc, vừa mới sinh xong vẫn còn

yêu, lúc này Mai Lạc cần biết bao những lời an ủi ấm áp của chông!

Sự an ủi đó một bà mẹ chông làm sao có thể đem lại được!

Hy Lôi thở dài, hỏi:

- Ăn cơm chưa? Muốn ăn gì tớ đi mua cho?

- Tớ muốn ăn chân giò ở trước cửa nhà tớ, lâu lắm rồi không ăn, cậu mua cho tớ nhé!

- Ôi trời, chị đang ở cử đây, không thể ăn tùy tiện được, thứ đó giò không thể ăn được. Muốn ăn gì tôi về nhà làm cho chị. - Mẹ chông nói.

Nghe mẹ chông nói vậy, Hy Lôi bất giác lại có cảm tình với bà lão, người già mà, dù sao cũng hiền lành, vẫn rất quan tâm tới sức khỏe của con dâu, nếu không thì sẽ không nói những câu như thế.

- Bác gái nói đúng đây, ở cử không thể ăn tùy tiện được, để qua thời gian nữa tớ mời cậu ăn tiệc.

Ánh mắt Mai Lạc nhìn về hướng bát mì vẫn chưa ăn xong ở đầu giường, thở dài:

- Trời ơi, một tháng trời phải ăn cái thứ nhạt nhẽo vô vị để nếm cũng hậu như không có thì làm sao mà nuốt được?

Bà lão không biết là vì trong lòng còn giận hay vì muốn đùa nên nói:

- Được rồi, không nghe người ta nói sao? Sinh con trai, ăn gì có nấy, sinh con gái, có gì ăn nấy.

Đúng lúc này thì đưa bé tỉnh lại, miệng nó chớp chớp vài cái rồi khóc. Không biết là vì đói hay vì tè ướt tã. Mai Lạc quay người, vội vàng thay tã lót cho con, có lẽ vì tay lạnh nên tiếng khóc của đứa trẻ càng lớn hơn. Mẹ chông vội vàng lại gần chê trách:

- Như thế không được, bọn thanh niên bây giờ sao mà ngốc thế!

Đề đả y tôi làm!

Mai Lạc rút tay về, nhìn mẹ chông thành thạo thay tã mới cho đứa bé. Trong lòng thâm thở dài, đứa trẻ này ra đời mới thực sự mang cho mình một cuộc đời mới!

Cuối tuần vẫn phải cùng Hứa Bân về nhà anh một lần theo thông lệ. Mẹ chông đã không còn vẻ thất vọng, buồn bã như lúc đầu nữa rồi, lúc này trên mặt bà là nụ cười của kẻ chiến thắng, đối xử với Hy Lôi rất hiền hòa, lúc ăn cơm còn khuyên nhủ cô:

- Hy Lôi này, trời lạnh rồi, về nhà đi, một mình ở bên ngoài không an toàn.

Sao giờ lại thành một mình ở bên ngoài rồi? Hy Lôi hướng ánh mắt sang Hứa Bân, anh có tình vui đầu vào ăn cơm, không ừ hử gì.

Hy Lôi cũng không trả lời mẹ chông.

Mẹ chông tưởng là Hy Lôi đã động lòng, lại nói tiếp:

- Cả nhà bọn người đang sống hòa bình với nhau, cũng chẳng có việc gì lớn, con với Hứa Bân sinh một đứa con, cho dù là con gái hay con trai mẹ đều chăm cho, hai đứa chăm chỉ một chút là được!

Anh thầy em nói thế đúng không?

Bố chồng tiếp lời:

- Đúng đấy, nghe nói cô bạn thân của con sinh con rồi, các con cũng sớm sinh một đứa, về nhà mẹ con cũng chẳng nói gì nữa!

Nghe mãi, Hy Lôi biết rõ là họ muốn cô về nhà ở, nhưng cũng phải có điều kiện đi kèm. Hy Lôi nghĩ, trả lời thế nào mới không dỗi dằn với họ, lại có thể né tránh được vấn đề này:

- Không sao ạ, ở ngoài cũng tốt lắm.

- Tốt cái gì? Nghe Hứa Bân nói mấy hôm trước còn bị trộm vào, gần đây lại thường xuyên mất điện mất nước, các con sống sương quen rồi, chịu sao được cái khổ đó, Hứa Bân cả ngày về đây ca thán đấy!

- Anh ấy ca thán cái gì? Dù sao cũng có coi nơi đấy là nhà đâu, thi thoảng mới về một vài lần.

- Ở đó lạnh lẽo, ai mà coi là nhà được! - Hứa Bân ngẩng đầu lên, không nhìn được buột miệng nói.

Hy Lôi này giờ vẫn bực mình Hứa Bân, cũng lập tức phản bác:

- Anh không coi đó là nhà thì tự anh dọn về ở là được rồi, em nói gì anh không?

Thầy hai vợ chồng lại chuẩn bị cãi nhau, mẹ chồng vội khuyên:

- Được rồi, được rồi, nói mãi rồi lại cãi nhau. Nó ở nhà, con ở ngoài thì còn ra gì, đừng ra ngoài người ta nghĩ sao, hôm qua bà Vương trong khu còn hỏi, con dâu con trai nhà chị có phải cãi nhau không, sao cứ thấy sống riêng. Nghe xem, chẳng hay ho gì! Cứ như thế mãi không hay đâu!

Hy Lôi nghĩ bụng, tình cảm vốn đã vỡ vụn rồi, mọi thứ đều đã thay đổi rồi. Hàng loạt lý do mà mẹ chồng đưa ra trông đều có vẻ hợp tình hợp lý, Hy Lôi không biết trả lời thế nào, nhưng đã chuyển ra ngoài, giờ lại chuyển về thì cái cảm giác khó thở như bị một hòn đá đè nặng vào tim thật không thể tưởng tượng được. Cô trả lời khe khẽ:

- Thế thì có cách nào khác?

Bố chồng đang định nói gì đó thì điện thoại của ông đổ chuông, ông ra phòng khách nghe điện thoại. Lần nào ông nghe điện thoại giọng nói cũng rât là to:

- Ô, muốn thuê nhà à, đúng, nhà tôi ở tiểu khu x x x, hai phòng ngủ, một phòng khách, 93m², đã hoàn thiện bên trong, ừm, anh muốn thuê à, bây giờ chuyển đồ dùng gia đình nhà anh sang là có thể ở được. Hà, tiền thuê nhà à, nhà tôi là nhà mới, khu vực đó cũng đẹp, tôi cũng không đòi nhiều, khoảng 1200 tệ thôi, nếu anh thấy được thì tới xem nhà rồi bàn lại sau. Được, được!

Trong lòng Hy Lôi vẫn còn nghi ngờ, từ lúc nào bố chồng đã trở thành môi giới nhà đất rồi thì mẹ chồng nói:

- Căn nhà mà nhà mình mua đã hoàn thiện xong rồi, bố mẹ định cho người ta thuê! Không ngờ tiền thuê cũng khá tốt, nghe nói nhà chú Lý cho thuê rồi, 1500 tệ cơ! Bố con ngốc quá, đòi có 1200.

Hứa Bân đã ăn cơm xong, nghe mẹ nói thế cũng không có vẻ gì là không vui, chỉ nói:

- Phiên phiến thôi, bên đó có lẽ đã phân là cái giá đó.

- Cũng đúng! Con trai này, nghe mẹ nói, sau này có tiền muốn đầu tư thì mua nhà là ngon nhất, ngồi ở nhà làm chủ nhà, chẳng có nguy hiểm gì.

Lúc này Hy Lôi mới hiểu, thì ra căn nhà nhỏ mà họ mua đã hoàn thiện xong và bàn giao nhà, giờ đang cho người ta thuê! Thì ra họ chỉ mua nhà để đầu tư, còn mình thì ngây thơ tưởng rằng căn nhà đó mua để cho cô và Hứa Bân ở. Trong lòng cô thấy thật lạnh lẽo, không nhìn thấy tia sáng nào trên con đường phía trước.

Ăn cơm xong, Hứa Bân cùng Hy Lôi về bên kia. Hai người vừa ra khỏi tiểu khu đã bắt đầu cãi nhau.

Bao nhiêu nỗi ấm ức nhiều ngày nay dồn lên, Hy Lôi hoàn toàn đánh mất phong thái thường ngày, xù lông lên như một con sư tử cái nổi điên:

- Đồ lừa đảo, cả nhà đều là đồ lừa đảo! Còn biết hai vợ chồng sống xa nhau lâu tình cảm sẽ không tốt, sao một mình anh ở nhà mà họ lại vui như thế, thế là ý gì? Mua nhà mới vì sao thà cho thuê chứ không cho chúng ta ở! Lại còn làm ra vẻ nhân từ khuyên nhủ tôi, ở ngoài lạnh, ở ngoài không thuận tiện, về nhà ở! Tôi về nhà ở có phải anh không biết tình hình sẽ như thế nào đâu, lại lặp lại sai lầm của trước kia, đi vào vết xe đổ, cứ phải bắt mọi người trở mặt thành thù thì mới chịu sao? Anh lại còn giả bộ điếc nữa chứ.

- Thế chẳng phải giờ anh về bên đó với em rồi sao? Hết cái gì? Đi thôi.

- Anh còn về với tôi làm gì? Đừng tưởng là tôi không biết, chẳng qua là mấy hôm anh đói, nghĩ tới việc đó, nếu không thì anh vẫn còn ở trong lòng mẹ anh, ở ngôi nhà ấm áp của anh xem tivi, cả nhà vui vẻ, hòa thuận!

- Anh muốn thế thì sao? Chẳng phải em là vợ anh sao?

- Tôi còn tưởng mẹ anh có thể thay thế được vợ chứ!

"Bốp!" Một cái tát giáng xuống má Hy Lôi, Hứa Bân kích động hét lớn:

- Cô nói gì hả? Nói lại lần nữa xem!

Hy Lôi xoa xoa cái má đã hơi tê, nhìn vào người đàn ông xa lạ trước mắt, nước mắt trào ra:

- Tôi nói, anh là thằng khôn nạn, súc sinh!

Rồi cô quay người đón một chiếc taxi. Hứa Bân cũng phần nộ bỏ đi về hướng nhà mình. Nước mắt lăn ra, những ánh đèn neon của thành phố hắt lên cửa xe, chiếu lên người cô những tia sáng phờn hoa và mê hoặc. Tài xế hỏi:

- Đi đâu?

Đi đâu? Hy Lôi cũng thà hỏi mình trong lòng như thế.

Con phố nổi tiếng nhiều quán bar của thành phố A. Một quán bar tên là "Thời gian" nằm ở góc đường, hội học đại học, cô từng cùng Châu Cường tới đây, khi yêu nhau, cô cũng cùng Hứa Bân tới

đây. Hy Lôi thích cái tên "Thời gian" của quán này, có cái gì đó như hồ i ưc. Nơi này không lớn, có ca sĩ đang đứng trên sân khấu hát bài "Anh của quá khứ". Đây là nơi rất nhiều nhân viên văn phòng và các ông chủ nhỏ thích lui tới.

Hy Lôi tìm một góc gần cửa sổ và ngồi xuống, gọi rượu. "Nâng chén tiêu sầu, sầu càng thêm".

Căn phòng với ánh đèn mập mờ, nhanh chóng có một người đàn ông lạ ghé vào. Ngoại hình có vẻ sạch sẽ, cách nói chuyện hài hước, gương mặt đó lúc biến thành Châu Cường, lúc lại hóa thành Hứa Bản, Hy Lôi ra sức dụi mắt, không phân biệt nổi thật giả. Nụ cười ấm áp trong một quán bar, một lúc lâu sau, men rượu bốc lên làm hồng đôi má, cô ngà ngà say.

Không biết cô đi ra khỏi quán bar từ lúc nào, chỉ nhớ bên tai vang lên tiếng hỏi của người đàn ông:

- Có thể lưu lại số điện thoại không?

Mượn men rượu, Hy Lôi mỉm cười khiêu khích, giọng nói vẫn có chút gì đó thô lương:

- Lưu số điện thoại? Nghe nói, những người đàn ông tới quán bar đều là để tìm sự kích thích, còn đàn bà tới quán bar là vì đã từng chịu kích thích, lưu số điện thoại, chắc không cần đâu.

Buổi sáng tỉnh lại, đầu cô đau như muốn nổ tung, mở mắt nhìn ra, thì ra là trên một chiếc giường của khách sạn. Hy Lôi giật nảy mình, vội vàng gạt chăn sang bên, cũng may, quần áo chỉnh tề, trên người không có vẻ gì bất thường, rồi cô nhìn ra xung quanh, không có dấu vết của đàn ông. Đầu giường có một mảnh giấy nhỏ, nét chữ rõ ràng: *Tôi qua cô uống say, không biết cô ở đâu nên đưa cô đến đây. Tôi còn có việc nên đi trước. Nếu cần giúp*

đờ thì liên hệ với tôi! Còn nữa, nếu lâu sau đến đó thì nên gọi bạn bè đi cùng.

Bên cạnh còn có một tấm danh thiếp, họ tên là Liêu Phạm, phía trước là một cái chức danh đủ để "hù" người ta. Hy Lôi vào nhà vệ sinh, rửa qua mặt, vỗ lên đầu mấy cái, nhớ lại những hành vi hoang đường của mình đêm qua, một người đàn bà vào bar một mình, lại còn uống say, để lộ mọi sự yếu đuối và thất vọng của mình, giống như đang muốn tuyên bố với cả thiên hạ rằng mình đang bị thương. Còn người đàn ông tới quán bar để săn tìm sắc đẹp thì đương nhiên cũng không cần phải liên hệ nữa. Hy Lôi vò nát tờ giấy và tấm danh thiếp, ném vào thùng rác, sau đó chải lại đầu tóc rồi đi ra khách sạn.

Đi ra khỏi khách sạn, Hy Lôi ghé quán uống một cốc sữa đậu nành, ăn một suất quẩy, thậm chí nói với bản thân, cho dù thất vọng đến đâu, cho dù đánh mất người yêu và hôn nhân thì vẫn phải giữ an toàn cho bản thân, vẫn phải tiếp tục một cuộc đời huy hoàng!

Không cần phải tỏ ra hoảng loạn, không cần phải tỏ ra bất cần, cũng đừng đánh mất bản thân, hãy nắm giữ vận mệnh của mình trong tay, đừng để bất cứ tâm trạng nào làm ảnh hưởng tới cuộc sống của mình!

Đã mấy ngày trôi qua, Hứa Bân vẫn bật vô âm tín, không còn như trước kia, cứ cãi nhau là vội vàng tới xin lỗi. Thời tiết buổi đầu đông âm u, lạnh lẽo, những đám mây nặng nề sa thấp xuống đỉnh đầu khiến cả thành phố bị bao trùm trong một màn sương mù dày đặc khiến trái tim Hy Lôi cũng lạnh lẽo theo, tan làm đi một mình

trên đường, đứng chỗ ngã tư, như thể đang đứng trước ngã tư của đời mình. Đèn đỏ rất lâu. Bên cạnh có một người phụ nữ khoảng hơn 30 tuổi đang đạp xe, phía sau đeo một cô gái nhỏ, có lẽ là vừa đón con tan học. Cô bé đỏ mặt mày thanh tú, khoảng 7, 8 tuổi, lú lo hỏi mẹ:

- Mẹ ơi, vì sao lại có đèn đỏ, vì sao đèn đỏ lại lâu thế?

Người mẹ trẻ kiên nhẫn trả lời:

- Có đèn đỏ là vì xe và người đi đường đều mệt rồi, thế nên để chúng ta nghỉ ngơi một lát, để người lớn có thời gian nghỉ công việc của mình hôm nay hoàn thành đến đâu rồi, để các bạn nhỏ nghỉ lại, hôm nay mình đã hiểu bài hay chưa?

- À! - Cô bé như hiểu như không, rồi gật gật đầu.

Một câu nói mà khiến cô sực tỉnh. Lời của người phụ nữ đó khiến Hy Lôi nghĩ lại cuộc hôn nhân đang báo động đỏ của mình, cũng giống như việc đứng ở ngã tư đường chờ đèn đỏ quá lâu, vì sao không thể coi đó như một sự nghỉ ngơi vui vẻ, coi như đó là một cơ hội để chau chuốt lại tình cảm, coi như đó là một lần để tâm hồn lắng xuống.

Lời của người phụ nữ khiến tâm trạng Hy Lôi tươi sáng hơn rất nhiều. Đúng thế, vì sao cô cứ phải cau mày thờ dài cả ngày như thế? Chỉ bằng cứ thân nhiên đi mắt, suy nghĩ thật kỹ về cuộc hôn nhân của mình, rốt cuộc là nó có vấn đề gì?

Ở siêu thị trước công tiểu khu, Hy Lôi ghé vào mua ít sữa, chuối, trứng gà, rau cho mình, rồi quay về căn nhà lạnh lẽo, bật đèn lên, bật lò sưởi điện, sau đó lại mở máy hát, nghe một bài hát mà cô thích, cả căn phòng bỗng có âm áp hẳn lên. Vẫn như thường ngày, cô tự nấu bữa tối cho mình, một bữa ăn ngon lành và nóng hổi khiến cả người cô cũng ấm lên.

Lúc chiều tối, bên ngoài rơi mấy bông tuyết nhỏ, cả thành phố lại chìm vào vẻ yên tĩnh như muốn ru người ta vào giấc ngủ. Vang lên tiếng lách cách của chìa khóa, Hứa Bân quay về phòng.

Hy Lôi đang đọc sách, thấy anh về, chẳng buồn ngẩng đầu lên, thái độ rất lạnh lùng. Hứa Bân vào phòng, nhìn xung quanh, có vẻ như chế nhạo:

- Ha ha, một mình cũng tốt lắm mà! Có ăn có uống, ô, còn có sữa, hoa quả, còn nghe nhạc, uống trà sữa, xem ra cũng chẳng khác gì là không có anh.

- Đương nhiên rồi, trên đời này ai rời xa ai cũng có thể sống được! Không có anh, ngày mai mặt trời vẫn mọc, anh không có em, chẳng phải cũng sống tốt đó sao?

Hứa Bân đi lại gần giường, nắm tay Hy Lôi, nhưng bị cô đẩy khẽ ra, mặc dù rất nhẹ nhưng lại có vẻ kiên quyết khiến anh không thể tới gần. Hứa Bân biết, lần này Hy Lôi vẫn chưa nguôi giận.

Đưa tay ra lần nữa lại bị Hy Lôi gạt ra.

- Đừng như thế được không, suốt ngày bọn mình cứ thế thì sống chung làm sao được nữa.

Hy Lôi ngẩng đầu lên, lạnh lùng bất ngờ:

- Hứa Bân, anh đừng nói nữa, em không muốn cãi nhau với anh.

Bọn mình đều là người lớn rồi, đều biết suy nghĩ rồi. Chúng mình nên bình tĩnh lại, suy nghĩ kỹ xem giữa chúng ta rốt cuộc là làm sao, xảy ra vấn đề gì, nên giải quyết thế nào, đối diện thế nào, chứ không phải như trước đây, cãi nhau, chia tay như trẻ con chơi đồ hàng vậy!

- Được rồi, được rồi, anh không cãi với em, em muốn suy nghĩ, em muốn bình tĩnh, anh cho em thời gian, em nghĩ đi. - Hứa Bân xòe tay, bắt lặc đi ra ngoài cửa.

Hứa Bân lại đi rồi, Hy Lôi cũng chỉ biết bắt lặc đầu, cười khổ một cái, căn phòng khôi phục lại vẻ yên tĩnh vốn có. Lại là một đêm dài trong cô độc.

Lại một thứ sáu, đối với đa số những người đi làm mà nói thì đây là một cuối tuần vui vẻ, thoải mái, nhưng Hy Lôi biết, đối với cô, lại là hai ngày sống trong cô độc hoặc chiến tranh lạnh. Tan làm, cô đi thăm Mai Lạc. Cô ấy đã xuất viện, đang phải vất vả sống trong tiếng khóc của con, tiếng ca thán, chê bai của mẹ chồng và những tiếng thở dài của Tùng Phi. Hy Lôi mua ít chân giò mà Mai Lạc vẫn muốn ăn, mua thêm cả ít quần áo cho đứa nhỏ. Ngồi bên cái giường nhỏ của đứa bé, cô đùa với nó một lát.

- Đóa Đóa, Mai Đóa! Con gái ngoan, gọi mẹ nuôi đi!

Mai Lạc đang pha sữa cho con, cười Hy Lôi:

- Giờ chỉ biết khóc, biết ỉa đái, mệt lắm, từ khi sinh nó tới giờ, tớ chưa ngủ được giấc nào ngon cả, trông cậu bây giờ kìa, còn trẻ măng, không có con tốt hơn! Thực sự nhớ thời gian hai đứa mình sống chung, vô âu vô lo.

- Đúng thế! Tớ cũng nhớ lắm, nhưng thời gian không thể quay ngược lại.

- Được rồi, lát nữa lại mắc bệnh của em Lâm Đại Ngọc bây giờ.

Không nói nữa. Lát ở lại ăn cơm nhé!

Bà lão cũng vào phòng, mang cho Mai Lạc một bát mì, cũng giữ Hy Lôi ở lại ăn cơm. Hy Lôi khéo léo từ chối.

Bà lão ra ngoài, Hy Lôi nói khẽ:

- Tớ thấy mẹ chồng cậu cũng đô ỉ xử với cậu tốt lắm mà!

- Tốt cái gì, giả vờ thôi, cả ngày cả ần nhả ần, ca thán, nói là khi nào khỏe lại thì sinh đứa nữa! Trời ơi, tớ mà sinh đứa nữa, thời gian nghỉ đẻ nhiều như thế, không mất việc mới lạ. Sắp điên mất.

Nghe Mai Lạc nói thế, Hy Lôi lại nuốt những nỗi khổ của mình vào lòng.

Về tới nơi ở, cô lê thân thể mệt mỏi lên lầu, trong lúc mơ màng, dường như cô nhìn thấy một cái bóng quen thuộc trước cửa, cái lưng còng, tay sách mấy cái túi nilon, đang nhìn ngó trước cửa. Đó chẳng phải là ông nội của Hứa Bân sao?

Trong phút chốc, Hy Lôi thấy mình như chực khóc. Từ sau khi bà nội qua đời, cô liên tục nảy sinh mâu thuẫn với Hứa Bân và mẹ chồng, bởi vậy lâu lắm rồi không về quê thăm ông nội.

- Ông nội, sao ông lại đến đây? Trời lạnh thế, ông chờ lâu lắm rồi phải không? Sao ông không gọi điện cho con? - Hy Lôi mở cửa, mời ông nội vào phòng ngồi, rồi lại rót cho ông cốc trà nóng.

Ông nội nhìn xung quanh, thở dài:

- Hy Lôi, con về nhà ở đi!

Vừa nghe ông nội tới đây khuyên mình về nhà, lòng Hy Lôi đã chán nản.

- Chuyện của các con ông biế t rồ i. Nghĩ lại năm xưa, bà nội con và mẹ Hứa Bân cũng cãi nhau à m ỉ, nghĩ lại cũng thật là, đàn bà làm mẹ chồ ng, thấ y con trai mình cái gì cũng tồ t, con gái nhà ai cũng không xứng, rồ i kén chọn, moi móc con dâu, nhìn kiểu gì cũng thấ y không vừa mắ t, không xinh, không thông minh, ít học, trong lòng thì muố n đố i xử tồ t với con dâu, nhưng hành động thì lại quá hà khắ c. Con nói đi, bà nội là người tồ t phải không?

Hy Lôi gậ t đầ u:

- Dạ vâng, bà nội rấ t hiề n, rấ t hiề n hòa với mọi người.

- Nhưng một người tồ t như thế mà cũng bị mang cái tội danh là mẹ chồ ng ác. Nói thật lòng, mẹ Hứa Bân năm xưa cũng chịu không ít khổ cực, khi đó suýt nữa thì khiế n hai vợ chồ ng chúng ly hôn.

Mẹ Hứa Bân hồ i â y nước mắ t nước mũi nói với bồ nó là khi nào nó được làm mẹ chồ ng rồ i, chắ c chắ n nó sẽ đố i xử với con dâu như với con gái, không để con dâu chịu một chút khổ sở nào, nhưng cuố i cùng thì cũng trở thành một bà mẹ chồ ng mà nó từng căm ghét. Bây giờ nó kẹt ở giữa, khiế n Hứa Bân khó xử. Nhưng con nghĩ lại mà xem, nó là người thế nào, có phải người xấ u không?

- Đương nhiên rồ i, khách quan mà nói thì mẹ có nhiề u ưu điể m, chăm chỉ, hiề n thực, biế t chăm lo cho gia đình, tâm địa cũng không xấ u, đương nhiên không thể nói là người xấ u được.

- Thế thì đúng rồ i, mâu thuẫn mẹ chồ ng nàng dâu từ xưa đã có, người đầ u là người tồ t, sao làm mẹ chồ ng thì lại thành kẻ xấ u được!

Ở bên ngoài ai cũng tài giỏi, sao làm con dâu nhà người ta thì lại bao nhiêu khuyế t điể m, đúng không?

Lời của ông nội khiến Hy Lôi cảm thấy rất nhẹ nhàng, bật cười.

- Ông thầy chỉ là vì không thích nghi được với sự thay đổi thân phận của mình thôi. Làm mẹ chồng ai cũng nói là coi con dâu như con gái, nhưng không ai làm được, làm con dâu, ai cũng bảo coi mẹ chồng như mẹ đẻ, nhưng cũng chỉ nói vậy thôi. Mẹ chồng con dâu, một người nịnh, một người lừa, không mâu thuẫn, giống như quan hệ họ hàng thân thích đã là tốt lắm rồi.

Không ngờ ông nội là một người cả đời sống ở quê, lời nói tuy bình thường nhưng lại nhìn vấn đề thấu triệt như thế. Hy Lôi bất giác có cái nhìn khác về ông, trong lòng thầm khâm phục ông, liên tục gật đầu.

Ông nội mang cho cô một ít củ cải khô, đậu cô ve, bí đỏ, khoai lang, tất cả đều là ông tự trồng ở nhà:

- Một mình con sống ở đây cũng phải ăn thật tốt. Đừng qua loa.

Hứa Bân với mẹ nó để ông nói cho, sau này con về nhà ở rồi thì không cho nó nhiều chuyện thế nữa. Được rồi Hy Lôi, nghe lời ông nội, về nhà đi! Nói gì cũng là người một nhà, mâu thuẫn trong nội bộ nhân dân việc gì phải biến thành mâu thuẫn giai cấp. Ha ha...

Lời nói của ông nội khiến Hy Lôi vui vẻ bật cười. Nhìn vào ánh mắt trông ngóng của ông, Hy Lôi gật đầu, nói:

- Dạ vâng, khi nào Hứa Bân sang thì con sẽ bàn lại với anh ấy.

Thầy Hy Lôi đã đồng ý, những nếp nhăn trên trán ông dần ra, cười vui vẻ.

Tiền ông nội tới bên xe buýt, nghĩ tới ông nội vì cái nhà này mà một mình ngồi xe buýt cả tiếng đồng hồ để đến khuyên mình,

rồi lại ngồi xe một tiếng đồng hồ nữa để về nhà, mọi băng tuyết trong lòng Hy Lôi bỗng dung tan chảy.

Chương 19: Mưa bão bất ngờ

1.

Sáng sớm, Hy Lôi vẫn chìm trong giấc mộng thì một mùi nước hoa rất nồng sộc vào mũi, mở đôi mắt vẫn còn ngái ngủ, cô thấy một gương mặt đàn ông đang cười tươi ghé lại gần. Hay là lại có trộm, Hy Lôi giật nảy mình ngò i bật dậy, dụi mắt nhìn kỹ, hóa ra là Hứa Bân.

- Anh vào lúc nào thế?

- Một lúc lâu rồi. Ngủ như con heo ý, anh buồn quá, đau lòng quá, em không cần anh nữa, em đã không cần anh nữa rồi.

Hy Lôi quay mặt đi:

- Cần anh thì có tác dụng gì! Thà nuôi con vật nào đó còn hơn!

Hứa Bân gơ túi đồ điếm tâm ra trước mặt, đó là bánh bao nhân dưa chua mà Hy Lôi thích ăn nhất và một cốc trà sữa rất thơm:

- Sao lại vô dụng? Anh còn biết mua điếm tâm, thú cưng có biết không?

Muốn cười, nhưng cô vẫn nghiêm mặt không cười. Hứa Bân đưa tay ra bẹo má Hy Lôi, nói:

- Muốn cười thì cứ cười đi.

Hy Lôi ngoác miệng ra cười, coi như là làm hòa với nhau, trong phút chốc, cô bị Hứa Bân kéo vào lòng, giằng co một hồi rồi cô nả m yên bất động. Anh thở dài, nói bên tai cô:

- Chúng mình làm sao thế? Anh còn muốn mua điếm tâm cho em, rót nước rửa chân cho em, làm nhiều việc cho em lắm! Chúng ta vẫn còn cả đời cơ mà!

- Anh mà còn dữ với em, không quan tâm tới em thì em thực sự không cần anh nữa!

- Thực ra ngày nào anh cũng nhớ em. Bọn mình đừng thế này nữa, được không? - Hứa Bân khẩn cầu.

Hy Lôi gật đầu khe khẽ. Vòng tay của Hứa Bân bắt giác mạnh hơn và có gì đó như bất an, khiến cô thấy khó thở. Ai cũng nói "tiểu biệt thặng tâm hôn". Cặp vợ chồng trẻ tuổi lâu ngày không gần gũi nhau, bao nhiêu những điều không vui đều bị bỏ lại phía sau, ham muốn đã dâng lên trong mắt. Hai người lại làm ấm lại chiếc giường.

Vào một buổi sáng vẫn còn hơi lạnh nhưng lại thắm đẫm khí xuân này, hai người đi đến thỏa thuận, Hy Lôi dọn về nhà ở, Hứa Bân về nhà khuyên mẹ mình, đừng cản nữa việc sinh con nữa, còn Hy Lôi cũng đồng ý, trong vòng hai năm sẽ hoàn thành tâm

nguyện của bố mẹ, còn căn nhà kia, khi nào có lò sưởi đương nhiên sẽ để cho vợ chồng Hy Lôi và Hứa Bân ở.

- Thật không? Anh không lừa em lắm nữa chứ?

- Không đâu, anh lừa em lúc nào. Chỉ tại em, sau này đừng có ngang ngạnh thế nữa, đồ i xử với mẹ lịch sự một chút.

- Biết rồi, biết rồi, ông nội nói rồi, một người thì nịnh, một người thì lừa, thế là sẽ sống được.

Hứa Bân hôn khẽ một cái lên trán Hy Lôi:

- Ngoan!

Buổi tối, cả nhà ra ngoài ăn cơm, trên mâm cơm, Hy Lôi ngoan ngoãn gọi "mẹ", mẹ chồng cũng gắp thức ăn cho Hy Lôi, mặc dù không khí hơi gượng gạo nhưng cũng coi như là hòa thuận, mâu thuẫn đã được hóa giải.

Hôm sau là chủ nhật, Hứa Bân lái xe của cơ quan, cùng Hy Lôi thu dọn đồ đạc ở nhà trọ chuyển về nhà. Đa số đồ là quần áo và sách vở của Hy Lôi, cũng không có nhiều đồ lắm. Thu dọn đồ lên xe, Hy Lôi bảo Hứa Bân về trước, mình ở lại quét dọn nhà rồi giao nhà cho chủ nhà. Lúc này điện thoại của cô đổ chuông. Là số di động của em trai, nhắc máy, bên kia vang lên giọng nói lo lắng của bố:

- Hy Lôi ơi, xảy ra chuyện rồi, con mau về nhà một chuyến đi.

Hy Lôi vội vàng trấn an bố:

- Bố bình tĩnh, xảy ra chuyện gì thì từ từ nói.

- Là Hy Quân, Hy Quân, nghi đồng nó đón xe về nhà, chẳng phải dạo gần đây mưa liên tục nên đường bị đóng băng sao? Đường trơn,

xảy ra tai nạn rồi, chân của Quân Quân sợ rằng không giữ được nữa, phải làm phẫu thuật thôi!

- Bây giờ đang ở bệnh viện sao? Mẹ con đâu?

- Mẹ con lo quá, huyết áp tăng lên, giờ cũng đang nằm trong bệnh viện! Bây giờ phải làm phẫu thuật cho em con, cần khoản tiền lớn lắm!

- Bố đừng lo, còn có con mà, con sẽ về ngay, con có tiền, bố đừng lo, bảo bệnh viện cứ chuẩn bị phẫu thuật đi! Con sẽ về ngay!

Cúp điện thoại, Hy Lôi ngẩng đầu lên, lo lắng nói với Hứa Bân:

- Hứa Bân, về nhà, bảo mẹ anh rút cho em 3 vạn tệ lên trước em đưa, Quân Quân xảy ra chuyện, em phải dùng gấp.

Hứa Bân này giờ đứng cạnh cũng đã nghe rõ, vội vàng an ủi Hy Lôi:

- Đừng sốt ruột, anh về nhà nói với mẹ trước, nếu không đủ thì bảo mẹ lấy thêm. Giờ em khóa cửa nhà lại, sau đó tới thẳng ngân hàng chờ anh. Đừng lo, anh sẽ về với em, không có chuyện gì đâu.

Hy Lôi nhìn Hứa Bân một cái, tin tưởng và cảm kích. Người ta đều nói hoạn nạn thấy chân tình, lúc này những câu nói của Hứa Bân đủ để thấy anh là một người đàn ông đáng tin tưởng. Bình thường những cái vãi nhỏ nhặt giờ không còn có ý nghĩa gì nữa. Hy Lôi gật đầu.

Trời cũng có lúc mưa bão bất thường, Hy Lôi không ngờ sự bất thường đó lại xảy ra với Quân Quân. Cậu vẫn còn rất trẻ, vẫn còn lạc quan yêu đời, tràn đầy sức sống, nếu mà đi một cái chân, sau này cậu sẽ đối diện với cuộc đời mình như thế nào. Chỉ nghĩ đến đây, Hy Lôi đã thấy đau lòng.

Ở ngân hàng chờ mãi mà không thấy Hứa Bân đến, gọi điện thoại cho anh cũng không có người nghe? Hy Lôi lòng dạ ròi như tờ vò, bèn vẫy taxi đến thẳng nhà Hứa Bân. Vừa bước vào cửa, đã thấy Hứa Bân hình như đang cãi vã gì với mẹ, ngồi ở phòng khách, Hứa Bân thì ra sức giải thích:

- Mẹ, là thật mà, cô ấy nghe điện thoại ở ngay bên cạnh con, em trai cô ấy bị tai nạn!

- Có khi lại có ý hẹn trước với người nhà, kiếm lý do để đòi tiền của nó về! Con bé Hy Lôi này khôn lắm!

- Mẹ mau đi, cô ấy còn đang chờ ở ngân hàng.

Nãy ra vẫn đứng ở ngoài cửa, giờ Hy Lôi mới lên tiếng:

- Em về rồi.

Mẹ chòng ngược mắt lên, thấy Hy Lôi đã về, nói giọng giận dữ:

- Về lấy tiền à? Vừa mới đồng ý về nhà sống, cả nhà hòa thuận với nhau, giờ chị lại tính chuyện riêng của chị rồi à?

Hy Lôi rất sốt ruột, chẳng muốn cãi nhau với mẹ chòng, chỉ muốn nhanh chóng lấy được tiền rồi về nhà, bình tĩnh nói:

- Mẹ, con chẳng có tính toán gì cả, lúc đầu con giao tiền cho mẹ là vì con tin tưởng mẹ, bây giờ con có chuyện gấp cần rút ra cũng là

chuyện thường tình. Và lại, tiền đó là tiền con để dành, cho dù nhà con không có chuyện gì, bây giờ muốn lấy về cũng là hợp lẽ.

- Ý chị là gì? Cứ như thể tôi không trả tiền cho chị vậy.

- Con không có ý đó, tóm lại là con đang rất vội, mẹ lấy tiền cho con đi!

- Chị không có ý đó thì còn ý gì? Chị nói rõ cho tôi thì tôi mới trả chị tiền.

Thấy hai người dường như lại sắp cãi nhau, Hứa Bân bèn kéo Hy Lôi lại, nhỏ giọng khuyên nhủ:

- Được rồi, em đừng nói, để anh nói với mẹ.

Mẹ chông vẫn không buông tha:

- Chị có ý gì hả? Chị nói rõ cho tôi.

Lòng đã nóng như lửa đốt, mẹ chông lại cứ thao thao bất tuyệt, nghĩ đến em trai mình còn đang đau đớn chờ có tiền để mổ, mẹ thì hôn mê trên giường bệnh, trái tim Hy Lôi gằn như đã nổ tung ra, cô giằng khỏi tay Hứa Bân, buột miệng:

- Đừng kéo em. Tôi có ý gì? Tôi chẳng có ý gì cả? Sao tôi không biết bà là loại người như vậy, tôi đã sốt ruột như thế mà bà còn ở đây lảm lời như thế?

- Mà nói ai lảm lời? Mà đang chửi tao à?

Hứa Bân lại vội vàng kéo mẹ mình lại, bảo bà đừng nói gì nữa.

Hy Lôi đã lo tới mức chảy cả nước mắt:

- Tôi chửi ai, tôi không muốn cãi nhau với bà, nếu bà không có ý gì thì bà mau lấy tiền trả cho tôi.

- Tôi có nói là không lấy tiền trả chị đâu. Đưa số của tôi chị đây, để tôi gọi điện thoại.

Hứa Bân cũng bất lực cầu xin:

- Mẹ!

Hy Lôi thấy vừa tức vừa buồn cười, nhưng lúc này làm sao mà cô có thể cười được:

- Nực cười, bà nên gọi điện thoại tới hỏi thăm nhà tôi mới phải, nhưng không cần phải thế. Bà có ý gì? Tôi mang em trai bị tai nạn giao thông ra để lừa bà, lại còn phải gọi điện để kiểm chứng sao.

Đó là tiền của tôi, cho dù tôi không có lý do gì tôi muốn lấy lại cũng là việc của tôi.

Mẹ chông đứng lên, giận phùng phùng bước vào phòng ngủ, một lúc sau đi ra, cầm theo một phong bì dày, ném mạnh lên salon:

- Cầm đi, cầm đi. Cười rồi còn không chịu số ng yên ổn, lúc nào cũng nhớ tới nhà mẹ đẻ. - Phong bì rơi xuống salon, nảy lên rồi lại rơi xuống đất.

Hy Lôi rất buồn, nhưng chẳng còn tâm trạng gì để tính toán nữa, cô nhặt lên, hằn học nói:

- Mẹ, hôm nay tôi gọi mẹ một tiếng mẹ vì tôi là vợ của Hứa Bân. Bà nhớ lấy, tiền của tôi, khi đưa cho bà tôi đưa bằng hai tay, chứ không ném xuống đất như thế này. Tùy bà nói thế nào, với loại người không có nhân tính như bà, tôi không có thời gian để nói nữa.

Vô n dĩ dĩ câ m tiề n chuẩn bị đi, nhưng câu nói cuối cùng của Hy Lô lại chọc tức mẹ chồ ng. Bà đẩy mạnh Hứa Bân ra, hét lên:

- Mà nói ai không có nhân tính, mà nói gì thế hả? Mẹ mà dạy mà thế nào mà nói năng với người lớn như thế?

- Đừng kéo mẹ tôi vào đây. Tôi tự có phán đoán của mình, tôi không giống người nào đó hiểu thuận mù quáng, người lớn cũng có lúc sai.

Anh một câu, tôi một câu, thế là thành cãi nhau. Sự nóng ruột và cảm giác nhục nhã, ê chề trong lòng Hy Lô cùng lúc bộc phát, Hứa Bân đứng giữa khuyên hai bên, nhưng chẳng khuyên được ai.

Hai người đàn bà như hai con sư tử nổi điên, bao nhiêu lời lẽ cay độc đều thốt ra hết. Mẹ chồ ng vô n là người không giỏi miệng lưỡi, nay bị Hy Lô nói cho vài câu, không nói được, uất quá khóc rống lên, dấm ngực thành thạch, ngời phịch xuống đất, vỗ mạnh lên ghế rồi chỉ vào Hy Lô, các ngón tay run rẩy, đôi môi tái nhợt.

Hy Lô cất tiếng cảnh thận, xách túi lên đang định ra ngoài. Bỗng dừng thấy tóc mình đau nhói, hóa ra là bị Hứa Bân kéo ngược trở lại, kéo lê trên đất, đẩy vào sát chân tường. Tay dấm, chân đá, một trận mưa đòn giội xuống người Hy Lô. Mẹ chồ ng thấy thế lại nhào ra, giữ Hứa Bân lại, khóc lóc:

- Con trai, đừng đánh nó, là mẹ không đúng, con đừng đánh nó.

Là mẹ không đúng, mẹ không nên nói nó, không nên quản các con.

Mẹ chồ ng nói thế càng thể hiện sự khoan dung và vô tội của mình, oán hận trong lòng Hứa Bân càng sâu, anh ta kéo tóc Hy Lô, kéo tới trước mặt mẹ mình:

- Xin lỗi, xin lỗi mẹ tôi.

Mí mắt Hy Lôi đã tê dại, cảm giác sung lên, trên mặt đất còn vương những sợi tóc do bị anh ta kéo đứt. Trong đầu cô lúc này như có một cuốn băng tua ngược lại, sáng hôm qua, cô vẫn còn tình tứ với Hứa Bân ở trên giường, vừa nãy lúc thu dọn nhà trọ bên kia, vẫn còn đùa giỡn với Hứa Bân, ở đầu đường vẫn còn vui vẻ với nhau, vậy mà sao chớp mắt mọi thứ đều thay đổi. Đầu cô có cảm giác đau đớn như từng tầng da bị tróc ra, ù một tiếng, cơn phẫn nộ và nhục nhã âm thầm dâng mạnh, không biết cô lấy sức từ đâu ra, đứng bật dậy, đẩy mạnh Hứa Bân, nắm lấy cái gạt tàn trên bàn ném về phía anh. Hứa Bân tránh ra theo bản năng, cái gạt tàn rơi xuống đất, vỡ tan. Thấy Hy Lôi đánh trả lại, anh ta lại xông lên, mẹ chòng thây con trai bị đánh, lại giữ lấy tay Hy Lôi. Một cái tát nữa rơi lên má cô.

Hy Lôi đẩy mạnh hai mẹ con ra, lao thẳng vào bếp, tóm lấy con dao thái rau, lao về phía Hứa Bân, Hứa Bân chưa kịp phản ứng, con dao đã kê lên vai anh ta. Mẹ chòng sợ hãi hét lên.

Hy Lôi rơi nước mắt, bàn tay run rẩy, cơn phẫn nộ đã che mờ lý trí của cô, miệng ú ớ không nói được lời nào. Hứa Bân hơi sợ, giọng nói hiên hòa trở lại:

- Hy Lôi, đừng kích động, bỏ dao xuống.

Cô không nói gì, tay nắm chặt cán dao, nhìn chằm chằm vào mặt Hứa Bân, trong mắt cô long lanh lệ, tuyệt vọng lắ c đầu. Cuối cùng, cô nhẹ nhàng bỏ dao xuống, lùi về sau mấy bước. Mẹ chòng thấy Hy Lôi đã bỏ dao ra bèn hét to:

- Diệt Hy Lôi, mày cút ngay cho tao, cút ngay lập tức. Cả đời này đừng mong bước chân vào cửa nhà tao nữa!

Hy Lôi cười lạnh một tiếng, ném dao xuống đất:

- Không cần phải nói thế. Cửa nhà bà không cao quý thế đâu! -
Mở cửa ra, một cơn gió lạnh thấu xương từ hành lang thổi vào. Hai mắt cay xè, một dòng nước mắt lại chảy xuôi theo gió.

Khi Hy Lôi tới bệnh viện thì Quân Quân vẫn đang hôn mê nằm trong phòng cấp cứu, bố mẹ đứng chờ ngoài cửa phòng, lòng nóng như lửa đốt. Hai mắt mẹ cô sưng đỏ, chỉ mới nửa ngày ngủ mà trông bà như đã già đi vài tuổi, bố cô thì than vãn thở dài, khê khàng an ủi mẹ cô.

Hy Lôi thấy lòng mình thắt lại, đau nhói, cô chạy lại ôm lấy mẹ, giọng nói nghẹn ngào:

- Mẹ, không sao đâu, đừng lo, không sao.

Mẹ cô giàn giụa nước mắt, hướng về phía phòng mổ:

- Quân Quân vẫn chưa ra, không biết làm sao rồi, sau này làm thế nào đây!

- Đã nộp phí phẫu thuật chưa? Bác sĩ nói thế nào? - Hy Lôi hỏi bố.

Bố cô vốn là một bác sĩ nghỉ hưu của bệnh viện nên rất quen thuộc với nơi này, bởi vậy chỉ mới nộp trước một khoản phí. Ông thở dài nói:

- Nhà mình không có tiền bạc gì, con cũng biết mà, mới nộp trước một vạn, còn thiếu một ít, vừa nãy các chuyên gia hội chẩn, có

thế sẽ phải cắt bỏ chân!

- Không còn cách nào khác sao? Quân Quân vẫn còn trẻ như thế.

- Bố đã nhờ bệnh viện rồi, nếu giữ được thì cố gắng giữ, tôi n bao nhiêu tiền cũng được.

Cả nhà ba người lặng lẽ ngồi trên hàng ghế ngoài hành lang chờ đợi, mẹ lúc này mới để ý thấy vết bầm trên mắt Hy Lôi, hỏi cô bị làm sao.

Hy Lôi không muốn bố mẹ lo lắng, vội vàng giấu:

- Không sao, vừa nãy con về vội quá, không cẩn thận nên đập vào cửa! - Mọi người đều đang lo lắng về việc của Quân Quân, thấy con gái nói vậy nên cũng không để tâm nữa.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Ba tiếng đồng hồ đã trôi qua, cuối cùng cửa phòng mổ cũng bật mở, cả nhà vội vàng đứng lên. Bác sĩ mổ chính là bạn của bố cô, vừa đi ra đã bắt tay ông:

- Anh Diệp, thằng bé đúng là phúc lớn mạng lớn, cũng may mà giữ được cái chân.

Mẹ vừa nghe thấy thế đã mừng quá mà rơi lệ, bố thì ríu rít cảm ơn người ta, mừng tới nỗi không biết nói gì. Bác sĩ lại dặn dò vài câu, nói là giờ Quân Quân vẫn còn rất yếu, công hiệu của thuốc mê còn chưa hết nên phải một, hai tiếng nữa mới được vào thăm.

Hòn đá trong lòng cuối cùng cũng được hạ xuống. Hy Lôi nhìn bố mẹ dung nhan tiêu tụy, đau lòng nói:

- Con đi mua gì cho bố mẹ ăn, nhân tiện nộp tiền luôn. - Mua cơm quay về, ở phòng khám, Hy Lôi lại yêu cầu bác sĩ kiểm tra qua vết thương của mình, hơn nữa nói dối là để xin cơ quan cho nghỉ

bệnh nên nhờ bệnh viện cho một giấ y chứng nhận chẩn đoán tình trạng vết thương. Trên kết quả chẩn đoán vết, cơ thể bị thương nhẹ ở phần mềm, mức độ nhẹ. Hy Lôi gập cẩn thận tờ giấ y chứng minh rồi nhét vào túi áo.

Buổi tối Quân Quân tỉnh dậy. Thấy bố mẹ và chị gái đều ở cạnh, cậu mỉm cười yếu ớt:

- Sao thế? Chị cũng về à?

Mẹ thấy con trai đã tỉnh dậy, vội nói:

- Con làm bố mẹ sợ quá. Giờ con thấy thế nào?

- Chẳng phải con tỉnh rồi sao? Đừng lo, không chết được đâu!

Ôi dà, vừa ngủ một giấc, con còn nằm mơ. - Quân Quân cố ý nói thật nhẹ nhàng để bố mẹ không lo. Mẹ nắm lấy tay cậu, đầu lòng xoa nhẹ lên đó, dịu dàng nói:

- Không sao là tốt, không sao là tốt.

Quân Quân ăn được một ít, Hy Lôi thương bố mẹ đã lớn tuổi nên bảo họ về nhà nghỉ ngơi, cô ở lại bệnh viện chăm sóc em. Quân Quân sau phẫu thuật vẫn còn yếu, nhanh chóng ngủ thiếp đi. Hy Lôi tắt đèn, tĩnh tâm lại rồi nhớ về những chuyện xảy ra ở nhà Hứa Bân lúc sáng. Trong lòng cô thấy đau nhói, một mình ngồi trong bóng tối rơi lệ. Cuộc hôn nhân của cô cuối cùng cũng đi đến bờ vực thẳm.

- Chị, chị! Diệp Hy Lôi!

Mơ màng mở mắt ra trong tiếng gọi của Quân Quân, ánh nắng ng mùa đông chiếu qua cửa sổ, căn phòng sáng hơn một chút, lại là một ngày mới bắt đầu.

- Sao dậy sớm thế?

Quân Quân nén đau, cười:

- Chị thật là, còn nói là chăm sóc người bệnh! Ngủ đến là ngon!

- Em thấy thế nào? Còn gì không? Chỗ nào không khỏe để chị gọi bác sĩ?

Quân Quân lắc đầu:

- Không sao, chỉ là vết thương hơi đau, gọi họ tới chắc chắn lại tiêm thuốc giảm đau. Cái thứ đó nhiều tác dụng phụ lắm, em không muốn sau này thành người ngớ ngẩn, chân bị què thì đau óc cũng phải mình miễn. Chị nói chuyện với em một chút để chuyển sự chú ý đi.

Hy Lôi thân mật vuốt má em trai:

- Ô, kiên cường quá nhỉ! Được, chị nói chuyện với em. - Mở điện thoại ra xem, mới là 5 giờ sáng, từ khi Hy Lôi rời khỏi nhà Hứa Băng, anh ta chưa gọi một cú điện thoại nào.

Hai chị em mỗi người nằm trên một chiếc giường. Bỗng dưng Quân Quân hỏi:

- Chị, chị hạnh phúc không?

Câu hỏi này giống như một con sóng lớn ập đến, khiến Hy Lôi trở tay không kịp, miệng ấp úng một hồi lâu không biết trả lời thế nào.

Quân Quân quay đầu nhìn thấy vết thương ở đuôi mắt của Hy Lôi:

- Vết thương ở mắt chị không phải là do va vào đâu đó phải không?

Bị Quân Quân nói trúng, ánh mắt Hy Lôi nhìn sang hướng khác, cô không muốn để người khác nhận ra sự đau lòng, buồn bã của mình, nếu có thể, cô cũng muốn biến những vết thương trong cuộc hôn nhân của mình thành một cái nơ bướm thật đẹp, để người ta chỉ nhìn thấy những gì tươi đẹp nhất của nó. Cậu em trai ngày trước trong mắt cô luôn là một đứa trẻ, nhưng khi em trai hỏi cô có hạnh phúc không thì cô biết, cậu đã trưởng thành rồi!

Hy Lôi thở dài:

- Quân Quân, đời người sẽ phải đối mặt với rất nhiều lựa chọn, hồ i nhỏ là tan học sẽ đi con đường nào, ra ngoài mặc bộ quần áo nào, tới nhà ăn nào ăn cơm, lớn hơn một chút thì học trường đại học nào, học chuyên ngành gì, nhưng lựa chọn quan trọng nhất chính là hôn nhân, chính là quyết định cùng người như thế nào đi với em đến hết cuộc đời. Bộ quần áo mà hôm nay em mặc ra đường, mọi người bảo không đẹp, bản thân em cảm thấy nó không thoải mái, thì hôm sau em có thể không mặc nữa. Hôm nay em tới nhà hàng này ăn cơm, cảm thấy thức ăn không ngon, vệ sinh kém, phục vụ không tốt, lần sau em có thể đổi sang nhà hàng khác. Nhưng hôn nhân thì khác, từ trước tới nay, chị không thể thừa nhận rằng mình đã sai, mình đã có một lựa chọn sai lầm... - Nói mãi, Hy Lôi đã khóc không thành tiếng.

- Chị, em từng đọc trong sách có một câu nói, rằng hôn nhân cũng giống như đánh bài, có lúc phải xem vận may của chị có tốt

hay không, quân bài chị bốc được có đẹp hay không. Chị, giờ không còn là xã hội cũ nữa, chị có quyền chơi lại ván bài khác.

Hy Lôi nhìn gương mặt vẫn chưa hết vẻ non nớt của em trai, cằm cậu đã lún phún má y sợi râu xanh, đã trở thành một người đàn ông rồi. Cô thở dài trong lòng, một chàng thiếu niên ngây thơ, lương thiện như thế, liệu sau này có trở thành một gã đàn ông ích kỷ, giả dối và chuyên làm tổn thương người khác hay không. Cô xoa đầu Quân Quân, cười nói:

- Nhóc con, lo cho em đi, chuyện của chị, chị tự giải quyết. Đúng rồi, cô bạn gái đó của em đâu?

- Được nghỉ đông nên cô ấy về quê ở Hồ Nam rồi. Chuyện của em cô ấy vẫn chưa biết gì!

- Cô gái đó cũng được lắm, em phải đối xử tốt với người ta đấy!

Đang nói chuyện thì bác sĩ vào kiểm tra phòng, bố mẹ cũng tới, mang theo cả canh sườn. Sau cánh cửa lắp một gương mặt, Quân Quân vui mừng kêu lên:

- Hình Doãn, sao em lại tới? - Quá kích động nên khiến vết thương lại bị đau nhói lên. - Ui chà!

- Dừng cử động, nhắm yên đi.

Thì ra Phó Hình Doãn gọi điện thoại cho Quân Quân không được, bèn gọi cho mẹ cậu mới biết là Quân Quân bị tai nạn, vốn định về quê nhưng quá sốt ruột cho người yêu, cô lại trả lại vé tàu rồi mua vé đi thành phố C, ngồi tàu cả đêm để tới đây.

Hy Lôi lặng lẽ đi ra khỏi phòng bệnh, nhìn em trai và bạn gái thân mật với nhau, bố mẹ thì ở một bên hỏi han, chăm sóc, còn bản thân

mình giởng như một nốt nhạc lạc điệu.

Buổi chiều, Hy Lôi quyết định quay về, lúc đi vội vàng chưa kịp xin phép tòa soạn, giờ đang là lúc quan trọng để chọn ra Phó chủ biên. Phó Hình Doãn cũng trấn an cô:

- Chị, chị mau về đi làm đi, ở đây còn có em. Chị yên tâm đi, em không để bác gái phải vất vả đâu, chắc chắn em sẽ chăm sóc Quân Quân thật tốt.

Lúc chuẩn bị ra cửa, Hy Lôi còn thì thào vào tai Quân Quân:

- Dưỡng thương cẩn thận nhé, chuyện của chị đừng nói với bố mẹ, chị sẽ tự giải quyết, không muốn để bố mẹ lo lắng! - Quân Quân hiểu ý chị, gật đầu.

Bố đưa Hy Lôi ra bên xe, ăn năn nói:

- Đều tại bố vô dụng, cả đời nghèo khó, cũng chẳng để dành được bao nhiêu tiền cho con cái, tiền của con cứ cho bố mẹ mượn tạm. Yên tâm đi, nhà mình vẫn còn một ít cổ phiếu và tiền đầu tư, khi nào lấy ra được bố sẽ trả cho con.

Bố nói vậy ngược lại khiến Hy Lôi càng buồn hơn:

- Bố, con là con gái của bố, là chị của Quân Quân, nó xảy ra chuyện, con bỏ tiền ra cũng là lẽ thường tình! Sao bố lại nói thế?

- Được rồi, được rồi, bố không nói nữa, con mau đi đi, cứ xin nghỉ mãi cũng không được!

Lên xe, nhìn bố đứng trong gió vẫy tay chào mình, lưng ông đã không còn thẳng như trước, các nếp nhăn cũng đã nhiều hơn, không biết từ khi nào ông đã già đi rồi, nhưng còn mình thì mãi chỉ

là một đứa trẻ không thể trưởng thành. Quay đầu đi, nước mắt lại
lã chã tuôn rơi.

Lại về tới căn nhà trọ đã thuê. Hy Lôi nhìn cảnh tượng hoang tàn của ngôi nhà, tự chế giễu mình, đúng là thế sự khó lường, cũng may mà chưa trả nhà cho chủ nhà, nếu không thì lại mất công tìm thuê nhà khác. Chặn gở i trong căn nhà vẫn chưa mang đi, đồ đạc đã chuyển đi chỉ cần bảo Hứa Bân mang trả lại là được. Nhưng lòng tự trọng của cô đang tác quái, Hy Lôi không muốn chủ động gọi điện thoại cho anh ta.

Buổi tối bật đèn sưởi lên, kéo chăn ngang người rồi vùi đầu vào ngủ. Trước mắt chỉ có một con đường có thể đi, ly hôn, tuyệt đối không còn đường quay lại nữa. Mệt quá rồi. Đúng lúc đó thì màn hình điện thoại nhấp nháy, là tin nhắn của Hứa Bân: "Quân Quân thế nào rồi? Em về chưa? Chúng ta nói chuyện!".

Xem ra anh ta đã bình tĩnh lại. Hy Lôi nhớ lại một câu thơ cổ:

"Tình sâu tình nhạt cũng nghĩa phu thê". Mọi quan hệ vợ chồng thật là kỳ diệu, lúc tốt thì cùng chung hoạn nạn, sóng gió chết bên nhau, như keo với sơn, khi đã trở mặt thì giống như đi trên hai con đường xa lạ, thậm chí trở thành kẻ thù. Cô nhắn tin lại cho anh:

"Quân Quân không sao, cảm ơn anh quan tâm. Chúng ta ly hôn, chiều mai nhờ anh mang đồ của tôi qua đây".

Sau đó cô tắt máy. Cô chẳng muốn nghĩ gì vào lúc này, mọi chuyện chờ ngủ dậy rồi tính.

Hôm sau vừa đến cơ quan, không ngờ lại chịu thêm một đả kích mới, trong cuộc họp thường lệ, Tổng biên tập cuối cùng cũng tuyên bố danh sách phó chủ biên kế nhiệm, giây phút mà ông chuẩn bị tuyên bố, trái tim Hy Lôi như đang treo lơ lửng trên cổ họng, rồi lại len lén đưa tay lên xoa ngực. Cái tên cuối cùng được công bố chính là Tiểu Lộ. Bên dưới vang lên tiếng xì xào bàn tán, rất nhỏ, rất nhẹ.

Không ai ngờ là Tiểu Lộ, trường cô tốt nghiệp không phải có tiếng, thái độ làm việc không nghiêm túc, thường xuyên xảy ra sai sót, đề tài và chuyên mục cô chọn hàng tuần cũng không thực sự nổi trội, tóm lại, không nên là cô.

Hy Lôi đã qua cái tuổi nhận được sự đả ngộ không công bằng là lao đến văn phòng của giáo viên hoặc cấp trên để lý luận, cô hiểu rằng mình phải nhẫn nhịn. Mọi người đều làm ra vẻ không có chuyện gì, ra sức chúc mừng, khen ngợi Tiểu Lộ, lấy lòng cô, nhưng trong đó vẫn có mùi vị của sự ghen tức:

- Phó chủ biên, thăng chức rồi, phải mời mọi người đả y nhé!

Tiểu Lộ luôn miệng đáp lời:

- Chắc chắn rồi, chắc chắn rồi.

Tan giờ làm, Tiểu Lộ lại gần Hy Lôi, cười ngượng ngùng:

- Tôi cũng không ngờ lại là mình. Hy Lôi, sau này bọn mình vẫn là bạn, đúng không?

Hy Lôi mỉm cười tươi tắn, cố gắng để mình trông có vẻ bình tĩnh và bất cần:

- Dương nhiên rồi, chúc mừng cậu.

Tiểu Lộc còn mời Hy Lôi đi ăn, nhưng Hy Lôi kiêu m có là chiề u nay có việc nên từ chồ i. Trong thang máy, gặp má y đồ ng nghiệp khác, họ đề u tỏ ra bấ t bình thay cho Hy Lôi.

A nói:

- Bọn em kinh nghiệm ít, năng lực kém thì không nói, nhưng có ai mà không nói cái ghê đó chắ c chắ n thuộc về chị chứ!

B nói:

- Đúng đấ y! Là bạn của chị mà sau lưng lại đâm chị một dao.

Nghe nói là cái lão người tình của chị ta quen biế t với Tổng biên tập, đôi bên còn có quan hệ lợi ích gì đó, lão người tình đó trước mặt Tổng biên tập nhắ c tới chị ta, thế là chuyện này thành công rồ i.

C nói:

- Bọn em chẳng được mặt dày để tìm một ông già làm người tình, nếu không thì giờ em cũng làm Tổng biên tập rồ i.

Hy Lôi đã vô cùng buồ n bực:

- Thôi bỏ đi, đề u là người có văn hóa, sao nói năng như má y bà ở chợ vậy. Đừng nói nữa.

Về tới nhà, vừa bước vào cửa, nước mắ t không nhin được đã rơi ra.

Cô khát khao giây phút này có một người nào đó kéo tay cô và nói:

- Đi nào, Hy Lôi, cuộc số ng mà em muố n anh sẽ cho em. Bờ vai mà em câ n, em cũng có thể dựa.

Công việc quái quỷ gì thế này! Nhưng không có người này thì mọi thứ đều phải tự mình đối mặt. Bản thân cô đã làm việc vô cùng chăm chỉ và giỏi giang, ra sức biểu hiện mà lại không bằng một Tiểu Lộc tầm thường nói ngon ngọt vài câu trước mặt người tình. Quy tắc ngầm là thế, không nơi nào không tồn tại, và bản thân mình cũng sẽ bị cuốn vào những quy tắc ngầm như thế cho dù không mong muốn.

Cảm giác chua xót và tủi thân theo những dòng nước mắt trào ra ngoài.

Vang lên tiếng gõ cửa khe khẽ, sau đó là tiếng mở khóa. Hy Lôi ngược đôi mắt sưng nước lên, Hứa Bân đang đứng ở cửa, dưới đất cạnh chân anh là những món đồ đã chuyển đi ngày hôm đó.

Hứa Bân mang đồ tới.

Anh đặt chìa khóa trên bàn trà, đặt quần áo, sách vở vào trong phòng, im lặng mấy phút rồi hỏi:

- Em trai em không sao chứ?

- Đừng giả bộ nữa! Không sao! Dưỡng thương vài tháng là khỏe.

- Chuyện đó... chìa khóa anh để đây. - Hy Lôi nhìn chòm chìa khóa lạnh lẽo, ý của anh ta là muốn nói, sau này sẽ không tới đây nữa, sẽ chia tay, được, như thế cũng tốt, mọi người đều quyết định chia tay, đôi bên ly hôn không có điều gì mâu thuẫn, đỡ tốn công sức.

Hứa Bân đi về phía cửa mấy bước, bỗng dừng lại, quay người lại, ngó nghiêng bên cạnh Hy Lôi, ôm chầm lấy cô, nghẹn ngào nói:

- Chúng ta không ly hôn được không, vừa nãy anh bước vào cửa, nhìn em một mình ngô ì khóc, trong lòng anh đau lắ m, Hy Lôi, anh xin lỗi, xin lỗi!

Cô đẩy anh ra, bật cười thê lương:

- Tôi khóc không phải vì anh mà là vì chuyện khác. Anh đừng có tưởng bỏ nữa, anh không quan trọng như thế ðâu, chưa đủ để làm tôi gục ngã ðâu. - Càng vào những lúc như thế ðây thì Hy Lôi càng nguy trang mình thành người kiên cường và lạnh lùng.

Tiế ng bước chân của Hứa Bân biế n mắ t nơi cuố i hành lang. Cô biế t, sau này tiế ng bước chân này sẽ không bao giờ còn vang lên nữa.

Đứng lên, rửa mặt, rô ì cô lại mệt mỏi nắ m vật ra giường, cô ðã không còn chút sức lực nào để thu dọn nhà cửa nữa rô ì. Cô nhắ m mắ t lại, an ủi bản thân, ngủ ði, ngủ ði là sẽ ỏn. Ly hôn chẳng qua chỉ là chia tay với một tình yêu thôi mà! Thắ t tình cũng chỉ giố ng như bị cảm cúm mà thôi! Cảm cúm rô ì sẽ khỏi.

Chương 20: Trận chiến ly hôn

1.

Sự thất bại trong sự nghiệp và những biến cố trong hôn nhân trong phút chốc đã quật ngã Hy Lôi, nỗi đau trong lòng, ngoại trừ Mai Lạc thì Hy Lôi không thể nói cho bất cứ ai, ngày nào về tới nhà cô cũng không muốn ăn uống, sáng dậy thì rửa mặt bằng nước mát, ban ngày đi làm vẫn phải cố để gượng cười, giả bộ như không có chuyện gì. Mai Lạc nghe kể về những hành vi của Hứa Bân cũng nghiến răng nghiến lợi, nói trong điện thoại:

- Bỏ! Bỏ ngay cho tót! Một bà mẹ biến thái, lại thêm một thằng con trai nghe mẹ mù quáng, như thế thì sống làm sao được? Yên tâm đi, con cóc ba chân còn khó tìm, chứ đàn ông hai chân thì tìm đâu chẳng thấy, đầy người còn tốt hơn Hứa Bân nữa chứ. Hả thì có cái cóc khô gì? Bỏ đi! - Nghe những lời Mai Lạc nói, Hy Lôi thấy an ủi hơn nhiều.

Đã hẹn nhau thứ ba tới Cục Dân chính để làm thủ tục ly hôn, nhưng Hứa Bân lại đến muộn. Tay đứt túi áo, mặt không biểu cảm, mỗi khi muốn thể hiện sự lạnh lùng và xa cách với người khác, anh ta đều làm như vậy.

- Mang đủ mọi thứ chưa?

Hứa Bân có vẻ bực dọc:

- Mang rô`i! Cô thì sao, viết xong đơn chưa?

- Viết rô`i, anh xem đi, có ý kiến gì khác không?

- Có gì mà phải xem. Hai đứa không có tài sản chung, không con cái.

Bước vào nơi đăng ký làm thủ tục ly hôn, một cặp vợ chồng vào trước vừa đi ra, người đàn ông mặc comple sang trọng, cái bụng bia đã nhô ra, vừa nhìn là biết đến tuổi trung niên phát tướng, người đàn bà thì cũng khoảng tuổi trung niên, dung nhan tiêu tụy, trên mặt còn vương nước mắt, vừa nhìn là biết vừa mới khóc xong, không cần nói cũng biết đây là một ví dụ điển hình của một người đàn ông có nhân tình ở ngoài và về nhà bỏ vợ. Đợi diện phòng đăng ký ly hôn là phòng đăng ký kết hôn, qua cánh cửa kính lớn có thể nhìn thấy một đôi vợ chồng mới nhận xong giấy đăng ký kết hôn, vui vẻ cười nói, vừa đi đến nộp vào máy giấy tờ còn lại, vừa đùa nghịch nhau, so sánh hai bên, một bên tình nghĩa đã cạn, một bên hạnh phúc bất đầu, đúng là hai thái cực hoàn toàn khác nhau.

Ngồi vào chỗ rô`i mới phát hiện ra mang thiếu giấy tờ, Hứa Bân chỉ mang giấy đăng ký kết hôn mà không mang sổ hộ khẩu. Nhân viên không ngược đầu lên:

- Về lấy đi!

Vừa ra khỏi Cục Dân chính, hai người đã cãi nhau:

- Anh có ý phải không? Tại sao không mang sổ hộ khẩu, đừng nói là anh không hiểu những thủ tục này nhé!

- Cô nói thế là ý gì, tôi cô ý không mang, tôi không muốn ly hôn mà?

- Chẳng nhẽ không phải sao? Thế vì sao anh không mang?

- Tôi thực sự không biết, tôi đã ly hôn bao giờ đâu, không hiểu.

- Được rồi, đã muốn ly hôn rồi thì đừng cãi nhau nữa. Anh về nhà lấy đi!

- Tôi còn phải đi làm nữa, không có thời gian, để sau đi!

Hứa Bân lên một chiếc taxi rồi nhanh chóng bỏ đi, để lại một mình Hy Lôi đứng ở đầu đường, gào lên chửi:

- Hứa Bân, đồ khốn nạn!

Lần đầu tiên đi ly hôn đã ra về trong âm ức.

Buổi chiều đi làm, thấy bàn làm việc của Tiểu Lộ trống không, thì ra cô đã chuyển sang văn phòng chủ biên. Trong lòng Hy Lôi lại thấy chua chát, nỗi thất vọng dâng lên trong tim, vô cùng buồn bã. Bây giờ thì thoáng ở tòa soạn gặp Tiểu Lộ, hai người đều cảm thấy không tự nhiên, có một khoảng cách nào đó giữa hai người, tình bạn giữa hai người đồng nghiệp với nhau không biết từ lúc nào cũng trở nên nhạt nhẽo dần đi.

Buổi tối về đến nhà, bỗng dưng cảm thấy tứ chi rã rời, lúc này mới nhớ ra cả ngày nay mình chưa ăn gì. Cô cố đứng lên, nói với bản thân, phải ăn cơm, không được sụp đổ, phải cố xử tốt với bản thân.

Lục lọi trong nhà bếp một lúc lâu, trứng gà chẳng biết ăn hết từ lúc nào, sữa cũng không còn, chỉ còn lại một nắm mì và ít rau đã úa vàng. Hy Lôi ném hết vào thùng rác rồi xuống lầu.

Cô ngộ ì ăn một bát mì trong tiệm mì dưới lâ ù. Tiệm mì này rấ t nổi tiế ng, ngày nào cũng có nhiê ù người phải xế p hàng để chờ ăn. Ngày trước khi yêu Hứa Bân, cô thường tới đây ăn, sau đó từ nhà anh chuyển tới đây, buổi tô ì mà đói cũng xuô ng đây ăn một bát thì đi ngủ mới thấ y ngon, một tiệm mì nhỏ nhưng lúc nào cũng ngộ ì đầ y những người.

Bát mì nóng hồi được bung ra, mùi thơm phả vào mũi. Hy Lôi gắ p một sợi mì, nhai như nhai rom, lại gắ p thêm một gắ p nữa, vẫn chẳng có mùi vị gì. Cô bỏ đũa thìa xuô ng.

Ông chủ nhiệt tình, thấ y Hy Lôi bỏ đũa xuô ng thì quan tâm hỏi:

- Sao thế , không ngon à? Có vấ n đề gì không, có câ n tôi làm cho cô bát khác không?

- Dạ không ạ, ngon lắ m ạ.

- Tôi thấ y sắ c mặt cô không bình thường, có phải bị ô m không?

- Chắ c là cháu hơi bị cúm!

- Ô ò , thế thì phải chú ý vào, mùa đông dễ ô m lắ m, mau uố ng thuốc đi.

- Dạ vâng, cháu cảm ơn bác!

Nói xong, ông chủ lại đi tiế p khách khác. Hy Lôi cúi đầ ù, tiế p tục ăn mì, nói với bản thân, cho dù không thấ y ngon miệng cũng phải ăn một chút, phải ép mình ăn nhiê ù hơn. Không được để người khác nhìn thấ y mình bị hôn nhân đánh bại.

Trong sách nói, ăn cơm một mình thật là tủi nhục, những sợi mì như những cọng rom trong miệng, ăn mãi, nước mắ t lại trào ra.

Lại một thứ ba nữa tới, Hứa Bân lại tới muộn, Hy Lôi đứng trong gió rét chờ gần 2 tiếng đồng hồ, lúc này anh mới từ trên một chiếc taxi bước xuống, chậm chậm đi về phía cô.

- Hôm nay có mang sổ hộ khẩu đi không?

- Không mang. - Hứa Bân đáp rất rõ ràng.

- Không mang thì anh còn tới làm gì?

- Em thực sự muốn ly hôn à, đừng quậy nữa được không! Em tưởng ly hôn vui lắm à!

- Tôi không quậy, tôi rất nghiêm túc, yêu cầu anh nghiêm túc một chút!

- Anh cũng rất nghiêm túc nói với em rằng, anh không muốn ly hôn.

Hai người lại đứng trong gió rét cãi nhau, cuối cùng Hứa Bân đề nghị hai người nói chuyện với nhau thật thẳng thắn. Ngồi trong một quán trà ấm áp như mùa xuân, đưa mắt sang bên là một đôi tình nhân đang thân mật ôm nhau, còn Hy Lôi và Hứa Bân thì như hai người xa lạ.

- Nói cái gì? Nói đi!

- Anh không muốn ly hôn.

- Vì sao?

Hứa Bân cúi thấ p đầ u nói:

- Bô mẹ anh đầ u nói, ly hôn mấ t mặt lắ m.

Hy Lôi cười lạnh một tiế ng:

- Bô mẹ anh nói thế , còn anh thì sao?

- Anh cũng thấ y rấ t mấ t mặt.

- Tới nước này rồ i mà còn lo đế n thể diện của mình, đúng, đúng là rấ t mấ t mặt, nhưng vì thể diện của mình mà chúng ta phải số ng giày vò nhau trong đau khổ như thế sao? Tôi vẫn phải ngậm cười mà số ng một cuộc số ng nhục nhã với anh sao?

- Có nghiêm trọng vậy không?

- Đế n giờ anh còn không biế t vấ n đề của chúng ta xuấ t phát từ đâu sao?

Hứa Bân lại bực bội xua tay:

- Được rồ i, được rồ i, bây giờ không câ n nói vấ n đề của chúng ta là ở đâu nữa, đầ u là lỗi của anh, coi như anh sai, được chưa! Bây giờ chúng ta nghĩ về cuộc số ng sau khi ly hôn đi. Em nhìn xa một chút xem, những người đàn bà đã ly hôn, có người nào sau đó tìm được một người chồ ng tốt hơn người chồ ng trước? Nế u không phải ông già thì cũng là dạng tàn phế , tóm lại là có vấ n đề , nói không chừng còn kiế m được một ông chồ ng đã từng ly hôn và phải nuôi con, chẳng nhẽ em muố n làm mẹ kế cho người ta sao?

- Cái gì? Tôi tìm ông già, tôi tìm được một kẻ tàn phế , tôi làm mẹ kế của người ta, được lắ m! Cho dù phải làm mẹ kế cho người ta thì cũng còn hơn là kiế m cho mình một bà mẹ chồ ng không phải mẹ kế nhưng còn hơn cả mẹ kế ! Cho dù tìm được một ông già thì cũng

còn hơn loại đàn ông vì ngu muội, mù quáng mà đánh vợ mình như anh! Anh cũng nhìn lại đi, những người đàn bà sống tốt sau ly hôn nhiều lắm, Vương Phi biết không, sau mối tình chị em với Tạ Đình Phong thì lại cưới Lý Á Bằng, vẫn sống tốt đầy thôi.

- Được, được, được, anh không nói với em nữa, anh nói không lại em. Vô lý.

- Không thể nào trò chuyện được! Sớm biết nhà anh như thế thì tôi đã không vội vàng cưới anh rồi.

- Tóm lại bây giờ anh không muốn ly hôn, nếu không thì chờ anh suy nghĩ lại đã rồi cho em đáp án sau! Dù sao em cảm thấy kết hôn vội vã quá thì giờ ly hôn cũng không thể vội vã được!

- Hờn đó đâu tôi có vấn đề, bây giờ tôi giác ngộ rồi, không được sao?

Hai người lại xảy ra chiến tranh bằng miệng, nếu không phải vì ở chỗ đông người, có lẽ Hứa Bân đã giang tay ra tát vợ rồi. Hy Lôi cảm thấy nói tiếp thật là lãng phí nước bọt, bèn bỏ đi. Hứa Bân cũng chạy đuổi theo.

Đứng chờ xe ở cửa, một lúc lâu sau, Hứa Bân bỗng dừng ngập ngừng, một lúc lâu sau mới ấp úng nói:

- Vậy anh bàn với em một chuyện, bây giờ em với mẹ anh thành ra thế này rồi, em cũng giận mẹ rồi, đương nhiên cũng không cần đồ của bà ấy nữa, đúng không? Cái vòng đó, trả cho mẹ được không!

Hy Lôi lúc này mới để ý tới cái vòng ngọc trên tay mình, đây là một cái vòng ngọc của Tân Cương rất đẹp, chất ngọc trắng và trong, không có chút tạp chất nào, nó là do cậu của Hứa Bân đi Tân

Cương công tác mang về, mẹ chông vẫn để đó không đeo, sau đó Hứa Bân bèn lấy cho Hy Lôi đeo.

Thầy Hứa Bân nói vậy, Hy Lôi gần như không dám tin vào tai mình, đây là người đàn ông đã cùng cô đầu áp tay gối suốt gần hai năm trời sao? Một người đàn ông nhỏ mọn, hẹp hòi đến như thế?

Cô nén cảm giác phẫn nộ và bi ai trong lòng, hỏi ngược lại:

- Ôi trời! Vừa nãy còn nói là không muốn bỏ tôi, bây giờ bắt đầu đòi lại vật định tình để giảm mức độ tổn thất đến mức thấp nhất đây à!

Hứa Bân hạ thấp giọng, cảm thấy vô cùng xấu hổ:

- Em đừng có miệng lưỡi độc ác như thế được không, không phải anh, là mẹ anh, mẹ anh...

- Hừ, tôi biết rồi, mẹ anh bắt anh đòi chứ gì, tôi nghĩ anh chắc cũng không đến mức tính toán món đồ này vào lúc ly hôn. Là mẹ anh, mẹ anh. - Hy Lôi vừa nói vừa tháo chiếc vòng ra, trịnh trọng đặt vào tay Hứa Bân. - Cầm lấy, cầm lấy, cầm về đưa cho mẹ anh, con trai ngoan.

Hứa Bân nói là để suy nghĩ, lại suy nghĩ mãi thêm một tuần, khi Hy Lôi gọi điện hẹn anh ta đi làm thủ tục, anh ta kiêu đủ có để từ chối. Hy Lôi vừa buồn vừa bực mình, lại tìm Mai Lạc tỏ khổ, lập tức bị Mai Lạc mắng cho một trận:

- Cậu ngộ c thế, anh ta không chịu ly hôn thì cứ mấ t thời gian thế à, không ly hôn thì sẽ có cách của không ly hôn.

- Nghĩa là sao?

- Anh ta không chịu ly hôn thì cậu ra điề u kiện với anh ta, chỉ cần anh ta đồng ý thì không ly hôn nữa.

- Xì, giờ tớ không tin anh ta nữa rồi, cho nên chẳng ra điề u kiện gì với anh ta cả, cậu còn không hiểu sao, không muố n ly hôn mà còn muố n ra điề u kiện với tớ, bấ t tớ xin lỗi mẹ anh ta! Nực cười!

- Ốc anh ta bị chó gặm rồi à, giờ lại còn không muố n ly hôn, đồ huênh hoang! Nhưng Hy Lôi này, cậu nói thật lòng đi, cậu suy nghĩ kỹ rồi chứ?

- Nghĩ kỹ rồi, thực sự không có cách nào để sống tiếp như thế nữa. Haiz, anh ta cứ kéo dài thế này, bực chết mấ t.

Hy Lôi đang nói chuyện với Mai Lạc thì bà lão bước vào, chuyện Hy Lôi ly hôn có lẽ bà lão cũng đã nghe nói, không nhịn được bèn chen vào một câu:

- Đàn ông thành phố mà cũng đánh vợ à? Tôi thấ y vợ chồ ng đánh nhau phút trước, phút sau lại hòa, đừng nghiêm túc như thế, đàn bà mà ly hôn rồi, sống một mình khó khăn lắm!

- Bây giờ là thời đại nào rồi, có phải xã hội phong kiế n nữa đâu, cháu có cần anh ta nuôi đâu, có gì mà khó khăn?

Bà lão cười:

- Cô không hiểu đâu, nước bọt của người khác sẽ làm cô chết chìm đấ y.

- Nước bọt làm họ chết chìm trước thì có, mọi người bàn tán gì thì kệ họ, một thời gian sau là bình thường.

Mai Lạc chê mẹ chồng lắm lời, bèn giục bà:

- Mẹ, cứ để bình sữa ở đó là được rồi. Mẹ không hiểu thì đừng nói nhiều.

Bà lão thấy thế thì chuẩn bị ra ngoài, trước khi ra còn nói:

- Sao mà tôi không hiểu. Cô cứ sinh cho họ một đứa con là xong hết.

Một lời bà lão nói đúng ngay vấn đề, nhưng Hy Lôi đã chẳng còn tâm trạng nào mà nghĩ ai đúng ai sai nữa, chỉ muốn nhanh chóng kết thúc, sớm thoát khỏi cơn ác mộng này. Cô gắng đứng lên:

- Cậu nói xem, có cách nào để anh ta đồng ý ly hôn không?

- Anh ta bây giờ không đồng ý thì xin làm thủ tục ly hôn tố tụng, như thế chắc sẽ nhanh hơn, để tòa án quyết định.

- Đúng thế, sao tớ không nghĩ ra nhỉ?

Có chiêu mách nước của Mai Lạc, tâm trạng Hy Lôi tốt hơn rất nhiều.

Buổi tối, cô nhận được một cú điện thoại lạ, hóa ra là Châu Cường đã lâu không liên lạc. Anh tới thành phố A công tác, muốn gặp Hy Lôi.

Nhận được lời mời của Châu Cường, giây phút đó, cảm giác muốn được gặp anh ngay lập tức thật mãnh liệt, chỉ hận là không thể mọc cánh bay tới bên cạnh anh, nói cho anh biết nỗi đau khổ bao ngày

nay, sau đó nghe anh dịu dàng an ủi, nhưng lý trí nói với Hy Lôi rằng, không thể làm như thế, giờ cô đang muốn ly hôn, Hứa Bản lại cứ bám lấy không tha, cô không muốn bất cứ hành vi nào của mình để lộ sai sót khiến cho cuộc hôn nhân này không thể thuận lợi kết thúc. Cô nói:

- Giờ không tiện lắm, gần đây công việc cũng bận lắm, để lát sau đi! - Trong lòng cô lại cảm thấy bất nhẫn.

Châu Cường hơi thất vọng:

- Thế thì để lát sau vậy!

Vừa cúp điện thoại xong thì Hứa Bản gọi tới, giọng điệu có vẻ chât vât n:

- Vừa nãy nói chuyện điện thoại với ai mà lâu thế? Tôi gọi mấy lát đều báo bận!

Hy Lôi lạnh nhạt:

- Nói chuyện với ai thì liên quan gì tới anh? Xin anh đừng hỏi tôi bằng giọng điệu chât vât n như thế.

- Hai đứa mình vẫn chưa ly hôn, cô vẫn là vợ tôi, sao lại không liên quan?

- Nói đi, tìm tôi có việc gì?

- Tôi nói cho cô biết, tuấn sau tôi đi công tác, chuyện của chúng ta để khi tôi về rồi tính. - Sau đó anh ta chẳng để cô kịp nói gì, cúp ngay điện thoại.

Lại là một tuấn dài dằng dặc, khi chờ được Hứa Bản về đã là sang năm mới, các cơ quan đều đua nhau nghỉ tết, hương vị tết đã

tràn ngập khắp các phố phường, mọi người ai cũng bận rộn đi mua quà tết, chẳng ai còn tâm trí đâu để chú ý tới những người đau lòng xung quanh.

Được rồi, ngày tết truyền thống, đáng chúc mừng nhất của người Trung Quốc cứ để nó yên bình trôi qua, chuyện ly hôn để qua tết rồi tính.

Lại một lần nữa Hy Lôi thỏa hiệp với Hứa Bân. Đương nhiên, ai đón tết ở nhà người đó. Trên đoạn đường một mình đi về nhà, lần đầu tiên cảm thấy con đường đó sao quá dài, lần đầu tiên thấy nỗi nhớ quê hương còn cao đến vậy, lần đầu tiên khát khao được nhào vào lòng mẹ mà khóc thật to như một đứa trẻ.

- Cuộc đời của chúng ta nếu không ở với người này thì sẽ ở với người kia, nhưng cho dù là ở với người nào thì cũng sẽ có mâu thuẫn, chỉ có điều những mâu thuẫn đó khác nhau mà thôi.

Sau khi mẹ nghe xong những lời kể lể trong nước mắt của Hy Lôi, đầu tiên bà trách mắng cô, sau đó thì đau lòng, sau đó thì thờ dài. Bà nói:

- Chúng ta đừng yêu cầu quá cao vào người khác, có lúc cũng phải kiểm điểm lại bản thân. Nhưng nếu con thực sự đã quyết định rồi thì mẹ cũng không ngăn cản.

Bố cô không thể ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, chỉ coi đó như một cuộc cãi vã bình thường của hai vợ chồng trẻ, nói:

- Hứa Bân trông cũng là người hiểu chuyện, hiền lành, chắc là không đến mức ấy đâu! Các con phải bình tĩnh, vài ngày nữa nó đến đây rồi cùng bàn bạc với nhau!

Nói xong những điều này, trong lòng Hy Lôi thấy thanh thản hơn nhiều, giống như dòng lũ trong tim cuối cùng cũng đã tìm được nơi phát tiết, cả người cô bỗng chốc thấy nhẹ nhõm hơn.

Buổi tối, ngủ trong căn phòng ngày trước của mình, em trai thì ở chiếc giường bên cạnh, chân vẫn bị bó bột, Phó Hình Doãn sau khi bận rộn chăm sóc em trai một hồi, lúc không có việc gì thì nói chuyện cười cho cậu vui. Hy Lôi nhìn mà thấy ngưỡng mộ, tuổi trẻ, tình yêu cũng trẻ.

Tết năm nay có lẽ là cái tết tệ nhất trong đời mình, không có tiếng cười, chỉ có nước mắt. Đêm giao thừa, cô ngồi cứng đờ như một khúc gỗ trên salon, cùng người nhà xem xong chương trình đón giao thừa của Đài truyền hình, điện thoại có vô số tin nhắn chúc mừng năm mới, nhưng không hề có tin nhắn nào của Hứa Bân.

Thời gian rảnh rỗi, Hy Lôi chỉ nằm ngủ trong phòng, không muốn tỉnh dậy, mẹ lấy có lẽ phải chăm sóc con trai, từ chối mọi cuộc đi chơi, viếng thăm bạn bè. Ngày nào mẹ cũng nấu cơm cho em trai rồi mang vào tận phòng, rồi lại nấu cơm cho Hy Lôi, làm món bánh sủi cảo mà cô thích ăn nhất, nhưng Hy Lôi chẳng nuốt trôi thứ gì, món ngon nào vào miệng cô cũng trở nên nhạt thếch, ăn vào tới miệng mà như nhai rơm, không cảm thấy đói.

Mùng hai tết, Hy Lôi ngồi ở cửa sổ, nhìn những bạn học ngày xưa đều mang túi lớn túi nhỏ về thăm nhà mẹ đẻ, còn Hứa Bân vẫn không đến. Thực ra cô đã sớm biết là anh ta sẽ không đến, nhưng trong lòng vẫn ôm một tia hy vọng mong manh. Hứa Bân, cho dù anh tới để nghe bố mẹ vợ trách mắng vài câu, sau đó hai người chia tay

nhau cũng được! Nhưng anh không đén, miệng anh nói là không muốn ly hôn, nhưng mọi việc anh làm đều ngược lại.

*

**

- Hy Lôi, dậy ăn chút gì đi! Bố làm món đậu phụ sốt chua cay mà con thích ăn nhất này, mau dậy nếm thử đi.

Hy Lôi mở mắt ra, khoác một chiếc áo khoác vào rồi đi ra phòng khách, bố đang bê ra mấy đĩa thức ăn, thấy con gái ra, vội vàng xới cơm, đặt bát cơm và đĩa xuống trước mặt cô:

- Mau nếm thử xem, lâu lắm rồi bố không làm.

Người thấy mùi ớt cay xộc vào mũi, cô gắp lên một miếng, miễn cưỡng ăn mấy thìa cơm rồi lại buông bát xuống.

Mẹ cô lo lắng, trong lòng thì nóng ruột nhưng không biết làm thế nào để an ủi cô. Bố mẹ người Trung Quốc với con cái luôn luôn như vậy, tình cảm dành cho nhau rõ ràng rất sâu đậm, nhưng thể hiện ra lại chỉ là sự xa cách, bà hỏi:

- Chiều nay con muốn ăn gì, mẹ làm cho con.

Hy Lôi không muốn làm mẹ buồn lòng, đành nói:

- Ăn sủi cáo nhé!

- Nhân gì?

- Gì cũng được ạ!

Về tới phòng cô lại thấy buồn ngủ, nhưng giấc ngủ không an lành, những giấc mơ đứt quãng, cô mơ thấy mình bỏ nhà Hứa Bân

đi bụi, đi giữa dòng người xuôi ngược, rồi bỗng dưng cô phát hiện mẹ chòng đi theo ngay sau lưng cô, đòi đưa cô về nhà, Hy Lôi hoảng hốt, thế là cô chạy thật nhanh, càng chạy càng nhanh, cuối cùng cũng thoát được mẹ chòng, nhưng lại phát hiện mình đã đi tới một khu rừng cây cối xanh tươi, nước suối chảy róc rách, tiếng chim ca giữa mùi hoa thơm ngát, ánh mặt trời vàng rực từ trên chiếu xuống.

Tỉnh dậy, cô cảm thấy ngực mình rất dễ chịu, nhưng gò ỉ thì ướt nước. Lau khô nước mắt, đi ra khỏi phòng, thấy mẹ đang bận rộn gì đó trong bếp. Trên bàn là nộm hương đã thái nhỏ, thịt đã băm nhuyễn, bánh sủi cảo nặn xong để một bên, ngoài loại bánh sủi cảo trên châu cô từng ăn ở nhà hàng thì có lẽ đây là loại bánh nhỏ nhất mà nhà cô gói.

Mẹ thấy Hy Lôi tỉnh dậy bèn chỉ vào chỗ bánh và hỏi:

- Đây là bánh nhân thịt với rau, đây là nhân thịt với nộm hương, con thích ăn loại nào?

Thì ra cả buổi chiều mẹ bận rộn trong bếp để làm các loại bánh với nhân khác nhau cho Hy Lôi lựa chọn. Nhìn mái tóc đã bạc trắng và những nếp nhăn hằn sâu trên mắt mẹ, giờ lẽ ra là lúc được con cái phục vụ, nhưng mẹ vẫn phải vất vả vì các con. Giây phút đó, Hy Lôi bỗng dưng ôm chầm lấy mẹ từ sau lưng, nghẹn ngào nói:

- Mẹ, con sẽ không bao giờ khiến mẹ lo lắng nữa.

Cái ôm này khiến mẹ cảm thấy không tự nhiên, xấu hổ cười:

- Đi nào, rửa tay đi rồi ăn cơm!

Mùng 7, kỳ nghỉ tết kéo dài đã kết thúc, cô lại lên đường về thành phố làm việc. Trước khi đi, Quân Quân lên nói với chị gái:

- Bí mật nhé, em tham gia một trò chơi được giải thưởng, có thể sẽ còn có một khoản tiền thưởng nữa.

- Chúc mừng em nhé! - Em trai trưởng thành rồi, mình cũng nên chín chắn hơn mới phải.

Xe đi tới thành phố A, nhìn thấy những con đường và tòa nhà quen thuộc, Hy Lôi nghĩ, kỳ cảm cúm kéo dài cuối cùng cũng nên kết thúc rồi.

Trong một kỳ nghỉ tết kéo dài không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện như thế. Đi làm, phát hiện ra vị trí của Tiểu Lộc bỏ trống, các đồng nghiệp đều bàn tán xôn xao, khi dự họp, Tổng biên tập bất ngờ tuyên bố Hy Lôi sẽ đảm nhận chức Phó chủ biên mới. Trong lòng Hy Lôi không có bất cứ sự chuẩn bị nào, không biết là xảy ra chuyện gì, không nhận được bèn hỏi:

- Thế Tiểu Lộc thì sao?

Tổng biên tập chỉ cười, không trả lời.

Sau khi tan họp, Tổng biên tập đi qua người Hy Lôi, buột miệng nói một câu:

- Cô thật là hiền lành quá!

Nghe đồng nghiệp bàn tán với nhau mới biết, thì ra người tình của Tiểu Lộc là ông Đới xảy ra chuyện, có rất nhiều khoản tiền mờ ám trong tài khoản, bị người ta phát hiện ra, người đi thì trà nguội,

giữa Tổng biên tập và ông Đới không còn mối quan hệ lợi ích gì nữa, đương nhiên cũng không còn chiêu cô tới Tiểu Lộ như trước nữa.

Buổi chiều Tiểu Lộ mới mệt mỏi đi làm.

Mặc dù là chức vụ mà mình xứng đáng có được, nhưng nhìn thấy dáng vẻ thâm trầm của Tiểu Lộ, trong lòng cô vẫn thấy bất nhẫn, Hy Lôi gọi:

- Tiểu Lộ!

Tiểu Lộ như thể bỗng dưng giật mình tỉnh lại, hỏi:

- Ủ? Chuyện gì thế?

Hy Lôi cười:

- Thực ra tớ cũng không biết nên nói gì, cậu vẫn ổn chứ?

Tiểu Lộ cười nhạt:

- Cậu không cần phải nói gì cả, thực ra đó là thứ nên thuộc về cậu, cái gì không thuộc về mình thì không nên cưỡng cầu. Tớ chỉ là trong lúc cao hứng nói với ông Đới thôi, chứ thực ra cái ghế phó chủ biên cho tớ làm cũng không làm nổi.

Hai người đều đau lòng, sau những hiểu lầm và khoảng cách một thời gian, giờ trái tim lại xích lại gần nhau. Hy Lôi nói:

- Hay là tan làm cùng đi ăn cơm nhé!

- Thôi, tớ còn chuyện quan trọng hơn phải làm! - Câu nói của Tiểu Lộ khiến Hy Lôi giật mình. - lát nữa tớ phải về nhà bàn chuyện ly hôn với Tiểu Tô nhà tớ!

- Cậu điên rồi à, cậu thực sự vì lão Đói đó mà ly hôn với anh ấy à?

Tiểu Lộc có vẻ rất bất cần:

- Không phải vì ông ta, ông ta xảy ra chuyện rồi, bọn tớ cũng chia tay, ha ha, thực ra cũng là vì ông ta.

Tiểu Lộc bình thản kể, thì ra hôm tết hẹn hò với lão Đói ở một quán trà, không ngờ mẹ chồng Tiểu Lộc cũng hẹn gặp mặt một người bạn ở đó, Tiểu Lộc và ông Đói tay trong tay như một cặp tình nhân đi ra đi vào, đúng lúc đó thì mẹ chồng và bạn vào cửa, hai bên đụng nhau, mẹ chồng về nhà lập tức nói chuyện với con trai, xúi giục con trai ly hôn với Tiểu Lộc. Tiểu Tô vốn là người nhu nhược, lại nghe lời mẹ, vợ ngoại tình là một chuyện lớn, đương nhiên không thể tha thứ được, thế là anh chủ động đề nghị ly hôn với Tiểu Lộc, thái độ kiên quyết vô cùng.

- Anh ấy thực sự muốn ly hôn với cậu?

- Trông có vẻ kiên quyết lắm, không biết là mẹ anh ấy nói gì.

Thực ra hôm đó cũng là lần cuối cùng tớ gặp anh Đói, tớ cũng biết là tớ với anh ấy là không thể, chỉ là cảm thấy kích thích nên đi bước nào tính bước đó. Không ngờ kéo tới tận bây giờ, để mẹ anh ấy nhìn thấy, bây giờ thì kiểu gì cũng không thể giải thích rõ ràng được nữa.

Tốc độ ly hôn của Tiểu Lộc rất nhanh, khiến người ta phải ngỡ ngàng. Ngày hôm sau đã làm xong thủ tục ly hôn. Khi đi làm, cô đã lại là một thành viên trong tập đoàn những người phụ nữ một đời chồng rồi. Hy Lôi bất giác cảm thán thế sự biến đổi khó lường, thế là cô gọi điện thoại cho Hứa Bân, hẹn anh ra ngoài nói chuyện, hy vọng có thể đẩy nhanh tốc độ làm thủ tục.

Hứa Bân vẫn tỏ thái độ bất cần, hơn nữa còn chê trách bố mẹ Hy Lôi:

- Bố mẹ em cái kiểu gì thế, em về nhà một thời gian dài thế, họ cũng biết cả chuyện của chúng ta, thế mà không khuyên nhủ em một câu, chẳng nhẽ lại ủng hộ con gái mình ly hôn sao!

Hy Lôi bất lực cười: Haiz! Chẳng khác nào vừa ăn cướp vừa la làng.

- Nếu không thể sống tiếp được nữa thì đương nhiên là phải ủng hộ tôi, tôi làm việc gì họ cũng ủng hộ hết.

- Tóm lại là anh không ly hôn. Em không muốn sống hòa thuận thì cứ thế này thôi!

- Không ly hôn cũng không để lọt anh! - Hy Lôi đập mạnh một tờ giấy lên mặt bàn, đó là tờ giấy chứng minh thương tích mà cô xin ở phòng khám hôm Quân Quân làm phẫu thuật, - Nếu anh không đồng ý thì chúng ta gặp nhau tại tòa, tới lúc đó xem ai mất mặt.

Hứa Bân nhìn thấy tờ giấy chứng nhận đó, giận tới mức một lúc lâu sau không nói được lời nào, chỉ mặt Hy Lôi:

- Cô, cô thật là nham hiểm, mẹ tôi nói không sai, cô là một người đàn bà nham hiểm.

- Lại là mẹ anh, mẹ anh, anh có thể nói gì đó mới hơn chút được không, mãi vẫn không lớn lên được.

"Roẹt" một tiếng, tờ giấy bị Hứa Bân xé làm hai, sau đó đắc ý cười:

- Đi đi, đi ra tòa!

- Họ Hứa kia, hôm nay tôi mới biết, anh không chỉ là một đứa trẻ ngu xuẩn, mà còn là đồ` đê tiện, bỉ ổi.

- Ngoài việc chửi rửa hạ thấ`p tôi thì cô còn biết làm gì nữa? -
Hứa Bân phản kích.

- Anh không cần phải hạ thấ`p, vì bản thân anh đã chẳng cao lớn gì! - Hy Lôi không nhịn được, lên tiế`ng ché`nhạo thân hình không má`y cao to của Hứa Bân.

Lại một cuộc gặp không má`y vui vẻ.

Chức vụ phó chủ biên đã má`t nay lại được không mang lại cho Hy Lôi quá nhiê`u niê`m vui, thì ra niê`m an ủi mà sự nghiệp mang lại cho một người phụ nữ không thể bằ`ng một cuộc hôn nhân viên mãn. Né`u không có một cuộc hôn nhân hạnh phúc hoặc một tình yêu đẹp thì người phụ nữ cho dù có sự nghiệp huy hoàng đế`n đâu cũng không thể nào tỏa sáng.

Lật xem một tờ tạp chí, trong đó viết rấ`t nhiê`u con đường mà nam nữ sau khi ly hôn có thể lựa chọn, Hy Lôi thực sự hoài nghi, liệu sau khi ly hôn, người ta vẫn còn có thể cư xử lịch sự với nhau được sao?

Chia tay rô`i, chúng ta vẫn là bạn, những đôi nam nữ vẫn thường nói với nhau như vậy trên tivi, chắ`c chắ`n là giả.

Hy Lôi và Hứa Bân là một đôi uyên ương đã đi tới tận cùng hạnh phúc, né`u không làm tổn thương nhau thì chắ`c chắ`n sẽ không chịu buông tha.

Chương 21: Giải thoát

1.

Thái độ của Hứa Bân với việc ly hôn khiến Hy Lôi thấy bức bối vô cùng, thực sự muốn được nhanh gọn như Tiểu Lộc, nhanh chóng được giải thoát. Trong thời gian đó, Hy Lôi gọi rất nhiều cú điện thoại cho Hứa Bân, anh ta hoặc là không tiếp, hoặc là có thái độ rất khó chịu. Tới cơ quan của anh ta thì cũng tránh không gặp mặt; thế là Hy Lôi tự mình nhờ bạn bè tìm giúp luật sư, tư vấn về các trình tự liên quan tới tố tụng ly hôn.

Từ sau khi ngò i lên cái ghế Phó chủ biên, công việc lại càng bận rộn hơn, ngò i trước máy tính, có lúc đọc bản thảo cũng đã hết một ngày, hai mắt cay xè, chân tay tê cứng. Buổi trưa khi đi ăn cơm, có mấy đồng nghiệp cùng ăn cơm dưới lầu, gọi canh đậu phụ và mấy món rau xanh đơn giản, vừa ăn được mấy bữa cô đã cảm thấy dạ dày mình khó chịu, không nhịn được bèn lao vào nhà vệ sinh nôn thốc tháo. Lúc ở nhà vệ sinh đi ra, mọi người thấy sắc mặt Hy Lôi có vẻ nhợt nhạt, đều quan tâm hỏi:

- Có phải bị ốm không?

Còn có đồng nghiệp không hiểu rõ chuyện thì hỏi:

- Hay là có thai rồi?

Câu nói khiến mọi người đều ngỡ ngàng, lúc này Hy Lôi mới nhớ ra, đã lâu lắm rồi không thấy "bị", vốn tưởng là do áp lực công việc khiến hoóc môn tiết ra không bình thường nên không chú ý lắm. Nếu thực sự có thai rồi thì nên làm thế nào? Cô và Hứa Bân vẫn kiên trì áp dụng các biện pháp tránh thai, sao lại có thai được?

Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn thấy không yên tâm, buổi chiều cô lên tới một bệnh viện gần đó để kiểm tra.

Không nỡ ngoài dự đoán, quả nhiên là đã có thai. Hy Lôi nghe như sét đánh ngang tai, ngơ ngác đứng trên chiếc ghế ở hành lang bệnh viện. Làm thế nào đây? Vào lúc quan trọng làm thủ tục ly hôn, bỗng dưng xuất hiện một sinh mệnh nhỏ, nên đối mặt với chuyện này thế nào, tự mình giải quyết nó cho sạch sẽ rồi ly hôn với Hứa Bân? Hay nói với anh ta để cùng đối mặt, sinh đứa bé ra?

Thế thì những ngày tháng tiếp theo nên đối mặt thế nào? Vết thương trước kia làm sao để liền lại?

Buổi tối, nằm trên giường lăn qua lăn lại, Hy Lôi vẫn quyết định thông báo tin này cho Hứa Bân, có thể sự ra đời của đứa trẻ này là cơ hội cuối cùng ông trời dành cho cuộc hôn nhân của họ! Vậy thì hãy để số phận làm chủ. Nếu nghe theo sự sắp đặt của số phận, sau khi có con, mẹ chồng có thể sẽ không còn khó chịu như trước nữa, nếu mình cũng có thể thay đổi một chút, thì cuộc sống sau này sẽ không tệ như trước nữa. Đêm hôm đó, Hy Lôi đã đưa ra một loạt

các giả thiết về tâm lý, cuối cùng cô cũng thuyết phục được bản thân.

Sáng sớm, vừa định gọi điện thoại hẹn Hứa Bân ra ngoài thì không ngờ điện thoại của Hứa Bân đã gọi tới trước:

- Hy Lôi, anh có chuyện muốn nói với em. - Trong lòng Hy Lôi thấy hơi cảm động, dù sao cũng từng là vợ chồng, đúng là luôn có thân giao cách cảm.

Họ hẹn gặp nhau vào buổi trưa ở một tiệm ăn Tây gần cơ quan, khi tới nơi, Hứa Bân đã ngồi ở đó từ lâu, và đã gọi sẵn hồng trà mà Hy Lôi thường uống. Chờ Hy Lôi ngồi ngay ngắn rồi, món bít tết thơm nức cũng đã được đưa lên. Không biết vì sao, Hy Lôi cảm thấy bữa cơm ngày hôm nay giống như một buổi hẹn hò bí mật, thế là thấy thức ăn thật ngon, cố gắng cất đi về mặt cau có mà mấy hôm nay mình vẫn "chung" ra trước mặt anh. Ánh mắt cô dịu dàng trở lại, cầm dao nĩa lên, chuẩn bị ăn và chờ Hứa Bân mở lời.

Hứa Bân ngồi đối diện, phần thức ăn của anh cũng đã được mang lên, nhưng vẫn mãi không động đũa. Do dự một lúc lâu sau mới nói:

- Anh có chuyện muốn nói với em.

Hy Lôi dừng lại rồi cũng nói:

- Em cũng có chuyện muốn nói với anh.

- Thế em nói trước đi!

- Anh nói trước đi, em vừa ăn vừa nghe.

Hứa Bân định mở miệng, nhưng rồi ấp úng mãi, cuối cùng cũng thu hết dũng khí để nói ra:

- Anh nghĩ kỹ rồi, anh đồng ý ly hôn.

Bàn tay Hy Lôi thoáng run rẩy, dao nữa trong tay không cầm chắc, va mạnh vào đĩa, phát ra những âm thanh đanh gọn. Cô có thể cảm nhận được đôi môi mình đang run rẩy, hỏi anh bằng giọng hoài nghi:

- Anh nói gì, anh nói lại lần nữa xem.

- Anh nói anh đồng ý ly hôn rồi, chẳng phải em vẫn kiên trì đòi ly hôn đó sao, giờ anh nghĩ kỹ rồi, khi nào ký tên, khi nào làm thủ tục đều tùy em. - Hứa Bân không còn vẻ ăn năn như ban nãy nữa, mà quay về với vẻ mặt đều đặn cứng trước kia, nhắc lại một lần.

Ánh mắt Hy Lôi tối sầm đi, thở dài, cười nhạt hỏi:

- Sao bây giờ anh mới nghĩ xong, vì sao hôm nay lại nói cho tôi?

- Thì cái gì cũng cần có một quá trình mà, cuối cùng thì giờ anh cũng nghĩ thông rồi, chúng ta đều còn quá trẻ, quá nhiều việc không biết giải quyết thế nào nên mới gây ra nhiều mâu thuẫn như thế, nhưng những mâu thuẫn này bây giờ thực sự không thể điều chỉnh được nữa, anh cũng mệt rồi, chỉ bằng chia tay. Xin lỗi, anh thực sự có lỗi với em! - Hứa Bân nói một loạt những câu có vẻ rất đao to búa lớn, nhưng cuối cùng có lẽ chỉ có câu "xin lỗi" là thật lòng.

Anh ngẩng đầu lên, hỏi:

- Chẳng phải em có chuyện định nói với anh sao? Chuyện gì thế?

Hy Lôi nuốt tất cả những lời định nói và những giọt nước mắt vào trong lòng, rồi dùng sự kiên cường để ngụy trang cho bản thân, ánh mắt cô hướng ra ngoài cửa sổ, lạnh nhạt nói:

- À, tôi chỉ muốn hỏi anh bao giờ thì đồng ý, không ngờ anh lại nói ra rồi.

- Thế thì như vậy nhé!

- Ừ, cứ thế đi.

Hai người ngó nhau, cảm cúi ăn bít tết, giữa bữa ăn thì Hứa Bản nhận điện thoại, sắc mặt có vẻ căng thẳng:

- Nhanh thôi, sắp xong rồi. Chờ chút!

Hy Lôi không nhịn được, lại lên giọng mỉa mai:

- Lại là mẹ anh phải không? Bao giờ thì anh mới lớn lên được?

Hứa Bản ngượng ngừng cười:

- Ha ha, mẹ là thế mà, Hy Lôi, đã đến nước này rồi thì đừng giữ mãi oán hận trong lòng nữa.

Cuối cùng, họ chia tay trong im lặng, đây có lẽ là lần đầu tiên họ gặp mặt mà vẫn giữ được không khí hòa bình từ khi đòi ly hôn đến nay. Không cãi vã, không chửi bới nhau, đôi bên đều giữ sự lịch sự, nhường nhịn. Trước khi đi, Hy Lôi vẫn không nhịn được, quay lại hỏi Hứa Bản một câu:

- Hứa Bản, nói thật cho tôi biết, vì sao đột nhiên anh lại đồng ý nhanh như thế?

Hứa Bản lại lôi một loạt các lý do ban nãy ra nói một lượt, cuối cùng hỏi ngược lại:

- Chẳng nhẽ em không muốn nữa?

Hy Lôi ghé sát tai Hứa Bản, nói nhỏ, nhưng nghiêm rằng:

- Muốn, tôi chỉ hận là không thể ly hôn anh ngay lúc này, ngay lập tức.

Chia tay ở cửa quán ăn, Hy Lôi đi thẳng vào văn phòng tòa soạn, cô không muốn dây dưa với Hứa Bân thêm một giây nào nữa, không muốn để anh nhìn thấy giọt nước mắt của mình. Cô rót cho mình một cốc trà, sau đó nhìn ra con phố tấp nập người qua lại bên dưới cửa sổ, nghĩ xem với tình trạng hiện tại, mình nên sống thế nào, cuộc sống sau này nên sắp xếp ra sao?

Bỗng dưng, vào giây phút vô tình nhất, cô nhìn thấy một cái bóng quen thuộc ở đầu đường. Người đàn ông vừa cùng cô ăn cơm, người đàn ông vừa nói chuyện ly hôn với cô giờ đang đang đi tới công viên ở đầu đường, một cô gái trẻ tuổi vẫy tay với anh ta, rồi lại gằn khoác tay anh ta, cùng lên một chiếc taxi và biến mất nơi đầu đường.

Là anh ta, không sai, chính là anh ta, áo len xám, quần bò xanh, cái dáng đó cho dù có hóa thành tro cô cũng nhận ra.

Lại là một đêm không thể chợp mắt. Cô cảm thấy mình dường như bị rơi vào một cái bẫy khổng lồ, cảm giác nhức nhối khiến cô không thể nào ngủ được. Người đàn bà đó xuất hiện từ lúc nào, trước lần Hy Lôi và Hứa Bân đánh nhau, hay là sau đó, hoặc là vẫn luôn tồn tại trong cuộc hôn nhân của họ, vậy thì nên làm thế nào, cứ kéo dài tiếp với Hứa Bân, để tìm cho ra ngọn ngành sự việc, hay là giả bộ như không biết? Vậy còn cái sinh mệnh nhỏ trong bụng cô phải làm sao, nói với anh ta thì giải quyết được vấn đề gì? Cho dù đưa trẻ ra

đời có thể cứu vãn và duy trì cuộc hôn nhân đã vỡ tan nát của cô, nhưng liệu cô có thể chịu đựng được không?

Hy Lôi nằm trên giường, càng nghĩ càng thấy đau đầu. Vết thương cũ chưa lành, vết thương mới lại in dấu. Trái tim cô như bị ai đó kéo rách ra, đau đớn. Liếc mắt thấy trên đầu giường có một tấm vải, bao nhiêu lửa giận đột nhiên phun trào, Hy Lôi nắm lấy tấm giẻ ném mạnh vào góc tường rồi hét lớn:

- Vứt đi, vứt hết đi! Hứa Bân, anh chỉ giống như một miếng giẻ rách bản thủ, không thể vì có người thích miếng giẻ rách đó mà bản thân mình cũng nắm chặt anh ta trong tay. Hy Lôi nói thắm với lòng mình như thế, thấy tâm trạng dễ chịu hơn nhiều.

Ngày hôm sau là ngày hẹn đi làm thủ tục ly hôn. Hy Lôi dậy từ sớm để trang điểm, mặc cái váy và áo khoác mới mua, soi trong gương thấy cả người như hoàn toàn thay đổi, so sánh với Hứa Bân, anh ta có vẻ mệt mỏi hơn nhiều. Lần này mặc dù là hai người đã thỏa thuận với nhau, Hứa Bân cũng mang đủ sổ hộ khẩu và các giấy tờ khác, nhưng vẫn tỏ ra hơi bị động và bất lực. Khi Hy Lôi đặt bút, hơi do dự một chút, cuối cùng ký tên của mình vào, Hứa Bân thấy cô ký tên xong thì mới ký tên mình.

Từ Cục Dân chính đi ra, hai người không vội vàng chia tay nhau, mà đứng ở một bên xe vắng vẻ chờ một lúc. Ánh mặt trời tháng ba thật ấm áp, Hy Lôi ngẩng đầu lên, thờ dãi hỏi:

- Giờ anh có thể nói với tôi, người đàn bà đó bắt đầu từ khi nào không?

Hứa Bân giật mình, rồi những giọt nước mắt rơi nhanh trên mặt:

- Hy Lôi, anh xin lỗi, anh không muốn thế đâu.

Kết quả năm trong dự liệu của cô, Hy Lôi bình tĩnh tới mức chính cô cũng không thể tin nổi:

- Nói đi! Tôi chỉ muốn nghe chính miệng anh nói, không muốn cảm thấy mình giống như một con ngốc.

Hứa Bân quay người đi, quay lưng về phía cô, ngẩng mặt lên rồi thở dài, nước mắt rơi lã chã:

- Anh không muốn như thế đâu. Em biết đây, mẹ anh đã chẳng còn hy vọng gì với cuộc hôn nhân của chúng mình nữa, thế nên từ khi nói là ly hôn đến nay, bà bắt đầu giới thiệu bạn gái cho anh. Cô gái đó là do người ta giới thiệu hôm tết. Chỉ mới gặp một lần. Anh không nghĩ gì cả. Nhưng mấy hôm đó tâm trạng anh đang rất tệ, ngày tết ai cũng có đôi có cặp, cả nhà đoàn viên, còn anh, em biết trong nhà không khí như thế nào không? Sau đó cô gái đó hẹn anh, nói là cùng ra ngoài ăn cơm, uống rượu, không ngờ xảy ra chuyện đó. Anh không biết, cô ấy vẫn... vẫn còn trinh, hơn nữa chỉ có một lần mà cô ấy mang thai. Em bảo anh phải làm thế nào? Em cứ đòi ly hôn, bây giờ lại xảy ra chuyện này, cho dù lựa chọn ở cùng với em thì em cũng không thể tha thứ cho anh. Hy Lôi, hôm nay anh mới biết, có những chuyện thực sự khi đã sai rồi thì không thể nào vẫn hôm lại được nữa. Bọn mình không quay về được nữa rồi. Xin lỗi!

Hy Lôi bình tĩnh nghe hết câu chuyện, nhưng không hề rơi một giọt nước mắt, chỉ lạnh nhạt nói:

- Cảm ơn anh, Hứa Bân, vào lúc chia tay vẫn còn nói thật lòng với tôi, cảm ơn anh. Anh nên biết rằng anh là luật sư, trước khi ly hôn mà làm những việc này gọi là ngoại tình, nếu tôi không buông tha thì sẽ có hậu quả như thế nào? Đúng không? Nhưng tôi không

muốn làm như thế, tôi mệt rồi, giờ tôi chỉ muốn tự do, sự tự do không bị hôn nhân gò bó, cho dù là phải trả giá cho sự tự do đó.

- Anh xin lỗi! Anh xin lỗi! - Hứa Bản vẫn lắc nhai mãi, Hy Lôi đã quay người bỏ đi, cô biết, tiếp theo, cô còn có chuyện quan trọng hơn cần làm.

Suýt chút nữa thì chết trên bàn mổ của khoa sản.

Bởi vì cái thai đã gần hai tháng, hơn nữa nó lại nằm ngoài tử cung. Làm sao có thể giống như trong quảng cáo viết, chỉ ba tháng là giải quyết mọi thứ, đó là một cục thịt nằm trong cơ thể mình, đó là một chứng minh cho tội ác còn để lại của một cuộc hôn nhân thất bại. Hy Lôi không nói với ai chuyện này, đây là một câu chuyện nực cười nhất thế gian, là một scandal đáng sỉ nhục, đau đớn, chỉ có thể mình mình gánh chịu.

Mức độ nguy hiểm của phẫu thuật chữa ngoài tử cung không nói cũng biết, mất máu nhiều, cần phải cắt bỏ buồng trứng, phải có chữ ký của người nhà. Không còn cách nào khác, Hy Lôi đành bảo bác sĩ thông báo cho Mai Lạc.

Mai Lạc vội vàng chạy đến, quá thương bạn, lại trách cứ cô.

Cũng may, coi như giành được tính mạng của cô từ tay tử thần.

Hy Lôi không khóc, lần này chỉ có Mai Lạc là khóc:

- Sao mà cậu ngốc thế, sao không nói cho tớ biết?

- Nói thì có tác dụng gì, mục đích của tớ là muốn ly hôn, muốn tự do, anh ta đã đồng ý rồi thì không cần phải dây dưa thêm nữa, biết rồi thì làm sao? - Hy Lôi nằm trên giường bệnh, mặt trắng bệch.

- Cho dù là phá thai thì cũng phải bắt anh ta cùng đứng diện với cậu chứ, ít nhất thì cũng phải bắt anh ta chịu tiền thuốc men chứ!

Chưa thấy người đàn bà nào ngu ngốc như cậu, trách phải đi đến nước ly hôn.

Hy Lôi im lặng không nói gì, những lời của Mai Lạc đã làm cô đau.

Mai Lạc biết mình lỡ lời, vội vàng xin lỗi:

- Xin lỗi, Hy Lôi, tớ xin lỗi, tớ không có ý gì đâu, tớ chỉ hận quá, nhìn cậu một mình chịu đau đớn thế này, tớ buồn lắm.

- Tớ biết, tớ không giận đâu, sao tớ lại giận cậu được. Chúng ta là bạn mà. - Hy Lôi đưa tay ra, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên khóe mắt Mai Lạc.

- Sau này làm thế nào?

- Dưỡng bệnh rồi làm việc thật tốt, bắt đầu lại cuộc sống!

Mai Lạc vừa nghĩ tới việc Hy Lôi bị cắt bỏ buồng trứng, cơn giận lại nổi lên, nghiến răng nghiến lợi:

- Gã Hứa Bân chết tiệt, thật hận là không thể đâm chết hắn ta.

Ly hôn rồi cũng không để người ta yên, sao lại còn có thai nữa chứ!

Đúng thế ! Sao lại có thai nhỉ! Mấy hôm nay Hy Lôi cũng luôn hỏi bản thân câu đó.

Xin nghỉ vài ngày ở nhà tĩnh dưỡng, chiều nào Mai Lạc cũng tới thăm Hy Lôi, giúp cô mua cơm, đun nước, dọn dẹp nhà cửa, giặt quần áo, không cho Hy Lôi xuống giường làm việc gì.

Hy Lôi thì luôn thúc giục:

- Cậu mau đi về đi, Đóa Đóa khóc bây giờ.

- Không sao, có bà nội nó đấy! Một mình cậu tớ không yên tâm.

- Có gì đâu mà không yên tâm, không nấu cơm được thì gọi người ta mang tới, nhà bản thì kệ nó, không được nữa thì gọi người quét dọn theo giờ. Tớ không ngược đãi bản thân mình đâu, cũng không tự sát. Cậu yên tâm đi, mau về nhà đi!

Mai Lạc thở dài:

- Nói thật lòng, tớ thực sự không muốn về nhà sớm! Mới nghỉ ngơi được vài hôm, lại bắt đầu cấn nhằn rồi. Bắt tớ sinh đứa thứ hai, sinh đứa thứ hai, nói là tìm thầy bói xem cho tớ rồi, nếu tớ sinh đứa thứ hai thì chắc chắn sẽ là con trai. Trời ơi, nuôi một Đóa Đóa đã mệt lắm rồi, một tháng phải tốn tới hơn 2000 tệ, sinh thêm đứa nữa thì cả nhà treo mõm à?

- Cậu nói cho bà ấy nghe tình hình thực tế đi!

- Nói rồi, bà ấy nói, cùng lắm thì đưa Đóa Đóa về quê cho chị dâu của bà nuôi, tớ bị điên à?

- Tớ không đồng ý, con gái nuôi của tớ phải được nuôi dạy tốt, không thể tùy tiện được.

- Yên tâm đi, người ta nói con gái phải nuôi trong sung sướng, từ nhỏ phải được chiều chuộng thì lớn lên mới không dễ bị đàn ông lừa đi mất. Con trai thì phải nuôi trong nghèo khó, để nó hiểu rằng cuộc sống này rất khó khăn, như thế mới chịu nỗ lực. Bởi vậy, tớ phải làm việc thật tốt để tạo ra điều kiện sống tốt nhất cho Đóa Đóa của chúng ta.

- Thế còn không mau về nhà, lát nữa con khóc tìm mẹ thì tớ đau lòng lắm đấy.

Mai Lạc lại dặn dò một thôi một hồi rồi mới yên tâm ra về.

Ăn đồ ăn Mai Lạc mua, uống một ít nước canh nóng hôi, khi cả căn phòng đã yên tĩnh lại, chỉ còn mỗi một mình, cô cũng thấy đau lòng. Cái cảm giác bị phản bội, bị bỏ rơi ấy còn đau đớn hơn những mâu thuẫn với mẹ chồng, không biết nó còn buồn hơn gấp bao nhiêu lần. Người đàn bà đã từng ly dị, đã mang thai rồi lại phá thai, đã bị cắt bỏ buồng trứng, tất cả những từ này đều đủ để khiến hình tượng của một người đàn bà trong xã hội và trong lòng đàn ông bị mất đi tầm trọng. Nghĩ tới tương lai chỉ là một khoảng không mù mịt, lại dường như có sự chờ đợi nào đó âm thầm và mơ hồ.

Nằm suốt một ngày trời, cảm thấy cơ thể mình đau nhức, Hy Lôi ngò i dậy đi lại trong phòng một chút, nhân tiện dọn dẹp những thứ mà Hứa Bân còn để lại để vứt đi. Một cốc trà anh ta từng dùng, một cái khăn mặt, một cái bàn chải đánh răng, cả một đôi tất, tất cả những đồ dùng của đàn ông, có liên quan tới ký ức về Hứa Bân từ nay phải loại bỏ hết, phải ném hết vào thùng rác. Cô lục tìm trong ngăn kéo, không ngờ còn có một hộp bao cao su, còn nhớ cô mua hai hộp ở siêu thị từ hồi còn chưa chuyển từ nhà Hứa Bân đến đây, hai

vợ chồng cứ cãi nhau suốt, chia tay rồi tái hợp mấy lần, ngay cả cuộc sống vợ chồng cũng không còn mặn mà, lắ c lắ c cái hộp, bên trong hình như vẫn còn mấy cái. Hy Lôi cười chua chát, trong một thời gian rất dài sau này chắc không còn dùng tới món đồ này nữa. Bỗng dung nhớ ra cái gì đó, cô cầm cái hộp ra, ngó dưới ánh đèn soi thật kỹ, nhìn lại mới thấy tim mình sao chua xót, nước mắt lại trào ra. Trên hộp đây những vết kim châm rất nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì thực sự không nhận ra. Hy Lôi giật mình, lại mở hộp xem mấy cái bao còn trong đó, trên những đầu bao quả thực có rất nhiều vết kim châm.

Hy Lôi ngả ngó xuống giường, nước mắt rơi lã chã.

Việc như thế này nếu không phải là bà mẹ chồng biến thái đó thì ai có thể làm ra được. Chỉ là đã tới nước này, truy cứu trách nhiệm thì còn ý nghĩa gì nữa đâu.

Nửa đêm mẹ gọi điện thoại tới, vừa nghe thấy giọng nói của mẹ, nước mắt Hy Lôi đã tuôn ra như suối, nhưng cô vẫn cố nén tiếng khóc, không để mẹ nhận ra.

- Hy Lôi, mấy hôm nay sao không gọi điện thoại về, chuyện của con với Hứa Bân rốt cuộc thế nào rồi?

Sau khi làm xong thủ tục ly hôn với Hứa Bân, Hy Lôi vẫn không dám gọi điện thoại cho mẹ, cô không nhẫn tâm đối diện với sự thất vọng là nước mắt của mẹ, cô biết, người của thế hệ bà vô cùng coi trọng việc ly hôn, Hy Lôi biết, trong thâm tâm của mẹ, bà không muốn hôn nhân của con gái mình đứt gánh giữa đường. Nhưng đứa con gái vẫn luôn khiến bà tự hào mà trong chuyện này lại làm bà phải thất vọng.

- Mẹ, con với anh ấy ly hôn rồi, mấy ngày hôm trước.

Bên kia điện thoại là sự im lặng kéo dài, Hy Lôi không biết phải dùng lời nào để an ủi mẹ, bản thân mình cũng đã đau khổ lắm rồi.

Một lúc lâu sau bên kia mới vang lên tiếng khóc sục sùi của mẹ, sau đó là những tràng "tút tut" kéo dài.

Kết quả năm trong dự đoán của mình, mẹ không nở trách cứ con gái, muốn máng chửi Hứa Bân một trận, nhưng lại không biết phải nói gì, đành dùng tiếng khóc để phát tiết những nỗi đau trong lòng mình.

Hy Lôi gọi điện thoại cho em trai, bảo cậu an ủi mẹ mình, mình cũng đã buồn lắm rồi, không biết phải làm như thế nào nữa. Cúp điện thoại, cô lại vùi mình vào trong chăn, để mặc những tiếng khóc nức nở tuôn ra. Kết hôn và ly hôn từ trước đến nay chưa bao giờ là chuyện của hai người.

Còn lúc này, ở nhà Hứa Bân đang bận rộn chuẩn bị đám cưới lần thứ hai cho con trai.

Chương 22: Rẽ lối gặp ai

Quân Quân dùng khoản tiền thưởng của cuộc thi chơi game để trả cho chị gái. Mẹ sau khi đã bình tĩnh lại gọi điện cho Hy Lôi, dặn cô phải chăm sóc bản thân mình, khi nào không quá bận rộn với công việc thì nên ra ngoài đi dạo hoặc đi du lịch. Từ sau chuyến đi Vân Nam du lịch với Hứa Bân trước khi cưới, suốt năm trời cãi vã nhau, đã lâu lắm rồi cô không đi du lịch. Đề nghị của mẹ không sai, đúng là cô nên đi du lịch cho thoải mái.

Lại là một cuối tuần, buổi trưa cô đến ngân hàng, định nhân tiện tới Công ty du lịch hỏi tư vấn một chút. Nhìn thấy các đôi tình nhân đi trên đường, cảm giác lạc lõng lại dâng lên trong tim, đi qua một khách sạn, có một đôi trẻ đang cử hành hôn lễ, chiếc xe hoa được trang trí rất lộng lẫy dừng bên ngoài khách sạn, cô dâu mặc váy cưới, tay cầm hoa cưới, nụ cười tươi rói nắm tay chú rể, đi vào khách sạn trong vòng vây ấm áp của mọi người. Tất cả chỉ như mới ngày hôm qua, một ngày nào đó của năm ngoái, chẳng phải cô cũng mang theo tất cả những mơ mộng của tuổi con gái, nắm tay Hứa

Bên, nhận lời chúc phúc của bạn bè thân thiết, đi vào thánh đường của hôn nhân, và cũng đi vào nấc môt của tình yêu.

Khi nhìn lại tấm biển đặt trước khách sạn, trên đó viết "Chú rể Hứa Bên", rồi nhìn lại cái bóng đàn ông đang bước vào trong, chẳng phải anh ta thì là ai.

Hy Lôi bật cười không thành tiếng, thế giới này nhỏ quá. Cô vội vã bỏ đi, sợ tức cảnh rồi sinh tình, khiến sự yếu đuối lại không chế con tim, sợ rằng mình không chịu được mà lại rơi nước mắt.

Một lúc sau thì tới công ty du lịch, nói rõ mục đích của mình, nhân viên lễ tân bắt đầu nhiệt tình giới thiệu cho Hy Lôi vài tuyến du lịch đang *hot* và cả bảng giá thời gian gần đây. Hy Lôi lặng lẽ lắng nghe, cũng không biết cô ấy đang nói gì, chỉ gật đầu.

- Nếu chị đã từng tới Vân Nam thì hay là bây giờ đi năm thành phố ở Hoa Đông, non nước Giang Nam giờ phong cảnh rất đẹp, khí hậu cũng tốt, chơi xong ở Tô Châu thì tới Thượng Hải mua sắm, cảm nhận một chút sự phồn hoa của thành phố lớn, tuyến đi này thú vị lắm.

- Thượng Hải! - Hai chữ "Thượng Hải" nhảy vào đầu Hy Lôi, bỗng dưng khiến cô nhớ ra một người, người đã từng mang lại cho Hy Lôi những nhịp rung động đầu tiên của con tim, rồi cũng để lại cho Hy Lôi nỗi thất vọng vô bờ - Châu Cường. Anh ở Thượng Hải.

Giờ anh đang làm gì? Anh vẫn khỏe chứ? Còn nhớ tới cô gái tóc dài váy trắng ở trường đại học năm xưa không?

Bỗng dưng cô muốn gọi điện thoại cho anh, giờ cô đã không còn ước vọng xa xỉ là có được tình yêu của anh nữa, chỉ muốn nghe giọng nói trầm ấm và quyết rũ của anh mà thôi, chỉ cần được nghe anh an ủi là tốt rồi.

Đứng ở cổng công ty du lịch, nhân lúc chút dừng khí và bốc đồng nhất thời còn tồn tại, cô ấy số của anh.

Bên kia điện thoại vang lên tiếng ồn ào, rồi Châu Cường nghe máy:

- Hy Lôi à? Cậu chờ một chút! - Sau đó cô nghe thấy tiếng bước chân bỏ đi vội vã, có lẽ là tìm một nơi nào đó yên tĩnh rồi mới nói, - Hy Lôi!

- Ừm! Tớ... - Điện thoại kết nối rồi Hy Lôi mới phát hiện ra, mình cũng không biết vì sao lại gọi cú điện thoại này, rồi cuộc thì mình muốn nói cái gì.

- Có việc gì không? Sao bỗng dưng lại gọi điện cho tớ? Cậu đã bao giờ gọi điện cho tớ đâu. Lần trước về thành phố A, muốn gặp cậu nhưng cậu cũng không chịu.

Nói tới chuyện lần trước anh tới thành phố A nhưng Hy Lôi tránh mặt, nước mắt cô lại trào ra. Đó là lúc cô đang đau khổ nhất, đang tìm kiếm sự giải thoát, để tránh điếu tiếng không hay, cô đành cắn răng từ chối, còn Hứa Bân khi đó lại đã có người mới trong tay. Bao nhiêu tủi thân, uất ức khiến cô lập tức thổ lộ với Châu Cường:

- Lần trước, thời gian đó tớ đang ly hôn! Giờ tớ ly hôn rồi.

Vô'n tưởng rằng Châu Cường sẽ nói những lời an ủi, nhưng không, sau một sự im lặng kéo dài, im lặng tới nỗi Hy Lôi tưởng đầu dây bên kia đã dập máy. Một lúc sau Châu Cường nói giọng phẫn nộ:

- Vì sao bây giờ cậu mới nói với tớ? Hy Lôi, cậu ngốc quá. Tớ từng tưởng rằng vì tớ không đủ dũng cảm và lo nghĩ quá nhiều nên mới để mất cậu, bây giờ tớ mới biết, chúng ta quả thực không có duyên

phận. Tớ tưởng rằng mình công thành danh toại, có thể tỏ tình với cậu thì cậu đã lấy chồng, nhưng tớ bất chấp tất cả, tưởng rằng có thể vẫn hôn, nhưng đúng vào lúc tớ đã từ bỏ thì cậu lại nói với tớ, cậu ly hôn rồi.

Châu Cường có vẻ rất kích động, Hy Lôi không hiểu vì sao, chỉ hỏi:

- Cậu nói thế là sao?

Châu Cường thở dài một tiếng, dường như đang cố nuốt những cảm xúc phức tạp của mình khi đó xuống đáy lòng:

- Cậu biết không, có một vai diễn, gọi là vợ, trong cuộc sống của tớ cần một vai diễn như thế, thế là tớ đã chọn một người phù hợp với tớ. Hy Lôi, bây giờ là 12 giờ trưa, trưa nay, bây giờ, ngay lập tức, tớ sẽ cử hành hôn lễ, với một người đàn bà.

Bao nhiêu dũng khí và bác bỏ động bất chấp tất cả để gọi điện thoại cho Châu Cường ban nãy giờ lập tức tan biến, Hy Lôi máy móc nói:

- Ô! Thế hả? Vậy thì chúc cậu hạnh phúc!

- Nhưng, Hy Lôi, cậu nghe đây, vừa nãy tớ đã nói, cho dù thế nào, nếu cậu gặp khó khăn tớ cũng sẽ giúp cậu, cho dù là lúc nào, nơi nào, cậu gọi điện thoại tới, nếu cậu cần thì tớ sẽ lập tức xuất hiện. Cậu phải sống cho thật tốt.

Hy Lôi dùng mu bàn tay lau nước mắt, hứa:

- Tớ sẽ sống tốt, cậu cũng phải sống hạnh phúc nhé.

Bên kia có tiếng người gọi từ đằng xa:

- Châu Cường, làm gì thế? Bắ t đầ u rô i, mau lên, bây giờ còn nghe điện thoại gì nữa?

- Đám cưới sắ p bắ t đầ u rô i, cậu đi đi! Tớ sẽ số ng tớ t.

- Hy Lôi, nhớ lời tớ nhé, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tớ.

Cúp điện thoại, cô nói thầ m với Châu Cường ở trong lòng:

Không đâu, sau này tớ sẽ không gọi điện thoại cho cậu nữa, duyên phận giữa chúng ta đế n đây là chắ m dứt, níu kéo thêm cũng không được gì, cuố i cùng chỉ là sự đau khổ của ba người. Từ nay về sau, bắ t cứ tình cảm nào mang lại đau khổ cho bản thân, mình đầ u không được bước chân vào. Hy Lôi phắ ng phắ t như nhìn thắ y cánh cửa ánh sáng đã đóng sắ p trước mặt mình.

Ngắ ng đầ u nhìn lên bầ u trời, bầ u trời trong xanh như vừa được gột rửa, thời tiế t thật tớ t. Hôm nay là một ngày đẹp, rắ t hợp để kế t hôn. Hy Lôi lại bước chân vào công ty du lịch, quyế t định đi Giang Nam du lịch, đi Thượng Hải để xem thế giới đô thị phồ n hoa. "Cho dù cả thế giới không còn ai yêu bạn, bạn cũng phải học cách yêu bản thân mình". Đây là lời một bài hát mà cô từng nghe hồ i học đại học, hôm nay nghĩ lại mới hiểu được ý nghĩa sâu sắ c của nó.

Vùng đắ t Giang Nam yên hoa tam nguyệt, du khách tới đây như mắ c củi. Mắ y ngày đi đầ u trúng ngày mưa, những hạt mưa khiế n bầ u trời u ám một màu xanh xám. Đi giữa các đình đài lầ u các của Viên Lâm Tô Châu, cô cảm nhận được một cảm giác hoàn toàn khác. Điể m không hài hòa duy nhắ t trong cái đẹp này là sự vô tâm của Hy

Lôi, cô quên đi giày du lịch, một đôi giày da nhỏ mũi vuông khiên bàn chân cô đau nhức, buổi tối về đến khách sạn, chân cô đã nổi mẩn cái mụn nước, nhưng ngày nào cũng đi cùng với đoàn du lịch, hành trình đã được sắp xếp kín mít, qua mỗi điểm du lịch chỉ được cưỡi ngựa xem hoa, làm gì có thời gian để mình tự do chi phôi, đương nhiên cũng không có thời gian để đi mua giày mới rồi.

Hôm nay, nơi mà họ sẽ đi là Ô trăn. Vừa xuống xe, nhìn thấy những công trình kiến trúc thời Minh Thanh soi bóng dưới dòng sông, cô không kìm nén được sự phẫn khích trong lòng. Nhấc chân bước lên cầu, cầu nhỏ, cô không cẩn thận, bàn chân hơi trượt đi, đế chiếc giày bên trái gãy ra. Hy Lôi buồn bã ngồi xuống, xoa xoa mắt cá chân, cũng may chân không bị thương, nhìn những du khách đang lục tục từ trên xe bước xuống, Hy Lôi cau mày, làm thế nào bây giờ? Hành trình tiếp theo chẳng lẽ phải đi bằng chân trần?

Lại nhìn ra xung quanh, biết đi đâu mua giày đây?

Cô hướng dẫn viên trẻ tuổi lại gần, quan tâm hỏi:

- Sao thế ạ, chị bị thương à?

Hy Lôi cau mày:

- Không, chỉ có điề u đôi giày bị hỏng rồi, làm thế nào đây?

Cô hướng dẫn viên nghĩ một lát:

- Cũng không thể đi chân không đi chơi được, hay là chị về xe chờ, em dẫn đoàn tham quan xong rồi về thẳng khách sạn.

- Như thế chẳng phải hôm nay mất công đến rồi sao? Đây là nơi mà chị mong đợi nhất, còn chưa được xem tí nào! Nếu không phải là đi theo đoàn thì chị còn muốn ở lại đây thêm một tí nữa!

Cô hướng dẫn viên cũng thấy khó xử, lúc này bên cạnh có một người đi đường xa lạ dừng chân lại. Một người đàn ông trẻ tuổi, ăn mặc có vẻ thoải mái, khoảng 30 tuổi, anh cúi xuống hỏi:

- Có gì cần tôi giúp đỡ không?

Hy Lôi mỉm cười bất lực:

- Chắc là anh không giúp được rồi, giày của tôi bị hỏng, không đi được.

Chàng trai bật cười:

- Tình cờ thật, tôi vừa mua một đôi giày, hay là cô đi thử xem sao!
- Hy Lôi lúc này mới để ý trong tay người đàn ông có một cái túi giấy khá lớn, bên trong là cái hộp giày hình chữ nhật.

Hy Lôi hơi do dự, miệng thì thoái thác:

- Dạ thôi, ngại lắm, chúng ta đâu có quen nhau.

Cô hướng dẫn bên cạnh lại giục:

- Chị Diệp, chị quyết định chưa, về xe ngô ì chờ hay thế nào?

- Cô cứ thử trước đi! - Chàng trai chủ động mở hộp giày ra, bên trong là một đôi giày thể thao của nữ kiểu rất mới. Hy Lôi do dự xỏ chân vào, không to không nhỏ, vừa khít với chân cô. Cô để ý lại nhãn hiệu đôi giày, là của hãng Adidas, nếu là hàng xịn thì có lẽ phải hơn 1000 tệ! Đây là đôi giày đắt nhất cô từng đi.

Hy Lôi ngượng ngùng cười, hỏi:

- Anh mua tặng bạn gái phải không, tôi đi rồi thì cô ấy làm thế nào?

Chàng trai thoáng cau mày rồi bật cười:

- Bạn gái? À, không sao đâu, cô ấy cũng không vội đi. Tôi đi mua đôi khác là được rồi.

Hy Lôi vội vàng móc ví ra:

- Đôi giày này bao nhiêu ạ, để tôi gửi anh tiền? - Bỏ ví ra mới phát hiện, lúc đi cô chỉ mang theo một ít tiền lẻ, những món đồ đắt tiền và tiền mặt cô để cất cẩn thận ở khách sạn. Hy Lôi lại bật cười ngượng nghịu.

Chàng trai dường như cũng không định đòi tiền của Hy Lôi, nhanh chóng đứng lên chuẩn bị bỏ đi, nói:

- Nếu cô muốn trả tiền cho tôi thì cứ gọi điện thoại cho tôi, hoặc là chờ tôi ở nhà hàng x x vào lúc 8 giờ.

Hy Lôi vội vàng hỏi lại:

- Số điện thoại của anh là bao nhiêu?

- Của cô là số nào, để tôi gọi sang.

Hy Lôi đọc một dãy số, còn chưa nói xong, người đàn ông đó đã gọi điện thoại sang, Hy Lôi vội vàng lưu số đó lại, đứng lên luôn miệng cảm ơn:

- Cảm ơn anh, đôi giày rất vừa với tôi. Tôi nay tôi sẽ đi tìm anh.

Chàng trai cười hiên lành:

- Không phải lo, đi chơi thì hãy chơi hết mình đi, đừng để một đôi giày làm lỡ cuộc hành trình. Tạm biệt!

Hy Lôi nhìn theo bóng dáng chàng trai đã rời đi, giống như năm mơ thấy một giấc mộng đẹp, thâm thõ dài trong lòng, thì ra những người lương thiện vẫn chiêm đại đa số. Đến khi cô hướng dẫn viên giục thêm lần nữa, Hy Lôi mới nhớ ra, mình quên không hỏi tên người ta.

Ngày hôm đó, đi đôi giày thể thao dễ chịu, lúc bước lên cây cầu rêu rêu trên con thuyền nhỏ ngắm cảnh vật xung quanh, nhìn những ngôi nhà hai bên bờ sông, tâm trạng cô thấy thoải mái vô cùng, phong cảnh tự nhiên của Ô trấn khiến Hy Lôi thấy cuộc sống lại đáng yêu trở lại. Khi theo đoàn về tới khách sạn, ăn xong cơm tối thì trời đã tối.

Hy Lôi cầm điện thoại, gọi điện thoại cho người đàn ông lạ rêu rêu tới thẳng nhà hàng nơi anh đã nói.

Liêu Phàm, đàn ông đơn thân, 32 tuổi, là học viên chất lượng cao khoa Công trình Thổ mộc, từng du học ở Pháp, sau khi về nước tự thành lập một công ty làm ăn rất tốt. Một năm rưỡi trước, ở thành phố A, anh đâm bị thương một cô gái đang thất thểu đi trên đường và bồi thường cho cô 5000 tệ; hai tháng trước, anh tới bar *Thời gian* và gặp một cô gái xinh đẹp đã say mềm, chăm sóc cô gái suốt một buổi tối, hôm sau vì công ty có việc nên phải vội vã bỏ đi. Người con gái mà hai lần anh gặp phải đó là cùng một người, Diệp Hy Lôi.

Cô gái bị anh đâm bị thương ấy khi ở bệnh viện đã từ chối bồi thường của anh, nhưng vì sự tham lam của người nhà mà miễn cưỡng chấp nhận; cô gái ở quán bar hôm đó sau khi uống say được anh dìu đi, nửa đêm cô đi giữa phố và hát lớn: "Không gì có thể

ngăn cản sự tự do của tôi”. Đáng vẻ yêu đương nhưng cô tỏ ra mạnh mẽ áy khiên anh thất vọng. Đêm hôm đó ở khách sạn, anh lén dùng điện thoại của cô gọi sang điện thoại của anh, rồi lưu lại số đó, hôm sau trước khi đi, anh còn để lại danh thiếp, hy vọng cô sẽ chủ động gọi điện thoại cho mình, nhưng chỉ là sự chờ đợi trong vô vọng. Anh không biết rằng vào hai lần đó Hy Lôi đều đang khó khăn đời một mình với những trách nhiệm trong hôn nhân, đâu còn tâm trạng để chú ý tới người đàn ông xuất hiện tình cờ bên cạnh mình. Không ngờ hôm nay, Liêu Phạm định mang một đôi giày tới tặng người chị sống ở Ô trăn lại tình cờ gặp cô.

Liêu Phạm đã tới tuổi "nhi lập" nhưng lại giống như một chàng thiếu niên mới lần đầu chạm ngưỡng tình yêu, anh cố nén niềm vui sướng trong tim, giống như một người qua đường xa lạ, đưa tay ra giúp đỡ cô gái Diệp Hy Lôi, người đã sớm quên anh, lần này, anh linh cảm rằng chắc chắn cô sẽ tới, anh thậm chí nói với bản thân, lần này nhất định không được bỏ lỡ nữa.

Hơn 9 giờ tối Hy Lôi mới tới được khách sạn nơi anh ở. Cô gái trước mắt anh vẫn xinh xắn, đáng yêu, chỉ có điều trong mắt cô đã có chút gì đó thanh thản và thản nhiên. Anh hoàn toàn không biết chút gì về cô, nhưng vẫn mong ngóng được gặp cô, có phải cô vẫn giống như hơn một năm trước, có một người chồng có vẻ thô bạo, một bà mẹ chồng tâm thường, tham lam, hoặc là, đã có con? Tất cả anh đều muốn biết.

Hy Lôi ngờ ngợ:

- Xin lỗi, có phải tôi tới muộn rồi không?

Liêu Phạm vẫn giữ nụ cười dịu dàng:

- Không đâu! Tôi cũng chỉ mới vừa xuống lầu.

- Hôm nay thực sự cảm ơn anh lắm, nếu không có đôi giày này thì tôi chỉ còn cách ngồi trong xe đợi họ thôi, đành phải bỏ lỡ hành trình hôm nay, chuyến đi này mà như vậy thì thật là đáng tiếc.

- Cô chơi vui không?

- Ừm. Ô trăn quả là danh bất hư truyền, nếu có cơ hội lần sau không đi theo đoàn nữa, tôi muốn ở đây thêm vài ngày nữa.

- Đúng là nên như thế. Cô ăn cơm chưa, tôi gọi vài món ăn của Tô Châu, nếm thử nhé!

Nhân viên phục vụ đã lần lượt bày các món ăn mà Liêu Phàm gọi lên bàn.

Hy Lôi nói mình đã ăn rồi, lúc này mới sực nhớ ra mục đích của chuyến đi, thế là cô lấy túi tiền ra:

- Đúng rồi, đôi giày của anh tôi đi mất rồi, bạn gái anh không mượn anh chứ?

Liêu Phàm cười nói:

- Là chị gái tôi, chị ấy cùng mẹ tôi về nước thăm tôi, nhân tiện muốn đi ngắm cảnh, bèn tới Ô trăn ở, sáng nay gọi điện thoại bảo tôi mua một đôi giày mang qua cho chị. Không sao đâu, tôi mua cho chị ấy đôi giày khác rồi.

- Ô, thế à, cái này là tiền gửi lại anh, cảm ơn anh lần nữa nhé.
- Hy Lôi không biết đôi giày giá bao nhiêu tiền, bèn lấy ra 1000 tệ đặt lên bàn.

Liêu Phàm nhìn xấp tiền để trước mặt, hứng thú nhìn Hy Lôi rồi nói:

- Sao cô biế t đôi giày đó bao nhiêu tiề n?

- Tôi cũng chỉ xem nhấ n hiệu rồ i đoán đại khái thôi, với lại nế u tôi trả thiế u thì tôi nghĩ, với một người có thể tặng một món đồ đầ t tiề n như thế cho người lạ thì chắ c là cũng không tính toán gì đầ u, một người sẵn sàng đưa tay ra giúp người thì thứ mà anh ta theo đuổ i là niề m vui tinh thầ n, đúng không? Ngược lại, nế u tôi đưa nhiề u, với một người từng giúp đỡ tôi mà nói thì như vậy cũng là xứng đắ ng.

Lời nói của Hy Lô i khiế n hai người cùng vui vẻ bật cười, Liêu Phầ m nói:

- Thực ra cô không phải là người lạ.

- Hử? Anh nói gì? - Hy Lô i bỗng dưng nghe Liêu Phầ m nói một câu thật kỳ quặ c thì ngạc nhiên hỏi lại cho rõ.

Liêu Phầ m nhanh chóng nói lái đi:

- Tôi nói, cùng ăn chút gì đi, đi theo đoàn du lịch thì sao ăn ngon đượ c?

- Ô`! - Nhìn vào những đĩa thức ăn ngon bày đầ y trên bàn, Hy Lô i thấ y thực sự đố i. Trên bàn toàn là các món ăn nổi tiề ng của Tô Châu, đậu phụ khô, canh cua, bánh quế , cuố i cùng còn một đĩa sủ i cảo nhân tôm rấ t ngon, xem ra Liêu Phầ m là người chu đắ o, đã gọi trước hế t rồ i, Hy Lô i cũng không khách sáo, nói:

- Vậy đượ c thôi, hôm nay anh giúp tôi, tôi sẽ mời anh.

Trong lúc nói chuyện mới biế t chàng trai tên là Liêu Phầ m, cũng là người thành phố A, tới đây để công tác, nhân tiện cùng mẹ và chị đi du lịch. Liêu Phầ m cũng lầ n đầ u tiên nghe cô trịn trọng giới thiệ u về họ tên và nghề nghiệp của mình, là một cô gái làm công

việc bàn giấy, phụ trách một chuyên mục trên báo, thường xuyên làm bạn với những câu chữ đa sắc đa cảm, bất giác anh lại càng thêm có cảm tình với cô.

Anh có ý hỏi thăm dò:

- Cô đi du lịch một mình à? Bạn trai hay chồng không đi cùng cô sao?

Hy Lôi cúi đầu, nói nhỏ:

- Ô, tôi vừa mới ly hôn, đi chơi cho khuây khỏa.

Lời nói của cô khiến anh có cảm giác vui mừng, nhưng vẫn làm ra vẻ lịch sự:

- Xin lỗi!

- Không sao!

Bữa ăn đêm hôm đó trôi qua thật nhẹ nhàng, nhưng hơi vội vã, bởi vì Hy Lôi vẫn thắc thỏm chuyện quay về khách sạn, bởi vậy nên tạm biệt anh trong vội vã. Khi cô định thanh toán tiền thì nhân viên phục vụ nói với cô anh đã trả trước rồi.

Hy Lôi lại cảm thấy ngại ngại với anh, bèn nói:

- Khi nào về thành phố A tôi sẽ mời anh.

Đây đúng là điều mà anh vẫn mong, lập tức đồng ý:

- Được không? Đương nhiên là tốt rồi! Muộn quá, để tôi đưa cô về.

- Không cần đâu, tôi đón taxi về được rồi.

Liêu Phàm rất muốn lái xe đưa cô về, hy vọng cô có thể nhớ lại chuyện trước kia, nhưng Hy Lôi vẫn lịch sự từ chối, anh đành phải thôi. Số tiền cô trả anh cũng thản nhiên bỏ vào túi, đàn ông hơn 30 tuổi đã không còn sự bốc đồng, nóng vội của một chàng thiếu niên nữa rồi, sự rung động trong trái tim anh cũng chỉ là một dòng suối chảy lặng lẽ, bản thân anh có thể chế ngự được nó, để nó thuận lợi chảy về phía trước.

Trong những ngày du lịch vội vã, đi đến nơi nào hâu như Hy Lôi cũng muốn được ở lại. Đi lại giữa những vùng non nước như được thực hiện một lễ rửa tội, vẻ đẹp của thế giới tự nhiên, những câu chuyện đơn giản với những du khách nhưng lại cảm nhận được chân tình trong đó, sự giúp đỡ của người đàn ông lạ khiến cô lại cảm thấy cuộc sống vẫn còn tốt đẹp, tâm trạng cô cũng bình yên trở lại, trên đường quay về, nằm trên tàu hỏa, nghe tiếng tàu nghiêng vào đường ray, tiếng động sao thật vui tai.

Lúc này, điện thoại của cô đổ chuông, cô nhìn kỹ, là của Hứa Bân gọi tới. Từ sau khi ly hôn, cô đã xóa số điện thoại của anh ta trong danh bạ, quyết tâm quên người đàn ông này đi, nhưng con số quen thuộc ấy thì làm sao cô có thể dễ dàng lãng quên. Cô dodự một lát rồi ấn nút từ chối. Vài giây sau, tiếng điện thoại lại vang lên. Lần này thì cô nghe.

Hứa Bân hình như đã uống chút rượu, giọng nói lè nhè không nghe rõ, miệng anh phát ra những tiếng ú ớ:

- Hy Lôi, em đang ở đâu?

- Chẳng phải giờ anh còn đang tân hôn sao? Không ở cạnh vợ, ở cạnh đứa trẻ sắp chào đời, ở cạnh mẹ anh sao? - Hứa Bân gọi điện tới, Hy Lôi vẫn không quên xỏ xiên anh vài câu.

Anh không tiê p lời cô, vẫn cứ thao thao nói:

- Em muô n nói gì anh cũng được, chửi gì anh cũng được, đúng thế , anh nên ở nhà với vợ, với mẹ anh. Nhưng... nhưng anh phát hiện ra mình sai rô i, anh thực sự sai rô i, anh làm gì cũng không đúng, anh không biế t nên làm thế nào, em bảo anh phải làm sao?

Hy Lôi, anh nhớ em, anh nhớ em, làm sao đây? - Nói mãi, bên kia vang lên tiế ng khóc của Hứa Bân.

Anh khóc khiế n Hy Lôi thấ y tim mình vẫn nhoi nhói đau. Cô không nói gì, với một người đã say rượu thì cho dù mắ ng chửi, sỉ nhục anh ta thế nào, hay an ủi anh thì hôm sau tỉnh dậy, anh ta cũng không nhớ gì nữa. Hy Lôi nhẹ nhàng cúp điện thoại rô i tắ t máy. Chạm khẽ lên khóe mắ t, một giọt nước đang đọng trên đó, đèn tắ t rô i, một lúc sau, cô mơ màng ngủ thiế p đi.

Buổi sáng tỉnh dậy, xuô ng khỏi tàu hỏa đã thấ y lại thành phố quen thuộc, cô hít sâu một hơi rô i cùng dòng người đi ra khỏi sân ga. Đang định lấ y điện thoại ra gọi điện báo bình an cho Mai Lạc thì sờ vào cái túi nhỏ để điện thoại thấ y trố ng không, rô i cô lục tìm kỹ một lâ n nữa, vẫn không thấ y bóng dáng nó đâu. Lúc này mới nhớ ra, vừa nãy đi ra bị chen chúc với người ta, chắ c là bị lấ y trộm mắ t rô i.

Cô hơi buồ n. Cách ga tàu không xa có một cửa hàng bán điện thoại, Hy Lôi đi vào, chọn một cái điện thoại Nokia. Người bán hàng nhiệt tình giới thiệu dịch vụ gói cước tự thanh toán:

- Chị ơi, chị có muố n đăng ký số ́ điện thoại mới không? Giờ đang có một gói cước nhiề u ưu đãi lắ m. - Sau đó cô lại nghe cô ta nói một đố ng những loại phí này phí kia được miễn, tóm lại là để khách hàng cảm thấ y mình đang được lợi. Hy Lôi cười thầ m trong bụng, nói đi nói lại, vô thương bắ t gian, làm gì có chuyện khách hàng được lợi? Nhưng nhân cơ hội này thay số ́ điện thoại mới cũng được. Để sau này không bị Hứa Bán làm phiề n, coi như là khởi đầ u hoàn toàn mới.

Cô nhanh chóng chọn một cái sim rô ̀ i lắ p vào điện thoại, gọi tới số ́ của Mai Lạc:

- Tớ quay về ̀ rô ̀ i.

- Cầ m điện thoại của ai thề ? Có phải giữa đường gặp được tri kỷ hay không mà vui thề ?

- Điện thoại của tớ, mới mua, số ́ cũng mới luôn, cái kia bị móc má t rô ̀ i, cũ không đi thì mới không tới mà!

- Điện thoại bị móc má t rô ̀ i, các số ́ điện thoại lưu trên đó thì làm thề nào, ai muố n liên lạc thì làm thề nào? Thắ ng trộm này thật đáng ghét.

- Số ́ điện thoại của những người cầ n liên lạc tớ đề u nhớ trong đầ u rô ̀ i, chẳng phải tớ thuộc lòng số ́ của cậu đắ y sao? Người nào muố n liên lạc với tớ thì sẽ tự biế t cách để tìm tớ.

- Có thời gian thì đề n thăm con gái nuôi của cậu đi, càng lúc càng xinh rô ̀ i.

Hai người lại nói chuyện thêm vài câu. Hy Lôi xách hành lý, đi về phía "ngôi nhà" nơi mà chẳng có ai chờ đợi cô.

Còn Liêu Phàm, từ sau khi ở Tô Châu trở về, gọi điện thoại cho Hy Lôi nhưng không tài nào gọi được, bị báo là số máy không tồn tại, trong lòng anh lại thất vọng, không lâu sau thì anh đưa mẹ với chị gái về Canada, bản thân anh cũng phải ở bên đó xử lý công việc tới mấy tháng trời, thế là lại một lần nữa mất liên lạc với Hy Lôi.

Hy Lôi thi thoảng cũng nhớ tới chàng trai tên Liêu Phàm, con người nho nhã, lịch sự, trái tim cô lại thấy ấm áp hơn. Chỉ có điều cô đã mất số điện thoại của anh, khi đó cũng chẳng hỏi địa chỉ công ty anh ở đâu, nếu không sau khi về thành phố A, chắc chắn cô sẽ mời anh ăn cơm để cảm ơn.

Duyên phận là thứ thật kỳ diệu, nó luôn chơi trò trốn tìm với người ta, khi bạn đã nản lòng và định quay đầu bỏ đi thì nó lại bất ngờ xuất hiện trước mặt bạn.

Mấy tháng sau Liêu Phàm trở về thành phố A, cảm thấy đây là sự an bài của số phận, thế là anh bắt đầu chấp nhận những sắp xếp hảo tâm của bạn bè, thử đi coi mắt.

Chương 23: Bà mẹ chồng điên khùng

1.

Xuân qua hè tới, thời gian trôi nhanh như một cơn gió lướt qua khe cửa. Hy Lôi cũng như đã sờ các cô gái đơn thân khác, vẻ ngoài thì bình thản nhưng trong lòng thì như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, ngày nào cũng bận rộn biên tập, viết bản thảo, cuối tuần đi leo núi, có lúc thì đi thăm Mai Lạc và Đóa Đóa, ngày tháng trôi qua êm ả. Các đồng nghiệp cùng tòa soạn rất lâu sau đó mới biết chuyện Hy Lôi ly hôn, họ cũng bắt đầu nhiệt tình giúp cô giới thiệu bạn trai, Hy Lôi đều khéo léo từ chối, tạm thời cô vẫn không muốn có bất cứ người nào hoặc việc gì phá hỏng mặt hồ đang phẳng lặng trong cô.

Quân Quân và Phó Hình Doãn sau khi tốt nghiệp thì tìm được việc làm ở thành phố B, ở lại bên cha mẹ và nhanh chóng cử hành hôn lễ. Hy Lôi quay về dự đám cưới em trai, nhìn họ hạnh phúc, tự trong thâm tâm mình, cô cũng thấy ngưỡng mộ họ, một tình yêu

trong sáng, hai đứa trẻ cũng trong sáng, vào thời đại vật chất đi trước mọi thứ này thì những người như họ đã không còn nhiều nước.

Có lúc nhìn Mai Lạc bế Đóa Đóa, Hy Lôi cũng nảy sinh lòng ngưỡng mộ. Đóa Đóa đã biết gọi má y tiếng "bô, mẹ" rồi, nhìn thấy Hy Lôi, lúc nào nó cũng toét miệng ra cười. Ngoại trừ việc có một bà mẹ chông hay cằn nhằn thì cuộc sống của Mai Lạc đã không còn gì thiếu thốn nữa.

Hôm nay, làm xong công việc của cả ngày, Hy Lôi tắt điện thoại, đang định ra về thì nhận được điện thoại của Tùng Phi. Nếu Mai Lạc có chuyện gì đó thì đề nghị đích thân gọi điện cho Hy Lôi, lần này là Tùng Phi gọi tới, Hy Lôi bất máy, có một dự cảm không lành dâng lên trong tim.

Giọng nói của anh có vẻ gì đó thấp thỏm, bất an:

- Hy Lôi, em mau tới đây, xảy ra chuyện rồi, em trông Mai Lạc giúp anh.

- Sao thế?

- Xảy ra chuyện rồi, đứa bé mất tích rồi, hôm nay mẹ anh ra ngoài mua thức ăn, về nhà thì không thấy đứa bé đâu nữa. Giờ Mai Lạc đang khóc dữ lắm, như phát điên lên rồi. Chẳng nói rõ được câu nào cả. Em mau tới đây! Anh báo cảnh sát rồi, người ta đang lấy lời khai, lát nữa sẽ đi tìm con, em mau tới đây.

Cúp điện thoại, Hy Lôi không nghĩ ngợi gì, lao thẳng xuống cầu thang, trong lòng thăm thẳm câu nguyện: cầu trời phù hộ cho không có việc gì xảy ra, đứa trẻ không sao, Mai Lạc cũng không sao.

Buổi chiều, không biết trời đổ mưa to từ lúc này, trời đã tối sầm lại, dòng xe cộ đi lại như mắ c củi trên đường, chiếc taxi nào đi

qua cũng vội vội vàng vàng, không cái nào dừng lại. Buổi sáng ra đường không biết là trời sẽ mưa nên không mang ô theo, cũng chẳng có áo khoác, chỉ mặc một cái váy liền, Hy Lôi run lập cập trong mưa, một cơn gió lạnh buốt thổi tới, cái lạnh từ trong tim cô tỏa ra. Lạnh!

Liêu Phàm lặng lẽ ngò`i chờ, cô gái mà anh đang chờ tên đê`n muộn.

Cô gái đó có mái tóc dài, xoăn, váy chấ`m gô`i, gương mặt ưa nhìn, trang điểm nhẹ nhàng nhưng tinh tế, có vẻ sang trọng và có khí chấ`t. Sau khi ngò`i xuô`ng chổ của mình, cô thoải mái giới thiệu về` bản thân:

- Tôi tên là Lưu Di Quân, làm việc ở công ty x x, năm nay 29 tuổi.

Liêu Phàm mỉm cười nghe cô nói xong bèn hỏi:

- Cô uô`ng gì? - Đây là đô`i tượng mà người mẹ ở tận nước ngoài nhờ bạn giới thiệu cho anh, lâ`n đầ`u tiên gặp mặt, đương nhiên không thể coi thường.

Hai người gọi món, Liêu Phàm còn chưa nói gì, cô gái đã mở miệng:

- Tôi nói thẳng nhé! Chúng ta đê`u đã là người trưởng thành cả rô`i, cũng cùng chung một mục tiêu nên mới ngò`i ở đây, tôi không thấ`y ác cảm với việc đi coi mắ`t để giải quyê`t chuyện hôn nhân đại sự, trực tiế`p như vậy sẽ giảm bớt đưôc nhiê`u phiê`n phức sau này.

Không cần phải như hò ỉ trẻ, yêu nhau, chơi những trò lãng mạn, đến khi kết hôn hai bên lại không thể đối mặt với hiện thực rồi nảy sinh mâu thuẫn.

- Đúng, tôi rất tán thành. - Trong lòng Liêu Phàm dấy lên một tia hy vọng, có thể lần này sẽ không phải thất vọng ra về nữa, ít nhất thì đây cũng là một cô gái nhanh nhẹn, thẳng thắn và đơn giản.

- Vậy tôi nói thẳng nhé! Chúng ta nên nêu thẳng ra điều kiện của mình và hy vọng về đối phương, hai bên cùng cân nhắc xem, nếu cảm thấy được thì tiếp tục qua lại, nếu không được thì cũng không làm lãng phí thời gian của đôi bên.

Liêu Phàm càng thấy có hứng thú:

- Ô! Cũng không tồi, vậy cô nói đi, cô muốn tìm hiểu điều gì?

Cô gái đỏ mặt, nói:

- Người giới thiệu chỉ nói anh có sự nghiệp thành công, có nhà có xe. Vậy thì anh ở nhà gì, đi xe gì? Yêu cầu của tôi là, ít nhất cũng phải ở nhà rộng 5 phòng, xe ít nhất cũng phải từ 200 nghìn trở lên.

Cô gái nói xong, Liêu Phàm nhìn ra cửa sổ rồi cười.

- Anh cười cái gì? Anh có thể không có, nhưng anh không thể mỉa mai suy nghĩ của tôi, chẳng nhẽ đàn bà không nên có yêu cầu về phương diện kinh tế với đàn ông sao?

Dừng lại vài giây, Liêu Phàm nghiêm mặt đáp:

- Thưa cô Lưu Di Quân, tôi nghĩ tôi thực sự không phù hợp với yêu cầu của cô.

Cô gái có vẻ thất vọng, nhưng vẫn không cam tâm:

- Thực ra cũng không phải tuyệt đối là thế, còn xem người thế nào đã.

Liêu Phàm lại cười:

- Tôi thấy tôi nên đổi căn biệt thự của mình thành ngôi nhà chung cư với 5 phòng và đổi cái xe 1 triệu của tôi thành xe 200 nghìn thì mới phù hợp với yêu cầu của cô.

Cô gái vừa nghe vậy, trong lòng đã chuyển lo thành mừng, cười tươi như hoa, nhưng lại cảm thấy ngượng ngùng, đang định chuyển chủ đề thì Liêu Phàm đã đứng lên chuẩn bị rời đi:

- Xin lỗi, tôi còn có chút việc, đi trước đây.

Cô gái hơi bối rối:

- Này! Anh như thế là ý gì?

Trước khi đi, Liêu Phàm còn nói một hơi:

- Thực ra tôi thực sự không phản đối việc phụ nữ có một vài yêu cầu với điều kiện kinh tế của người đàn ông, nhưng hoàn toàn có thể tự mình quan sát, và rất dễ để quan sát ra, này, xe tôi để ngay bên ngoài. Không cần thiết làm đâu tiên gặp mặt đã nói ra như thế!

Nói xong anh thanh toán tiền, để lại một mình cô gái ngượng ngùng ngồi ở nơi đó.

Từ quán đi ra, không biết trời mưa từ lúc nào, ngồi trong xe, hút một điếu thuốc, trong lòng anh không thể bình tĩnh lại nữa. Thời tiết này, tình cảnh này khiến người ta dở khóc dở cười. Liêu Phàm

nhớ lại Diệp Hy Lôi, cái cô gái đã từng bước chân vào cuộc đời anh rồi bỗng dưng mất tích ấy, không biết giờ đây đang làm gì?

Bỗng dưng anh có một ham muốn. Liêu Phàm xuống xe, mua toàn bộ tạp chí phụ nữ của một sạp báo ven đường, lòng nóng như lửa đốt, anh giờ xem từng quyển, cuối cùng ở trang bìa của một tạp chí cũng nhìn thấy cái tên của biên tập, cái tên quen thuộc, Diệp Hy Lôi. Sau đó anh lại tìm được địa chỉ của tờ tạp chí đó. Giây phút đó, niềm vui trong tim anh không khác gì chàng thiếu niên đang chìm đắm trong mọi tình huống, anh đạp phanh, lái nhanh về phía cơ quan của Hy Lôi.

Hy Lôi đứng dưới lầu, chờ đến nửa tiếng đồng hồ mà không đón được chiếc taxi nào. Từ đằng xa lại có một chiếc taxi chờ tới, cô bắt chập tất cả, lao ra, dang rộng tay, lúc này một chiếc xe màu đen cũng lao tới, chiếc xe dừng gấp lại, Hy Lôi không tránh kịp, ngã ngay trước xe.

Chàng trai xuống xe, Hy Lôi nhìn cái là nhận ngay ra anh, hơi kinh ngạc:

- Tình cò quá, gặp anh ở đây. Xin lỗi, tôi quay về bị mất điện thoại, sau đó lại đổi số khác nên...

Lần này cô không quên anh. Anh đưa tay ra đỡ cô dậy, anh không nói mình tới đây để tìm cô, cũng nói:

- Đúng thế! Tình cò quá. Cô đi đâu vậy, để tôi đưa đi.

Hy Lôi đang nóng ruột, chẳng nghĩ ngợi gì, ngồ ỉ ngay vào xe của anh:

- Làm phiền anh, đưa tôi tới nhà một người bạn, nhanh lên. - Hy Lôi nói địa chỉ nhà Mai Lạc. Liêu Phàm không nói lời nào, lái xe đi về phía trước. Nhìn cô gái yếu ớt như cô bôn ba một mình trong mưa gió, cảm giác thương yêu và đau lòng lại dâng kín hờn anh.

*

**

Căn nhà của Mai Lạc hiện rõ sự lộn xộn và thê thảm, cảnh sát đang lầy lờn khai tại hiện trường, bà lão không biết là buồn hay tự trách, thái độ khác hẳn, không còn vẻ chèn ép người và miệng lưỡi ghê gớm nữa, Mai Lạc thì như người mất hồn, gào thét điên loạn rồi nói với mẹ chồ ềng:

- Bà trông con thế nào hả, nhà nhiều thức ăn thế rồi bà còn đi mua làm gì? Vứt đứa bé ở nhà một mình, bà có dã tâm gì hả? Bà là đồ phù thủy, bà không muốn tôi sống hạnh phúc. Bà trả con cho tôi, nếu con tôi mà không tìm thấy thì bà đừng hòng sống được với tôi. - Tùng Phi vừa lo vừa tức, kéo Mai Lạc ra, cũng chẳng biết làm thế nào, hàng xóm tụ tập quanh cửa, những lời bàn tán xôn xao vang lên, có người đang nghe cảnh sát thẩm vấn, cả căn nhà cứ loạn hết cả lên.

Hy Lôi đau lòng ôm Mai Lạc vào lòng, Mai Lạc khóc lớn:

- Hy Lôi, Đóa Đóa mất rồi, không tìm thấy nữa rồi, nếu không tìm thấy con thì tôi không sống nữa.

Hy Lôi kéo Mai Lạc vào phòng ngủ, Liêu Phàm này giờ vẫn im lặng đi theo, giờ cũng vào cùng, chu đáo đưa một cái khăn giấy.

Hy Lôi nhận tấm khăn giấy, lau nước mắt cho Mai Lạc rồi nói với Liêu Phàm:

- Xin lỗi, gặp phải chuyện này, làm lỡ thời gian của anh.

- Không sao đâu. Không biết tôi có giúp được việc gì không? - Liêu Phàm hỏi.

Hy Lôi bất lực lắc đầu, đối diện với sự việc bất ngờ này, cô cũng không biết phải làm thế nào, nói:

- Tất cả đều chỉ hy vọng vào cảnh sát thôi.

Bên ngoài đã ghi chép xong các lời khai, cảnh sát đã liên kết điều tra vụ án này với các vụ án bắt cóc trẻ con thời gian gần đây, nghi ngờ đây là hành vi của một đường dây bắt cóc và buôn bán trẻ em, đã yêu cầu các lực lượng cảnh sát điều tra ở các bến xe và bến tàu lớn. Tùng Phi cũng theo cảnh sát tới hiện trường. Bà lão im lặng không nói lời nào, ôm trong lòng hy vọng mong manh, dùng cái cách cổ xưa và ngớ c nghệch nhất là đi ra đường hỏi người qua lại, tìm kiếm trong mù quáng.

Mai Lạc cũng muốn tự mình đi tìm con nhưng bị Hy Lôi ngăn lại:

- Cậu đừng gây rối thêm nữa, nếu thực sự bị bọn chúng bắt cóc thì chúng có bé con ra trước mặt cậu không? Tin vào cảnh sát, họ sẽ xử lý tốt việc này, yên tâm đi, đứa trẻ không sao đâu, chắc chắn nó sẽ bình an quay về, cậu chỉ cần ngoan ngoãn ở nhà chờ thôi.

Chờ tin tức tốt!

Nước mắt của Mai Lạc lại lần nữa rơi ra:

- Nó còn nhỏ như thế, hai, ba tiếng đồng hồ phải bú một lần, không biết giờ đã được cho ăn chưa, nó mà đi tiểu ướt tã sẽ khóc

nữa, không biết bọn chúng có biết chăm sóc trẻ con không? Làm thế nào bây giờ? Bọn xấu xa đó bắt cóc trẻ con để mang bán sao?

Đóa Đóa của tớ có bị chúng bán đi không?

- Không đâu, không đâu, sẽ tìm thấy ngay thôi, không làm sao đâu, bọn người xấu đó sắp bị cảnh sát tóm được rồi. - Hy Lôi nói những câu an ủi Mai Lạc, nhưng bản thân cô cũng cảm thấy không chắc chắn.

Liêu Phàm trầm tư một lát rồi nói:

- Tôi ra ngoài một lát.

Hy Lôi ngượng ngùng nói:

- Nếu anh có việc gì thì cứ đi trước đi, xin lỗi anh nhé!

- Không, tôi chỉ ra ngoài chút thôi, xem mua cái gì đó về ăn, các cô từ chiều tới giờ vẫn chưa ăn gì phải không?

Mai Lạc tâm trạng đã hơi ổn định một chút, lúc này mới để ý tới người đàn ông bên cạnh Hy Lôi, mệt mỏi hỏi:

- Vị này là ai thế, bạn trai mới của cậu à?

Hy Lôi vội vàng phủ nhận:

- Không phải, chỉ là bạn bình thường thôi.

Mai Lạc phẩy tay:

- Giờ tôi chẳng còn tâm trạng ăn gì nữa. Anh đưa cô ấy đi ăn gì đi!

- Tớ cũng không muốn ăn.

Liêu Phàm không nghe lời hai người, nói:

- Gặp chuyện lớn đến đâu thì cũng không thể không ăn cơm được. Có thể lát nữa sẽ có tin tốt rồi. - Sau đó anh đi thẳng ra ngoài.

Không lâu sau, Liêu Phàm quay về, trên tay là một túi thức ăn và cơm hộp, sau đó vào phòng bếp lấy bát đĩa bày thức ăn ra.

Mai Lạc vẫn còn khóc rầm rức, chẳng có chút cảm giác ngon miệng gì. Liêu Phàm nói:

- Tôi vừa gọi điện cho mấy người bạn làm ở bên tàu với sân bay rồi, nhờ họ đi điều tra giúp xem có người nào đáng nghi bên trẻ con hay không, tôi nghĩ chắc chắn họ cũng sẽ làm hết sức.

Nghe những lời Liêu Phàm nói, Mai Lạc dường như nhìn thấy chút tia sáng le lói trong tuyệt vọng, tâm trạng được an ủi hơn rất nhiều, nhìn thấy đồ ăn ngon mới cảm thấy mình cũng hơi đói rồi.

- Cảm ơn anh. - Mai Lạc nói. Cô nhận đôi đũa Liêu Phàm đưa cho.

- Anh cũng ăn chút gì đi!

Hy Lôi nhìn những món ăn trước mắt. Nước quả, canh, trứng sốt, cơm tẻ. Mặc dù là mua vội nhưng món nào trông cũng ngon mắt. Cô bất giác thán khen ngợi sự chu đáo của Liêu Phàm.

Ăn cơm xong thì điện thoại của Liêu Phàm đổ chuông, thì ra bạn ở bên tàu gọi tới, họ thực sự gặp một người hành tung đáng nghi ôm theo một đứa trẻ, bây giờ người bạn đó đang phối hợp với cảnh sát để đi điều tra!

Một cảm giác hân hoan và niềm cảm kích dâng lên trong lòng Mai Lạc, cô vui lắm, liên tục cảm ơn Liêu Phàm:

- Cảm ơn, cảm ơn anh! - Trước nay vô ́n không tin vào Phật, nhưng giờ cô chắ p hai bàn tay lại, lắ m bắ m câ ̀u nguyện, - Ông trời phù hộ, phù hộ cho Đóa Đóa của con không sao.

Ba người lại ôm hy vọng chờ đợi, một lúc sau bạn Liêu Phầ m lại gọi điện thoại tới, mang theo một tin tức khiế ́n người ta thắ t vọng. Người đắ ng nghi đó là một ông bô ́ trẻ không biế ́t trông con, anh ta nói Tùng Phi cũ ng đã kiểm tra rồ i, không phải là Đóa Đóa.

Liêu Phầ m bắ t lự c và á y náy, thờ dài.

Ngọn lửa hy vọng vừa nhen nhóm giờ lại tắ t ngúm. Mai Lạc ngồ i trên giườ ng, muồ ́n khóc mà chắ ng còn nước mắ t.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút. Ba người đầ u im lặ ng.

Mai Lạc ban đầ u thì phắ n nộ, sau đó là hy vọng, thắ t vọng, cuố i cùng là tuyệt vọng, ngồ i lặ ng lế như một khúc gỗ.

Rắ t muộn bà mẹ chồ ́ng mới về ́, một mình bà lặ ng lế đi vào căn phòng nhỏ bên cặ nh. Một lúc sau Tùng Phi cũ ng về ́, dắ ng về rắ t mệt mỏi, ngồ i trên salon của phòng khách, hút thuố c liên tặ c.

Hy Lôi quyế ́t địn h ở lại với Mai Lạc, rắ t muộn rồ i nên Liêu Phầ m cáo từ ra về ́. Hy Lôi đư a anh xuố ng lầ u.

- Hôm nay xảy ra chuyện này làm lữ thời gian của anh, tôi xin lỗi!

- Không sao, chỉ câ ́n tìm đư oc đư a bé là đư oc. Cô nhớ khuyế n nhủ cô á y nhé.

- Tặ m biệ t!

- Tặ m biệ t!

Hàng ngàn hàng vạn lời nói nhưng cuối cùng chỉ còn lại từ "tạm biệt". Đói diện với tình cảnh này, Liêu Phạm đành phải tạm quên những lời mình muốn nói, nhìn Hy Lôi quay người đi lên. Chỉ có điều chứng tỏ một lần nữa chứng minh ánh mắt của anh không nhìn nhầm, sự rung động của anh là xứng đáng, một cô gái thực lòng lo lắng cho bạn bè thế này rất đáng để anh yêu. Anh chỉ hy vọng chuyện của đứa bé sớm có kết quả như mong muốn, Hy Lôi sớm bình tâm lại, để nghe anh kể câu chuyện về sự tương phùng.

Cả người Mai Lạc như bị hút kiệt sinh lực, cô thực sự đã sụp đổ, khóc khản cả tiếng, cơm nước không ăn, Hy Lôi ngày nào cũng ở cạnh cô, an ủi cô, nghĩ tới việc không biết Mai Đóa đang ở nơi nào là lại cùng bạn rơi lệ.

Mẹ chồng cũng cảm thấy tự trách bản thân mình, thái độ thay đổi hẳn, lúc nào cũng nhỏ nhẹ với Mai Lạc, Mai Lạc giống như một người đàn bà đánh đá, mắng chửi bà không tiếc lời, bà cũng không nói lại, chỉ lẳng lặng làm việc nhà, nấu sẵn cơm nước, mang tận vào phòng cho Mai Lạc, thậm trọng nhìn sắc mặt của cô rồi nói:

- Ăn chút cơm đi!

Trong lòng Hy Lôi cũng cảm thấy bà lão vô ý làm mất cháu là không đúng, nhưng nhìn dáng vẻ khép nép, tự trách của bà lúc này, cô lại thấy đáng thương, thế là cũng đẩy đẩy Mai Lạc:

- Ăn chút đi! Bác gái nấu món mà cậu thích đây.

Mai Lạc này giờ vẫn im lặng, nay hét lên, giờ tay hất đổ mâm cơm:

- Tôi không ăn cơm bà nấ u. Bà là phù thủy, muố n hại ché t tôi, muố n đầ u độc tôi phải không? - Nói rồ i cô đứng lên định nhào về` phía bà.

Hy Lôi cảm thấ y trạng thái thầ n kinh của Mai Lạc đã gầ n tới ngưỡng sụp đổ và phát điên, bèn vội vàng kéo cô lại. Bà lão không nói lời nào, lạng lẽ thu dọn đồ ng đồ` vương vãi khắ p nơi và mảnh bát vỡ, đi ra ngoài.

Ngày trước khi giữa mẹ chồ ng con dâu xảy ra tranh chắ p hay cãi vã, Tùng Phi đầ u trách Mai Lạc vài câu, bắ t cô phải nhường nhịn bà, đừng làm mẹ anh nổi giận. Sau khi đưa bé mắ t tích, cho dù Mai Lạc mắ ng chửi bà lão thế` nào, Tùng Phi nghe thấ y cũng chỉ biế t thờ dài.

Thi thoảng Liêu Phàm lại gọi điện tới hỏi thăm, Hy Lôi chỉ có thể nói với anh là không có tiế n triển gì, tung tích của đứa trẻ vẫn không thấ y đâu, Liêu Phàm muố n hẹn gặp cô, nhưng thấ y Hy Lôi có vẻ không có tinh thầ n gì nên đành thôi.

Thời gian trôi nhanh, một tháng trôi qua từ lúc nào không biế t, trong lòng mọi người đầ u hiểu rõ, nế u để lỡ mắ y ngày đầ u tiên, thời gian càng dài thì hy vọng tìm thấ y đứa bé càng mong manh, nế u bị bán tới một nơi xa xôi nào đó thì giồ ng như mò kim đáy biển, hầ u như không thể nào tìm về` được nữa.

Hy Lôi cũng nhờ những người bạn làm báo của mình giúp đỡ, đăng lên báo ngày và văn báo một tin tìm người, gắ n kèm với bức ảnh Đóa Đóa khi được 3 tháng, trên bức ảnh đó, Đóa Đóa nở nụ cười ngọt ngào, ai nhìn thấ y cũng phải xót xa. Gương mặt trẻ con không giồ ng người lớn, không dễ nhận ra. Hy Lôi cũng chỉ đành nghe theo số` phận.

Bên cảnh sát lưu lại mẫu DNA của Mai Lạc và Tùng Phi, mỗi khi phá được một vụ án bắt cóc và buôn bán trẻ em nào đó, cứu được những đứa trẻ có đặc điểm tương đồng là lại thông báo cho họ đến nhận, nhưng lần nào cũng đành thất vọng ra về.

Thời gian lâu dần, Hy Lôi đành phải dùng lời lẽ khác an ủi Mai Lạc:

- Nếu thực sự bị bán rồi thì cậu nghĩ đi, nhà nào mua con chắc chắn là vì không sinh được con cái, chắc chắn sẽ đối xử tốt với nó, chỉ cần nó khỏe mạnh thì sẽ vẫn còn cơ hội, đúng không?

Tình thần của Mai Lạc đã không còn được như trước kia, đã lâu lắm rồi cô không đi làm, cho dù đi làm thì cũng để tâm trí tận đâu đâu, nghe Hy Lôi nói vậy, cô bật cười, tỏ ý tán đồng, rồi lại lập tức tỏ ra hoảng sợ:

- Nhưng tớ nghe nói, có người không bán cho những người không sinh được con, có một tổ chức phi pháp sẽ lấy các cơ quan nội tạng của nó, sẽ giết người.

Lời của Mai Lạc khiến người ta không rét mà run, những gì cô nói cũng không phải là không có lý, Hy Lôi vội vã ngắt lời bạn:

- Không được nói bừa, không đâu!

Thời gian chậm rãi trôi qua trong sự chờ đợi thấp thỏm và vô vọng, lại đã đến cuối năm. Những ngày này, Hy Lôi và Liêu Phàm thi thoảng hẹn gặp nhau, cùng ăn cơm, uống trà, nhưng nội dung những cuộc trò chuyện đa số chỉ là về Mai Lạc và đứa trẻ, Liêu Phàm cũng giúp đỡ rất nhiều, thi thoảng lại an ủi Hy Lôi để xua tan đám mây đen đang đè nặng trong lòng cô.

Tháng 12, hôm nay lễ ra là sinh nhật của Đóa Đóa. Cả nhà ba người của Tùng Phi ngồi trên mâm cơm, không khí nặng nề, nhớ lại đứa trẻ hoạt bát đáng yêu bỗng dưng biến mất khỏi cuộc sống của mình, biến mất không để lại dấu vết, trái tim lại đau nhói.

Trên bàn, Mai Lạc mua một cái bánh ga tô nhỏ, thả p nê n, cô nhấm mắ t lại, không biế t đang nghĩ gì.

Mẹ chồ ng mở miệng mắ y lầ n, cuố i cùng cũng đủ dũ ng khí nói:

- Mai Lạc, thời gian này câu nói khó nghe nào con cũng chửi rồ i, chắ c cũng bót giận rồ i, mẹ biế t là vì mẹ vô tâm sơ ý, là lỗi của mẹ, bây giờ đã thề rồ i chúng ta cũng chẳng còn cách nào khác, nhưng cuộc sồ ng của chúng ta thì vẫn phải sồ ng, đúng không?

Mặt Mai Lạc không chút biểu cảm.

Mẹ chồ ng hơi nghiêng đầ u về ̀ trước, thận trọng nói:

- Mẹ thắ y, hay là các con nhân lúc còn trẻ, sinh thêm đứa nữa, có thêm đứa con nữa thì sẽ không còn nhớ Đóa Đóa như thề ̀ nữa, cũng không buồ n nữa.

- Im đi! Cầm cái miệng thồ i của bà lại. Những câu độc ác như thề ̀ mà bà cũng nói ra được sao? - Mai Lạc đứng bật dậy, ngoác miệng chửi.

Bà lão rụt rè im lặng, Tùng Phi tỏ ra bắ t nhãn, quát lớn:

- Mai Lạc!

- Quát cái gì? Anh cũng cầm miệng cho tôi, không ai có thể thay thề ̀ được con gái tôi, tôi nói cho bà biế t, Đóa Đóa của tôi chắ c

chắ n sẽ tìm thắ y, chắ c chắ n! - Nói xong cô đi về phòng, hai mẹ con đưa mắ t nhìn nhau, ngồ i trước bàn ăn, thờ dài một tiế ng.

Vào một buổi sáng, mẹ chồ ng dậy sớm, quét dọn nhà cửa, làm bữa sáng, sau đó đi tới đờ n cảnh sát, thú tội về việc mình đã câu kắ t với một người đàn bà ở tỉnh khác, bán cháu gái của mình đi. Bà vô n định dùng cách này để bắ t Mai Lạc sinh thêm một đứa nữa, hoàn thành giắ c mơ có cháu đích tôn của bà, không ngờ cuối i cùng lại đưa đế n kắ t cục này. Bà rắ t hó i hận, Mai Lạc thì điên điên khùng khùng, con trai thì than vắ n thờ dài, mình cũng số ng trong dắ n vật, một gia đình đang hạnh phúc giờ đứng trước nguy cơ tan vỡ, bà hó i hận lắ m. Bà muố n bù đắ p cho con dâu, bà miêu tả cho cảnh sát nghe về ngoại hình và giọng nói của người đàn bà đó, cung câ p manh mô i, tưởng rằ ng vẫn có thể tìm được Đóa Đóa. Nói xong, bà như trút được gánh nặng trong lòng, tưởng rằ ng sẽ nhanh chóng tìm được cháu nội, tưởng rằ ng cái nhà này sẽ nhanh chóng quay lại với niề m hạnh phúc khi xưa.

- Tôi đi được chưa? - Bà tưởng mình nói xong những điề u này là có thể về nhà.

- Bà không thể đi.

- Con trai tôi chắ c tan làm rô i, tôi còn phải nắ u cơm cho nó nữa. - Bà tưởng rằ ng mình thực sự có thể về nhà để nắ u bữa tô i cho con trai.

Cảnh sát lắ c đầ u cười.

Khi Tùng Phi biết những điều này, anh háu như không dám tin vào tai mình, anh ngờ i trong đon cảnh sát, khóc rống lên. Mai Lạc hoàn toàn sụp đổ, cô lao vào túm lấy bà mẹ chon, bao nhiêu lời độc ác nhất đều tuôn ra từ miệng cô:

- Mẹ đàn bà độc ác, bà là ma quỷ, tôi biết mà, chính bà, bà là phù thủy. Tôi phải giết bà!

Những móng tay sắc nhọn đã để lại dấu vết trên cổ bà lão. Bà lão cúi đầu, để mặc cho Mai Lạc đánh chửi. Mấy nữ cảnh sát phải chạy lại kéo Mai Lạc ra, nhưng bị cô đẩy mạnh.

Tùng Phi lao tới, quỳ xuống trước mặt mẹ và Mai Lạc, nước mắt rơi lã chã:

- Mẹ! Sao mẹ lại hồ đồ như thế! - Rồi anh phủ phục xuống chân Mai Lạc, - Mai Lạc, Mai Lạc, anh xin em, đừng chửi mẹ nữa, mẹ đã phải chịu sự trừng phạt rồi.

Bà lão bị nữ cảnh sát dẫn đi. Mai Lạc khóc khản cả giọng, trước mắt tôi sầm rồi từ từ gục xuống trước mặt Tùng Phi.

Khi Hy Lôi tới bệnh viện thì Mai Lạc đã tỉnh lại, hoang mang nhìn mọi thứ trước mắt, không biết mình đang ở đâu.

Hy Lôi vui vẻ hỏi:

- Tỉnh rồi à? Uống nước nhé, có đói không?

Mai Lạc nhìn cô, không nói gì.

Tùng Phi thấy Mai Lạc tỉnh dậy thì cũng lo lắng hỏi:

- Em dọa anh sợ chết khiếp. Thấy đỡ hơn chưa?

Một lúc lâu sau, Mai Lạc mới hoảng hốt nói:

- Tùng Phi, má y giờ rồi, cho con bú chưa? Em lại ngủ quên mất rồi. - Rồi cô quay sang bên cạnh, Hy Lôi cũng đứng đó, cười nói. - Hy Lôi, cậu cũng ở đây à, để n thăm con gái nuôi phải không, nó còn đang ngủ!

Hy Lôi và Tùng Phi ngơ ngác nhìn nhau, lo lắng hỏi:

- Mai Lạc, cậu đừng dọa mọi người nữa. Cậu không thể nào có chuyện gì được!

- Suyt! Nói nhỏ thôi, đừng làm con bé thức.

- Mai Lạc! - Hy Lôi khóc lóc cầu xin. Tùng Phi lao ra ngoài gọi bác sĩ.

Đúng thế, sau khi biết mẹ chồng đã bán cháu nội của mình, bán con gái của cô, Mai Lạc bị tổn thương thân kinh và hóa điên.

Chương 24: Quay đầu lại 500 lần

1.

Cuộc sống của Tùng Phi rơi vào sự hỗn loạn trước nay chưa từng có, con gái bị bán đi, mẹ thì vào tù, vợ đã phát điên, bản thân anh còn phải đi làm để nuôi gia đình, dường như chỉ trong chốc lát, anh đã già đi tới mười tuổi, bận rộn chăm sóc hết người này tới người khác. Mai Lạc ngày nào cũng phát điên lên ở nhà, ném đồ đạc, không cho ai được yên ổn, có lúc nhân người ta không để ý còn tự sát, có lúc thì khóc lớn, Tùng Phi chẳng còn cách nào khác, đành đưa vợ tới một viện điều dưỡng tâm thần ở ngoại ô.

Biến cố lớn này khiến Hy Lôi cũng phải sợ hãi. Lúc nào rảnh là cô đi thăm Mai Lạc, cũng may Mai Lạc vẫn còn có lúc tỉnh táo, vẫn nhận ra Hy Lôi, chỉ có điều trong tiềm thức của mình, cô luôn cho rằng Đóa Đóa vẫn ở cạnh cô, có lúc phát điên, cô sẽ tưởng Hy Lôi là mẹ chồng mà lao vào cắn xé, mấy lần còn cào rách cả cổ Hy Lôi. Nhìn sự đau khổ của Mai Lạc, Hy Lôi chỉ thấy tim mình đau nhói, nhưng lực bất tòng tâm.

Không lâu sau lại đến tết, Hy Lôi về nhà đón tết cùng bố mẹ và em trai. Bố mẹ sống cùng với Quân Quân và con dâu Phó Hình Doãn sau khi hai đứa cưới nhau, cuộc sống có vẻ rất hòa thuận, khiến Hy Lôi nảy sinh lòng ngưỡng mộ. Lúc rửa bát, Hy Lôi lên hỏi mẹ:

- Sao mẹ và Hình Doãn sống hòa thuận được thế? Có bí quyết gì à?

Mẹ cười:

- Làm gì có bí quyết gì, cứ bình thường thôi, đừng tỏ ra mình là mẹ chồng, cũng đừng coi mình là mẹ ruột của người ta, lúc gần lúc xa, lúc thân lúc sơ, tự mình phải biết giới hạn, cứ phiên phiến thôi là được rồi. Và lại con bé này cũng thông minh, không như con.

Nói mãi, mẹ lại phê bình Hy Lôi, Hy Lôi chép miệng cười, không thể không thừa nhận, Phó Hình Doãn là một cô bé vừa đáng yêu vừa thông minh, điều này giờ đây đã ít gặp trong số những cô gái thuộc thế hệ 8X rồi.

Qua tết không lâu, vào một ngày tháng ba là sinh nhật của Hy Lôi, cô cùng đón sinh nhật với Liêu Phạm. Hai người trải qua quá trình làm bạn suốt nửa năm trời, đã nghiệm nhiên trở thành hai người bạn thân thiết, Hy Lôi đương nhiên hiểu dụng ý của một người đàn ông khi tiếp cận với một người đàn bà, chỉ có điều cô không nói rõ ra mà thôi.

Liêu Phạm mang quà ra, đó là một hộp đựng đồ trang sức nhỏ, nhưng không tặng Hy Lôi ngay mà nói:

- Anh muốn kể cho em nghe một câu chuyện, một câu chuyện tình cò. - Từ hai năm trước, khi anh đụng phải Hy Lôi, tới một năm rưỡi trước, khi anh thấy Hy Lôi đau lòng ngồi uống rượu trong quán bar và chăm sóc cô suốt một đêm trong khách sạn, cho đến một năm trước khi lên nữa hội ngộ Hy Lôi tại Ô trăn, tất cả những điều rất bình thường, nhưng qua sự miêu tả của anh, nó giống như một sự khởi đầu đẹp cho một câu chuyện tình yêu, những gì mà Hy Lôi đã quên, giờ đây dần dần hiện rõ lại trong ký ức của cô. Cô nhớ lại lần cãi nhau với Hứa Bân, cô đi lang thang trên đường và bị ô tô

đụng phải, chàng trai lịch sự, nhã nhặn ấy mà sao cô lại quên mất nhỉ?

Cô nhớ lại lần đòi ly hôn với Hứa Bân, một mình cô vào quán bar, uống rượu say được người ta đưa đến khách sạn ở một đêm, tỉnh dậy nhìn thấy một tấm danh thiếp, nhưng mình cũng không lưu tâm, thì ra lại là cùng một người, Liêu Phàm. Qua sự miêu tả của Liêu Phàm, cô ngây người nhìn anh, không nói được lời nào.

Anh nói:

- Phật nói, kiếp trước quay đầu nhìn lại 500 lần thì kiếp này mới đổi được một lần đi lướt qua nhau. Nhưng chúng ta đã lướt qua nhau nhiều lần như thế, chẳng nhẽ không phải là kỳ tích sao? Anh tin vào số mệnh, tin rằng có những thứ do số phận an bài, số phận đã an bài cho chúng ta đi lướt qua nhau hết lần này tới lần khác, tương phùng nhau hết lần này tới lần khác, vậy thì lần này chúng ta sẽ không lướt qua nhau nữa, sẽ không để lạc mất nhau giữa dòng người này nữa.

Anh tin vào sự chỉ dẫn của số phận, anh tin rằng đây là lần rung động rất chân thực của trái tim. Một người đàn ông hơn 30 tuổi, quãng thời gian sau này sẽ không còn gặp được tình yêu chân thật và đẹp đẽ như vậy nữa, bởi vậy anh muốn nắm lấy nó.

Lời tỏ tình của Liêu Phàm mặc dù nằm trong sự tiên liệu của Hy Lôi, nhưng nó lại khiến cô rung động mãnh liệt. Trái tim đã từng bị tổn thương, bị cửa nát, nay vẫn cảm nhận được niềm hạnh phúc như hoa nở mùa xuân. Anh là người ưu tú, nhưng Hy Lôi lại cảm thấy sự hiểu biết của mình về anh quả thực rất ít ỏi, chỉ có điều, những lần gặp gỡ nhau kỳ diệu ấy vẫn để lại trong Hy Lôi niềm tin vào duyên phận. Cô cố nén cảm giác vui mừng trong lòng, không biết nên trả lời thế nào, chỉ như một cô gái nhỏ, hỏi anh mấy câu:

- Thật không? Hai lần đó đều là anh à? Thật không?

Không thể tin nổi.

Liêu Phàm dịu dàng gạt đầu. Anh mở cái hộp màu tím ra, cái nhẫn lấp lánh hiện lên dưới ánh đèn, nói:

- Tin anh đi, chúng ta sống với nhau chắc chắn sẽ hạnh phúc.

Anh không xin em làm người yêu của anh, anh muốn em làm vợ anh.

Hy Lôi không ngờ lần đầu tỏ tình của Liêu Phàm lại là câu hôn, niềm hạnh phúc bất ngờ khiến cô thấy mắt mình như hoa đi, cô bật cười, nói:

- Có phải em nên suy nghĩ một chút không? Em không biết nên làm thế nào. - Cô cảm thấy mình dần mất bình tĩnh.

- Đương nhiên là em cần phải suy nghĩ, nhưng anh có đủ tự tin rằng sau khi suy nghĩ, em sẽ nhận lời anh. Mấy lần trước, em đều không nhớ tới anh, anh cho rằng đó là vì cuộc hôn nhân không như ý làm ảnh hưởng tới suy nghĩ của em, khiến em không còn đủ sức lực để chú ý tới phong cảnh xung quanh. Hy Lôi, em nên có một cuộc sống và tình yêu phù hợp với mình.

Hy Lôi không trả lời, chỉ gạt đầu, giống như đang nằm mơ, không ngờ một năm sau khi ly hôn, lại có một tình yêu đẹp như thế xuất hiện trước mắt cô.

Trên đường về nhà, ngồi trong xe của Liêu Phàm, cảnh tượng trước kia khi bị anh đụng xe phải lại xuất hiện trong đầu cô, cô dần dần nhớ lại. Bây giờ nhớ lại mới thấy, nó là một cuộc gặp gỡ tình cờ ngọt ngào biết bao, cô nhắm mắt lại. Liêu Phàm đưa tay phải ra, những ngón tay nhẹ nhàng lướt trên môi cô, Hy Lôi vừa sợ

hãi vừa xâu hổ mở lớn mắt, tưởng là anh định hôn lên mình, thấy những ngón tay anh vừa lướt qua, cô bẽn lẽn cười.

Buổi tối, nằm trong căn phòng trống vắng, cô lại mất ngủ, ngày trước mất ngủ là vì cuộc hôn nhân thất bại của mình, vì Hứa Bân, sau đó là vì Mai Lạc, vì Đóa Đóa, còn lần này, lại vì một người đàn ông. Trái tim Hy Lôi đã thật lòng rung động, tình yêu lại một lần nữa tạo nên một làn sóng trong trái tim vừa mới bình yên của cô.

Cô thực sự muốn cứ như vậy nhắm chặt đôi mắt, để mặc anh dắt tay, đi về một nơi mà cô chưa biết đến, nhưng cô cũng thực sự thấy sợ hãi, sợ lại một lần nữa cô hồ đồ, lại một lần nữa thất bại. Làm thế nào đây? Suốt đêm dài, Hy Lôi trằn trọc trong suy nghĩ.

Chiếc nhẫn đó cả ngày nằm trong túi áo Hy Lôi, lúc nghỉ ngơi cô lại lấy nó ra, như một cô thiếu nữ mơ mộng, ngắm nghía thật kỹ rồi bật cười một mình. Liêu Phạm không gọi điện thoại tới, anh đang chờ đợi.

Trước khi tan ca, cô tình cờ nhận được điện thoại của Hứa Bân, anh không biết số di động mới của cô nên gọi tới máy bàn ở phòng làm việc, muốn hẹn Hy Lôi ra gặp mặt, nghe ra thì có vẻ như anh không uống rượu, cũng không có vẻ gì là đang kích động, rất bình thường, Hy Lôi nghĩ ngợi một lát rồi đồng ý.

Chia tay nhau một năm, Hứa Bân gầy đi rất nhiều, trông có vẻ như không ngủ đủ giấc.

Trên đường tới chỗ hẹn, Hy Lôi còn nghĩ, Hứa Bân gặp cô để nói gì, hờ i hận sao? Hay nhớ nhung? Muốn quay lại? Cho dù là thế nào thì Hy Lôi cũng cảm thấy coi như bớt giận, để kể từng làm tổn thương tới mình phải buồn bã, hờ i hận, khóc lóc trước mặt mình để cầu xin sự tha thứ, trong lòng sẽ thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Nghĩ vậy, cô lại cảm thấy mình thật xa, dù sao thì hai người cũng đã từng yêu nhau!

Hy Lôi ngò i ngay ngắ n xuô ng ghé , giọng nói vẫn lạnh lẽo như trước:

- Lẽ ra giờ này anh phải ở nhà bé con mới đúng chứ?

Hứa Bân cười chua chát, nói về cuộc sống tái hôn vội vã của mình, người quây khóc không chỉ là đứa con mà còn là người vợ búng bình, ngang ngạnh và bà mẹ khó tính của anh. Suốt một năm qua, anh chưa được ngủ một giấc an lành nào, chưa có ngày nào trôi qua trong bình yên, ngày nào anh cũng phải sống trong những tiếng cãi vã, khóc lóc. Bởi vì đã có con nên mâu thuẫn khác lại nảy sinh, cuộc sống còn tệ hơn cả hờ i sống với Hy Lôi, ban đầu Hứa Bân chán nản, nhưng bây giờ anh đã bất lực, để mặc cho nó muốn ra sao thì ra.

- Anh nói với tôi những điều này để chứng tỏ điều gì, rằng anh đã hờ i hận? Thực ra tôi cảm thấy một người đàn ông thông minh thì cho dù cuộc sống bất hạnh đến đâu thì cũng nên giả vờ là mình hạnh phúc trước mặt vợ cũ.

- Hôm qua là sinh nhật của em, anh nhớ chứ không quên. Chúng ta đã từng yêu nhau, thế nên trong lòng anh vẫn luôn nhớ tới em, anh nói với em những điều này chỉ là muốn dùng sự thất bại lần thứ hai của anh để nói với em một kinh nghiệm đau đớn, sau khi hôn nhân đã tan vỡ, nếu không có sự tự kiểm điểm và tổng kết kỹ càng,

không có đủ lòng kiên nhẫn và can đảm thì đừng vội vàng tái hôn. Hy Lôi, em và anh đều đã thất bại một lần, lần sau nhất định phải suy nghĩ cho thật kỹ, chuẩn bị tốt rồi mới tái hôn. Anh đã thất bại thêm lần nữa, anh không muốn em lại sai giống anh, anh hy vọng sau này em sẽ hạnh phúc.

Những lời của Hứa Bân vô tình lại chạm vào sợi dây thần kinh yếu đuối trong lòng Hy Lôi, cô thấy hơi xúc động. Cô không ngờ Hứa Bân hẹn cô ra đây chỉ để nói với cô rằng, cuộc tái hôn vội vã của anh đã thất bại, anh muốn giúp cô rút ra bài học kinh nghiệm để đừng đi vào vết xe đổ đó.

Cô nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt nơi khóe mắt, một lúc lâu sau mới nói:

- Hứa Bân, anh trưởng thành rồi, anh thay đổi rồi.

- Tin anh đi, cứ từ từ, đừng vội, dù sao thì anh cũng không mang lại hạnh phúc cho em, anh tin là sau này em sẽ hạnh phúc, nhưng em nhất định phải đi từ từ thôi, đừng như anh bây giờ.

- Cảm ơn anh! Hứa Bân. - Hai người đã từng yêu nhau, cuối cùng cũng một lần nữa bắt tay nhau, sau đó quay người bỏ đi.

Khi gặp lại Liêu Phàm, Hy Lôi thấy do dự. Những lời của Hứa Bân đối với cô đã có không ít ảnh hưởng. Cô nhìn người đàn ông đang ngồi trước mặt mình, có lúc cô thấy hơi hoảng hốt, cảm thấy anh vừa thân thiết lại vừa xa lạ, Liêu Phàm mà cô biết từng học ở nước ngoài, có sự nghiệp riêng của mình, làm việc gì cũng chu đáo, cư xử hiền hòa với mọi người, hơn 30 năm qua của anh, cô không biết một chút gì, còn anh thì hiểu cô được bao nhiêu?

- Anh hiểu em không? - Hy Lôi hỏi anh.

- Em mà anh hiểu xinh đẹp, rộng lượng, lương thiện, tao nhã, anh cho rằng như thế là đủ rồi.

- Em đã từng ly hôn, anh không để bụng sao?

- Anh cũng từng ly hôn, chẳng nhẽ em cho rằng anh là một thằng đàn ông thất bại triệt để sao? - Lời nói của Liêu Phạm khiến Hy Lôi khựng lại, và có hơi một chút thất vọng, nhưng sau đó lại thấy được giải thoát.

Các gia đình bất hạnh đều có nỗi khổ riêng của mình, Liêu Phạm chậm rãi kể lại. 8 năm trước, anh cùng cô bạn học bên Mỹ, Lâm Lệ yêu nhau, sau đó cùng về nước kết hôn, sự nghiệp của anh nhanh chóng phát triển, còn Lâm Lệ sau khi cưới thì không đi làm, ở nhà lại không chịu được sự cô đơn, một năm sau khi kết hôn, cô ngoại tình, sau khi phát hiện thì hai người chấp nhận ly hôn, Lâm Lệ cũng không kết hôn với người tình của mình mà một mình quay về Mỹ, bao nhiêu năm nay, họ không còn liên lạc với nhau nữa. Cuộc hôn nhân ngắn ngủi đó đã để lại những vết thương chí mệnh trong lòng Liêu Phạm, nhiều năm sau đó, mặc dù xung quanh có không ít bóng hồng nhưng anh chưa bao giờ giới thiệu cho mọi người một người bạn gái chính thức.

- Anh không...?

- Nếu anh nói là anh vẫn lặng lẽ chờ đợi em của tương lai thì đó là nói dối, trong khoảng thời gian đó anh cũng đã thử tiếp xúc với nhiều cô gái, nhưng không ai đủ đặc biệt để anh phải yêu hết mình, cũng từng có một vài mối quan hệ ngắn ngủi, nhưng kết thúc vẫn là chia tay.

Cũng là lần đầu tiên Hy Lôi chính thức nói với anh về nguyên nhân và hậu quả của cuộc hôn nhân thất bại của mình, một bà mẹ chồng kỹ tính và hay soi mói, một ông chồng thô lỗ và chưa trưởng

thành, cùng với một bản thân nông nổi và bướng bỉnh, mâu thuẫn của ba người khi đã lên đến đỉnh điểm thì không gì còn níu giữ được. Liêu Phàm nhớ lại sau khi đâm phải Hy Lôi và đưa cô vào bệnh viện, những người nhà mà anh nhìn thấy, anh đau lòng nói:

- Những điều này không thể trách em được, không phải lỗi của em, anh có thể hiểu được. Em yên tâm đi, mẹ anh là con nhà danh giá, cư xử rất hiền hòa, cả đời thờ Phật, hơn nữa đã sống thời gian dài ở Canada với chị anh, thi thoảng mới về nước ở một thời gian ngắn, chúng mình cưới nhau sẽ không xảy ra xung đột trong việc này đâu.

Lời nói của anh cứ như thể Hy Lôi đã đồng ý kết hôn với anh, khiến cô thấy hơi ngượng nghịu.

- Nhưng em vẫn phải nghĩ lại. Anh biết không? Em sợ. Em không thể chỉ nghe theo lời chỉ dẫn của trái tim đang rung động của mình, đem cuộc hôn nhân lần thứ hai của mình vào một canh bạc.

- Em nói là rung động. Thế là đủ rồi, anh cho em thời gian để suy nghĩ. - Liêu Phàm nói.

Chỉ trong một ngày, Hy Lôi đồng ý với lời cầu hôn của Liêu Phàm. Hôm nay, cô đi tham dự đám cưới của một đồng nghiệp. Đó là một đồng nghiệp mới chuyển đến tòa soạn, Tô Á, sinh năm 85, cùng làm việc với bạn trai trong một tòa soạn báo, cả hai đều mới bước chân vào xã hội và đi làm, tiền lương không cao, không nhà không xe, thuê một ngôi nhà ở gần cơ quan, nói là đám cưới nhưng thực ra rất đơn giản, chỉ tổ chức trong một nhà hàng bình thường,

mời má y đồ ng nghiệp tới ăn bữa cơm, không có váy cưới, không có nhẫn, chỉ có lời chúc phúc. Đó là kiểu "cưới chay" đang rất thịnh hành hiện nay, ngoại trừ tình yêu và ước mơ, họ không có gì cả.

Chú rể trong đám cưới nước mắt lưng tròng, hạnh phúc nắm tay cô dâu, cảm ơn cô:

- Cảm ơn em, bà xã, vào lúc anh vẫn còn trắng tay, em đã sẵn sàng dâng hiến tất cả cho anh. - Tô Á cũng cảm động khóc.

Cảnh tượng này khiến Hy Lôi vô cùng xúc động. Vì sao người ta còn trẻ mà lại có sự nhiệt tình và dũng cảm như thế, đón nhận một cuộc hôn nhân nghèo khó, một hành trình không biết tương lai, còn mình, tuổi lớn dần hơn nhưng ngay cả dũng khí để yêu cũng không có, bởi vì như con chim sợ cành cong, khi hạnh phúc đến gõ cửa, tưởng rằng sau lưng hạnh phúc lại là một mối nguy hiểm mới rình rập, bởi vậy nên từ chối mở cửa.

Dự đám cưới trở về, vừa xuống xe, bỗng dung có một chiếc xe máy dừng lại ngay sát cạnh người cô, chiếc túi trong tay bị người trên xe giật mất. Hy Lôi ngã ngửa xuống đất, một lúc lâu sau mới tỉnh thần lại, cánh tay và đầu gối đều bị xây xước, máu hòa lẫn vào với bụi. Tên cướp đã đi xe. Cũng may điện thoại di động cầm trong tay, cô tỉnh thần lại, phản ứng đầu tiên là gọi điện thoại cho Liêu Phàm. Liêu Phàm cũng đang có việc ở gần đó, chưa đầy năm phút sau anh đã có mặt. Thấy cô như thế, anh bình tĩnh báo cảnh sát, sau đó đưa Hy Lôi vào bệnh viện băng bó vết thương, mặc dù lòng nóng như lửa đốt nhưng anh vẫn tỏ ra bình tĩnh. Khi cô từ phòng khám đi ra, anh nhận được thông báo là đã bắt được tên cướp.

Hy Lôi thở phào một hơi nhẹ nhõm. Ngồi trên hàng ghế dài của bệnh viện, không biết vì sao cô bỗng cảm thấy rất mệt. Liêu Phàm

ngồi bên cạnh, Hy Lôi khe khẽ ngả đầu vào vai anh, cô không muốn nghĩ gì hết, cô quá mệt rồi.

Liêu Phàm dang cánh tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy cô, dịu dàng nói:

- Anh kể cho em nghe một câu chuyện nhé. - Hy Lôi gật đầu.

- Từng có người làm một thí nghiệm, nuôi một con cá mập hung dữ và một bầy cá nhiệt đới khác vào một cái bể, sau đó dùng thủy tinh ngăn chia cái bể đó ra. Ban đầu, ngày nào con cá mập cũng không ngừng húc đầu vào tấm thủy tinh trong suốt đó, nhưng nó không thể nào bơi sang phía bên kia, còn nhân viên thí nghiệm hàng ngày đều thả một ít cá chép vào trong bể nên con cá mập không thiếu đồ ăn. Chỉ có điều nó vẫn luôn bơi sang bên kia, muốn thử món ngon ở bên đó, ngày nào nó cũng liên tục đâm vào tấm kính, nó thử khắp mọi nơi, lần nào cũng dùng hết sức mình, nhưng lần nào cũng chỉ ôm thêm thương tích đầy mình. Mấy lần liên tiếp, cả người nó nứt toác ra, chảy máu, liên tiếp một thời gian dài, khi tấm kính bị nứt là nhân viên thí nghiệm lại thêm vào một tấm kính dày hơn. Sau đó con cá mập không còn húc vào tấm kính đó nữa, cũng không còn để ý đến đàn cá nhiệt đới ngon lành kia nữa, cứ như thể chúng chỉ là những bức tranh treo trên tường. Nó bắt đầu chờ đợi những con cá chép xuất hiện vào một thời gian cố định trong ngày, rồi dùng bản năng săn bắt của mình để kiếm thức ăn, giống như đã quay về với sự oai hùng của mình khi ở biển, nhưng tất cả những điều này chỉ là giả dối mà thôi. Giai đoạn cuối cùng của cuộc thí nghiệm, người ta lấy tấm kính ra, nhưng con cá mập vẫn không có phản ứng gì. Ngày nào nó cũng chỉ săn bắt trong khoảng không gian cố định của mình, nó không chỉ coi như không nhìn thấy đàn cá nhiệt đới kia, mà thậm chí, khi những con cá chép trốn sang phía bên kia bể, nó lập tức từ bỏ sự truy sát, không bao giờ lao về phía đó. Thí nghiệm kết thúc, nhân viên thí nghiệm cười nó là loài cá

yêu đuối nhất đại dương. Câu chuyện này có thể em đã từng nghe kể.

Hy Lôi gật đầu, cô biết cả dụng ý Liêu Phàm khi kể câu chuyện này. Cô nói:

- Nó không yêu đuối, nó chỉ sợ đau, không muốn một lần nữa khiến mình bị thương.

- Tin anh đi, giữa chúng ta không có tấm kính nào cả, không có bất cứ thứ gì ngăn cản chúng ta.

- Em tin. Liêu Phàm, anh đừng nói nữa, em biết. Em tin mà. - Ngay vào lúc gặp tên cướp, Hy Lôi phát hiện ra rằng, người mà mình tin tưởng và muốn dựa dẫm vào nhất là anh, Liêu Phàm, anh đã đi vào cuộc sống của cô một cách từ từ, chậm rãi nhưng không thể xa cách.

Đây là lần đầu tiên Hy Lôi đến nhà Liêu Phàm. Ngõ i trong căn biệt thự hai tầng ở một vùng ngoại ô thành phố, bởi vì nó là khu biệt thự được xây dựng từ lâu nên không phải mới lắm, nhưng môi trường xung quanh rất tốt. Đây cánh cổng sắt ra là một khu vườn nhỏ, Liêu Phàm trồng ở đó mấy cây nguyệt quế và vài khóm hoa.

Hy Lôi hơi ngạc nhiên:

- Đều do anh trồng à?

- Ủ! Sao hả, em cảm thấ'y chỉ có những ông già đã về` hưu mới làm việc này hay sao?

- Không thể tin được. - Trong ấ'n tượng của Hy Lôì thì một người đàn ông hơn 30 tuổi, đang trong giai đoạn phát triển sự nghiệp, chẳng má'y ai có được cái nhấ húng như thế` này. Cô lại có một phát hiện mới về` Liêu Phàm. Xem ra lâ`n này cô thực sự đã chọn đúng người.

Bước chân vào nhà, tâ`ng một gian phòng khách rộng lớn, ngoài ra còn có hai phòng ngủ, phòng bê'p ở đố'i diện phòng khách, có một người phụ nữ trung niên hơn 40 tuổi đang bận rộn trong đó.

Thấ'y Liêu Phàm về` nhà, chị nhiệt tình chào hỏi, mỉm cười chào Hy Lôì. Liêu Phàm giới thiệu đây là người giúp việc của nhà anh.

Theo anh lên tâ`ng hai, hai bên trái phải mỗi bên có một căn phòng, có lẽ là thư phòng hoặc phòng trẻ em, vì không có người ở nên để đầ'y sách vở và đồ` không dùng đé'n. Đố'i diện với câ`u thang có một phòng ngủ chính, cái giường đôi rộng lớn đặt giữa phòng, một bên có đầ'u của người ngủ, má'y tờ báo đặt trên giường, kéo tá'm cửa sổ sát đấ't ra là một cái ban công, ánh mặt trời mùa xuân rạng rỡ chiế'u vào.

- Trừ người nấ'u cơm cho anh thì em là người phụ nữ đầ'u tiên đé'n đây. - Liêu Phàm nói.

- Xì, em không tin đâu! - Mặc dù miệng thì nói vậy nhưng trong lòng cô lại thấ'y thật ấ'm áp.

- Thật đầ'y, căn nhà này anh mua bô'n, năm năm rô'i, chỉ số'ng có một mình, anh chỉ chờ mỗi một nữ chủ nhân nữa thôi, chờ em vấ't và quá.

- Sao mà vậ t vậ?

Câu nói ngọt ngào vừa tuôn ra khỏi miệng là Hy Lôi đã thấ y hớ i hận, bờ môi của Liêu Phàm đã ghé sát, giữ lấ y cô đang định tránh đi, nói khế:

- Vậ t vậ ở đây, cả ở đây nữa. - Hai đôi môi quấ n lấ y nhau, rồ i anh lại đặt bàn tay Hy Lôi lên ngực mình. - Ở đây cũng đau.

Một nụ hôn thật dài trong ánh nắ ng của mùa xuân khiế n Hy Lôi thấ y chóng mặt, cô nhiệt tình hôn trả lại anh, đấ m đuồ i, cuồ i cùng, cô đẩy anh ra.

- Có một chuyện mà em nhậ t định phải nói với anh.

Liêu Phàm dừng lại, lặ ng lế chờ Hy Lôi nói.

Cô suy nghĩ trong giây lát rồ i kể cho Liêu Phàm nghe chuyện sau khi ly hôn, cô phát hiện mình có thai ngoài tử cung và đã bị phẫu thuật cắ t buồ ng trứng, sau đó lặ ng lế chờ đợi câu trả lời của anh. Liêu Phàm không nói gì, mà tìm một điể u thuồ c từ chiế c tủ bên cạnh, chấ m một điể u, sau đó quay người đi.

Phản ứng này Hy Lôi có thể lường trước được. Cô nói trước đó cô đã nghĩ kỹ rồ i, nế u anh tỏ ra do dự hay hớ i hận, cô cũng không hận anh, cô sẽ lập tức bỏ đi để giữ lại sự tự trọng cuồ i cùng cho mình.

Hạnh phúc chỉ câ n với tay là có thể giữ lấ y, nhưng cuồ i cùng lại như đám mây tan biế n, Hy Lôi nghẹn ngào nói:

- Liêu Phàm, em biế t thề này là không công bắ ng với anh, vậy nên em mới nói với anh vào lúc này, anh hớ i hận là đúng. Vậy thì chúng ta coi như chưa từng có việc gì xảy ra.

Giọng nói của Liêu Phàm có vẻ gập gáp, anh dụi mắt điếu thuốc trong tay:

- Sao có thể coi là chưa từng xảy ra được? Anh hận, hận bản thân mình sao không quen em sớm hơn, không, thực ra anh đã quen em từ sớm, nhưng anh đã không giành lấy em. Nếu anh cố gắng sớm hơn một chút thì đã không xảy ra những việc này, em sẽ không phải trải qua nhiều đau khổ như thế. Đúng vậy, anh chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ sống một cuộc sống không có con cái, bởi vậy khi nghe em nói thế, anh rất buồn, anh rất lo lắng, nhưng anh không định thay đổi ý định của mình, em hoàn mỹ hay buồn bã, hay đầy vết thương thì anh vẫn chấp nhận. - Liêu Phàm ôm Hy Lôi vào lòng.

Nước mắt Hy Lôi tuôn trào, cô nghẹn ngào nói:

- Nhưng như thế nghĩa là em đã mất một nửa khả năng sinh nở.

- Đừng nói nữa. Anh biết. Chúng ta cùng đi diện. Hy Lôi, anh yêu em! - Đây là lần đầu tiên anh nói câu "Anh yêu em" với Hy Lôi, vào ngay lúc này.

Cô không tìm được những giọt nước mắt lăn dài, nỗi đau trong lòng lại nhói lên, sự cảm động và đau lòng cùng đan xen:

- Em cũng vậy.

Hai người dần dần bình tĩnh lại, Liêu Phàm giúp Hy Lôi lau nước mắt, an ủi:

- Ngốc quá, đừng khóc nữa, lại đây, cùng xem nhà của chúng ta, em muốn trang trí thế nào, hay là trang trí lại từ đầu, hoặc nếu em không thích ở đây thì mua chỗ khác.

- Không, ở đây tuyệt lắm, em rất thích.

- Nói cho anh biết, em thích đồ dùng như thế nào, ngày mai chúng ta cùng đi mua. Anh đoán em thích đồ kiểu Trung Quốc đúng không?

Hy Lôi cười:

- Sao anh biết?

- Anh biết từ lâu rồi, anh còn biết em sẽ yêu một người đàn ông tên là Liêu Phàm, sẽ cùng anh ta sống cả đời hạnh phúc.

- Đúng, Liêu Phàm, em yêu anh!

Họ kết hôn chớp nhoáng, ngày thứ 10 sau khi Liêu Phàm cầu hôn, họ bỏ qua giai đoạn yêu đương để tiến thẳng đến đám cưới, nếu nói về tình yêu, vậy thì quãng thời gian suốt ba năm trước đã đủ rồi. Mua đồ dùng gia đình, trang trí lại nhà, mua váy cưới, sắm xếp lễ cưới, tất cả đều được sắm xếp rất thỏa đáng và nhanh gọn.

Hy Lôi chuyển sách vở và quần áo của mình từ căn nhà trọ đến, biến một phòng trên tầng hai thành thư phòng, để ở đó một cái giá sách thật to, trên đó chắt chây sách. Căn phòng hướng Nam, ánh mặt trời đầy đủ, trên ban công là các chậu cây xanh tốt. Phòng ngủ được thay bằng một chiếc giường gỗ lớn có điệu khắc hoa văn, tấm rèm ngủ buông thông, thoải mái và cổ điển, trên tường treo một bức ảnh cưới của hai người. Nụ cười hạnh phúc nở trên môi của cả hai.

Một ngày trước khi cưới, Hy Lôi và Liêu Phàm cùng tới viện điếu dưỡng thăm Mai Lạc. Cô vẫn lúc tỉnh lúc mơ, kéo tay Hy Lôi hỏi:

- Đóa Đóa của tớ tìm thấy chưa? Đóa Đóa của tớ tìm thấy chưa?

Hy Lôi không biết nên trả lời thế nào, chỉ sợ lại kích thích bạn, đang do dự thì bỗng dung Mai Lạc trợn tròn mắt, hét lên:

- Mụ phù thủy, bà giết Đóa Đóa của tôi, bà giết Đóa Đóa của tôi.

- Là tớ mà, tớ là Hy Lôi mà, cậu tỉnh lại đi, là tớ đây!

- Hy Lôi, nhìn thấy Đóa Đóa không? Cậu hứa sẽ giúp tớ tìm Đóa Đóa mà.

Hy Lôi ngậm nước mắt, gật đầu:

- Cậu yên tâm đi, chắc chắn tớ sẽ giúp cậu tìm thấy Đóa Đóa, chắc chắn.

- Cậu lừa tớ, cậu là kẻ lừa đảo, các người lừa tôi, không tìm thấy Đóa Đóa nữa rồi, không bao giờ tìm thấy nữa rồi. - Nói rồi cô lại bắt đầu cào cào Hy Lôi, Liêu Phàm thấy vậy, vội vàng chạy đến ngăn lại, y tá cũng chạy đến kéo Mai Lạc ra.

Đám cưới ngày hôm sau được tổ chức trên bãi cỏ của công viên.

Đây là ý tưởng của Hy Lôi, tránh xa sự ồn ào của những bàn tiệc, tiếp xúc với thế giới tự nhiên. Bãi cỏ xanh mướt, những bông hoa đào đã nở, váy trắng quét đất, gương mặt rạng ngời hạnh phúc, Hy Lôi khoác tay Liêu Phàm cùng nhận lời chúc phúc của mọi người.

Mẹ Liêu Phàm cũng bay từ Canada về để tham dự lễ cưới của con trai, bố mẹ Hy Lôi cũng được Liêu Phàm cử xe xuống đón lên.

Đây là lần đầu tiên Hy Lôi gặp mẹ chồng của mình, bà cao quý nhưng không cao ngạo, từ người bà tỏa ra khí chất của một người phụ nữ gia đình danh giá của xã hội cũ, đối xử với mọi người rất

nhã nhận, lịch sự, nhiệt tình chào hỏi và trò chuyện với bố mẹ Hy Lôi, cũng rất hài lòng với cô con dâu mới của mình. Mẹ Hy Lôi khi nhìn Hy Lôi uống rượu giao bôi với Liêu Phàm, xúc động tới rơi lệ.

Hôn lễ vừa kết thúc, Liêu Phàm lái xe đưa mẹ và vợ cùng về nhà. Trên đường, mẹ chôn tay Hy Lôi, vui vẻ và gọi cô thân mật bằng cái tên "Lôi Lôi", Hy Lôi vì đã từng có một bà mẹ chôn như Phương Xảo Trân nên giờ vẫn thấy e dè, dè dặt với bà mẹ chôn mới, cô vẫn còn chút lo lắng, bất an, nên cô cố gắng thể hiện thật tốt để lưu lại ấn tượng trong lòng mẹ chôn.

Liêu Phàm quay đầu lại cười hỏi mẹ:

- Mẹ hài lòng với con dâu không? Hy Lôi là bảo bối của con đấy, mẹ không được nói xấu cô ấy. - Có lẽ Liêu Phàm nhận được sự giáo dục của phương Tây, tư tưởng cũng Tây hóa nên thân nhiên thể hiện tình yêu của mình dành cho vợ, điều này khác rất nhiều so với những người đàn ông Trung Quốc có tư tưởng truyền thống.

Mẹ chôn cười:

- Được, hài lòng, con trai mẹ chọn thì chắc chắn là mẹ hài lòng, chỉ cần hai đứa sống hạnh phúc là mẹ vui rồi.

Hy Lôi thấy yên tâm hơn, đúng lúc này thì chiếc điện thoại trong túi xách không biết điều rung lên, cô nhấc máy, là điện thoại của một người bạn vừa tham gia lễ cưới, cũng là bạn của Tùng Phi và Mai Lạc. Nghe điện thoại xong, trong đầu Hy Lôi như vang lên một tiếng nổ lớn. Cô thất thốn buông thõng tay, điện thoại rơi xuống chân, gương mặt chôn hào nay trắng bệch.

- Lôi Lôi, con sao thế? Xảy ra chuyện gì sao? - Mẹ chôn căng thẳng hỏi.

Liêu Phàm thấ y vậy, vội tấ p xe vào lê` đường:

- Xảy ra chuyện gì? Sao thế?

- Mai Lạc chề t rô`i, Mai Lạc tự sát rô`i. - Hy Lôi ðờ ðã nói.

Chương 25:

Lột xác

1.

Mai Lạc dùng mảnh thủy tinh cửa vào cổ tay một vết rấ t sâu, lúc thầ n trí dầ n mê man đi, trước mặt cô xuấ t hiện ảo giác, cô nhìn thấ y Đóa Đóa đứng từ xa nhìn cô cười, cô vui mừng chạy qua, chân giẫ m vào một khoảng không rồ i từ câ u thang ngã xuố ng, linh hồ n cô bay xa, không bao giờ còn tỉnh lại nữa.

Hy Lôi gầ n như ngắ t đi. Cô không thể tin đượ c. Mấ y ngày trước còn nhìn thấ y Mai Lạc, vẫn còn là một cô gái vui buồ n bất chộ t, vậy mà giờ đây đã đi rồ i. Cô nhớ lại quấ ng thời gian số ng cùng Mai Lạc, thời gian thân mật khi hai người ở chung nhà với nhau, dường như nó mới chỉ ngày hôm qua, họ cùng nhau có người yêu, cùng đi shopping, cùng đi ăn cơm, những hình ảnh xuấ t hiện chớp nhoắ ng trong đầ u, Hy Lôi biế t, sau này quấ ng thời gian đó sẽ không bao giờ quay trở lại nữa. Cái chế t, đó chính là khi một người biế n mấ t khỏi thê giới này, không phải một ngày, không phải một tháng, mà là vĩnh viễn.

Từ sau khi Đóa Đóa mất tích, các sự việc liên tục xảy ra khiến cô trở tay không kịp. Liêu Phàm ở bên Hy Lôi, cùng Tùng Phi lo liệu hậu sự cho Mai Lạc. Tùng Phi, người đàn ông đáng thương, những biếm cố liên tiếp đã khiến anh gục ngã hoàn toàn, trong tang lễ, anh không nói lời nào, anh cũng đã không còn nước mắt, chỉ đập mạnh vào ngực mình, thở hổn hển mà không khóc thành tiếng.

Từ nghĩa trang đưa Tùng Phi về nhà, hai người hết lời an ủi anh, nhưng lại cảm thấy những gì mình nói ra không hề có chút tác dụng gì. Cũng may may mắn người đồng nghiệp và bạn thân cũng luôn ở cạnh Tùng Phi, Hy Lôi mới yên tâm theo Liêu Phàm về nhà.

Về tới nhà cô mới phát hiện ra mình đã bỏ quên mất mẹ chồng.

Bản thân cô đến hôm làm đám cưới mới gặp mẹ chồng lần đầu tiên, còn chưa về tới nhà cùng bà nói chuyện, giữa đường đã bỏ đi, bận rộn suốt hai ngày trời. Mẹ chồng đang ngồi ở phòng khách uống trà một mình, hành lý cũng đã thu dọn xong, thấy Hy Lôi và con trai mệt mỏi trở về, bà mỉm cười gọi:

- Mau ngồi xuống nghỉ ngơi đi, mẹ bảo người giúp việc nấu cơm cho các con rồi, lát nữa mẹ phải đi thôi.

Hy Lôi thấy vậy, giữ bà lại:

- Mẹ vừa mới về sao đã đi, mẹ ở thêm vài ngày nữa đi!

- Đúng đấy, chẳng mấy khi về nhà, mẹ ở thêm vài ngày đi.

- Mẹ ở với chị con quen rồi, với lại các con tân hôn, còn phải đi du lịch nữa chứ.

Hy Lôi đáp:

- Con với Liêu Phàm công việc đều bận rộn, nên chờ đến mừng 1 tháng 5 được nghỉ dài ngày rồi mới đi, mẹ yên tâm.

- Thế cũng được, thế thì mẹ ở thêm vài ngày nữa, mẹ cũng đang nhớ mấy món ăn ngon của thành phố A.

Cả nhà cùng ngồi ăn cơm, trên mâm cơm, Hy Lôi không quên gắp thức ăn cho chồng và mẹ chồng, mẹ chồng cũng dặn dò Hy Lôi phải ăn thêm một chút, thể hiện rõ sự thân mật của bà. Ăn cơm xong, Hy Lôi giúp người giúp việc thu dọn bát đĩa vào trong bếp, chứ không còn tranh cãi việc ai rửa bát như trước đây nữa. Cô vốn định ngồi xuống trò chuyện với mẹ chồng, nhưng bà mẹ chồng chu đáo biết hai con đã vất vả suốt mấy ngày nên bảo họ đi ngủ sớm, bà cũng về phòng riêng.

Lần đầu tiên chung sống với nhau nhưng không có việc gì xảy ra, Hy Lôi thậm chí thở phào một hơi.

Đây là đêm tân hôn thực sự theo đúng ý nghĩa của nó, là lần đầu tiên cô có sự tiếp xúc da thịt thân mật với Liêu Phàm. Hy Lôi thấy hơi bất an, cô không còn là cô gái trinh trắng nguyên vẹn nữa, trong cơ thể cô đã chắt chứa nhiều hờn ức và vết thương đau đớn.

Liêu Phàm giống như một dòng suối dịu dàng, không gập gáp, anh chạm khẽ vào cô, mở ra thân thể cô. Vết sẹo mờ ở bụng hiện rõ dưới ánh trăng, Hy Lôi xấu hổ quay đầu đi. Cô không muốn nhìn thấy biểu cảm của Liêu Phàm.

Anh im lặng hôn vào chỗ đó, không nói lời nào. Nụ hôn đó nhẹ nhàng nhưng cuồng nhiệt, khiến trái tim thất p thỏm, bất an của Hy Lôi dần dần tan chảy trong ham muốn mãnh liệt, trong cơ thể cô dường như có một dòng nước ngọt đang tuôn trào, nó tưới ướt trái tim cô, và cả đôi mắt cô.

Giây phút lên tới cao trào, Liêu Phàm nói khẽ bên tai cô:

- Hy Lôi, em đẹp lắm, anh yêu em.

Cô bật khóc. Đây không phải là giọt nước mắt như khi mất đi đêm đầu tiên thiêng liêng, mà là những giọt nước mắt hài lòng khi có được hạnh phúc, cô dựa vào ngực Liêu Phàm, nói thầm với lòng mình, nhất định phải hạnh phúc, nhất định phải trân trọng.

Sáng hôm sau tỉnh dậy đã là 10 giờ. Trên giường trống không, Liêu Phàm đã dậy trước cô.

Xuống lầu thấy Liêu Phàm đang ở trong bếp làm bữa sáng, thấy Hy Lôi xuống, anh nói:

- Anh đang định gọi em dậy, nào, ăn sáng đi.

Hy Lôi nhẹ nhàng hôn lên gò má Liêu Phàm, đôi mắt ướt ướt:

- Chờng ơi, anh tốt thật.

- Ôi, đừng khen anh, chuyện tốt này không thường xảy ra đâu.

- Đáng ghét!

Mẹ chông cũng đã đi tập thể dục sáng về, ba người cùng ngồi ăn sáng. Hy Lôi vẫn đang thấy ngại vì việc dậy quá muộn, mẹ chông thì tỏ ra rất tâm lý:

- Kể t hôn mệt lắ m, phụ nữ phải nghỉ ngơi đầ y đủ thì mới xinh đẹp được. Liêu Phàm nhà chúng ta từ nhỏ đã thích phụ nữ xinh đẹp rồi, mẹ nhớ hời đó nó còn thích nghịch bím tóc của một bạn gái trong lớp nữa!

- Mẹ, mẹ nói gì thế? Hy Lôi sẽ ghen đầ y.

Cả nhà ba người vui vẻ nói cười, ăn sáng xong, Hy Lôi thu hể t dững cảm, rủ mẹ chồ ng đi dạo phố, mẹ chồ ng cũng vui vẻ đồ ng ý.

Liêu Phàm lái xe đưa hai người tới siêu thị lớn nhấ t thành phố, sau đó đi làm. Hy Lôi khoác tay mẹ chồ ng, trông như một cặp mẹ con thân mật, khi dạo phố, thi thoảng cô lại nhớ lại trước kia, khi ở cùng với mẹ Hứa Bân, lúc ấy cô rấ t ích kỷ, không bao giờ nghĩ tới việc mình phải bảo vệ mớ i quan hệ này, lúc nào cũng chỉ chìm vào thế giới riêng của mình với Hứa Bân, quên hể t mọi người xung quanh, đồ ng thời còn thấ y ác cảm với sự quan tâm và tham dự của bố mẹ chồ ng, bởi vậy nên mớ i quan hệ mới ngày càng xa lạ.

Hy Lôi đưa mẹ chồ ng vào một tiệm bán sườn xám tên là "Tì bà".

Sườn xám và các bộ trang phục cưới truyề n thố ng mà cô mặc đề u đặt làm ở đây, Hy Lôi đoán một người truyề n thố ng như mẹ Liêu Phàm chắ c chắ n sẽ có tình cảm với những món đồ mang quố c hờ n, quố c túy của dân tộc, quả nhiên, mẹ chồ ng vừa vào cửa hàng, hai mắ t đã sáng lên, đưa tay lên xoa xấ p lụa đặt trên bàn, chặ lưỡi khen ngợi:

- Đẹp quá! Ở nước ngoài mẹ chẳng bao giờ tìm được một cửa hàng bán sườn xám truyề n thố ng! Mỗi lầ n về đề u vội vội vàng vàng, Liêu Phàm cũng không có thời gian đi cùng mẹ, Hy Lôi, sao con lại phát hiện ra chỗ này thế?

- Hôm học đại học có một lần bọn con phải biểu diễn văn nghệ, các bạn đều đến đây đặt quần áo, sau đó cũng thịnh hành việc mặc sườn xám ra đường, thế là con thường đến đây, bộ lễ phục màu đỏ con mặc hôm đám cưới cũng là đặt ở đây đấy, đẹp không mẹ?

-Ừ, đẹp lắm.

- Con cảm thấy khí chất của mẹ rất hợp với sườn xám, hay là mẹ may một cái nhé?

- Được thôi, con giúp mẹ chọn vải đi!

Mẹ chông hào hứng chọn một xấp vải và kiểu dáng, Hy Lôi giống như một người bán hàng chuyên nghiệp, so sánh hoa văn, giới thiệu chất vải nào phù hợp với màu chỉ ra sao thì đẹp, rồi lại hỏi mẹ chông thích nơ bướm hay nơ nụ, nơ bảng lụa hay bảng đồng... Mẹ chông lập tức có một cái nhìn khác về những lời giới thiệu chuyên nghiệp của Hy Lôi, dường như được quay về với xã hội cũ, bà cười nói:

- Mẹ còn tưởng con là nhà thiết kế thời trang nữa chứ! Giỏi hơn cả mẹ.

Hy Lôi ngượng ngừng cười:

- Con chỉ là thích thôi. À, mẹ xem mảnh lụa màu xanh đen này thế nào?

Mẹ chông gật đầu:

- May một cái đi, cúc thì chọn hình tròn, đơn giản một chút.

Chọn xong vải và kiểu dáng, lấy số đo xong xuôi rồi đi liền vào hóa đơn, chỉ phải chờ hai ngày là có thể đến đây lấy áo. Đi ra khỏi cửa hàng, mẹ chông vẫn còn vui lắm, nói với Hy Lôi:

- Liêu Phàm nói với con chưa, quê hương của mẹ ở Tô Châu, hồ ỉ đó nhà mẹ là một gia đình giàu có nổi tiế ng trong vùng Tô Châu, từ nhỏ đã cắ t quầ n áo ở những cửa hàng nổi tiế ng nhắ t nơi đó, cảm giắ c đó lâu lắ m rô ỉ không có.

- Mẹ thích thì lâ n sau về con lại đưa mẹ đê n đây.

Ở cửa hàng bán đồ trang sức tâ ng một siêu thị, mẹ chồ ng kiên quyê t bắ t Hy Lôi phải mua một món đồ trang sức, coi như là quà cưới bà tặng cho cô, Hy Lôi từ chồ i:

- Những món đồ này con đê u có rô ỉ, thực sự không câ n nữa.

Mẹ chồ ng vẫn xem rô ỉ nói:

- Cái này thế nào? - Bà chỉ vào một cái vòng vàng long phượng, nói: - Cái này đẹp lắ m, hợp với con. Mẹ biê t Liêu Phàm có lòng với con, đồ gì cũng chuẩn bị rắ t chu đáo rô ỉ, nhưng cái này là tâm ý của mẹ.

Mẹ chồ ng kiên quyê t đòi mua cái vòng đó rô ỉ đeo vào tay cô, sang trọng và hơi nặng, mẹ chồ ng dùng thẻ tín dụng đê vào ngân hàng thanh toán, dáng vẻ thanh thoát, nhanh nhẹn của bà khác với những bà già nhà quê.

Hai mẹ con đi một lát thì mệt, bèn vào nhà hàng trong siêu thị đê uồ ng trà và ăn điể m tâm, sau đó chuẩn bị ra về . Lúc đi ra khỏi cửa lớn của siêu thị, mẹ chồ ng bỗng dừng dường như gặp người quen, mắ t bà sáng lên, quay đầ u nhìn thắ y một dáng người, miệng gọi khê:

- Lâm Lệ?

- Lâm Lệ. - Cái tên này bỗng dừng từ miệng mẹ chồ ng thồ t ra, và cũng xuắ t hiện trong ký ức của Hy Lôi, người này từng đượ Liêu

Phàm nhắ c tới, là vợ cũ của anh.

- Mẹ gặp người quen à?

Mẹ chồ ng nhìn theo cái dáng đã đi xa, sực tỉnh:

- Chỉ là sau lưng có vẻ giồ ng, nhưng chắ c là nhìn nhằ m.

Trên đường về , mẹ chồ ng chỉ im lặng, trong lòng Hy Lôi cũng âm thằ m thắ y không vui, Lâm Lệ rồ t cuộc là một người phụ nữ như thề nào, vì sao mẹ chồ ng mới chỉ nhìn thắ y một người nhang nhác giồ ng mà tâm trạng đã đi xuồ ng như thề .

Buổi tô i, khi cùng nằ m trên giường với Liêu Phàm, anh hỏi:

- Thề nào, mẹ anh được chứ, dễ nói chuyện lắ m đúng không?

- Dạ vâng.

Nhìn chiế c vòng trên tay Hy Lôi, Liêu Phàm cười:

- Ôi, quà gặp mặt của mẹ chồ ng à! Anh nói mà, mắ t anh không sai đâu, chắ c chắ n là mẹ sẽ thích em.

- Ừm. - Hy Lôi chỉ đáp vậy.

- Sao thề , em không khỏe à?

- Em chỉ hơi mệt thôi.

- Thề thì nghỉ sớm đi! - Liêu Phàm tắt đèn rồ i đưa tay ra, kéo Hy Lôi vào lòng, cảm giác hạnh phúc thật chân thật và vững chắ i.

Buổi sáng ăn cơm xong, Liêu Phàm ra ngoài. Khi thực sự hòa nhập vào cuộc sống của anh rồi mới biết, thì ra hàng ngày anh đều rất bận rộn. Khi Hy Lôi từ phòng bếp đi ra, thấy mẹ chõng đang ở trong phòng thu dọn hành lý.

Cô gõ cửa bước vào:

- Mẹ, sao mẹ lại thu dọn hành lý thế? Chẳng phải nói là ở thêm vài ngày sao? - Thấy mẹ chõng định đi, nỗi lo lại dâng lên trong lòng Hy Lôi, cô hoảng hốt hỏi. - Có phải con có chỗ nào không tốt khiến mẹ buồn không?

Mẹ chõng cười hiên lạnh:

- Không, sao có chuyện đó được? Liêu Phàm ở cùng với con, mẹ thấy rất yên lòng.

- Thế sao mẹ lại vội đi thế? Con còn định cuối tuần này cùng mẹ leo núi Hoa Sơn cơ.

- Mẹ cũng không phải định đi luôn, cứ thu dọn đồ trước, chờ Liêu Phàm đi làm về, tạm biệt nó rồi mai mới đi.

Hy Lôi không lên tiếng, một lúc lâu sau, cô thu hết dũng khí để hỏi:

- Mẹ, hôm qua mẹ nhìn thấy một người rồi gọi là Lâm Lệ, sau đó mẹ không vui nữa, có phải vì cô ấy không? Vì sao?

Mẹ chõng buông quăn áo trên tay xuống, im lặng rất lâu rồi mới đáp:

- Con muốn biết sao?

Hy Lôi gật đầu.

- Con cảm thấy máy hôm nay ở với mẹ, mẹ là người như thế nào? Với tư cách là một bà mẹ chồng.

- Rất tốt ạ, mẹ dễ gần, thân mật, lại khoan dung.

- Nhưng mẹ ngày trước không phải như thế. Đúng vậy, Lâm Lệ là vợ cũ của Liêu Phàm, chắc là nó cũng đã kể cho con nghe. Sau đó chúng nó ly hôn, nguyên nhân là vì con bé ngoại tình, khi đó Liêu Phàm rất đau lòng, bất chấp tất cả để ly hôn. Nhưng mẹ biết không phải như thế, tất cả đều là do mẹ, vì mẹ! Khi bọn chúng mới về nước, công ty của Liêu Phàm vừa thành lập, rất bận, sức khỏe của Lâm Lệ thì không tốt, hơn nữa làm công việc thiết kế nên đa số thời gian đều ở nhà, hàng ngày trong nhà chỉ có mẹ với nó, chắc là con chưa từng trải qua đâu. - Hy Lôi nghĩ thêm, có lẽ Liêu Phàm không nói với mẹ anh việc cô cũng từng ly hôn, thực ra cái cảm giác khó chịu khi mẹ chồng, con dâu phải ở chung với nhau, cô hiểu sâu sắc hơn bất kỳ ai.

- Hàng ngày nhìn nó vui vẻ, âm thầm với con trai, trong lòng mẹ thấy trống trải lắm, tâm trạng khi đó rất phức tạp, rất khó hiểu, thực ra bây giờ mẹ cũng không thể nói rõ được, tóm lại là sau khi Liêu Phàm đi làm, thái độ của mẹ đối với Lâm Lệ hoàn toàn khác, như một người xa lạ, hà khắc, độc ác, soi mói quần áo rồi cách ăn mặc của nó, cả cách nói chuyện, thậm chí là đi đứng của nó, chỉ trích nó tiêu tiền bừa bãi, chỉ trích nó trò chuyện với đàn ông, cứ như thể tất cả mọi điều ở nó mẹ đều thấy chướng mắt. Hai mẹ con dần dần hay cãi nhau, mẹ dùng những lời lẽ cay nghiệt nhất để sỉ nhục nó, còn mỗi lần có mặt Liêu Phàm, mẹ lại luôn mỉm cười ngọt ngào với nó. Thực ra nó là đứa rất hiểu chuyện, không bao giờ nói gì với Liêu Phàm, Liêu Phàm cũng vô tâm lắm, hôm đó bận nên không phát hiện ra những sự thay đổi nhỏ nhỏ đó. Sau đó Lâm Lệ thấy buồn nên thích ra ngoài dạo phố, đánh bài, làm đẹp, vào quán bar, rồi sau đó xảy ra chuyện ngoại tình như Liêu Phàm đã nói. Thực ra

sau đó mẹ mới nói, cái sự ngoại tình đó chỉ là một chuyện giả dối mà nó cô ́ dựng ra, nó chỉ muố ́n thoát khỏi cuộc hôn nhân khiế ́n nó khó thở này, thoát khỏi người mẹ chồ ́ng như mẹ. Ngày chuyển từ nhà ra, mẹ vẫn không quên được câu nó nói với mẹ, nó nói, chắ ́c chắ ́n nó sẽ giúp mẹ giữ hình tượng một người mẹ tồ ́t trong tim con trai của mẹ, nhưng nó cũng sẽ không tha thứ cho mẹ. Sau khi Liêu Phàm ly hôn, suố ́t mấ ́y năm trời nó không yêu ai khác, mẹ rấ ́t hồ ́i hận, sau đó mẹ theo chị nó sang Canada định cư, mấ ́y năm nay, trong môi trường phương Tây, mẹ cũng dầ ́n dầ ́n thay đổi, biế ́t là cách làm của mình năm xưa thật là ngu ngồ ́c, trong quan niệm của người phương Tây, vị trí của người bạn đời trong lòng nhau luôn luôn là số ́ một, hiế ́u thuận với bồ ́ mẹ là điề ́u nên làm, nhưng họ không bao giờ hỏi những câu đại loại như mẹ và vợ cùng rơi xuố ́ng sông thì bạn cứu ai trước. Bởi vậy Hy Lôi ạ, khi nó có được con, mẹ biế ́t, nó đã thực lòng rung động, mẹ cũng như con trai mẹ, rấ ́t trân trọng con, trân trọng cuộc hôn nhân của các con, do đó mẹ quyế ́t định đi sớm, không để bản thân mình biế ́n thành một bà mẹ chồ ́ng đáng ghét.

- Không đâu, chẳng phải hai mẹ con mình vẫn số ́ng tồ ́t với nhau đó sao?

- Đú ́ng thế ́, bởi vậy hãy để cái tồ ́t này cứ kéo dài mãi và càng ngày càng tồ ́t.

Ngày hôm sau, sau buổi nói chuyện giữa Hy Lôi với mẹ chồ ́ng, bà quay về ́ Canada. Hy Lôi nhận được lời chúc phúc của bà, thầ ́m nghĩ, nhắ ́t định mình sẽ càng ngày càng tồ ́t, không trở thành một người vợ khiế ́n chồ ́ng phải khó xử đôi bên.

Mẹ chồng vừa đi thì người giúp việc theo giờ cũng đi, căn nhà vốn yên tĩnh nay chỉ còn lại hai vợ chồng. Hy Lôi vùi đầu vào vòm ngực vững chãi của Liêu Phàm, dịu dàng nói:

- Liêu Phàm, bọn mình sinh đứa con nhé!

- Được thôi! - Lời nói của Hy Lôi khiến Liêu Phàm rất cảm động, anh lại hôn cô tới tận tận.

Trong sách nói, tình yêu sâu sắc nhất mà một người đàn bà dành cho một người đàn ông, là muốn sinh cho anh ta một đứa con. Hy Lôi cảm thấy cuộc sống và tâm trí mình giờ đây đã đầy đủ, giờ là lúc thích hợp để sinh con.

Sáng sớm, Liêu Phàm đưa Hy Lôi ra khỏi nhà. Anh lái xe đến bệnh viện. Hai vợ chồng cùng làm rất nhiều các xét nghiệm, kiểm tra. Mọi thứ đều bình thường, tuy Hy Lôi đã bị cắt mất một bên buồng trứng, nhưng như những gì bác sĩ nói, chỉ cần cô an dưỡng tốt thì vẫn có cơ hội mang thai.

Mua một đồng thuốc Bắc về, những ngày tháng sau đó, ngày nào Hy Lôi cũng nấu những nồi thuốc Bắc mùi vị kỳ quái, hương thuốc bay khắp nhà, trên mặt cô luôn luôn là một nụ cười, cảm thấy hạnh phúc đang bước chân về phía mình.

Mấy tháng trôi qua, cái bụng nhỏ của cô vẫn không thấy có động tĩnh gì, kinh nguyệt vẫn đến đều đều, Hy Lôi hơi buồn và nản lòng. Liêu Phàm thì luôn an ủi cô:

- Cứ từ từ, việc này không thể nóng ruột được. Công chúa phải chọn vị hoàng tử khỏe mạnh nhất, anh tuấn nhất, thế nên phải từ từ.

Cái công việc "sáng tạo con người" bình thường nhấ t lại được Liêu Phàm nói thành một việc vô cùng lãng mạn và thú vị khiế n Hy Lôi không nhìn được, bật cười.

Sáng nào Hy Lôi cũng dậy sớm nửa tiế ng để làm đồ ́ ăn sáng cho Liêu Phàm, bánh mì, mìn thầ u, trứng gà ớ p la, hoặc là sữa, nước đậu, mặc dù đơn giản nhưng nó lại mang theo tình yêu của cô dành cho anh. Ăn sáng xong, Liêu Phàm sẽ lái xe đưa Hy Lôi tới cơ quan, sau đó anh cũng đi làm, anh mua cho Hy Lôi một chiế c xe, nhưng cô rấ t ít đi, cô thường nói thích ngồ i xe Liêu Phàm lái, như thế ́ cô có thể nhớ lại quấ ng thời gian tươi đẹp ban đầ u khi họ mới quen nhau.

Mùng 1 tháng 5 đã tới, Liêu Phàm thực hiện đúng lời hứa, tặng cho Hy Lôi một kỳ trăng mật muộn, chuyế n đi lãng mạn tới đảo Bali, trời xanh, nước xanh khiế n Hy Lôi thầ y lòng mình lắ ng lại, một niề m vui trước nay chưa từng có, cô được ăn hế t các món ăn đặc sản của địa phương, sau chuyế n du lịch trở về ́, cô tăng lên má y cân.

Tế t Trung thu sắ p đế n gầ n, những bông hoa quế ́ trong vườn đã thoang thoả ng hương thơm, Hy Lôi không quên gửi cho mẹ chồ ng và chị gái ít đặc sản nổi tiế ng của quê hương. Cô thường xuyên nhận được những tin tức kịp thời từ Liêu Phàm:

- Mẹ khen em đầ y!

- Hy Lôi, em tuyệt quá!

Hy Lôi cũng thầ m thầ y vui, từ lúc nào mình lại trở nên tận tâm, chu đáo và hiề n thực như thế ́ ! Cảm giác chân thực và hạnh phúc trong cuộc hôn nhân này khiế n cô cảm thầ y mình từ một bông hoa với những cái cánh mỏng manh đã biế n thành một quả ngọt tràn đầ y sức số ng.

Cô đọc trong sách có một câu nói: *Hạnh phúc không có khổ đau thì thật nhỏ bé và yếu đuối*. Cuối cùng cô cũng hiểu, kinh nghiệm của người khác chỉ là bàn chuyện nhà binh trên giấy tờ, con người phải trải qua một số đau khổ thì mới hiểu ra được nhiều đạo lý.

Cô lên mạng đọc về quá trình từ ngài biế n thành bướm bướm, cảm thấy nó thật đẹp.

Nếu ông trời ban cho họ thêm một đứa trẻ nữa thì cuộc sống của cô sẽ thực sự trọn vẹn.

Vĩ Thanh

Một năm sau khi kết hôn, ngày nào Hy Lôi cũng làm bạn với các loại thuốc Bắc, cơ thể cô lúc nào cũng nhẹ bẫng, mỗi khi cô đứng một mình trong phòng bếp để đun thuốc, thấy ánh mắt dịu dàng và khoan dung của Liêu Phàm, trong lòng cô lại cảm thấy áy náy. Nhưng ngoại trừ việc nhanh chóng khiến cơ thể mình khỏe hơn thì cô còn biết làm gì đây?

Còn Tùng Phi, từ sau khi Mai Lạc qua đời, anh như biến thành một người hoàn toàn khác, nghiện rượu, đánh bạc, bỏ bê công việc, thường xuyên đi muộn về sớm, khi xem chương trình truyền hình của tỉnh, Hy Lôi thấy một bài phỏng vấn của anh, anh lúc nào cũng quay mặt vào ống kính, thi thoảng lại có những lúc ngẩn ngơ. Cuối cùng, trong một vụ tai nạn của lần đi phỏng vấn đó, anh bị xe đâm phải và chết ngay tại chỗ. Vụ tai nạn liên hoàn đã đánh một dấu chấm hết cho cuộc sống hỗn loạn của Tùng Phi.

Tháng thứ tư sau khi Tùng Phi qua đời cũng là kỷ niệm hai năm ngày cưới của Hy Lôi. Hôm đó, cô uống xong một bát thuốc đắng nghét, mặc một bộ quần áo mới xinh đẹp, cùng Liêu Phàm vào một nhà hàng sang trọng nhất thành phố để kỷ niệm ngày cưới. Hai năm sau khi cưới, tình yêu Liêu Phàm dành cho cô vẫn như ngày nào,

thậm chí là sâu sắc hơn, đây là tình yêu trưởng thành của một chàng trai đã trưởng thành, bởi vậy đời sống tình cảm với rất nhiều cảm xúc, tình cảm đó vẫn tươi mới như ngày đầu. Anh trân trọng cô, cô cũng trân trọng anh.

Đúng vào hôm đó thì anh nhận được điện thoại của phòng công an gọi tới, thông báo là vụ án của Đóa Đóa đã có manh mối, giải cứu được một nhóm các trẻ bị bắt cóc và mang bán, có một cô bé có hoàn cảnh rất giống với đứa bé mà năm xưa Mai Lạc bị mất.

Hai người họ đều đã qua đời, bà lão thì vẫn ở trong tù, Hy Lôi lúc này là người thân duy nhất của Đóa Đóa trong cái thành phố này.

Cô và Liêu Phàm cùng lái xe tới đồn, trong vòng tay của một nữ cảnh sát, cô nhìn thấy Đóa Đóa. Khi bị bán, Đóa Đóa vẫn là một đứa trẻ còn nằm trong nôi chưa đầy một tuổi, giờ nó đã trở thành một cô bé hơn 3 tuổi xinh đẹp, đôi mắt to, gương mặt tròn bầu bĩnh nhưng hai má đỏ ửng y như bọn trẻ con sống ở nông thôn, ăn mặc sạch sẽ, nhưng có vẻ không được đẹp lắm, đang bị hỏi câu hỏi của nữ cảnh sát, giọng nói mang rõ khẩu âm địa phương. Hy Lôi nhìn nốt ruồi trên hàng lông mày của con bé, lập tức nhận ra nó ngay. Nhìn thấy nó, cô như nhìn thấy Mai Lạc đã khuất, Hy Lôi nghẹn ngào, chạy lại nắm tay nó, vui mừng kêu lên:

- Đóa Đóa! Thực sự là Đóa Đóa! Mẹ là mẹ nuôi đây.

Đứa bé mở lớn mắt, líu lo đáp:

- Dì ơi, con không phải là Đóa Đóa, con tên là Búp Bê.

Hy Lôi lau nước mắt, nhoèn miệng cười:

- Mẹ vui quá nên quên mất, hồi đó con còn nhỏ xíu, chưa hiểu gì, cũng không biết nói, sao mà nhớ được? Ngay bây giờ mẹ cũng chẳng

còn nhớ nữa. Đứa trẻ đáng thương.

Nghe cảnh sát kể lại mới biết, khi đó Đóa Đóa bị bán cho một cặp vợ chồng nông dân người Hà Nam không có con cái với giá 2000 tệ, ai ngờ sau khi nuôi Đóa Đóa được không lâu thì họ sinh được một thằng con trai, thế là Đóa Đóa không còn được cưng chiều nữa, người bố nuôi nghèo đói lại thô bạo, bởi vậy đời xử với con bé cũng không ra gì. Thời gian trước khi đứng ở bến đò, ông ta đánh chửi Đóa Đóa, thế là khiên cảnh sát nghi ngờ, bèn đưa về thẩm vấn, tình cờ phá được một vụ trọng án về đường dây buôn bán trẻ em, những kẻ năm xưa cũng bị bắt, nghi phạm khai các tin tức về Đóa Đóa, cũng phù hợp với những gì bố nuôi của Đóa Đóa khai.

- Mặc dù họ vi phạm pháp luật nhưng đứa trẻ cũng có tình cảm nhất định với bố mẹ nuôi, bố mẹ đẻ của đứa bé thì đã qua đời, trừ phi người chú ở Giang Tây của nó chịu nuôi, hoặc, ừm, không thì để nó sống tiếp với bố mẹ nuôi cũng được. Vấn đề đi ở của những đứa trẻ cứu được sau khi bị bán luôn là một vấn đề khiên chúng tôi đau đầu, đây cũng là vấn đề của xã hội. - Viên cảnh sát định nói gì đó lại thôi.

Hy Lôi hướng ánh mắt sang Liêu Phàm, Liêu Phàm xoa xoa gương mặt bầu bĩnh của Đóa Đóa, trong ánh mắt hiện lên sự xót xa, nói với cảnh sát:

- Nếu nhận nuôi thì cần có điều kiện gì, phải làm thủ tục gì?

Bọn tôi có được không?

Liêu Phàm đã nói thay Hy Lôi những lời cô muốn nói, niềm vui mừng tột độ trong tim Hy Lôi lúc đó thật không gì diễn tả được, trước mặt mọi người, cô hôn anh một cái:

- Liêu Phàm, anh tốt quá!

Đóa Đóa còn nhỏ nên nó nhanh chóng làm quen với Hy Lôi và Liêu Phàm. Quên áo mới và đồ chơi mới khiến nó quên ngay bố mẹ nuôi của mình, và sự thương yêu thật lòng của Hy Lôi với Liêu Phàm cũng đã để lại dấu ấn trong trái tim nhỏ bé của nó, nó bắt đầu gọi họ là bố mẹ. Ở nhà nghỉ ngơi một khoảng thời gian, vết đỏ trên má con bé dần dần nhạt đi, thay vào đó là vẻ hồng hào khỏe mạnh. Hy Lôi cũng đưa nó đi cắt tóc mái, mặc bộ đồ xinh đẹp, đi ở trong tiểu khu, ai nhìn thấy cũng phải dừng lại khen con bé vài câu. Không lâu sau thì cô cho Đóa Đóa đi học ở trường mầm non gần đó, ngày nào tan học về, Đóa Đóa cũng kể cho Hy Lôi nghe rất nhiều câu chuyện đã được nghe cô giáo kể ở trường, chỉ một từ tiếng Anh mới học được ở trường cũng khiến Hy Lôi và Liêu Phàm vui mừng rất lâu. Cuộc sống của Hy Lôi càng thêm bận rộn, nhưng lại có nhiều ý nghĩa mới.

Một buổi sáng tinh dậy, cô kinh ngạc thấy cơ thể mình có sự thay đổi nhỏ nhỏ, cái sự khó chịu kỳ diệu ấy khiến cô giật mình.

Cô mang thai rồi, đây là món quà mà ông trời đã ban tặng cho cô, là vận may mà Đóa Đóa mang lại. Liêu Phàm vui mừng đến phát điên, càng thêm yêu thương cô, và cũng vẫn yêu thương Đóa Đóa.

Hy Lôi nhớ lại những chuyện cũ, nhớ lại một số người, thực sự mọi thứ giờ đây chỉ như sương như khói, xoay tròn trước mắt cô, nhưng những người, những việc đó đều là để có ngày hôm nay, có một tình yêu sau cuộc gặp gỡ tình cờ, để cô làm quen với một cái tôi khác hơn, cái tôi của hiện tại.

Buổi hoàng hôn, cả nhà ba người, không, phải là "bốn người" mới đúng, cùng nhau đi tản bộ trong khuôn viên tiểu khu, Đóa Đóa nhảy chân sáo trên thảm cỏ trong ánh tịch dương, cảnh tượng này thật tròn đầy.

Henry David Thoreau (1817 – 1862): Triết gia, thi sĩ, nhà tiểu luận người Mỹ.

Hanukkah: Một lễ hội truyền thống kéo dài 8 ngày của người Do Thái.

Mẹ Teresa (1910 – 1997): Một nữ tu Công giáo người Albania, là nhà sáng lập Dòng Thừa sai Bác ái ở Calcutta, Ấn Độ, năm 1950. Trong hơn 40 năm, bà chăm sóc người nghèo, người bệnh tật, trẻ mồ côi, người hấp hối, trong khi hoàn tất nhiệm vụ lãnh đạo dòng tu phát triển khắp Ấn Độ và đến các quốc gia khác.

Albert Schweitzer (1875 – 1965): Tiến sĩ, bác sĩ, nhà triết học, thần học người Đức. Ông đoạt giải Nobel Hòa bình năm 1952 vì đã có công lớn trong giúp đỡ người châu Phi, bất chấp gian khổ, bệnh tật.

Auschwitz: Trại giam giữ tù nhân khét tiếng tàn bạo của Đức quốc xã.

Leonard Bernstein (1918 – 1990): Huyền thoại của nhạc cổ điển Mỹ. Ông được xem là nhạc trưởng vĩ đại, một pianist hoàn hảo, đồng thời là một trong số những nhà soạn nhạc xuất sắc nhất nước Mỹ.

Holocaust: Tên gọi nạn tàn sát khoảng 6 triệu người Do Thái và nhiều nhóm thiểu số khác ở châu Âu và Bắc Phi do phát xít Đức và các nước cùng phe gây ra trong Thế chiến thứ hai.

Duomo Pieta: Nhà thờ Duomo của Ý được xây dựng vào thế kỉ 14, bên trong có bức tượng Pieta – một tuyệt tác bằng đá cẩm thạch của kiến trúc sư vĩ đại Michelangelo (1475 – 1564).

Dylan Thomas(1914 – 1953): Nhà thơ nổi tiếng nước Anh.

Johann Sebastian Bach (1685 – 1750): Nhà soạn nhạc thiên tài người Đức.

Inuit: Một tộc người sống ở vùng Bắc Mỹ, gần Bắc Cực, trên đảo Groenland, tại eo biển Bering.

Camillo: Một tên gọi khá phổ biến của người Ý.

Model-T: Mẫu xe hơi nổi tiếng của công ty Ford, được tung ra thị trường lần đầu tiên vào năm 1908 và chấm dứt sản xuất vào năm 1927 với hơn 15 triệu chiếc đã được bán ra. Đây là dòng xe hơi đầu tiên tiếp cận với giới bình dân, được xem là sản phẩm mở ra thời đại xe hơi cho thế giới và được bình chọn là “mẫu xe của thế kỷ”.

Kipbi: Một loại bài phổ biến ở các nước nói tiếng Anh, có thể chơi được từ 2 đến 4 người.

1. Cán kịch là một thể loại kịch truyền thống của Trung Quốc.

* Mary Kay Ash (1918 – 2001): Nữ doanh nhân người Mỹ, người sáng lập nên hãng mỹ phẩm Mary Kay – ND.

* John Wesley (1703 – 1791): Nhà thần học, nhà truyền giáo và là nhà sáng lập Phong trào giám lý – ND.

* Virgil (70 TCN – 19 TCN): Tên thường gọi của Publius Vergilius Maro, nhà thơ lớn của La Mã cổ đại, người sáng tạo ra thể loại thơ sử thi – ND.

* Walter Wheeler (1841 – 1907): Cầu thủ bóng chày người Anh – ND.

* Super Bowl: Giải vô địch của Liên đoàn bóng bầu dục quốc gia, hiệp hội hàng đầu của bóng bầu dục Mỹ kể từ năm 1967. Trong hầu hết các năm qua, Super Bowl là chương trình được theo dõi nhiều nhất trong các chương trình phát sóng của truyền hình Mỹ. Ngày đấu chung kết của giải Super Bowl không chỉ là một trong những sự kiện thể thao lớn nhất mà bây giờ được coi như ngày lễ của Hoa Kỳ – ND.

* Ray Kroc (1902 – 1984): Một trong những nhân vật có ảnh hưởng nhất thế giới do tạp chí Times bình chọn. Năm 1955, được thừa kế một công ty quy mô nhỏ McDonald's, Kroc đã xây dựng, phát triển nó trở thành thương hiệu thức ăn nhanh nổi tiếng nhất thế giới. Chính sự thành công của tập đoàn này không chỉ mang lại cho ông lợi nhuận lớn với hơn 500 triệu USD mà còn giúp Ray Kroc được biết đến với danh hiệu bất hủ Vua hamburger – ND.

* Hannibal (247 TCN – 183 TCN): Một tướng lĩnh và nhà chiến thuật quân sự người Carthage. Chữ “Hannibal” nghĩa là “niềm vui của thần Baal” (vị thần chủ của người Carthage), còn dòng họ “Barca” của ông có nghĩa là “tia chớp”. Ông được công nhận là một trong những vị tướng và nhà chiến thuật tài ba nhất trong lịch sử quân sự thế giới. Ông cũng được biết đến với một câu nói nổi tiếng: “Chúng ta sẽ hoặc tìm, hoặc tạo ra một con đường” – ND.

* Hunter S. Thompson: Nhà báo Mỹ nổi tiếng với thể loại phóng sự – ND.

- * Hare Krishnas: Tên đầy đủ là The International Society for Krishna Consciousness, là một tổ chức tôn giáo của đạo Hồi, được thành lập ở thành phố New York năm 1966 – ND.
- * Margaret Mead (1901 – 1978): Nhà nhân loại học người Mỹ và là diễn giả thường xuyên xuất hiện trên các phương tiện thông tin đại chúng những năm 60 và 70 – ND.
- * Felix Adler (1851 – 1933): Nhà nghiên cứu đạo đức, chính trị và xã hội người Do Thái và là một nhà cải cách xã hội. Ông là người tạo nên Phong trào văn hóa đạo đức và được xem là một trong những người có ảnh hưởng nhất tới phong trào Chủ nghĩa Do Thái nhân văn – ND.
- * Eldrige Cleaver (1935 – 1998): Thành viên lãnh đạo của Đảng Báo Đen và tác giả của cuốn sách Soul on Ice – ND.
- * Nordstrom: Chuỗi cửa hàng bách hóa do gia đình Nordstrom thành lập năm 1901 tại Seattle, Washington, Hoa Kỳ, đặt dịch vụ khách hàng lên làm tôn chỉ cao nhất – ND.
- * PBX (Private Branch Exchange): Có nghĩa là tổng đài điện thoại nội bộ, là một mạng điện thoại riêng được sử dụng trong phạm vi một công ty – ND.
- * Dale Carnegie (1888 – 1955): Tên đầy đủ là Dale Breckenridge Carnegie, là nhà văn, nhà thuyết trình người Mỹ, nổi tiếng với cuốn sách How to win friends and influence people (Đắc nhân tâm) được viết năm 1936, một cuốn sách thuộc hàng bán chạy nhất và được biết đến nhiều nhất cho đến tận ngày nay – ND.
- * Susan RoAne: Nhà văn, diễn giả hàng đầu thế giới người Mỹ – ND.
- * Lord Chandos: Nhân vật hư cấu trong tác phẩm The Letter of Lord Chandos (Bức thư của Lord Chandos) của tác giả Hugo von Hofmannsthal – BT.
- * Francois de La Rochefoucauld (1613 – 1680): Nhân vật thuộc đời thứ sáu của dòng họ La Rochefoucauld. Ông lưu danh hậu thế với tư cách nhà văn, nhà triết học với những chiêm nghiệm nhân sinh được đúc kết thành những câu danh ngôn bất hủ – BT.

- * Joseph Pulitzer (1847 – 1911): Chủ bút báo New York World New York World, là người đề xuất giải Pulitzer – giải thưởng được trao cho nhiều lĩnh vực, trong đó quan trọng hơn cả là báo chí và văn học – ND.
- * Thomas Jefferson (1743 – 1826): Tổng thống thứ 3 của Hoa Kỳ, là người dự thảo bản Tuyên ngôn độc lập năm 1776 và người thiết lập nên trường đại học Virginia – ND.
- * Adolf Hitler (1889 – 1945): Người đứng đầu chế độ phát xít Đức, gây nên cuộc chiến tranh thế giới thứ Hai – ND.
- * Ambrose Bierce (1842 – 1914): Nhà báo, nhà phê bình văn học, cây bút truyện ngắn người Mỹ. Vì quan điểm nhạo báng cũng như sự sôi nổi trong vai nhà phê bình, ông được đặt biệt hiệu “Bitter Bierce” (Bierce chua cay). Ông nổi tiếng đến mức người ta nói rằng ý kiến ông về bài báo hay bài thơ có thể bắt đầu hay kết thúc sự nghiệp của một tác giả – ND.
- * IPO (Initial Public Offering): Phát hành lần đầu (cổ phiếu) ra công chúng – ND.
- * Philip Gilbert Hamerton (1834 – 1894): Tác giả chuyên viết sách “học làm người”, là tác giả cuốn Human Intercourse – ND.
- * MySQL: Hệ quản trị cơ sở dữ liệu mã nguồn mở phổ biến nhất thế giới và được các nhà phát triển rất ưa chuộng trong quá trình phát triển ứng dụng vì MySQL là cơ sở dữ liệu tốc độ cao, ổn định, dễ sử dụng, có tính khả chuyển, hoạt động trên nhiều hệ điều hành, cung cấp một hệ thống lớn các hàm tiện ích rất mạnh – ND.
- * Dorothy Sarnoff: Nữ diễn giả hàng đầu người Mỹ – ND.
- * Dorothy Parker (1893 – 1967): Nhà thơ, nhà phê bình, nhà văn người Mỹ nổi tiếng với tài hóm hỉnh và châm biếm – ND.
- * Jane Wagner: Nhà viết kịch, nhà văn, một trong những tác giả của loạt truyện Chicken Soup for the Soul – ND.
- * Oracle: Tên của một hãng phần mềm, một hệ quản trị cơ sở dữ liệu phổ biến trên thế giới. Hãng Oracle ra đời vào những năm 70 của thế kỷ XX tại Hoa Kỳ – ND.
- * Sun: Một công ty sản xuất phần mềm, bóng bán dẫn và máy tính được thành lập năm 1983, có trụ sở tại Thung lũng Silicon – ND.

- * Larry Ellison (1944 –): Đồng sáng lập và CEO của hãng phần mềm doanh nghiệp lớn Oracle, là một tỷ phú vượt lên số phận – ND.
- * Morgan Stanley: Ngân hàng đầu tư, một công ty chứng khoán có trụ sở chính tại Hoa Kỳ, được thành lập năm 1935. Đây là một trong những thể chế tài chính lớn nhất của thế giới, phục vụ những nhóm đối tượng là chính phủ, tổ chức tài chính khác và cá nhân – ND.
- * McKinsey & Company: Công ty tư vấn nổi tiếng, được săn đón và thành công bền vững. Đội ngũ chuyên gia chiến lược ưu tú của công ty đã đào tạo được nhiều CEO hàng đầu thế giới – ND.
- * Anton Chekhov (1860 – 1904): Nhà viết kịch người Nga nổi tiếng và có ảnh hưởng lớn trên thế giới với thể loại truyện ngắn – ND.
- * Evelyn Waugh (1903 – 1966): Là một nhà văn người Anh. Ông viết tiểu thuyết, tự truyện và sách du lịch. Ông là tác giả cuốn tiểu thuyết nổi tiếng Brideshead Revisited (Thăm lại Brideshead) đã được đạo diễn Julian Jarrold chuyển thể thành phim – ND.
- * Walt Mossberg (1947 –): Cây bút công nghệ của tạp chí The Wall Street Journal, người có rất nhiều năm làm việc trong lĩnh vực viết về công nghệ và là người sắp đặt cho cuộc gặp mặt lịch sử giữa Steve Jobs và Bill Gate năm 2008 – ND.
- * TechCrunch: Blog công nghệ nổi tiếng nhất thế giới – ND.
- * Fox Interactive: Một đơn vị của tập đoàn News Corporation bao gồm giải trí, tin thời sự, thể thao trên Internet – ND.
- * CalIPERS: Hệ thống hưu trí công chức California. Cơ quan phụ trách hưu trí và các khoản phúc lợi y tế cho các công chức của bang California – BT.
- * Steve Wozniak (1950 –): Kỹ sư máy tính người Mỹ và là người đồng sáng lập nên công ty máy tính nổi tiếng Apple – ND.
- * Hewlett-Packard: Viết tắt là HP, là tập đoàn công nghệ thông tin lớn nhất thế giới tính theo doanh thu, được thành lập năm 1939 tại Palo Alto, Hoa Kỳ và hiện có trụ sở tại Cupertino, bang California, Hoa Kỳ – ND.
- * Tickle.com: Trang web cho phép mọi người đánh giá cá tính và chính bản thân mình thông qua các bài test [mà phần lớn] có căn cứ khoa học nhằm

tìm hiểu về hành vi con người. Tickle được Monster mua lại năm 2004 với giá khoảng 100 triệu đô la – ND.

* Paul Graham (1964 –): Lập trình viên, nhà đầu tư mạo hiểm, Paul nổi tiếng với việc sáng lập nên Viaweb (sau này Yahoo mua lại đổi thành Yahoo! Store) và sáng lập của Y-Combinator – quỹ đầu tư mạo hiểm chỉ dành cho việc đầu tư vào các ý tưởng mới. Cùng với Guy Kawasaki (tác giả cuốn sách này), Paul Graham được biết đến như là một trong hai tượng đài sống trong thế giới khởi nghiệp công nghệ. Những bài học cùng lời khuyên của ông luôn luôn là kim chỉ nam cho bất kì một công ty nào muốn khởi nghiệp trong lĩnh vực công nghệ – ND.

* Ann Winbald: Nữ lập trình có ảnh hưởng nhất trong thế giới công nghệ – ND.

* Adobe: Một tập đoàn phần mềm máy tính của Hoa Kỳ có trụ sở chính đặt tại San Jose, California, Hoa Kỳ, được John Warnock và Charles Geschke thành lập vào tháng 12 năm 1982 – ND.

* Xerox: Một công ty dịch vụ kỹ thuật trị giá 8,54 tỉ bảng Anh và là một trong những thương hiệu được công nhận ngay lập tức trên thế giới – ND.

* Sequoia Capital: Tên một công ty quỹ đầu tư nổi tiếng ở Mỹ – ND.

* Herbert Hoover (1874 – 1964): Tổng thống thứ 31 của Hoa Kỳ, là một kỹ sư mỏ nổi tiếng và là một nhà cầm quyền theo chủ nghĩa nhân đạo. Ông là người đã xúc tiến hiện đại hóa nền kinh tế dưới thời hai tổng thống Warren Harding và Calvin Coolidge – ND.

* Ezra Pound (1885 – 1972): Nhà thơ, dịch giả, nhà phê bình người Mỹ, một đại diện xuất sắc của trào lưu văn học Anh Mỹ hiện đại nửa đầu thế kỷ XX. “Trong số những người còn sống, ông là người đã làm nhiều nhất để đánh thức những khát khao mới mẻ trong thơ ca”, theo lời nhà thơ Carl Sandburg – ND.

* Doanh nhân nội tại: những người khởi nghiệp từ công ty đang hoạt động – BT.

* George Bernard Shaw (1856 – 1950): Nhà soạn kịch người Anh gốc Ireland đoạt giải Nobel văn học năm 1925 – ND.

* Con bò hái ra tiền (cash cow): Ý chỉ sản phẩm nổi tiếng – ND.

- * Hai gã ở gara: Ý chỉ Steve Jobs và Steve Wozniak, hai người đồng sáng lập Apple – ND.
- * MIT: Học viện công nghệ Massachusetts, Hoa Kỳ – ND.
- * John Milton (1608 – 1674): Nhà thơ, soạn giả, nhà bình luận văn học người Anh. Ông nổi tiếng với bài thơ “Thiên đường đã mất” (Paradise Lost), “Thiên đường trở lại” (Paradise Regained) và Areopagitica – bài luận lên án sự kiểm duyệt – ND.
- * Biến công nghệ thành sản phẩm – ND.
- * William Shakespeare (1564 – 1616): Nhà thơ, nhà soạn kịch thiên tài người Anh – ND.
- * Wendy: Tên đầy đủ là Wendy’s Old Fashioned Hamburgers, là một hệ thống nhà hàng ăn nhanh nổi tiếng về hamburger – ND.
- * César Chávez (1927 – 1993): Công nhân, nhà lãnh đạo người lao động, nhà hoạt động vì dân quyền người Mỹ. Ông là người đồng sáng lập Hiệp hội người lao động nông trại quốc gia Hoa Kỳ – ND.
- * Nelson Mandela (1918 –): Tổng thống Nam Phi từ 1994 – 1999 và là tổng thống đầu tiên được bầu cử dân chủ theo phương thức phổ thông đầu phiếu. Trước khi trở thành tổng thống, ông là nhà hoạt động chống chủ nghĩa phân biệt chủng tộc và là người đứng đầu phái vũ trang của Đảng quốc đại (ANC). Ông cũng là người nhận được giải thưởng Nobel Hòa bình năm 1993 – ND.
- * David Livingstone (1813 – 1873): Nhà truyền giáo người Scotland thuộc Hội truyền giáo London và là nhà thám hiểm khám phá khu vực Trung Phi. Ông là người châu Âu đầu tiên nhìn thấy thác Victoria. David Livingstone là nhân vật thứ 98 trong số 100 người Anh vĩ đại nhất thuộc mọi thời đại theo kết quả một cuộc bầu chọn được đài BBC tiến hành năm 2002 – ND.
- * Jaguar (báo đốm): Hãng sản xuất xe ô tô hạng sang của Anh được thành lập năm 1922, có trụ sở tại Whitley, Coventry, Vương quốc Anh – ND.
- * G. B. Trudeau: Đã theo dõi và tìm hiểu 40 năm của nền văn hóa Mỹ qua sáu cuộc chiến tranh và tám chính quyền tổng thống – BT.
- * David Letterman: Người dẫn chương trình truyền hình và một diễn viên hài. Ông phụ trách chương trình Trò chuyện đêm khuya trên kênh truyền

hình CBS. Năm 1996, ông được bình chọn là một trong 50 ngôi sao truyền hình nổi tiếng mọi thời đại – ND.

* Guy Lombardo (1902 – 1977): Nghệ sỹ violin nổi tiếng người Mỹ gốc Canada – ND.

* Lão Tử: Nhân vật chính yếu trong triết học Trung Quốc, sống vào khoảng thế kỷ thứ 6 TCN, được coi là người đã viết Đạo đức kinh (cuốn sách của Đạo giáo có ảnh hưởng lớn), và được công nhận là khai tổ của Đạo giáo – ND.

* David Ogilvy (1911 – 1999): Được mệnh danh là cha đẻ của ngành quảng cáo – ND.

* R & D: Hoạt động nghiên cứu và phát triển – BT.

* Tom Bodett (1955 –): Tác giả, diễn viên lồng tiếng, người dẫn chương trình truyền thanh nổi tiếng người Mỹ – ND.

* Mortimer Feinberg và John J. Tarrant: Đồng tác giả cuốn sách “Tại sao người thông minh lại làm điều ngu ngốc” – BT.

* Gary Hart và Donna Rice: Được coi là một trong những vụ bê bối tình ái nổi tiếng trong lịch sử Mỹ giữa ứng cử viên hàng đầu cho vị trí tổng thống của đảng Dân chủ, Gary Hart với Donna Rice – ND.

* Dennis Kozlowski: CEO của công ty Tyco International Ltd, bị kết tội vào ngày 17/6/2005 về tội gian lận công quỹ và phải nhận hình phạt 25 năm tù – ND.

* Vua David: Chàng trai chần chừ khôn ngoan, đã đánh bại gã khổng lồ Goliath để từ địa vị thấp hèn trở thành vị vua danh tiếng với những chiến công lẫy lừng.

* Bathsheba: Con gái của Eliam, vốn là vợ của Uriah xứ Hittite, sau lấy vua David.

* Watergate: Vụ bê bối chính trị đã khiến tổng thống Nixon phải tuyên bố từ chức. Nixon là tổng thống duy nhất của nước Mỹ phải rời khỏi chiếc ghế quyền lực khi chưa hết nhiệm kỳ – ND.

* Whitewater: Cuộc điều tra bất động sản liên quan đến gia đình tổng thống Bill Clinton, tuy nhiên kết luận đưa ra là Clinton không dính líu gì trong vụ tai tiếng này – ND.

- * Anton Lavey (1930 – 1997): Người sáng lập của giáo hội Satan. Ông từng tuyên bố không có những cảm hứng như Hữu thần – ND.
- * Enron Corporation: Được thành lập vào năm 1985, với doanh thu lên đến 101 tỷ USD trong năm 2000. Họ từng là tập đoàn năng lượng hùng mạnh nhất của Mỹ, hoạt động ở trên 40 nước và hậu thuẫn mạnh mẽ cho Tổng thống Bush. Thế nhưng, qua nhiều vụ làm ăn man trá, hối lộ, hiện nay các khoản nợ lên đến 15 tỷ USD và công ty hoàn toàn mất khả năng chi trả – ND.
- * Chuck Palahniuk: Tác giả của nhiều tiểu thuyết đã được chuyển thể thành phim, trong đó có tiểu thuyết Đồi đầu hay chết mòn (được dựng thành bộ phim Fight Club) được xem là cuốn sách gối đầu giường của những nhà phê bình văn chương về vấn đề mâu thuẫn xã hội trong thế giới hậu hiện đại – ND
- * Friedrich Nietzsche (1844 – 1900): Nhà triết học người Phổ, không được đánh giá cao trong thời đại của ông, nhưng đầu thế kỷ XX, ông đã được giới trí thức ở Đức, Pháp và Anh công nhận. Nietzsche là người có ảnh hưởng trực tiếp và gián tiếp tới thuyết hiện sinh, chủ nghĩa hậu hiện đại, phân tâm học và nhiều tư tưởng theo sau đó – ND.
- * Sáu sigma: Hệ thống bao gồm các công cụ và chiến lược nhằm nâng cao quá trình hoạt động do hãng Motorola phát triển đầu tiên vào năm 1985. Mục đích của sáu sigma là nâng cao chất lượng của quá trình cho ra thành phẩm bằng cách nhận diện và loại bỏ những nguyên nhân gây lỗi và khuyết tật, giảm thiểu tối đa độ bất định trong sản xuất và hoạt động kinh doanh – BT.
- * Carl Rogers (1902 – 1987): Được biết đến là một trong những người đặt nền tảng cho việc nghiên cứu liệu pháp tâm lý và được vinh danh vì những cống hiến tiên phong của ông trong cách tiếp cận nhân văn có tầm ảnh hưởng sâu rộng trong tâm lý học. Rogers được xem là một trong sáu nhà tâm lý học kiệt xuất nhất của thế kỷ XX và được xếp thứ hai sau Sigmund Freud – ND.
- * Dwight D. Eisenhower (1890 – 1969): Tướng 5 sao trong lục quân Hoa Kỳ và là Tổng thống Hoa Kỳ thứ 34 từ năm 1953 đến 1961 – ND.

- * Robert W. Sarnoff (1918 – 1997): Chủ tịch của NBC và RCA – tập đoàn truyền thông và radio của Mỹ – BT.
- * Wayne Gretzky: Danh thủ khúc côn cầu – ND.
- * Waterfall Forecast: Mô hình được các chuyên gia sử dụng để phân tích các hạng mục chính để xác định lỗ, lãi và cân bằng doanh thu – ND.
- * Don Marquis (1878 – 1937): Nhà văn, nhà báo người Mỹ – BT.
- * Alexa: Công ty chi nhánh của Amazon.com, chuyên cung cấp thông tin về lưu lượng truy cập đến các website – BT.
- * Johann Wolfgang Von Goethe (1749 – 1832): Được coi là một trong những vĩ nhân của nền văn chương thế giới. Ông là một nhà thơ, nhà viết kịch, tiểu thuyết gia, nhà văn, nhà khoa học, họa sỹ của Đức. Tác phẩm kịch thơ Faust của ông là một trong những đỉnh cao của nền văn chương thế giới – ND.
- * Lydia Sigourney (1791 – 1865): Nhà thơ nữ người Mỹ nổi tiếng trong những năm đầu và giữa thế kỷ XIX. Bà thường được nhắc đến như “nữ sỹ ngọt ngào của Hartfold” – ND.
- * Alain Van Der Heide (1970 –): Họa sỹ thiết kế có nhiều đóng góp cho các địa danh thương mại và công cộng khắp nơi trên thế giới – ND.
- * Bán cứng: Dựa vào nỗi lo sợ, lòng tham của người mua để họ ra quyết định mua một cách nhanh chóng. Tuy nhiên vì mục đích là tăng doanh số tỉ lệ thuận với thiệt hại cho khách hàng nên “bán cứng” bị liệt vào danh sách “chơi không đẹp” trong marketing – BT.
- * Martin Veitch: Cây bút công nghệ khởi nghiệp từ tạp chí PC Week. Các bài viết của anh thường xuyên xuất hiện trên The Wall Street Journal phiên bản châu Âu, BBC News Online, CFO và the Guardian, và nhiều tạp chí danh tiếng khác – ND.
- * Henry Ward Beecher (1813 – 1887): Nhà cải cách xã hội, diễn giả nửa cuối thế kỷ 19 – ND.
- * CAPTCHA: Chuỗi ký tự mà thành viên phải điền vào khi mở tài khoản, là một dạng sắp đặt chữ đầu của Completely Automated Public Turing test to tell Computers and Humans Apart (Phép thử Turing công cộng hoàn toàn tự động để phân biệt máy tính với người), được Đại học Carnegie Mellon

cố gắng đăng ký thương hiệu nhưng đã bị bác bỏ. Đây là quá trình máy tính yêu cầu người dùng hoàn tất một kiểm tra đơn giản mà máy tính có thể dễ dàng tạo ra và đánh giá nhưng không thể tự giải nó được. Vì máy tính không thể giải được CAPTCHA, nên đối tượng nào nhập đúng chuỗi ký tự đó sẽ được coi là con người – ND.

* Katherine Paterson (1932 –): Nhà văn Mỹ chuyên viết truyện cho thiếu nhi – ND.

* Geodude và Lickitung: Hai nhân vật trong phim hoạt hình Pokémon – BT.

* Abraham Lincoln (1809 – 1865): Tổng thống thứ 16 của Hoa Kỳ. Ông là một trong những người đã thiết lập Đảng Cộng hòa năm 1854, lãnh đạo Hoa Kỳ vượt qua cuộc khủng hoảng và chấm dứt chế độ nô lệ – ND.

* Mazel tov: Từ thường được dùng để chúc tụng trong trường hợp hoặc sự kiện vui vẻ, có nghĩa tương đương “good luck” (chúc may mắn) hay “Congratulations” (chúc mừng) – ND.

* Stephen Jay Gould (1941 – 2002): Một trong những tác giả dòng sách khoa học phổ thông có lượng người đọc đông đảo nhất thời ông. Phần lớn thời gian, ông giảng dạy sinh học ở đại học Harvard – ND.

* Lyman Bryson (1888 – 1959): Nhà giáo dục, cố vấn truyền thông cho đài CBS – ND.

* Fall Out Boy: Nhóm nhạc rock của Mỹ được thành lập năm 2001 và được xếp hạng thứ 93 trong số những nghệ sỹ xuất sắc nhất từ năm 2000 đến năm 2010 do Billboard bầu chọn – ND.

* Arctic Monkeys: Nhóm nhạc rock của Anh được thành lập năm 2002 và là một trong những ban nhạc nổi danh nhờ Internet. Arctic Monkeys được xem là ban nhạc thay đổi cách thức hình thành cũng như marketing của các nhóm nhạc thời đại mới – ND.

* My Chemical Romance: Ban nhạc rock của Mỹ từng được đề cử giải thưởng Âm nhạc Mỹ và giải Grammy, được thành lập năm 2001, gồm các thành viên Gerard Way, Mikey Way, Frank Iero, Ray Toro và Bob Bryar – ND.

* Black-Eyed Peas: Ban nhạc rap, pop, hip hop đến từ Los Angeles, Mỹ. Ban nhạc đã từng 6 lần giành giải thưởng Grammy cho ban nhạc thể hiện pop hay nhất, thể hiện rap hay nhất, video âm nhạc thời lượng ngắn hay nhất trong các năm 2005, 2006, 2007 và 2010 – ND.

* Sidney Madwed (1948 –): Tác giả, diễn giả người Mỹ chuyên viết và diễn thuyết về vấn đề sử dụng người trong các công ty, thể chế, tổ chức – ND.

* Peter Drucker (1909 – 2005): Chuyên gia hàng đầu thế giới về tư vấn quản trị. Ông được coi là cha đẻ của ngành Quản trị kinh doanh hiện đại, là tác giả nhiều cuốn sách quản lý nổi tiếng, trong đó có cuốn Những thách thức của quản lý trong thế kỷ 21. Những đóng góp của ông được đánh giá rất cao, tạp chí Financial Times (Thời báo tài chính) đã bình chọn ông là một trong bốn nhà quản lý bậc thầy của mọi thời đại (cùng với Jack Welch, Philip Kotler và Bill Gates) – ND.

* John F. Kennedy (1917 – 1963): Tổng thống thứ 35 của Hoa Kỳ. Ông là chính khách trẻ tuổi nhất từng đắc cử Tổng thống Hoa Kỳ – ND.

* Rick Cook (1944 –): Một nhà báo, một tin tặc máy tính và là cây bút nổi danh vì sự hài hước của mình – ND.

* George Carlin (1937 – 2008): Tác gia, nhà phê bình xã hội và diễn viên hài người Mỹ đã từng 5 lần giành giải thưởng Grammy danh giá cho các album hài của ông – ND.

* Cookie: Những phần dữ liệu nhỏ có cấu trúc được chia sẻ giữa trang web và trình duyệt của người dùng, được lưu trữ dưới những tệp dữ liệu nhỏ dạng văn bản (dung lượng dưới 4k). Chúng được các trang tạo ra để lưu trữ/truy tìm/nhận biết các thông tin về người dùng đã ghé thăm trang và những vùng mà họ đi qua trong trang – ND.

* Dịch nghĩa: Này Xá Lợi Tử, sắc chẳng khác gì không, không chẳng khác gì sắc, sắc chính là không, không chính là sắc, Thọ, Tưởng, Hành, Thức cũng đều như thế – BT.

* Carnegie Hall: Nhà hát lớn ở thành phố New York, Mỹ, nơi thường tổ chức các buổi hội thảo, diễn thuyết của những diễn giả hàng đầu thế giới – ND.

- * Jascha Heifetz (1901 – 1987): Được xem là nghệ sĩ violin vĩ đại nhất của mọi thời đại – ND.
- * Carl Philipp Emanuel Bach (1714 – 1788): Nhà soạn nhạc nổi tiếng người Đức – ND.
- * Rosalind Russell (1907 – 1976): Nữ diễn viên nổi tiếng người Mỹ – ND.
- * Robert C. Murphy (1926 – 2000): Luật sư, từng giữ chức Chánh án tòa án tối cao Maryland từ năm 1972 đến năm 1996 – ND.
- * Điều luật quy định người bị bắt có quyền giữ im lặng – ND.
- * Franklin D. Roosevelt (1882 – 1945): Tổng thống thứ 32 của Hoa Kỳ, là gương mặt trung tâm của các sự kiện thế giới giữa thế kỷ XX khi ông lãnh đạo Hoa Kỳ suốt thời gian có cuộc khủng hoảng kinh tế toàn cầu và chiến tranh thế giới – ND.
- * Technorati: Tên đầy đủ là Technorati Media, do Dave Sifry thành lập có trụ sở chính ở San Francisco, California, Hoa Kỳ. Sản phẩm của Technorati Media là technorati, một công cụ tìm kiếm internet dùng để tìm blog, cạnh tranh với Google, Yahoo! và IceRocket. Tính đến tháng 4 năm 2007, Technorati có phụ lục gồm 75 triệu trang blog – ND.
- * Malcolm S. Forbes (1919 – 1990): Doanh nhân người Mỹ, người sáng lập nên tạp chí Forbes – ND.
- * George Eliot (1819 – 1880): Bút danh của nữ nhà văn người Anh Mary Anne Evans. Bà là một trong những nhà văn tiên phong của thời đại Victoria. Những tiểu thuyết của bà phản ánh đời sống trung lưu tại miền nông thôn nước Anh, nổi tiếng với những mô tả hiện thực đơn giản, tình cảm, tâm lí. Bà sử dụng bút danh nam cho các tác phẩm để đảm bảo rằng tác phẩm của bà được chú trọng, để mình không bị coi là một nhà văn lãng mạn đơn thuần – ND.
- * Red flag: Nghĩa đen là cờ đỏ, ám chỉ hoặc báo động mỗi nguy sắp tới – ND.
- * Buzz Lightyear: Tên một nhân vật hoạt hình trong bộ phim Toy Story (Câu chuyện đồ chơi) – ND.
- * Quyền chọn (options): Một loại chứng khoán phát sinh, thể hiện quyền được chọn bán hoặc mua một loại cổ phiếu nào đó – BT.

* Craigslist: Một cộng đồng trực tuyến có tính năng phong phú, nơi mua bán, trao đổi các sản phẩm dịch vụ, các quảng cáo tìm việc và có cả các mục cá nhân, với 4 tỉ lượt truy cập mỗi tháng – ND.

* Ernest Henry Shackleton (1874 – 1922): Nhà thám hiểm người Ireland gốc Anh, là người dẫn đầu bốn cuộc thám hiểm đến châu Nam Cực – ND.

* Carol Dweck: Giáo sư tâm lý thuộc Đại học Stanford, người đã tiến hành nghiên cứu trên hơn 400 học sinh tiểu học ở khắp nước Mỹ trong suốt một thập kỷ để rút ra kết luận: khen ngợi, nhấn mạnh hay chú trọng sự nỗ lực của trẻ sẽ giúp cải thiện tính kiên trì cũng như kết quả công việc trẻ làm hơn nhiều so với khen trẻ thông minh – ND.

* Ken Iverson: Giám đốc điều hành đã biến một công ty gần phá sản vào những năm 60 của thế kỷ trước thành công ty sản xuất thép lớn nhất và thành công nhất ở Mỹ – ND.

* P. J. O’rourke: Nhà báo, nhà châm biếm chính trị người Mỹ nổi tiếng, được so sánh ngang với Mark Twain về độ hài hước – ND.

* Piranha: Loài cá nước ngọt ở Nam Mỹ chuyên tấn công và ăn thịt các động vật sống – ND.

1. Henry David Thoreau (1817 – 1862): Nhà văn, nhà thơ, sử gia và triết gia người Mỹ – ND.

1. Thung lũng Silicon: Nơi có hàng ngàn tập đoàn công nghệ, trong đó có cả các công ty nằm trong danh sách Forbes 500 – ND.

2. Frank Sinatra (1915 – 1998): Một ca sỹ, diễn viên người Mỹ từng đoạt giải Oscar cho nam diễn viên phụ xuất sắc nhất cho bộ phim From Here to Eternity – ND.

3. Macintosh: hay Mac, là một dòng sản phẩm máy tính cá nhân của hãng Apple – BT.

(1) Masterwort: Một loại cây lâu năm có tên khoa học là Peucedanum ostruthium, rễ của nó có công dụng kháng khuẩn, lợi tiểu, giảm đau và tăng cường miễn dịch.

(2) Gypsywort: Một loài cây lâu năm có tên khoa học là Lycopus europaeus, có công dụng chữa lành các vết thương và giảm sốt.

(3) Motherwort (*Leonurus cardiaca*): Một loại thảo mộc lâu năm, được sử dụng như một vị thuốc trong y học cổ truyền, có tác dụng ngăn ngừa nhiễm trùng tử cung ở phụ nữ, giúp an thần và tăng cường sức khỏe tim mạch.

(4) Nguyên văn “Jack-o’-lantern”, dịch sát từng chữ có nghĩa là “Jack cầm lồng đèn” – chính là chiếc lồng đèn làm bằng củ cải hay bí ngô trong dịp lễ Halloween. Theo thần thoại Ireland, có một anh chàng tên Jack rất lém lỉnh, răn mắt, chỉ thích đi lừa người khác. Gặp ai gã cũng lừa, đến quỷ cũng chẳng chừa. Một lần Jack lừa một con quỷ trèo lên cây sau khi nó định lừa Jack để lấy cướp linh hồn. Quỷ trèo lên cây rồi, Jack khắc hình thánh giá quanh thân cây. Quỷ không thể trèo xuống vì nó rất sợ hình chữ thập, thế là quỷ bắt đầu van xin. Nó thề sẽ không bao giờ cướp linh hồn Jack nữa nếu gã chịu xóa hết các hình thánh giá trên cây để nó leo xuống. Khi Jack chết, thiên đường không mở cửa cho gã bởi quá khứ toàn đi lừa người, thế là gã lủi thủi đi xuống địa ngục. Nhưng khi tới cổng địa ngục, quỷ nhận ra Jack và nhớ tới thỏa thuận khi xưa nên Jack không được vào trú ngụ. Thế là linh hồn của Jack chẳng còn nơi định cư và cứ quanh quẩn chẳng biết đi về đâu. Cứ phải quờ quạng trong đêm tối, Jack xin quỷ chút lửa để soi đường. Cuối cùng quỷ thương tình ném cho anh chàng hòn than lấy từ bếp lửa địa ngục không bao giờ tắt. Và Jack lấy một củ cải đem khoét rỗng thành hình mặt quỷ, bên trong đặt hòn than. Và cứ thế mà Jack mãi lang thang trong lằn ranh thực-hư, giữa thiên đường và địa ngục, với chiếc lồng đèn trên tay... Sau này vào thế kỷ 19 khi người Ireland di cư đến Mỹ thì củ cải được thay thế bằng bí ngô và hình tượng ấy đến giờ đã trở thành biểu trưng của lễ Halloween trên khắp toàn cầu.

99. Tức Yeltsin.

100. Cháu Thành Cát Tư Hãn, từng chỉ huy quân Mông Cổ tiến đánh châu Âu, thống trị nước Nga vào thế kỷ XIII và lập ra quốc gia Kim Trướng.

101. Ta phải nói thêm rằng với thỏa thuận Belovezh do Yeltsin ký, lãnh thổ nước Nga bị mất đi nhiều hơn nhiều so với hòa ước Brest “sỉ nhục”. (Chú thích của tác giả).

102. Tên các tướng chỉ huy quân Bạch vệ chống lại nhà nước Xô viết trong những năm nội chiến (1917-1923).

103. Người đã sáp nhập Crimea vào lãnh thổ Nga năm 1783.

104. Người đã ra lệnh xây dựng pháo đài Groznaya, sau này là thành phố Grozny, thủ phủ Chechnya sau khi nhậm chức Tư lệnh quân đội Nga ở Gruzia.

105. G. E. Burbulis (sinh năm 1945): từng giữ các chức vụ Quốc vụ khanh Liên bang Nga, Phó Thủ tướng thứ nhất, Quốc vụ khanh thuộc Tổng thống Nga. Tốt nghiệp khoa triết học Đại học Tổng hợp Ural.

106. Vợ Yeltsin.

85. Tên những Dân ủy Nội vụ (ngành công an) dưới thời Stalin.

86. Thành phần Ủy ban gồm: Chủ nhiệm Ủy ban kiểm tra đảng thuộc Trung ương Đảng Cộng sản Liên Xô N. M. Shvernik (chủ tịch Ủy ban), Chủ tịch Hội đồng Bộ trưởng nước CHXHCN Xô viết Gruzia G. D. Dzhavakhishvili (thay cho Bí thư thứ nhất Trung ương Đảng Cộng sản Gruzia V. P. Mzhavanadze bị “ốm đột ngột”), Bí thư thứ nhất Thành ủy Moskva Đảng Cộng sản Liên Xô, P. N. Demichev, Chủ tịch Ủy ban an ninh quốc gia Liên Xô A. N. Shelepin và Chủ tịch Xô viết Moskva N. I. Dygai (Đưngai). (Chú thích của tác giả).

87. Câu nói trên được Pushkin đặt vào miệng Mozart trong tác phẩm bi kịch Mozart và Salieri của ông.

115. Khodynka: vụ giẫm đạp chen nhau nhận quà trong ngày đăng quang của Sa hoàng tại bãi Khodyn ngày 18 (30 theo lịch mới) tháng 5 năm 1896, khiến cho hơn 1300 người chết và hàng ngàn người bị thương. Sau đó Sa hoàng vẫn tiếp tục chương trình dạ hội, khiêu vũ. Tsushima (Đổi Mã): đảo của Nhật Bản giáp eo Triều Tiên và eo Tsushima, thông giữa biển Nhật Bản và biển Hoa Đông, nơi xảy ra trận hải chiến Nga-Nhật (1905) với thất bại nặng nề của quân Nga. Ngày Chủ nhật đẫm máu 9 (22)-1-1905: quân đội Sa hoàng đàn áp đoàn biểu tình ở Saint Petersburg, làm hàng trăm, thậm chí gần một ngàn người chết, vài trăm người bị thương. Vụ thảm sát Lena: vụ bắn giết công nhân bãi công ở mỏ vàng gần sông Lena (Siberia) ngày 4 (17)-4-1912 làm khoảng 270 người chết và 250-500 người bị thương.

116. Thượng phụ giáo chủ Tikhon sinh năm 1865, mất năm 1925.

117. Tên thật là Minei Gubelman (1878-1943), ủy viên UBTU, có thời kỳ là Bí thư ĐCS Liên Xô. Nhà tư tưởng về tôn giáo của ĐCS Liên Xô, thi hành chính sách vô thần, chống tôn giáo mạnh mẽ.

91. Đô đốc quân Bạch vệ thời nội chiến sau Cách mạng Tháng Mười ở Nga, bị xử tử năm 1920.

92. Thỏa ước xóa bỏ Liên Xô, thành lập Cộng đồng các quốc gia độc lập do ba nhà lãnh đạo Nga (Yeltsin), Belarus (Shushkevich) và Ukraina (Kravchuk) ký ngày 8-12-1991.

93. E. D. Stasova (1873-1966): ủy viên Trung ương ĐCS Nga (1918-1920), sau làm việc ở Quốc tế Cộng sản. Tro cốt được an táng trên tường thành Kremli. L. A. Fotieva (1881-1975): thư ký riêng của Lenin (1918-1924).

94. Tên này được đặt theo kiểu Đức, phiên theo tiếng Anh là Saint-Petersburg (thành phố Thánh Pyotr/Peter). Đến năm 1914 đổi sang tên kiểu Nga là Petrograd. Thời kỳ 1924-1991 mang tên Leningrad.

95. Tạp chí Luận chứng và sự kiện.

70. Nhà văn Nga (1891-1926), chính ủy sư đoàn Chapaev, tác giả tiểu thuyết Chapaev đã dịch ra tiếng Việt (Sa-pa-ép).

71. Chúng tôi cũng muốn nhắc để các độc giả hiện nay nắm được chức vụ của các nhà lãnh đạo đó: I. V. Stalin - Tổng bí thư UBTU ĐCS Nga (Bolshevik), N. I. Bukharin - Tổng biên tập báo Sự thật, M. I. Kalinin - Chủ tịch BCHTU Liên Xô (về mặt danh nghĩa là nguyên thủ quốc gia), L. B. Kamenev và A. I. Rykov - Phó Chủ tịch Hội đồng dân ủy (Phó Thủ tướng) Liên Xô, L. D. Trotsky - Dân ủy phụ trách quân đội và hải quân kiêm Chủ tịch Hội đồng quân sự cách mạng Liên Xô. Bukharin và Kalinin là Ủy viên dự khuyết BCT UBTU ĐCS, những người còn lại là Ủy viên chính thức BCT. Vắng mặt trong cuộc họp là hai ủy viên BCT UBTU ĐCS: Chủ tịch Ban chấp hành Quốc tế Cộng sản G. Ye. Zinoviev (ai cũng biết là ông phát biểu ủng hộ đề nghị ướp xác) và Chủ tịch Hội đồng trung ương các công đoàn toàn liên bang M. P. Tomsky. (Chú thích của tác giả).

72. Nay thuộc Ukraina.

73. Nay thuộc Estonia.

74. Pantaleon (khoảng 275-khoảng 303), sinh ở Nicomedia (nay thuộc Thổ Nhĩ Kỳ), làm nghề thầy thuốc, bị hoàng đế La Mã xử tử vì theo đạo. Athos là tên bán đảo ở Đông Hy Lạp, nơi có ngọn núi cùng tên và 20 tu viện.

82. Một điều thú vị là L. B. Krasin, người năm 1924 chịu trách nhiệm giám sát công tác ướp xác Lenin, năm 1887 đã tốt nghiệp trường trung học này. Liệu Krasin có đoán trước được rằng thi hài Vladimir Ilyich giờ lại nằm trong tòa nhà ngôi trường quê hương của ông ở Siberia không! (Chú thích của tác giả).

83. Trong những năm 1990 nguyên phó giáo sư I. Zbarsky, người trước đó đã nhiều lần khẳng định rằng thi hài Lenin đặt trong Lăng là ‘một báu vật của dân tộc’, rằng việc gìn giữ thi hài của Người là chiến công của nền khoa học Xô viết, nhưng nay lại đưa ra những tuyên bố theo chiều hướng khác hẳn: rằng, thi hài Lenin trên Quảng trường Đỏ là ‘biểu tượng của một thời bạo quyền’, việc gìn giữ thi hài là một hành động dã man ‘không phù hợp với truyền thống của các dân tộc văn minh’, và ông ta, tức I. Zbarsky, chưa bao giờ yêu quý Lenin (báo Sự thật thanh niên ra ngày 23 tháng 2 năm 2000) và rằng phải ‘đem chôn’ Lenin. Trong thời gian Chiến tranh Vệ quốc vĩ đại, vị phó giáo sư mới 30 tuổi này, trong khi các bạn đồng trang lứa đang chiến đấu ngoài mặt trận với bọn phát xít, đâu có dám kêu gọi ‘chôn cất’ Lenin, vì nếu thế thì anh ta chắc chắn phải ra mặt trận. Suốt cuộc chiến tranh anh ta trốn trong hậu phương ở một nơi xa tít, dưới sự che chở ấp ủ của người cha, hay nói một cách hình tượng là nấp sau thi hài Lenin. Năm 1942 thậm chí anh ta còn gia nhập Đảng Cộng sản Nga (Bolshevik). Tính cách vô đạo đức phát lộ đến mức kinh tởm của một kẻ cơ hội thấy rõ trong những lời bộc bạch của ông ta hiện nay. ‘Tôi luôn luôn phải nói trái lòng mình, – kẻ cơ hội đó thú nhận, – làm công việc tuyên truyền và thậm chí là thành viên cấp ủy đảng’ (I. Zbarsky, Mục tiêu số 1, trang 191). Lenin từng là thần tượng, nguồn nuôi sống, tạo ra đời sống sung túc, danh vọng và phần thưởng cho I. Zbarsky. Chính trong Phòng thí nghiệm của Lăng, I. Zbarsky đã trưởng thành và định hình thành nhà khoa học. Nhưng khi thời thế đổi thay, Lenin bị công kích, bôi nhọ thì I. Zbarsky, lúc này đã trở thành

viện sĩ, lại chạy sang với chủ mới. Hành động đó gọi là đào ngũ trong chiến đấu. (Chú thích của tác giả).

84. Dạng phòng truyền thống để sinh viên sinh hoạt, hội họp.

58. Từ Mavzoley (Lăng trong tiếng Nga) bắt nguồn từ tên gọi vua Mausolus. Lăng mộ ông vua này được xây dựng ở Halicarnassus (Tiểu Á) bởi các kiến trúc sư Pythis và Satyrus vào giữa thế kỷ IV trước Công nguyên (Chú thích của tác giả).

59. Thời điểm viết những ký ức này là vào năm 1937 (Chú thích của tác giả).

60. Bela Kun (1886-1938): một trong những người sáng lập ĐCS Hungary và lãnh đạo nước Cộng hòa Xô viết Hungary (1919), tham gia Ban lãnh đạo Quốc tế cộng sản. Bị Stalin xử bắn ở Nga.

61. Nguyên văn: Vasily Blazhennyi (Chân phước Vasily), chuyển sang tiếng Anh là Saint Basil [the Blessed].

62. Hiện nay lá cờ được lưu giữ tại các kho tàng của chi nhánh Bảo tàng Lịch sử quốc gia là “Bảo tàng V. I. Lenin” ở Moskva. (Chú thích của tác giả).

63. Các mô hình thu nhỏ của tòa Lăng thứ hai được lưu giữ tại các kho tàng của chi nhánh Bảo tàng lịch sử quốc gia là “Bảo tàng V. I. Lenin” và của Bảo tàng nghiên cứu khoa học kiến trúc quốc gia mang tên A. V. Shchusev ở Moskva. (Chú thích của tác giả).

64. Giấy vẽ cao cấp khó tẩy xóa, đặt theo tên nhà công nghiệp sản xuất giấy người Anh J. Whatman.

65. Tên viết tắt Liên bang Cộng hòa Xã hội chủ nghĩa Xô viết (Liên Xô) bằng tiếng Nga.

66. Bia đá trên mộ Napoléon ở Paris cũng được làm bằng đá thạch anh của vùng Karelia. (Chú thích của tác giả).

67. Tham gia ban giám khảo là các kiến trúc sư nổi tiếng nhất: L. N. Benua, I. V. Zholtovsky, I. I. Rerberg, I. A. Fomin, V. A. Shchuko, A. B. Shchusev và nhiều người khác nữa. (Chú thích của tác giả).

68. Kích thước của nó là 185 × 220 cm². (Chú thích của tác giả).

69. Bộ chữ cái Ả-rập vào những năm đó được dùng ở nước Cộng hoà Xã hội chủ nghĩa Xô viết Azerbaijan. (Chú thích của tác giả).

107. Trụ sở Xô viết Tối cao Liên bang Nga (nghị viện cũ), nay là trụ sở Chính phủ Nga. Còn gọi là Nhà Trắng.

97. Nay là Istaravshan, thuộc Tajikistan.

98. Nay là Turkmenbasy, thuộc Turkmenistan.

1. Lời bài hành khúc cánh mạng Các đồng chí, can đảm đi đều bước của Leonid Radin (Radin).

2. Lời ca trong vở opera Sông Đông êm đềm, nhạc I.I. Dzerzhinsky, lời thơ của L.I. Dzerzhinsky.

3. Ý nói khẩu hiệu Tự do, Bình đẳng, Bác ái. (Các chú thích đều của người dịch và Ban biên tập tiếng Việt, trừ khi có ghi chú khác).

4. 1797: năm diễn ra chính biến củng cố nền cộng hòa Pháp sau khi phái hữu nắm quyền. 1830: năm Cách mạng, liền sau đó Louis-Phillippe lên ngôi vua. 1848: năm Cách mạng và nền Cộng hòa thứ hai ra đời. 1871: Napoléon III thoái vị sau khi thua trận trong chiến tranh Pháp-Phổ, dẫn tới sự ra đời của nền Cộng hòa thứ ba.

5. Xem phần phụ lục ở cuối sách.

6. V. A. Soloukhin (1924-1997): nhà văn Nga. Từng làm lính gác Điện Kremli (1942-1945).

7. A. N. Yakovlev (1923-2005): Tiến sĩ khoa học lịch sử, viện sĩ thông tấn Viện hàn lâm khoa học Nga. Từng là lính bộ binh chống phát xít Đức. Nguyên Viện trưởng Viện kinh tế thế giới và quan hệ quốc tế thuộc Viện hàn lâm khoa học Liên Xô, Trưởng Ban Tuyên truyền Trung ương Đảng Cộng sản Liên Xô, Bí thư Trung ương Đảng, ủy viên Bộ chính trị Trung ương Đảng. Ủng hộ mạnh mẽ đường lối cải tổ của Gorbachev.

8. Một hội kín coi nhau là huynh đệ, vốn bắt nguồn từ phường hội của các thợ nề Anh từ thời trung đại (vì thế có tên là freemasonry), sau trở thành một hội đoàn hướng đến lý tưởng cao cả như bác ái, bình đẳng và hoà bình. Các thành viên có đủ các tầng lớp (chính khách, nghệ sĩ, nhà khoa học,...), trong đó có nhiều nhân vật trọng yếu của cuộc cách mạng Pháp.

9. Tức Nicholas/Nikolai II, Nga hoàng cuối cùng, bị chính quyền cách mạng giết chết cùng gia đình năm 1918.
10. Hai nhà cách mạng Pháp: Jean-Paul Marat (1743-1793), bị một nữ thích khách đâm chết, và Honore-Gabriel Mirabeau (1749-1791).
11. Đảo ở Nam Đại Tây Dương, nơi Napoléon bị đày lần thứ hai cho đến khi chết.
12. Ngày chiếm ngục Bastille 14-7-1789, được lấy làm ngày Quốc khánh Pháp.
13. Lễ kỷ niệm 200 năm Cách mạng Pháp được tổ chức năm 1989.
14. Chữ “đỏ” (красный) trong tên gọi Quảng trường Đỏ vốn được dùng theo nghĩa cổ là “đẹp”. Một số thành phố cổ của Nga cũng có các quảng trường chính mang tên “đỏ/đẹp” tương tự.
15. Phong trào của những người Nga lưu vong, chủ yếu là trí thức, thay đổi thái độ từ chỗ chống đối chính quyền Xô-viết sang thừa nhận chính quyền này. Tên gọi “Đổi cột mốc” xuất phát từ tên tờ tạp chí (Smena vekh) của phong trào, xuất bản ở Pari thời kỳ 1921-1922. N. Ustryalov (1890-1937), nhà tư tưởng của phong trào “Đổi cột mốc”, đã quay về Liên Xô năm 1935 sau khi lưu vong, nhưng đến năm 1937 bị kết tội làm gián điệp và bị xử tử.
16. Đại Công tước Moskva, người đã đánh bại quân Tatar (Mông Cổ) trong trận Kulikovo (1380).
90. A. A. Vlasov (1900-1946) trung tướng Liên Xô, bị Đức bắt làm tù binh và hợp tác với Đức chống lại Liên Xô. Sau chiến tranh bị xử tử về tội phản quốc.
109. Khasan: hồ ở vùng Viễn Đông, gần biên giới với Triều Tiên.
Khalkhin-Gol (Cáp Lạp Cáp Hà): sông ở vùng biên giới Mông Cổ và Trung Quốc, nơi quân đội Liên Xô cùng quân đội Mông Cổ đã đánh thắng quân Quan Đông của Nhật Bản năm 1939.
114. D. A. Volkogonov (1928-1995): Tiến sĩ sử học, viện sĩ thông tấn Viện hàn lâm khoa học Nga, thượng tướng. Từng làm Viện trưởng Viện lịch sử quân sự thuộc Bộ Quốc phòng Liên Xô nhưng bị mất chức năm 1991 vì “tội bôi đen lịch sử Liên Xô”, sau làm cố vấn về quốc phòng cho Tổng thống Nga Yeltsin. Có cha bị xử bắn và mẹ bị lưu đày dưới thời Stalin. Bộ

ba tác phẩm viết về Lenin, Stalin và Trotsky được giải thưởng Nhà nước Nga 1996 về văn học nghệ thuật.

111. Tỷ phú Nga (sinh năm 1946), tiến sĩ khoa học kỹ thuật ngành toán, viện sĩ thông tấn Viện hàn lâm Nga. Từng làm Phó thư ký Hội đồng An ninh thời Yeltsin, nhưng đến thời Putin bị kết tội và phải sống lưu vong.

112. Yushenkov (1950-2003) nguyên là đại tá quân đội. Phó tiến sĩ triết học. Một trong những thủ lĩnh của Đảng Nước Nga tự do, đại biểu Duma quốc gia. Bị ám sát chết.

113. Nước Nga ban đầu được chia thành 89 chủ thể hành chính, nay giảm còn 83 chủ thể. Một chủ thể có thể là một tỉnh, một vùng, một thành phố liên bang, một khu tự trị hay một nước cộng hòa.

96. Karbovanets là đơn vị tiền tệ của Ukraina thời kỳ 1992-1996; manat là đơn vị tiền tệ của Azerbaijan và Turkmenistan.

108. Chúng tôi trích dẫn thông tin báo chí. (Chú thích của tác giả).

17. Gorki (Горки - 'khu đồi nhỏ'): khu dinh thự ở tỉnh Moskva, cách đường vành đai thành phố Moskva khoảng 10 km về phía nam, nơi dưỡng bệnh của Lênin trước khi mất. Sau khi Lênin mất được đổi tên là Leninskiye Gorki và trở thành bảo tàng. Cần phân biệt với Gorky (Горький) là tên cũ của thành phố Nizhny Novgorod từ năm 1932 đến 1990, đặt theo tên của văn hào Maxim Gorky.

18. Thơ Mayakovsky trong trường ca Vladimir Ilyich Lenin (1924). Bản dịch của Hoàng Ngọc Hiến trong Maiacốpski, con người, cuộc đời và thơ, NXB Đại học và trung học chuyên nghiệp, 1976.

19. L. B. Kamenev (1883-1936): ủy viên Bộ Chính trị Trung ương Đảng Cộng sản (BCT TƯ ĐCS) Bolshevik Nga và Phó Chủ tịch Hội đồng Dân ủy Nga, từng chủ trì các phiên họp của Bộ Chính trị khi Lenin ốm. Sau này bị Stalin bãi chức, khai trừ khỏi Đảng và bị xử bắn. G. Ye. Zinoviev (1883-1936): ủy viên BCT TƯ ĐCS Bolshevik Nga, Chủ tịch Ban chấp hành Quốc tế Cộng sản (1919-1926). Sau này bị bãi chức, khai trừ khỏi Đảng và bị xử bắn cùng với Kamenev, cùng được phục hồi danh dự năm 1988. M. I. Kalinin (1875-1946): người đứng đầu nhà nước Liên Xô về danh nghĩa trong nhiều năm, với cương vị Chủ tịch Ban chấp hành Trung ương

(BCHTU) toàn Nga và Liên Xô (cơ quan quyền lực lập pháp tối cao), sau là Chủ tịch Xô viết Tối cao Liên Xô.

20. V. D. Bonch-Bruевич (1875-1955): nhà cách mạng, tiến sĩ khoa học lịch sử, từng làm Chánh văn phòng Hội đồng Dân ủy Nga.

21. Tức Krupskaya, vợ Lenin.

22. A. S. Yenukidze (1877-1937): bạn thời trẻ của Stalin, thư ký Đoàn Chủ tịch BCHTU Liên Xô (1922-1935). Sau bị khai trừ Đảng và bị xử bắn. Được phục hồi danh dự năm 1960.

23. F. E. Dzerzhinsky (1877-1926): thủ trưởng đầu tiên của cơ quan an ninh Liên Xô với chức danh Chủ tịch Ủy ban đặc biệt toàn Nga. V. V.

Kuybyshev (1888- 1935): ủy viên BCT và Bí thư Trung ương ĐCS Bolshevik Nga, Phó Chủ tịch thứ nhất Hội đồng Dân ủy kiêm Chủ nhiệm Ủy ban Kế hoạch Nhà nước. T. V. Sapronov (1877-1937): từng làm thư ký Đoàn Chủ tịch BCHTU toàn Nga và ủy viên Đoàn Chủ tịch kiêm thư ký Hội đồng Trung ương các Công đoàn Liên Xô (đến năm 1924). Sau bị khai trừ Đảng và bị đàn áp, được phục hồi danh dự sau khi chết. Ye. M.

Yaroslavsky (1878-1943): ủy viên Trung ương Đảng, ủy viên Ủy ban Kiểm tra Trung ương, viện sĩ, ủy viên ban Biên tập báo Sự thật.

24. Lời bài Hành khúc đưa tang, lời thơ của A. Arkhangel'sky, thường sử dụng trong lễ tang cách mạng.

25. G. G. Yagoda (1891-1938): Dân ủy (tức Bộ trưởng) Nội vụ (1934-1936), sau bị Stalin xử tử.

26. B. V. Petrovsky (1908-2004): nhà ngoại khoa, Bộ trưởng Y tế Liên Xô (1965- 1980), viện sĩ Viện Hàn lâm Liên Xô/Nga và Viện Hàn lâm Y học Liên Xô/Nga.

27. Chi tiết hơn về nguyên nhân cái chết của V. I. Lenin được nói trong bài báo của viện sĩ B. Petrovsky “Vết thương và bệnh tình của V. I. Lenin” (báo Sự thật, 25, 26 tháng 11 năm 1990) và trong trả lời phỏng vấn của viện sĩ Viện Hàn lâm Y học Yu. Lopukhin “Bệnh tình và cái chết của V. I. Lenin: bịa đặt và sự thực” (tuần báo Công khai, 18 tháng 10 năm 1990) (Chú thích của tác giả).

28. Trích trong trường ca Vladimir Ilyich Lenin của Mayakovsky.

29. Hiện nay viên đạn được lưu giữ tại chi nhánh “Bảo tàng V. I. Lenin” của Bảo tàng lịch sử quốc gia ở Moskva (Chú thích của tác giả).
30. Thị trấn bên bờ vịnh Phần Lan, nơi Lenin ẩn náu tránh sự truy lùng gắt gao của Chính phủ lâm thời.
31. Xin lưu ý rằng những lời nói thể hiện tinh thần lạc quan cách mạng của G. M. Krzhizhanovsky đã trở thành những lời tiên tri: đất nước của Lenin đã trở thành quốc gia mà gần như ai cũng biết đọc biết viết, chấm dứt nạn thất nghiệp, đạt được những đỉnh cao khoa học và kỹ thuật, văn học và nghệ thuật, đã cứu các dân tộc châu Âu khỏi ách phát xít, đã đưa người lên vũ trụ (Chú thích của tác giả).
32. Xin lưu ý đây không phải cơ quan của Đảng Cộng sản Nga (Ủy ban Trung ương) mà là cơ quan quyền lực tối cao về mặt lập pháp của Liên Xô, do Đại hội các Xô viết bầu ra. Từ năm 1938 nó được thay thế bằng Xô viết Tối cao Liên Xô.
33. Thủ đô Gruzia.
34. Tên thật là Ismet Inonu (1884-1973), Pasha là tước hiệu cao quý. Sau này ông là Tổng thống thứ hai của Thổ Nhĩ Kỳ.
35. Nay là ngoại ô phía bắc Paris.
36. Tức La Habana, thủ đô Cuba.ư”
37. Tên gọi cũ của Ulan Bator, thủ đô Mông Cổ.
38. Tên gọi cũ của Oslo, thủ đô Na Uy.
39. Trích trong trường ca Vladimir Ilyich Lenin của Mayakovsky, bản dịch của Hoàng Ngọc Hiến (sdd).
40. Trích trường ca của Mayakovsky.
41. Trích trường ca của Mayakovsky.
42. Nay là ga Leninskaya (Chú thích của tác giả).
43. Tức các bộ trưởng.
44. Otvovisty: phái cực Bolshevik hình thành năm 1908, đòi triệu hồi các đảng viên xã hội dân chủ ra khỏi Duma quốc gia, chấm dứt hoạt động hợp pháp, làm Đảng Xã hội dân chủ bị tách rời khỏi quần chúng. Năm 1909 nhập vào nhóm “Tiến lên”.

45. Mezhrayontsy: phái đảng viên xã hội dân chủ tồn tại ở Petrograd thời kỳ 1913-1917, gồm nhóm Trôtkit, Menshevik, cựu Bolshevik thỏa hiệp, đa số thành viên nhóm “Tiến lên”. Chủ trương dung hòa hai phái Bolshevik (“Đa số”) và Menshevik (“Thiểu số”) trong một Đảng Xã hội dân chủ “thống nhất”. Đến năm 1917 đa số họ đoạn tuyệt với nhóm Menshevik phòng thủ, trở thành những người Bolshevik.
46. Nhóm trong Đảng Cộng sản Liên Xô năm 1918, gồm N. I. Bukharin, K. B. Radek, G. L. Pyatakov,... chống việc ký hòa ước Brest với Đức, hô hào tiếp tục chiến tranh cách mạng.
47. Detsisty: phái “cơ hội” trong Đảng Cộng sản Liên Xô thời kỳ 1920-1921, giải thích nguyên tắc tập trung dân chủ theo cách đòi có tự do phe phái trong Đảng.
48. Khuynh hướng trong Đảng Cộng sản Liên Xô thời kỳ 1920-1922, gồm A. G. Shlyapnikov, A. M. Kollontay,... coi công đoàn chứ không phải Đảng Cộng sản là hình thức tổ chức cao nhất của giai cấp công nhân.
49. Trích trường ca Vladimir Ilyich Lenin của Mayakovsky.
50. Ban đầu Lãng được gọi là hầm mộ (sklep) (Chú thích của tác giả).
51. Chi tiết hơn về việc này xem mục “Kỹ thuật ướp xác hoàn hảo” (Chú thích của tác giả).
52. Dmitriy Ilyich Ulyanov (1874-1943): em trai Lenin; Maria Ilyinichna Ulyanova (1878-1937): em gái Lenin; Anna Ilyinichna Yelizarova-Ulyanova (1864-1935): chị gái Lenin.
53. Lời của bài hát được dùng làm “hành khúc đưa tang” ở Liên Xô trước đây. Phổ thơ của A. Arkhangelsky.
54. Thủ đô Belarus.
55. Tiền thân của Đảng Cộng sản Nga (Bolshevik), sau này là Đảng Cộng sản Liên Xô.
56. Thủ đô Uzbekistan.
57. Thủ đô Azerbaijan.
88. Nhân vật thiếu nhi trong tiểu thuyết Những người khốn khổ của nhà văn Pháp Victor Hugo.
89. xagien = 2,134 m.

110. Nay là Kaliningrad.

75. Những học viên sĩ quan của trường quân sự mang tên BCHTU' Liên bang Xô viết cũng chịu trách nhiệm tuần tra canh gác Điện Kremli. (Chú thích của tác giả).

76. Nông dân nghèo khổ.

77. Phong trào Hồi giáo ở Trung Á nổi dậy chống chính quyền Xô-viết ngay từ năm 1917 cho đến thập kỷ 1930.

78. Chi tiết hơn về Đội vệ binh danh dự thuộc Lăng Lenin được kể lại trong cuốn sách Những người lính gác ở vị trí gác số 1 của A. Abramov. (Chú thích của tác giả).

79. Sau này trường đổi tên thành Trường Đại học Sĩ quan chỉ huy (tức Trường Quân sự) mang tên Xô viết Tối cao CHXHCNXVLB Nga (1958-1993), nay là trường Chỉ huy Quân sự Moskva.

80. Nhắc đến cuộc tranh giành quyền lực giữa tổng thống Yeltsin và Xô-viết Tối cao dẫn đến xung đột vũ trang với phần thắng thuộc về Yeltsin.

81. Bộ trưởng Bộ tuyên truyền thông tin của chế độ Đức quốc xã, nổi tiếng về phương châm cứ lặp đi lặp lại lời nói dối thì người ta sẽ tin.

(1) Biểu muội: em họ.

(2) Biểu ca: anh họ.

(3) “Thái muội”: có thể hiểu một cách đơn giản là “nữ lưu manh”.

(4) Thanh: xanh; xích: đỏ; tạc: đen; bạch: trắng.

(1) Zombie: Thây ma sống lại nhờ phù phép. Thú nuôi Zombie là nhân vật trong game “My Pet Zombie”.

(1) Cùng nhau sát cánh bay cao, ý nói tình cảm nam nữ ân ái, tâm đầu ý hợp, mãi không chia lìa.

(2) Đầy đủ là “vĩnh kết đồng tâm”, chỉ vợ chồng ân ái, hòa hợp, bên nhau đến già.

(3) Trái ngược với chính khí, gần giống như tà khí.

(4) Bài hát “Từ bỏ” - Nhóm nhạc Yêu.

(1) Đốc chiến: quan sát và đốc thúc trận đánh.

(1) Quạt hòm của Trung Quốc, thường làm bằng gỗ, có thể mở ra, dùng để quạt bết lò.

(2) “Ngự tỷ” là từ dùng để chỉ một cô gái hội tụ nhiều yếu tố: chín chắn, nho nhã, kiên cường, tự tin, điềm đạm, có trí tuệ, bao dung, có khí chất...

(1) Tào Khang (tao khang): người vợ lấy từ lúc còn nghèo khó, ngoài ra , ngoài ra còn chỉ những thứ vô dụng, bị bỏ đi.

(2) Mỗi quan hệ thân thiết, chân thành, không có bất cứ điều gì giấu giếm đối phương. Nhưng ở đây, ý Nhược Nhất muốn nói là hai người đã từng có những lúc không mảnh vải che thân khi ở trước mặt đối phương.

(1) Nường tình khi ra tay.

(1) Khí ma sát: Một loại thể khí như sương mù sinh ra khi con người nhập ma, có thể gây ra rối loạn tinh thần, có thể làm giảm tu vi.

(1) Người có phong thái tài hoa không ai sánh kịp.

(1) Không nói trong khi ăn và ngủ.

(1) Vốn là một câu thơ trong bài “Hiệp khách hành” của Lý Bạch, ở trong bài “Hiệp khách hành” của Lý Bạch, nguyên văn: “Thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành”.

(1) Tên một huyết đạo trên mu bàn tay.

(1) Vì Mạc Mạc có cách phát âm là “mò mò”, gần âm với từ sờ, đọc là “mō” nên dễ khiến người ta nghe nhầm.

(2) Tình yêu giữa nữ và nữ.

(1) Mã Cảnh Đào là nam diễn viên Đài Loan, sinh ngày 10/2/1962, ảnh Đào là nam diễn viên Đài Loan, sinh ngày 16/02/1962, sau khi tốt nghiệp ngành điện ảnh, anh được mời tham gia nhiều bộ phim truyền hình chuyển thể từ tiểu thuyết Quỳnh Dao như: Tuyệt Kha, Cỏ non bên bờ nước sông trong xanh, Mai Hoa tam lộng...

(1) Chu Bá Thông (周伯通) là một nhân vật có thật trong lịch sử Trung Quốc, ông sống vào cuối thời Bắc Tống, có ảnh hưởng lớn trong việc sáng lập Toàn Chân giáo. Từ sau năm 157, nhiều người biết đến ông như một nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung.

(2) Hấp tinh đại pháp là một môn võ công trong tiểu thuyết Kim Dung, người sử dụng môn võ công này có thể hấp thụ nội công của đối thủ, biến nội công của đối thủ thành của mình.

(1) Đoạn trích trong bài “Giang thành tử” của Tô Thức, nhà thơ đời Tống.

(1) Dùng một vật thể để tấn công một thứ gì đó.

(1) Ý là đi thuyền ở nơi không có sóng gió mà cũng lật, quá là xui xẻo.

(2) Quốc họa hay còn gọi là tranh Trung Quốc, là những bức tranh được vẽ trên lụa, giấy Tuyên Thành, có trục cuộn. Quốc họa là hình thức hội họa truyền thống của dân tộc Hán. Đề tài của các bức quốc họa là con người, sông núi, hoa cỏ, chim chóc... thể hiện sự nhận thức của cổ nhân về tự nhiên, xã hội và các lĩnh vực liên quan như chính trị, triết học, đạo đức...

(3) Một loại bút pháp đặc biệt trong thư pháp, giữa nét vẽ có những vết trắng. Phi bạch cũng là một biểu hiện điển hình của sự kết hợp hài hòa giữa hư và thực trong nghệ thuật quan truyền thống của Trung Quốc.

(1) Ví với người không khéo ăn nói hoặc người có tính cách lạnh lùng, ít nói.

(1) Trình Giáo Kim (??5 2025), tên tự Tri Tiết, là công thần Trình Giáo Kim (??5 2025), tên tự Tri Tiết, là công thần khai quốc nhà Đường, 1 trong 24 công thần Lăng Yên các. Câu này chỉ sự việc bất ngờ xảy ra, nằm ngoài dự liệu.

(1) Nguyên văn: kỳ ba, vốn là một loài hoa đẹp quý hiếm, nay thường được dùng để châm chọc những người có hành vi quái đản, khác với người thường.

(1) Từ gốc Hán của “rùa đen” là “ô quy”. “Vụ quy” (ù gu) có âm đọc ô quy”. “Vụ quy” (wù guī) có âm đọc gần giống với “ô quy” (wū guī) nên Nhược Nhất nghe nhầm.

(1) Xem tinh tượng: xem sự sáng tối và vị trí của các ngôi sao để đoán ượng: xem sự sáng tối và vị trí của các ngôi sao để đoán điềm cát hung họa phúc của người và việc.

(2) “Trùng” nghĩa là “mộ”.

(1) Trong tiếng Trung, từ “不要脸” (bùyào liǎn) nghĩa là không biết xấu hổ, nghĩa mặt chữ là “không cần mặt”.

(1) Ý nói gục đầu xuống ngủ.

(1) Điệt nhi: Cháu.

(188) Chỗ này có lẽ tác giả nhầm lẫn 30 thay vì 50, đoạn dưới nhân vật này kể học lớp 7 vào năm 1972 thì hiện nay phải trên 50 tuổi rồi.

(189) Chuyển di (transference) là hiện tượng trong trị liệu tâm lý khi bệnh nhân coi người tư vấn tâm lý như một người quen thân của mình, thường là nhân vật chính trong câu chuyện của mình hơn là chỉ là người lắng nghe và trợ giúp để tháo gỡ vấn đề, người bệnh có thể nảy sinh những cảm xúc như đối với nhân vật đồng nhất mà có thể ảnh hưởng đến hiệu quả của việc điều trị.

(190) D. Grossman, *Death as a way of life: From Oslo to the Geneva agreement* (Tạm dịch: Chết như là một cách sống: từ hiệp định Oslo đến hiệp định Geneva). New York: Picador, 2004, trang 8.

(191) Như chú thích 204, trang 7.

(192) Như chú thích 204, trang 30.

(193) Như chú thích 204, trang 43.

(194) Như chú thích 204, trang 44.

(195) Lễ hội ngày 25 tháng 3 tưởng nhớ việc Maria được thông báo bà sẽ là mẹ của Chúa Jesus.

(196) D. Grossman, *To the end of the land*, trang 633.

(197) R. Cooke, “David Grossman: “I cannot afford the luxury of despair”” (Tạm dịch: David Grossman: Tôi không đủ sức trang trải cho nỗi tuyệt vọng), *Observer*, 29 tháng tám, 2010.

(198) Avraham Balaban, “The unquenchable bereavement of losing a child” (Tạm dịch: Nỗi đau không thể nào nguôi của việc mất một đứa con), *Haaretz*, 9 tháng 10, 2011.

(199) David Grossman, *Falling out of time* (Tạm dịch: Lạc bước thời gian). Tel Aviv: New Library, 2011, trang 120, 138 – 39. Tiếng Hebrew.

(200) Một dạng tù và, được sử dụng với mục đích tôn giáo, trong đó có lễ Yom Kippur của người Do Thái, xuất hiện nhiều trong Kinh Thánh.

(201) Moshe Amirav, *Jerusalem syndrom: The Palestinian – Israeli battle for the Holy City* (Tạm dịch: Hội chứng Jerusalem: cuộc chiến Palestine – Israel giành giật Thành phố Thiêng). Eastbourne: Sussex Academic press, 2009.

(202) Oz Almog, *The Sabra*.

- (203) Từ gốc: permanent collection, chỉ bộ sưu tập thuộc sở hữu của bảo tàng, thường được trưng bày vĩnh viễn.
- (204) Nhiếp ảnh gia người Israel, sinh năm 1966.
- (205) Nghĩa là chỉ trích kịch liệt.
- (206) Oz Almog, Farewell to “Srulik”: Changing values among the Israel elite (Tạm dịch: Vĩnh biệt “srulik”: những giá trị thay đổi trong giới tinh hoa Israel). Tel Aviv: Zmora-Bitan, 2004.
- (207) David Brooks, “A loud and promised land” (Tạm dịch: vùng đất hứa ồn ào), New York Times, 16 tháng tư, 2009.
- (208) A. Falk, Fratricide in the Holy Land.
- (209) D. Grossman, Death as a way of life.
- (210) Như chú thích 222, E. Shalit, “The relationship between aggression and fear of annihilation in Israel” (Tạm dịch: Mối quan hệ giữa sự hung hăng và nỗi sợ bị hủy diệt của Israel), Political Spychology số 15 (1994), trang 415 – 34. O. Grosbard, Israel on the couch.
- (211) Y. Ezrahi, Rubber bullets., trang 251.
- (212) D. Grossman, To the end of the land, trang 592.
- (213) D. Grossman, Falling out of time, trang 99.
- (214) Dalia Karpel, “He will return (or not)” (Tạm dịch: Anh ấy sẽ trở về (hoặc không)), Haaretz, 22 tháng 10, 2002. Tiếng Hebrew.
- (215) Almog, The sabra.
- (216) Yaron Peleg, “Heroic conduct: Homoeroticism and the creation of modern, Jewish masculinities” (Tạm dịch: Phẩm chất anh hùng: đồng tính luyến ái và sự tạo thành phẩm chất nam tính của người Do Thái hiện đại), Jewish social studies 13, số 1 (thu 2006), trang 31 – 58.
- (217) Yoram Kaniuk, 1948, trang 113 – 21.
- (218) Viết tắt của chứng rối loạn stress sau sang chấn.
- (219) John Wayne (1907 – 1979): Diễn viên, đạo diễn người Mỹ nổi tiếng với thể loại phim cao bồi.
- (220) Karpel, sđd.
- (221) Đài tưởng niệm thực chất là hai hồ nước được xây dựng trên chính vị trí của hai tòa nhà bị đánh sập, nay đã không còn. Kiến trúc sư đặt tên cho

hai hồ này như vậy ý nói chúng phản chiếu (reflecting) khoảng trống nơi hai tòa tháp từng hiện diện (absence), nhưng cũng là nơi du khách đến đây để chiêm nghiệm (một nghĩa khác của reflecting, ở đây có phép đa nghĩa) về sự vắng mặt này, cũng là về cái vô thường, cõi chết, biến mất.

(222) Dan Senor và Saul Singer, Quốc gia khởi nghiệp: Câu chuyện thần kỳ về nền kinh tế Israel. New York: Twelve, 2009.

(223) Almog, The sabra, trang 234.

(224) Bruno Boccara, “Policy making and its psychoanalytic underpinnings” (Tạm dịch: Làm chính sách và nền tảng phân tâm học của nó). www.socioanalyticdialogue.org.

(1) Tiếng Hebrew là bar mitzvah. Nghi lễ được tổ chức đánh dấu thời điểm trưởng thành cho trẻ em đến tuổi 13. Lễ dành cho bé trai là bar mitzvah (bar nghĩa là con trai), cho bé gái là bat mitzvah. Mitzvah có nghĩa là điều răn.

(2) Holocaust: là cuộc diệt chủng do Đức Quốc xã tiến hành và dẫn tới cái chết của khoảng 6 triệu người Do Thái. Một số nhà sử học sử dụng định nghĩa này bao gồm cả 5 triệu nạn nhân không phải Do Thái thiệt mạng vì các cuộc thảm sát của Đức Quốc xã, đưa tổng số nạn nhân lên con số 11 triệu người.

(3) Khoảng 45 mét.

(4) Thị trấn Do Thái nhỏ.

(5) Chỉ vị cứu tinh đến giải phóng dân tộc Do Thái.

(6) Lễ Vượt Qua (hay còn gọi là lễ Quá Hải) là lễ quan trọng nhất của người Do Thái, kéo dài một tuần trong khoảng tháng 3 hoặc 4 dương lịch. Lễ được cử hành như một cuộc tưởng niệm nhằm giúp mỗi người sống lại kinh nghiệm của cha ông đã giải phóng mình khỏi ách nô lệ của Ai Cập xưa kia.

(7) Năm 1917, ngoại trưởng Anh Arthur Balfour tuyên bố công nhận vùng đất Palestine là đất của người Do Thái.

(8) Chỉ những cuộc thảm sát người Do Thái của Nga hoàng.

(9) Diaspora: chỉ người Do Thái phải bỏ xứ Israel lang thang phiêu bạt kể từ thế kỷ VI trước Công Nguyên. Ở đây ý nói họ đã quay về Israel.

- (10) Ngày nghỉ hàng tuần bắt đầu trước lúc mặt trời lặn vào thứ Sáu cho đến trước khi mặt trời lặn vào thứ Bảy.
- (11) Lễ Đền tội, diễn ra vào tháng thứ 7, ngày thứ 10.
- (12) Khu chợ người Hồi giáo.
- (13) Những món ăn của người Hồi giáo.
- (14) Vì diễn ra ngay vào ngày lễ này nên nó được đặt tên như vậy.
- (15) Ở đây tác giả chơi chữ, từ gốc college còn có nghĩa lóng là nhà tù, sẽ liên quan đến phần tác giả được “thả” ra ở cuối đoạn này.
- (16) Người Do Thái được sinh ra ở Israel.
- (17) Chủ nghĩa Zion là một hình thức của chủ nghĩa dân tộc của người Do Thái và văn hóa Do Thái, ủng hộ một nhà nước quốc gia Do Thái trong lãnh thổ được xác định là vùng đất Israel. Chủ nghĩa Zion ủng hộ người Do Thái phát huy bản sắc Do Thái của họ và chống lại sự đồng hóa người Do Thái vào các xã hội khác cũng như ủng hộ việc trở lại của người Do Thái Israel, như cho người Do Thái được giải thoát khỏi sự phân biệt đối xử chống người Do Thái, trục xuất và bức hại đã xảy ra trong các xã hội khác.
- (18) Ý chỉ cánh hữu và cánh tả. Sau này tác giả nói rất nhiều về sự tồn tại song song của hai phe này trong bản đồ chính trị Israel.
- (19) Là phương pháp rút gọn dữ liệu, tìm mối liên quan giữa các biến liên tục, nhóm các biến có liên quan...
- (20) Hermann Rorschach (1884 - 1922), nhà tâm thần học, nhà phân tâm học nổi tiếng theo trường phái Freud Thụy Sĩ. Ông nổi tiếng với thí nghiệm để đối tượng thí nghiệm quan sát một bức tranh có những vết dầu mực loang đối xứng. Thông qua miêu tả của đối tượng thí nghiệm về bức tranh họ liên tưởng thấy được, người ta rút ra kết luận về tính cách và những ham muốn trong vô thức của họ.
- (21) Trong trường hợp này nó có nghĩa là “ngay / chính xác là bây giờ”.
- (22) Do Thái Đông Âu.
- (23) Viết tắt của Weapon of mass destruction: Vũ khí hủy diệt hàng loạt.
- (24) Tên gọi chung cho cuộc nổi dậy của người Palestine chống người Israel.
- (25) Phỏng vấn trực tiếp Tom Segev, tháng 8 – 2005. (TG)

- (26) Phỏng vấn trực tiếp Emanuel Berman, năm 2005. (TG)
- (27) Martin Fletcher, *Walking Israel: A Personal Search for the Soul of a Nation* (Tạm dịch: Rong ruổi miền Israel: Cuộc tìm kiếm tâm hồn đất nước của một cá nhân). New York: St. Martin's Press, 2010.
- (28) Ethan Bronner, "An Israeli Novelist Writes of Pain, Private and Public," (Tạm dịch: Tiểu thuyết gia Israel viết về nỗi đau, cá nhân và công chúng), *New York Times*, 16 tháng 11, 2010.
- (29) Một loại rượu nho đỏ.
- (30) Một dòng người Do Thái hiện chiếm số đông những người Do Thái.
- (31) R. Cramer, *How Israel lost: The four questions* (Tạm dịch: Israel đã mất mát như thế nào: bốn câu hỏi). New York: Simon & Schuster, 2004.
- (32) Viết tắt của Special Weapon And Tactics: Đội chiến thuật và vũ khí đặc biệt, là một đơn vị chiến thuật ưu tú trong các cơ quan thi hành pháp luật, được đào tạo để thực hiện những nhiệm vụ nguy hiểm nằm ngoài khả năng của cảnh sát thông thường.
- (33) Ý chỉ những người cánh tả tự do, đặc biệt cảm thông và đấu tranh cho những tầng lớp thiệt thòi.
- (34) David Biale, *Power and powerlessness in Jewish history* (Tạm dịch: Quyền lực và bất lực trong lịch sử Do Thái). New York: Schocken Books, 1986, tr. 39.
- (35) Là tổ chức đầu tiên có trách nhiệm về vấn đề nhập cư và tiếp nhận người Do Thái, từ Diaspora đến Palestine.
- (36) Khoảng 27 mét.
- (37) Một tổ chức phi chính phủ tại Israel, mục tiêu phản đối và giám sát hoạt động xây dựng các khu định cư của chính quyền Israel.
- (38) Kiểu hành hình của bọn phân biệt chủng tộc Mỹ với những người da đen.
- (39) Mũ đàn ông Do Thái đội khi cầu nguyện.
- (40) Thủ tướng Rabin có một sự nghiệp quân sự lẫy lừng trước khi làm thủ tướng, ông cũng là người đồng nhận giải Nobel hòa bình cùng Shimon Peres và Yasser Arafat.

- (41) Từ gốc: sociopath, chỉ những người rối loạn nhân cách, chống đối xã hội, có những hành vi bất chấp luật pháp, tập tục, quyền lợi... của xã hội.
- (42) Thuật ngữ có ý nghĩa khác nhau trong Kinh Thánh và trong đời sống chính trị. Trong Kinh Thánh, từ này biến đổi theo thời gian, chủ yếu về vấn đề biên giới và phạm vi lãnh thổ.
- (43) Được luật pháp Israel công nhận là ban rabbi tối cao về đời sống tâm linh tôn giáo Do Thái ở Israel.
- (44) Tiếng Yiddish: Cái mông.
- (45) C. Kluckhohn và H. A. Murray, Personality in nature, society and culture (Tạm dịch: Tính cách trong tự nhiên, xã hội và văn hóa), New York: Alfred Knopf, 1948.
- (46) Raphael Patai, The Arab Mind (Tạm dịch: Tâm thức người Ả Rập), Long Island City, N.Y: Hatherleigh Press, 2002.
- (47) Phỏng vấn trực tiếp Yaron Ezrahi, 12 tháng 8, 2005.
- (48) Theo www.jewpi.com
- (49) Từ gốc: computer worm, giống như virus nhưng sức phá hoại lớn hơn, có thể tự tái tạo.
- (50) Một hình ảnh đối lập lại với bờ câu hòa bình.
- (51) Ở đây, tác giả áp dụng thuyết về sáu cấp độ khoảng cách trong các mối quan hệ xã hội. Đây là một học thuyết chưa được chứng minh nói rằng thế giới rất nhỏ bé, bất cứ ai trên hành tinh này cũng kết nối với người khác trong một chuỗi liên kết với nhau, xa nhất là cần tới sáu mối trung gian để liên hệ được với nhau. Có thể thấy rõ hơn về thuyết này trong các mạng xã hội như Facebook, Linkdle...
- (52) David Biale, sđd, 28.
- (53) Qua nhiều vụ tàn sát, hủy diệt, nhiều người Do Thái đã cải sang đạo khác, một số người thì không.
- (54) M. Botticini và Z. Eckstein, The chosen few: How education shaped Jewish history, 70 - 1492 (Số ít được lựa chọn: Giáo dục hình thành nên lịch sử Do Thái như thế nào, 70 – 1492). Princeton, N.J.: Princeton University, 2012.

- (55) B. Beit-Hallahmi, *Original sins: Reflections on the history of Zionism and Israel* (Tạm dịch: Tội tổ tông: Vài suy nghĩ về lịch sử chủ nghĩa Zion và Israel). Northampton, Mass: Interlink Publishing Group, 1998.
- (56) Như chú thích 53.
- (57) Tom Segev, *One Palestine, Complete: Jew and Arabs under the British mandate* (Tạm dịch: Một Palestine, trọn vẹn: người Do Thái và người Ả Rập dưới chế độ ủy trị của Anh). New York: Picador, 2001, trang 1.
- (58) Từ gốc: Mayflower, tên của một chiếc thuyền buồm chở những người theo đạo Ki tô độc lập với Anh giáo từ vùng Trung nước Anh di cư đến Hoa Kỳ để bắt đầu một cuộc sống mới vào năm 1620. Từ đó, cái tên Mayflower được coi là biểu tượng chỉ sự di dân từ châu Âu sang Hoa Kỳ. Nhiều gia đình quyền quý ở Mỹ hiện nay đều mong muốn xem xét tổ tiên mình nằm trong số những người trên con tàu đó.
- (59) Beit-Hallahmi, sđd, trang 77.
- (60) Như chú thích 57.
- (61) George Orwell, nhà văn Anh với những tác phẩm nổi tiếng như *Chuyện ở nông trại* (Animal Farm) 1984...
- (62) Theo www.jerusalemofgold.co.il.
- (63) Moshe Amirav, *Jerusalem syndrome: the Palestinian – Israeli battle for the Holy city* (Tạm dịch: Hội chứng Jerusalem: cuộc chiến Palestine – Israel giành lại thành phố Thiêng). Eastbourne: Sussex Academic Press, 2009.
- (64) Tiếng Anh: the facts on the ground.
- (65) Sergio DellaPergola, “Sergio DellaPergola vs. the author of “Voodoo Demographics”” (Tạm dịch: Sergio DellaPergola vs. tác giả cuốn “Nhân khẩu học voodoo”), Azure Online 27 (Đông năm 2007).
- (66) Cảng Jaffa.
- (67) Martin Fletcher, sđd, trang 753.
- (68) Nurit Gerzt, *Captive of a dream: National myth in Israeli culture* (Tạm dịch: Truy tìm một giấc mộng: huyền thoại dân tộc trong văn hóa Israel). Tel Aviv: Amoved publishers Ltd., 1995, bản tiếng Hebrew.

(69) Ý nói về Sáng kiến phòng thủ chiến lược được Reagan giới thiệu vào năm 1983, bị đặt tên nhại là Chiến tranh giữa các vì sao, tên một bộ phim nổi tiếng của Mỹ, vì Reagan xuất thân là một diễn viên Hollywood. Đây là một dự án quốc phòng sẽ sử dụng các hệ thống có căn cứ trên không gian và mặt đất để bảo vệ Hoa Kỳ khỏi các cuộc tấn công bằng tên lửa hạt nhân liên lục địa chiến lược và không loại trừ sẽ được phát triển thêm phòng thủ trước khả năng tấn công từ ngoài vũ trụ.

(70) Một thành phố cảng ở đồng bằng duyên hải miền nam Israel.

(71) Một nhánh Do Thái giáo chính thống, còn có tên tiếng Việt là Hà Tây Đức.

(72) Martin Fletcher, sđd, trang 753.

(73) Một cuộc thăm hỏi gia đình họ hàng thân thiết vừa có người qua đời.

(74) Tiếng Đức, nghĩa là “Đêm của những mảnh vỡ”, là cuộc tàn sát người Do Thái diễn ra trên hầu khắp lãnh thổ nước Đức và một phần nước Áo, xảy ra vào đêm mùng 9 rạng mùng 10 tháng 11 năm 1938 (đêm đó, những người công dân Đức được toàn quyền tra tấn, cưỡng hiếp hoặc giết người Do Thái) và diễn ra đến sáng ngày hôm sau, những mảnh vỡ kính rải rác đầy đường phố nơi có những cửa hiệu và chỗ ở của người Do Thái. Đây là khởi đầu của cuộc tàn sát chủng tộc Holocaust.

(75) Cộng đồng người Do Thái ở Palestine tiền nhà nước Do Thái.

(76) Tom Segev, sđd.

(77) Chỉ những nhóm tộc người nói chung ngôn ngữ Semitic, trong đó tiếng Hebrew, tiếng Ả Rập.

(78) Avner Falk, *Fratricide in the Holy Land: A psychoanalytic view of the Arab – Israeli conflict* (Tạm dịch: Huynh đệ tương tàn trên Đất Thánh: xung đột Ả Rập – Israel nhìn từ phân tâm học). Madison WI: University of Wisconsin Press, 2010.

(79) Martin Fletcher, sđd, trang 635.

(80) Yael S. Feldman, *Glory and Agony: Isaac’s Sacrifice and National Narrative* (Tạm dịch: Vinh quang và đau đớn: Sự hi sinh của Isaac và câu chuyện dân tộc). Stanford, Calif.: Stanford University Press, 2010.

(81) Hãng hàng không lớn nhất của Israel.

- (82) Nhà tư bản, nhà đầu tư, nhà bất động sản, ngôi sao truyền hình và là người viết sách nổi tiếng ở Mỹ, hiện đang chạy đua vào chức Tổng thống Mỹ. Trong tay ông hiện có nhiều tòa cao ốc nổi tiếng ở Mỹ.
- (83) Tạm dịch: Kinneret của tôi. Kinneret là tên biển hồ Galilee.
- (84) Nằm phía tây nam nước Đức, được bao bọc phía tây và nam bởi thung lũng sông Rhine.
- (85) Thành phố của Áo, nổi tiếng với những khu phố cổ và những núi được xếp hạng di sản thiên nhiên thế giới.
- (86) E. Ben-Ari và Y. Bilu, Grasping land: Space and place in contemporary Israeli discourse and experience (Tạm dịch: Vùng đất ham hố: Không gian và nơi chốn trong diễn ngôn và trải nghiệm của người Israel). Albany, N.Y.: State University of New York Press, 1997.
- (87) Israel Vĩ đại hơn.
- (88) Sidra DeKoven Erzahi, “To what shall I compare you?: Jerusalem as ground zero of the Hebrew imagination” (Tạm dịch: Ta sẽ so sánh người là gì: Jerusalem như là mảnh đất hoang vu trong trí tưởng tượng Hebrew.). PLMA 122, số 1, (Tháng 1 năm 2007).
- (89) Avner Falk, sđd.
- (90) H. Kohut, The analysis of the self (Tạm dịch: Phân tích bản thân). New York: International Universities Press, 1971.
- (91) Sidra DeKoven Erzahi, sđd.
- (92) Hay còn được viết là Judah Halevi (1075 - 1141): nhà thơ, nhà vật lý học Do Thái người Tây Ban Nha.
- (93) Hayyim Nahman Bialik (1873 - 1934): nhà thơ Do Thái, được coi là nhà thơ của dân tộc Israel.
- (94) Gershon Rivlin, The Temple Mount is in our hand: Report from general Motta Gur (Tạm dịch: Núi Đền trong tay chúng ta: Báo cáo của tướng Motta Gur). Tel Aviv: Maarachot, 1973, trang 317, tiếng Hebrew.
- (95) Y. Erzahi, Rubber bullets: Power and conscience in modern Israel (Tạm dịch: Đạn cao su: Sức mạnh và ý thức trong Israel hiện đại). Berkeley: University of California press, 1998.

- (96) L. Eisenberg, Traditions and transition in Israel studies (Tạm dịch: Truyền thống và sự dịch chuyển trong nghiên cứu Israel). Albany: State University of New York press, 2003.
- (97) Theo www.jewpi.com.
- (98) Tên tiếng Anh: bipolar disorder hay manic-depressive disorder: Người bị chứng này có lúc “high” (manic) nghĩa là vui vẻ quá mức; và có lúc “low” (depression) nghĩa là buồn rầu đến mức tê liệt cơ thể. Ý nghĩ, cách làm việc, xử sự bất thường... nằm ngoài sự kiểm soát của người bệnh và thường gây ra những khó khăn trong công việc cũng như giao tiếp bình thường. Trạng thái “vui” nếu không được chữa trị sẽ trở thành tình trạng hoang tưởng (psychotic).
- (99) Tom Segev, The seventh million: the Israelis and Holocaust (Tạm dịch: 7 triệu: người Israel và Holocaust). New York: Picador, 2000.
- (100) Anwar Sadat (1918 – 1981): Tổng thống thứ ba của Ai Cập (1970 – 1981).
- (101) Nhà tâm lý học nổi tiếng sinh ở Áo năm 1913, mất năm 1981.
- (102) B. Susser và C. Liebman, Choosing Survival: strategies for a Jewish future (Tạm dịch: Lựa chọn sống sót: những chiến lược cho một tương lai Do Thái). Oxford: Oxford University press, 1997.
- (103) David Grossman, To the end of the land (Tạm dịch: Nơi tận cùng của đất). New York: Knopf, 2010, trang 376.
- (104) Israel Defense Forces: Lực lượng quốc phòng Israel.
- (105) Liên thể ái kỷ (narcissism continuum) đi từ khỏe mạnh đến ổn định, rồi hủy diệt và cuối cùng là bệnh lý.
- (106) T. Friedman, From Beirut to Jerusalem (Từ Beirut đến Jerusalem). New York: Anchor Books, 1990, trang 126.
- (107) Tom Segev, One Palestine, complete.
- (108) Trên đường chạy trốn khỏi Ai Cập, người Do Thái bị những chiến binh Amalek chặn đánh.
- (109) Tom Segev, One Palestine, complete, trang 292.
- (110) Tom Segev, One Palestine, complete, trang 291.

- (111) N. Gertz, Myth in Israel: Captive of a dream (Tạm dịch: Huyền thoại ở Israel: truy lĩnh một giấc mơ). Portland, Ore: Vallentine Mitchell, 2000.
- (112) Một cuộc thám sát người Do Thái dưới thời Nga hoàng.
- (113) Tom Segev, One Palestine, compete, trang 325.
- (114) Oz Almog, The sabra: the creation of New Jew (Tạm dịch: Sabra: Người Do Thái mới). Berkeley: University of California press, 2000.
- (115) O. Grossbard, Israel on the couch: the psychology of the peace progress (Tạm dịch: Israel trong phòng mạch: tâm lý trong tiến trình hòa bình). New York: State University of New York press, 2000.
- (116) Nguyên văn: shoot the messenger (giết người đưa tin), một thành ngữ chỉ việc đổ lỗi cho người đưa tin xấu chứ không phải là người gây ra lỗi.
- (117) Esther là hoàng hậu người Do Thái của vua Ba Tư Ahasuerus. Câu chuyện về việc bà đã cứu dân tộc Do Thái là nền tảng cho một lễ hội truyền thống của người Do Thái, lễ Purim. Ngày mà kẻ thù dự định tuyệt diệt dân Do Thái được lấy làm ngày lễ Purim nhằm tưởng nhớ bà.
- (118) Y. Erzahi, Rubber Bullets.
- (119) B. Beit-Hallahmi, sđd.
- (120) Báo Jerusalem Post, 31 tháng năm, 2010.
- (121) Yael Shilo, phỏng vấn trực tiếp.
- (122) Pogrom là một cuộc nổi loạn bạo lực nhằm để khủng bố hay tàn sát một nhóm dân tộc hay nhóm người theo đạo thiểu số, đặc biệt là nhằm vào người Do Thái.
- (123) Amos Oz, A tale of love and darkness (Tạm dịch: Chuyện tình và bóng tối). New York: Harcourt, 2003, trang 14..
- (124) Kibbutz theo tiếng Do Thái có nghĩa là “tổ hợp” - một hình thức tổ chức kinh tế nông - công nghiệp nông thôn độc nhất vô nhị trên thế giới đang tồn tại ở Israel.
- (125) Một người học, người tập sự trong ngôi trường Do Thái chính thống giáo.
- (126) Amos Oz, sđd, trang 485.
- (127) A. Falk, sđd, trang 247.

- (128) Gideon Levy, “A (second) passport for every worker” (Tạm dịch: Hộ chiếu (thứ hai) cho mọi công nhân), Haaretz, 2 tháng Sáu, 2011. Tiếng Hebrew.
- (129) Nguyên là một pháo đài cổ xưa của người Do Thái nằm ở phía tây nam Biển Chết, nay thuộc lãnh thổ Israel. Pháo đài nằm trên vùng đất cao, vách đá thẳng đứng.
- (130) Y. Kaniuk, Adam Ben Kelev. Tel Aviv: Sifriat Poalim, 1969. Tiếng Hebrew.
- (131) Richard Strauss (1864 - 1949): Nhà soạn nhạc giao hưởng nổi tiếng người Đức.
- (132) Ở đây chúng tôi dùng cách cấu tạo từ như Hán gian, Việt gian.
- (133) Tom Segev. The seventh million, trang 4.
- (134) Một loại thuốc gây ảo giác.
- (135) Ka-Tzetnik, Tzofan-Edma. Bnei Brak, Israel: Hakibbutz Hameuchad, 1987, trang 25-26. Tiếng Hebrew.
- (136) Tom Segev, The seventh million, trang 196.
- (137) H. Yablonka, The state of Israel vs. Adolf Eichmann (Tạm dịch: Nhà nước Israel và Adolf Eichmann). Tel Aviv: Yediot Ahronot, 2001, trang 49-59. Tiếng Hebrew.
- (138) Tom Segev, The seventh million, trang 117.
- (139) Như chú thích 146, trang 97-98.
- (140) Ý chỉ Đêm kính vỡ.
- (141) Khái niệm trong triết học và nghệ thuật, là tác động mang tính cảm xúc của bi kịch đối với người xem, thông qua nỗi lo sợ và thương cảm mà bi kịch nảy sinh ra những tác động thanh lọc tâm hồn, tinh thần con người.
- (142) G. Hausner, The Jerusalem Trial (Tạm dịch: Vụ xét xử tại Jerusalem). Tel Aviv: Beit Lohamei Hagetaot và Hakinnutz Hameuchad, 1980, trang 245, 327.
- (143) H. Guri, Facing the glass booth: the Jerusalem trial (Tạm dịch: Đối mặt trong buồng kính: Vụ xét xử tại Jerusalem). Tel Aviv: Hakibbutz Hameuchad, 1962, trang 73.

- (144) H. Yablonka và O. Cummings, *Survivors of the Holocaust: Israel after the war* (Tạm dịch: Những nạn nhân sống sót của vụ Holocaust: Israel sau chiến tranh). New York: New York University press, 1999.
- (145) Một hoạt động ở trường cho trẻ. Trẻ mang đến lớp một đồ vật và kể chuyện về nó.
- (146) Nghi lễ đánh dấu sự thay đổi địa vị xã hội có trong nhiều tôn giáo, ở đạo Do Thái có thể là lễ Bar Mitzvah.
- (147) D. Grossman, “The carrier pigeon of the Holocaust” trong *Death as a way of life* (Tạm dịch: Bò câu đưa thư trong Holocaust; Chết như là một cách sống). Tel Aviv: Hakibbutz Hameuchad, 2003, trang 23. Tiếng Hebrew.
- (148) Steven Erlanger, “New museum, putting a human face on the Holocaust, opens in Israel” (Tạm dịch: Bảo tàng mới trưng bày những khuôn mặt người trong Holocaust, mở cửa ở Israel). *New York Times*, 16 tháng ba, 2005, A1.
- (149) Yaron London, phỏng vấn trực tiếp, 2014.
- (150) Yoram Kaniuk, 1948. Tel Aviv: Miskal – Yedioth Ahronoth Books và Chemed Books, 2010, trang 25. Tiếng Hebrew.
- (151) Hannah Arendt, *Eichmann in Jerusalem* (Tạm dịch: Eichmann ở Jerusalem). New York: Penguin Books, 1994, trang 118.
- (152) Tom Segev, *The seventh million*, trang 196.
- (153) D. Ben-Gurion, *The reviewed state of Israel* (Tạm dịch: Nhà nước Israel mới). Tel Aviv: Am Oved, 1969, trang 546.
- (154) Avraham Shapira, *The seventh day* (Tạm dịch: Ngày thứ bảy). London: Andre Deutsch, 1970, trang 160.
- (155) Tom Segev, *The seventh million*, trang 392.
- (156) D. Bar-On và O. Selah, “The vicious circle between relating to reality and relating to the Holocaust among young Israelis” (Tạm dịch: Vòng luẩn quẩn giữa liên hệ với thực tế và với Holocaust trong giới trẻ Israel), báo cáo nghiên cứu. Beer Sheva, Israel: Ben-Gurion University, Khoa Nghiên cứu hành vi, 1990, trang 39.

- (157) Y. Oron, Jewish – Israeli identity (Tạm dịch: Danh tính Do Thái – Israel). Tel Aviv: Kibbutz College School of Education, 1992, trang 58.
- (158) Gideon Alon, “Begin: If Iraq tries again to build a nuclear reactor, we will act against it” (Tạm dịch: Begin: Nếu Iraq cố xây dựng nhà máy phản ứng hạt nhân một lần nữa, chúng ta sẽ ra tay ngăn chặn), Haaretz, 10 tháng 6 năm 1981, trang nhất.
- (159) Trại hủy diệt của Đức Quốc xã ở Ba Lan.
- (160) Trích dẫn trong The seventh million của Tom Segev.
- (161) D. Grossman, “The carrier pigeon of the Holocaust”, trang 22.
- (162) O. Grosbard, Israel on the couch, trang 35.
- (163) Arendt, Eichmann in Jerusalem.
- (164) Ghetto: Là từ để mô tả khu vực mà người Do Thái buộc phải sống.
- (165) Bar-Yosef Yehoshua, “On the Kfar Kassem Incident” (Tạm dịch: Tại sự kiện Kfar Kassem), Davar, 18 tháng 12, 1956, trang 2. Trích dẫn trong The seventh million của Tom Segev.
- (166) Sự kiện diễn ra vào ngày 16/9/1982.
- (167) D. Rabikowitz, “You dont kill a baby twice” (Tạm dịch: Bạn không giết hai lần một đứa trẻ), True love. Tel Aviv: Hakibbutz Hameuchad, 1987, trang 64.
- (168) Amos Oz, “Mr. Prime Minister, Hitler is already dead” (Tạm dịch: Thưa ngài thủ tướng, Hitler đã chết rồi), Yediot Ahronot, 21 tháng Sáu, 1982, trang 6. Tiếng Hebrew.
- (169) Tom Segev, The seventh million, trang 401.
- (170) Luật chống người Do Thái, được toàn Đại hội biểu quyết, ra đời trong Đại hội Đảng thường niên của Đảng Đức Quốc xã năm 1935 tại thành phố Nuremberg, tuyệt đối cấm người gốc Do Thái không được mang quốc tịch Đức, tuyệt đối cấm những liên hệ hôn phối hay tình cảm giữa người gốc Do Thái và người chủng tộc “Aryens” (người Đức thuần giống).
- (171) Bar-On và Selah, sdd.
- (172) Tom Segev, The seventh million, trang 4.
- (173) Hành hình kiểu Linsơ: Kiểu hành hình man dợ, tàn ác đối với những người da đen châu Mỹ, từng kéo dài khắp các bang của nước Mỹ.

(174) Theo www.haaretz.co.il.

(175) Từ cảm thán, nguồn gốc tiếng Yiddish, tương đương với Chúa ơi, Trời ơi.

(176) Từ cảm thán, tiếng Yiddish, tương đương với Mẹ kiếp, Chó chết.

(177) D. Rosenblum, Israeli Blues (Tạm dịch: Những nỗi buồn Israel). Tel Aviv: Am Oved, 1998, trang 95. Tiếng Hebrew.

(178) Dina Porat, An Entangled leadership: the Yishuv and the Holocaust 1942 – 1945 (Tạm dịch: Lãnh đạo lúng túng: Yishuv và Holocaust 1942 - 1945). Tel Aviv: Am Oved Publishers, 1987, trang 65 – 66. Tiếng Hebrew.

(179) Judd Ne’eman, “The tragic sense of Zionism: Shadow cinema and the Holocaust” (Tạm dịch: Cảm thức bi kịch về chủ nghĩa Phục quốc Do Thái: Shadow Cinema và Holocaust), Shofar: An Interdisciplinary journal of Jewish studies 24, số 1, (Thu năm 2005) trang 22 – 36.

(180) Daniel Boyarin, Unheroic conduct: the rise of heterosexuality and the invention of the Jewish man (Tạm dịch: Thử tìm hiểu sự nổi dậy của chứng dị tính luyến ái và phát minh của người Do Thái). Berkeley: University of California press, 1997. Raz Yosef, Beyond flesh: Queer masculinities and nationalism in Israeli cinema (Tạm dịch: Vượt ngoài xác phàm: Tính nam kỳ quặc và chủ nghĩa dân tộc trong điện ảnh Israel). New Brunswick, N.J., và London: Rutgers University press, 2004

(181) Y. Kaniuk, Adam Ben Kelev, trang 177.

(182) Adi Hagin, “Israelis in Germany: Choosing to live in a country with an awful history, but where you can survive” (Tạm dịch: Những người Israel ở Đức: Chọn sống ở một đất nước với lịch sử khủng khiếp nhưng lại là nơi có thể tồn tại), Markerweek, 9 tháng Tám, 2011. Tiếng Hebrew.

(183) Don Handelman, Models and mirrors: towards an anthropology of public events (Tạm dịch: Mẫu và gương: theo một thuyết nhân chủng học về những sự kiện đại chúng). Cambridge, Anh: Cambridge University press, 1990.

(184) Từ tiếng Anh: the unthought known, là thuật ngữ tâm lý học được nhà tâm lý Christopher Ballos sử dụng lần đầu tiên năm 1987.

(185) Y. Ezrahi, Rubber bullets.

- (186) Yehuda Elkana, “For forgetting” (Tạm dịch: Để mà quên), Haaretz, 2 tháng Ba, 1998. Tiếng Hebrew.
- (187) Tom Segev, The seventh million, trang 504.
- (225) Tom Segev, 1967, Israel, the war and the year that transformed the Middle East (Tạm dịch: 1967, Israel, chiến tranh và một năm rung chuyển Trung Đông). New York: Metropolitan Books, Henry Holt, 2005, trang 494.
- (226) Như chú thích 240, trang 501.
- (227) Ethan Bronner và Isabel Kershner, “Israel facing a seismic rift over role of women” (Tạm dịch: Người Israel đang phải đối mặt với một cơn chấn động chôn vùi vai trò của phụ nữ), New York Times, 14 tháng Một, 2012.
- (228) Luật tôn giáo của người Do Thái.
- (229) Yael S. Feldman, Glory and Agony.
- (230) Tiếng Aram: Việc trói.
- (231) A. B. Yehoshua, “From myth to history” (Tạm dịch: Từ huyền thoại đến lịch sử), AJS review, 28 tháng Một, 2004, trang 210.
- (232) Là người Israel thời xưa, phân biệt với Israel hiện đại.
- (233) Feldman, Glory and Agony, trang 141.
- (234) Haim Be’er, “Haesh Vehaetzim”, Al Tishlah Yadkha el Hana’ar. Jerusalem: Keter, 2002, trang 11. Tiếng Hebrew.
- (235) Jeffrey Goldberg, “Among the Settlers: Will they destroy Israel?” (Tạm dịch: Người định cư: Họ sẽ tiêu diệt Israel?), New Yorker, 31 tháng Năm, 2004.
- (236) Evyatar Banai, “Avot Ubanim”, NMC Music Ltd., 1997. Tiếng Hebrew.
- (237) Sigmund Freud, “Remembering, repeating and working-through” (Tạm dịch: Nhớ, lặp lại và giải quyết), Standard edition of the complete psychological works of Sigmund Freud. London: Hogarth press, 1953 – 74, 12, trang 147 – 56.
- (238) Falk, Fratricide in the Holy Land, trang 19.
- (239) T. Friedman, www.nytimes.com.

- (240) D. Grossman, Death as a way of life, trang 41.
- (241) Avener Falk, Moshe Dayan, the man and the legend: a psychoanalytical biography (Tạm dịch: Moshe Dayan, con người và huyền thoại: tiểu sử phân tâm học). Tel Aviv: Sifriyat Maariv, 1985. Tiếng Hebrew.
- (242) Feldman, Glory and Agony, 145.
- (243) Trí thức hóa là một trong những cơ chế phòng vệ tâm lý theo quan điểm của Freud, là quá trình chủ thể tách cảm xúc của bản thân ra khỏi một vấn đề nào đó và tập trung vào trên phương diện trí thức, hiểu biết về vấn đề đó thay vì là tập trung vào thực tế. Trí thức hóa bảo vệ bản thân chống lại sự lo âu bằng cách ngăn chặn những cảm xúc có liên quan đến vấn đề mà chúng ta đang đối mặt.
- (244) Meduzot, kịch bản và đạo diễn: Etgar Keret. Tel Aviv: Lama Films, 2007.
- (245) Trong Do Thái giáo, từ này chỉ Chúa, dịch nguyên nghĩa là Danh Chúa.
- (246) Joseph Hodara, “Does Israel have a future? In-depth and clear” (Tạm dịch: Phân tích sâu sắc và sáng tỏ: Israel có một tương lai?), Haaretz, 20 tháng hai, 2012. Tiếng Hebrew.
- (247) R. Patai, The Arab Mind (Tạm dịch: Tâm thức Ả Rập). Long Island City, N. Y.: Hatherleigh press, 2002.
- (248) A. Falk, Fratricide in the Holy Land. O. Grosbard, Israel on the couch. Mira M. Sucharov, The international self: psychoanalysis and the search for Israeli – Palestinian peace (Tạm dịch: Bản ngã phổ quát: phân tâm học và cuộc kiếm tìm hòa bình Israel – Palestine). Albany: State University of New York press, 2006.
- (249) Kê dịch thời xưa của người Do Thái ở nam Israel.
- (250) Sei Rachlevsky, “Netanyahu Must Not Demolish the Strategic Alliance with U.S.” (Tạm dịch: Netanyahu không được xóa sổ liên minh chiến lược với Mỹ), Haaretz, 21 tháng Hai, 2012.
- (251) Ethan Bronner, “Israel Senses Bluffing in Iran’s Threats of Retaliation” (Tạm dịch: Israel cảm thấy chuyện lừa gạt trong những cơ trả

đũa của Iran), New York Times, 26 tháng Một, 2012.

(252) Thomas Friedman, “Bibi and Barack, the Sequel” (Tạm dịch: Bibi và Barack, tiếp theo), New York Times, 3 tháng 12, 2013, www.nytimes.com.

(253) Jeffrey Goldberg, “The crisis in US – Israel relations Is officially here,” (Tạm dịch: Khủng hoảng Mỹ - Israel chính thức là ở đây), Atlantic, 28 tháng 10, 2014, www.theatlantic.com.

(254) Meron Benvenisti, Intimate Enemies: Jews and Arabs in a Shared Land (Tạm dịch: Những kẻ thù thân thiết: Người Do Thái và người Ả Rập ở đất Shared). Berkeley: University of California press, 1995. Shmuel Rosner, “The one-state problem” (Tạm dịch: Vấn đề một nhà nước), New York Times, 6 tháng ba, 2012, latitude.blogs.nytimes.com.

(255) Abba Eban (1915 – 2012): nhà ngoại giao, chính trị gia của Israel.

(256) Tên gọi khác của hiệp định Oslo.

(257) Sucharov, International Self.

(258) Thomas L. Friedman, “Lessons from Tahrir Square” (Tạm dịch: Bài học từ quảng trường Tahrir), New York Times, 24 tháng Năm, 2011.

(259) Jeffrey Goldberg, “Goldblog is a pro - J Street Blog” (Tạm dịch: Goldblog thân với J Street blog), Atlantic, 28 tháng Ba, 2011.

(260) Peter Beinart, The Crisis of Zionism (Tạm dịch: Khủng hoảng chủ nghĩa Phục quốc Do Thái). New York: Times Books, Henry Holt, 2012.

(261) Theodore Sasson, The New American Zionism (Tạm dịch: Tân chủ nghĩa Do Thái Mỹ). New York và London: New York University Press, 2014.

(262) Là cơ chế tâm lý con người có xu hướng làm ngược lại những điều được yêu cầu.

(263) Roger Cohen, “The Goldstone Chronicles” (Tạm dịch: Biên niên sử Goldstone), New York Times, 7 tháng Tư, 2011.

1\ Các chư hầu triều Chu chia ra các tước vị Công, Hầu, Bá, Tử, Nam. Công tước là chư hầu thứ nhất

1\ Nhượng Di: Bài xích, đánh các dân tộc Di; Nhượng là đánh.

1\ Sào: ô, nhà ở của người nguyên thủy.

2\ Toại là dụng cụ lấy lửa. (Chú ý: tất cả các chú thích trong sách này đều là của người biên soạn).

1\ Đông đạo, đông đạo chủ: Người chủ bữa tiệc, người thết khách.

1\ “Trong ba người cùng đi đường, tất sẽ có người làm thầy của ta đó”, “Ôn cái cũ biết được cái mới”. “Biết thì nói biết, không biết thì nói là không biết, thế mới là biết!”

2\ “Có và không đối lập nhau mà sinh ra, khó và dễ đối lập với nhau mà hình thành, dài và ngắn đối lập nhau mà thể hiện ra, cao và thấp đối lập với nhau mà tồn tại”. “Tai họa ư? Hạnh phúc kề sát bên cạnh nó. Hạnh phúc ư? Tai họa tàng ẩn ở bên trong nó”.

3\ Cai trị (dân chúng) phải thuận theo tự nhiên.

4\ Không biết gì và chẳng muốn nói gì.

1\ Chế độ tinh điền: trong xã hội nô lệ Trung Quốc, chủ nô phân chia ruộng đất thành những ô vuông hình chữ nhật (là cái giếng) để dễ bề trông coi nô lệ lao động.

1\ Khách Khanh: chức quan người nước ngoài.

1\ Ảnh Đô: Nay thuộc phía Bắc huyện Giang Lăng tỉnh Hồ Bắc, là thủ đô của nước Sở.

1\ Trong Tam Tự Kinh Vương Ứng Lâm đời Tống có câu: “Đầu huyền lương, Chùy thích cổ bĩ bất giáo, tự cần khô” nghĩa là Tôn Kinh treo đầu lên xà nhà (để học) Tô Tần lấy dùi đâm vào dùi (để học), người ta không được đi học mà vẫn chăm chỉ chuyên cần (tự học). Cổ đây có nghĩa là dùi.

1\ Đàn sắt: loại đàn cổ có 16 dây và 25 dây.

1\ Bảo Bình Khẩu: Nghĩa là Miệng bình quý

1\ Doanh Chính: Doanh là thắng lợi, là giành được, Doanh chính là giành được chính quyền.

1\ Trúc: loại đàn cổ có 13 dây, giống đàn tranh, dùng thước tre đánh vào dây phát ra âm thanh.

1\ Chữ tình có nghĩa là cái giếng, ô đất ở giữa là của chủ nô phong kiến, 8 ô đất xung quanh là của nông nô, tá điền.

1\ Hoàng Lão chi học: Chi học thuyết của Lão Tử (Trang Tử).

2\ Vô vi nhi trị: cai trị dân chúng thuận theo lẽ tự nhiên.

1\.. Cưỡi ngựa, bắn tên, ăn mặc như người Hồ, biến việc đánh nhau bằng xe là chính, đổi thành cưỡi ngựa tác chiến là chính. Xem Triệu Ung - hồ phục kỵ xạ, tr 175 đến tr.185, Mưu Lược Gia, tập 5 (Quân sự mưu lược gia). Nxb Công An nhân dân, Hà Nội, 1999. Dương Thu ái biên dịch.

(*) Danh thơm thường được dùng để chỉ tên của các cô gái trẻ, Tam Sinh bắt chước các chàng công tử trong sách nên mới hỏi như vậy.

(**) Hắc Bạch Vô Thường: Theo truyền thuyết dân gian Trung Quốc, Vô Thường là quý, vì vậy còn gọi là Quý Vô Thường, Quý Vô Thường lại có hai loại: Hắc Vô Thường và Bạch Vô Thường. Nhiệm vụ của Hắc Bạch Vô Thường là bắt giữ các linh hồn, tước đi sinh mệnh con người, đem linh hồn của con người xuống âm phủ, chờ Diêm Vương xử lý.

(*) Mỗi tình đồng tính.

(*) Câu này nguyên văn là phân vượn thôi, trong tiếng Trung phân vượn đồng âm với từ duyên phận nên nó cũng được sử dụng với nghĩa duyên phận, nhưng với sắc thái giễu cợt, đùa cợt. (N. d)

(*) Trong tiếng Trung, “bạch tửu” (rượu trắng) và “Bạch Cửu” đồng âm. (N. d)

(*) Thất khiếu: gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng. (N. d)

(*) Bồ tát Địa Tạng: Một vị Bồ tát chuyên cứu độ sinh linh trong địa ngục và trẻ con chết yếu. Có khi Bồ tát Địa Tạng cũng được xem là Bồ tát chuyên cứu giúp người lữ hành phương xa.

(*) Thư viện là một hình thức tổ chức giáo dục ở địa phương, xuất hiện vào thời Đường, phát triển ở thời Tống, lúc đầu chỉ do người dân tự thành lập, sau có sự tham gia của triều đình.

(*) Trong thời cổ, đàn ông tròn hai mươi tuổi mới được coi là đã trưởng thành.

(*) Đốt đàn nấu hạc: Lấy đàn làm củi, nấu chim hạc làm đồ ăn, ý nói phá hoại cái đẹp.

(*) Vợ ta.

(*) Giám sát việc hành hình.

Lá oregano: là một loại lá gia vị mà người Ý hay dùng trong chế biến bánh pizza, spaghetti hoặc làm nước sốt cà chua. (ND)

Air Force One là chuyên cơ dành riêng cho các chuyến công du của tổng thống Mỹ. (ND)

Yo hablo español: Bạn phải học tiếng Tây Ban Nha.

SUV: Kiểu xe thể thao đa chức năng, có thể vượt những địa hình xấu.

Trò chơi mà mọi người bày ghế thành vòng tròn, sau đó vừa di chuyển xung quanh vừa nhảy theo nhạc, đến khi nhạc dừng thì mọi người phải ngồi vào ghế, ai không kịp ngồi mà bị người khác tranh mất hết ghế thì bị loại.

Những đoạn phim thô, chưa qua chỉnh sửa; hoặc ở đây có thể hiểu là những buổi xem và nhận xét về những đoạn phim đó. Chúng được gọi như vậy là do trong quá trình làm phim, vào cuối ngày, những cảnh quay trong ngày sẽ được tập hợp, chèn thêm âm thanh, rồi in lên phim để hôm sau cho đạo diễn và các thành viên trong đoàn làm phim xem.

Loại khóa gồm hai dải băng, một dải chứa hàng nghìn cái móc li ti, một dải chứa hàng nghìn vòng tròn cũng nhỏ không kém. Khi ghép hai dải băng này lại, móc sẽ gắn vào vòng tạo nên một cơ chế giữ hết sức chắc chắn nhưng vẫn rất dễ gỡ ra. Nó xuất hiện trên rất nhiều loại đồ dùng như quai giày, cặp xách, v.v...

Nhân vật người mẹ trong phim hoạt hình Gia đình siêu nhân.

Nhân vật người con trai út trong phim hoạt hình Gia đình siêu nhân.

Disney's Nine Old Men: những nhà làm phim hoạt hình chủ chốt của Walt Disney, đã tạo ra nhiều bộ phim hoạt hình kinh điển của Disney như Nàng Bạch Tuyết và bảy chú Lùn, Người đẹp ngủ trong rừng, Pinocchio v.v...

Cái tên này do chính Walt Disney đặt cho họ.

Viết tắt của kindergarten, tức là mầm non, dành cho trẻ từ 4-6 tuổi

Multi-plane camera: một loại máy quay đặc biệt có khả năng tạo ra hiệu ứng không gian ba chiều trong phim hoạt hình, trái ngược với những bức vẽ hai chiều được dùng để sản xuất phim hoạt hình truyền thống.

Ingmar Bergman (1918-2007) là đạo diễn nổi tiếng của Đức, được gọi là “người đưa các cơn chấn thương của chúng ta lên màn ảnh”. Các bộ phim của ông có vai trò và ảnh hưởng vô cùng lớn đối với đời sống văn hóa phương Tây thời điểm đó.

1. H. Kaback, “Felix Rohatyn: Thước đo các ban lãnh đạo thời nay,” Giám đốc và ban điều hành, Xuân 2003, trang 20.
2. F. Kocourek, C. Burger và B. Richard, “Quản trị tập đoàn: sự thật cay đắng về hành vi ôn hòa,” Chiến lược và kinh doanh, năm 2003, 30, 60. (Chiến lược và kinh doanh do Booz Allen Hamilton xuất bản.)
3. J. Hill và T. Dalziel, ”Ban giám đốc và hiệu suất công ty,” Báo cáo Học viện Quản trị, tháng 07/2003, trang 385.
4. Lucier, R. Schuyt và J. Handa, “Hiểm họa đằng sau sự quản lý tốt,” Chiến lược và Kinh doanh, năm 2004, 35, 3.
5. Khảo sát Ban điều hành USC/Mercer Delta năm 2003, 2004 (New York: Mercer Delta Consulting, năm 2004, 2005).
6. J. W. Lorsch và D. Nadler, Báo cáo của Ủy ban Ruy-băng Xanh NACD về Bộ máy Lãnh đạo (Washington, D.C.: Hiệp hội Các Ban điều hành Tập đoàn Quốc gia, năm 2004).
7. D. A. Nadler, “Từ lễ nghi đến công việc thật sự: Ban điều hành – một đội ngũ,” Giám đốc và ban điều hành, Hè 1998, trang 28-31.
8. J. A. Sonnenfield, “Điều làm nên các ban lãnh đạo tuyệt vời,” Harvard Business Review, tháng 09/2002, trang 106.
9. D. A. Bailey và W. E. Knepper, Trách nhiệm của giám đốc và cán bộ doanh nghiệp (Dayton, Ohio: Matthew Bender & Co., năm 2002).
1. Chỉ số Ban lãnh đạo Spencer Stuart: Xu thế và hoạt động của ban điều hành tại các tập đoàn Hoa Kỳ khổng lồ (Chicago: Spencer Stuart, năm 2004), trang 7.
2. A. Raghavan, “CEO nói ‘Không’ với ban lãnh đạo,” Wall Street Journal, tháng 01/2005, trang B1.
3. M. Schroeder, “Cải cách doanh nghiệp: Năm đầu tiên: Hãy sống sạch, làm giàu không dễ – giới chỉ trích cho rằng Luật Sarbanes-Oxley đã gây khó dễ cho thị trường chứng khoán, đóng băng sự mạo hiểm, nhưng hiệu quả lại không xứng đáng,” Wall Street Journal, ngày 22/07/2003, trang C1.
4. E. Dash, “Kỳ vọng lớn dành cho các giám đốc (và cái giá phải trả),” New York Times, ngày 04/04/2004, trang C10.
5. Chỉ số Ban lãnh đạo Spencer Stuart, năm 2004, trang 7.

1. Chỉ số Ban lãnh đạo Spencer Stuart: Xu thế và hoạt động của ban điều hành tại các tập đoàn Hoa Kỳ khổng lồ (Chicago: Spencer Stuart, năm 2000), trang 14.
2. J. R. Engen, “Thời hoàng kim của giám đốc danh dự,” Thành viên Lãnh đạo Doanh nghiệp, tháng 01-02/2005, 8(1), 30-32.
3. Hội nghị ủy ban lãnh đạo về lòng tin công chúng và doanh nghiệp tư nhân (New York: Hội nghị Ban điều hành, năm 2003), trang 21.
1. Phân tách vai trò CEO/chủ tịch (Portland, Me.: Thư viện Doanh nghiệp, tháng 03/2004.) <http://www.thecorporate-library.com/Governance-Research/spotlight-topics/spotlight/boardsanddirectors/SplitChairs2004.html>. Cập nhật tháng 03/2005.
2. C. Lucier, R. Schuyt và J. Handa, “Hiểm họa đằng sau sự quản lý tốt,” Chiến lược và Kinh doanh, năm 2004, 35, 3. (Chiến lược và kinh doanh do Booz Allen Hamilton xuất bản.)
1. M. Millstein, “Quy trình quản trị tự điều chỉnh,” Giám đốc và ban điều hành, Xuân 2003, trang 26-31.
2. Chỉ số Ban lãnh đạo Spencer Stuart: Xu thế và hoạt động của ban điều hành tại các tập đoàn Hoa Kỳ khổng lồ (Chicago: Spencer Stuart, năm 2000), trang 30.
1. D. A. Nadler, “Từ lễ nghi đến công việc thật sự: Ban điều hành – một đội ngũ,” Giám đốc và ban điều hành, Hè 1998, trang 28-31.
2. D. A. Nadler, “Xây dựng bộ máy điều hành vững mạnh,” Harvard Business Review, trang 102-111.
3. J. A. Sonnenfield, “Điều làm nên các ban lãnh đạo tuyệt vời,” Harvard Business Review, tháng 09/2002, trang 106.
4. M. Langely, “Những ngày huyền não cuối cùng của chủ tịch AIG sau 37 năm cai trị,” Wall Street Journal, ngày 01/04/2005, trang 1.
5. K. M. Eisnhart, “Chiến thuật ra quyết định chiến lược,” Sloan Management Review, Xuân 1999, trang 65-72.
1. J. Slywotzky và D. J. Morrison, Các hình mẫu lợi nhuận (New York: Times Business, 1999).

2. Hội nghị ủy ban lãnh đạo về lòng tin công chúng và doanh nghiệp tư nhân (New York: Hội nghị Ban điều hành, năm 2003), trang 9.
3. D. A. Nadler, Quán quân thay đổi (San Francisco: Jossey-Bass, năm 1998).
4. P. Plitch, “Đã sẵn sàng chưa?” Wall Street Journal, ngày 24/02/2003, trang R3; J. S. Lublin, “Lợi ích nhiều, trách nhiệm lớn,” Wall Street Journal, ngày 24/02/2003, trang R4.
1. S. Craig and K. Brown, ”Schwab Ousts Pottruck nhậm chức CEO,” Tạp chí Phố Wall, ngày 21/07/2004, trang A1.
2. J. A. Conger, E. E. Lawler III, và D. L. Finegold, “Giữ vững trách nhiệm lãnh đạo,” Động lực tổ chức, Hè 1998, trang 7-20.
3. R. E. Berenbeim, Ban điều hành doanh nghiệp: Tuyển chọn, đánh giá và kế nhiệm CEO (Báo cáo số: 1103–95-RR) (New York: Hội nghị Ban điều hành, năm 1995), trang 36.
4. C. K. Brancato và D. Hervig, Hội đồng phụ trách lương thưởng: Những phương pháp xây dựng mức lương giám đốc hiệu quả nhất (Báo cáo số: R-1306–01-RR) (New York: Hội nghị Ban điều hành, năm 2001), trang 33.
5. Berenbeim, Các ban điều hành doanh nghiệp, trang 28.
6. Đánh giá Tổng giám đốc (Los Angeles: Korn/Ferry International/Khoa Kinh doanh – Đại học Nam California), năm 1998, trang 10-11.
7. J. A. Conger, E. E. Lawler III, và D. L. Finegold, Ban điều hành doanh nghiệp: Những chiến lược đóng góp giá trị trong hàng ngũ lãnh đạo (San Francisco: Jossey-Bass, năm 2001).
1. W. A. Pasmore và R. Torres, ”Lựa chọn CEO kế tiếp: Kế nhiệm là quá trình, không phải một cuộc đua.” Tạp chí Mercer Management, năm 2003, 16, 67-75.
2. Khảo sát Ban điều hành tập đoàn USC/Mercer Delta năm 2004 (New York: Mercer Delta Consulting, năm 2005).
3. “100 ngày đầu tiên: Thách thức mới của CEO,” Mercer Delta Insight, năm 2001.
4. R. Charan, S. Drotter, và J. Noel, Nguồn cung lãnh đạo: Xây dựng một công ty lãnh đạo hiệu quả như thế nào (San Francisco: Jossey-Bass, năm

2001).

1. M. Langley và I. McDonald, “Vụ phạm pháp của Marsh Averts với CEO mới,” Wall Street Journal, ngày 26/10/2002, trang A1.

2. C. Roux-Dufort, “Vì sao các tổ chức không học hỏi từ khủng hoảng,” Đại học học St. John, Cao đẳng Quản trị Kinh doanh, Báo cáo đánh giá doanh nghiệp, năm 2000, 21(3), 25-30.

1. B. Behan and J. Brant, “Đánh giá việc xây dựng ban điều hành hiệu quả,” NACD Directors Monthly, tháng 06/2004, trang 9-11. Directors Monthly do Hiệp hội các Ban điều hành Tập đoàn Quốc gia, Washington, D.C. phát hành; xem <http://www.nacdonline.org>.

1. M. Quigley và G. Scott, Quản trị bệnh viện và trách nhiệm tại Ontario (Ontario, Canada: Hiệp hội Bệnh viện Ontario, tháng 02/2005), chương 7.

2. Báo cáo tình hình tại văn phòng Tổng Kiểm toán Hạ viện (Canada: Bộ trưởng Công trình công cộng và Công tác Chính phủ, tháng 02/2005), chương 7.

3. G. Bragues, “Nhiệm vụ phân đôi: Dân chủ cổ đông không có chỗ trong thị trường vốn sở hữu: Nhà đầu tư có quyền lựa chọn ví tiền của họ nếu có cơ hội,” National Post, ngày 19/05/2004, trang FP19.

4. J. Kay, “Không bê bối: Trong thế giới Hậu Enron-Worldcom-Hollinger, ban điều hành và các giám đốc sẽ phải chịu sức ép cải cách bản thân,” National Post, ngày 01/04/2004, trang FP11.

5. P. Desmarais, “Kiểm soát là kiểm soát: Áp dụng các đề xuất của giám đốc độc lập vào các công ty sắp cổ phần hóa hiện nay sẽ khiến quyền lợi tài sản bị tấn công và tước đoạt,” National Post, ngày 31/01/2004, trang FP11.

6. G. Fabrikant, “Các gia tộc và doanh nghiệp lớn đã hòa hợp với nhau?” New York Times, ngày 24/04/2005, trang C1.

7. S. Prashad, “Doanh nghiệp gia đình không đảm bảo thành công: Nghiên cứu cho thấy các công ty này thường thất bại ở thế hệ thứ hai hoặc thứ ba,” Toronto Star, ngày 02/09/2004, trang ONT D22.

1. Xếp hạng năng lực quản trị toàn cầu năm 2004 (New York: Governance Metrics International, tháng 05/2005). <http://www.gmiratings.com>. Truy cập tháng 05/2005.

2. D. Higgs, Đánh giá vai trò và tính hiệu quả của giám đốc cố vấn (Báo cáo Higgs) (London: The Stationery Office, tháng 06/2002), trang 3–23.
3. Hội đồng Báo cáo Tài chính, “Bộ luật Hôn hợp – Sau một năm,” ngày 13/01/2005. <http://www.frc.org.uk/press-/pub0738.html>. Cập nhật tháng 03/2005.
4. L. Urquhart, “Inchcape bổ nhiệm Tổng giám đốc trái với khuyến nghị của Higgs,” Financial Times (London), ngày 01/03/2005, trang 25.
5. Báo cáo hoạt động quản trị doanh nghiệp thường niên (London: Ủy ban Cố vấn Nghiên cứu Đầu tư Trợ cấp, năm 2004).
6. L. Tyson, Báo cáo bổ nhiệm và phát triển các giám đốc cố vấn (London: Trường Kinh doanh London, tháng 06/2003).
7. Báo cáo về nữ giới trong FTSE năm 2004 (Cranfield, Bedford, Vương quốc Anh: Khoa Quản trị – Đại học Cranfield, năm 2004).
8. Báo cáo về hiệu quả ban điều hành: Báo cáo khảo sát thường niên nhóm FTSE 100, năm 2004, (London: Independent Audit Limited, năm 2004).
9. B. Hudson, “Đánh giá ban điều hành: Vai trò của chủ tịch,” Chuyên đề phát triển ban điều hành của Mercer Delta, năm 2004, trang 3.
10. Khảo sát chủ tịch độc lập và giám đốc cố vấn (London: Independent Remuneration Solutions, tháng 01/2005).
11. Khảo sát lương thưởng dành cho giám đốc (London: Watson Wyatt, tháng 10/2004).
12. Thù lao cho giám đốc cố vấn theo Thông cáo Higgs (London: PricewaterhouseCoopers, năm 2004), trang 3, <http://www.pricewaterhousecoopers.co.uk>. Cập nhật tháng 03/2005.
13. Nghiên cứu ban giám đốc thường niên năm 2004 (Los Angeles: Korn/Ferry International, năm 2004).